

Катлийн Удиуи

ЗАВИНАГИ В ТВОЯТА ПРЕГРЪДКА

КНИГА ПЪРВА

Катлийн Удиуиз

Завинаги в твоята прегръдка

ПЪРВА ГЛАВА

Русия, някъде на изток от Москва, 8 август 1620 г.

Лъчите на залязващото слънце пронизваха тежката прашна мараня, увиснала над неподвижните дървета и смесваха своите трепкащи кърва-вочервени отблясъци с пращинките, сякаш заливайки с пламъци въздуха. Това беше мрачна поличба, защото червеникавият ореол означаваше, че мъките на изгорялата от жажда земя щяха да продължат. Палещата жаравана на лятото и дългата засуха бяха опърлили равнините и оголените степи и безкрайното море от трева беше попарено от тях чак до гъсто преплетените си корени. Но тук, в района на смесените гори, разпрострели се на изток и север до река Волга, а на юг до Ока, гъстият лес понасяше сравнително леко засухата, макар тя да продължаваше да измъчва групичката пътници, които бързаха през безкрайната пустош.

През своя двадесетгодишен живот болярката Зиновия Зенкова беше видяла немалко от безбройните лица на своята родина. Те бяха неповторими като сменящите се сезони. Дългите, тежки зими представляваха изпитание дори за най-издръжливите, но с пукването на пролетта сред топящите се ледове и снегове се появяваха коварни блата, които в миналото се бяха оказвали достатъчно сериозна преграда дори за татарските орди, тръгнали на грабеж, както и за другите нашественици. Лятото пък беше като опърничава кавгаджийка. Топлите, приспивни ветрове и нежният ромон на дъжда навяваха покой, но понякога жегите безмилостно попарваха всичко, сякаш лятото си отмъщаваше на онези, които бяха проявили неблагоприятното да пътуват под жарещото слънце. Болярката Зенкова добре знаеше това, когато потегли от дома си. Бе убедена, че най-голямата опасност за нея самата и малката групичка нейни слуги и спътници бяха огромните задушливи и прашни облаци, които се надигаха под колелата на голямата ѝ черна карета и подковите на конете. Беше ужасно трудно, ако не и невъзможно да се поеме дори глътка чист въздух. Както и да го погледнеш човек, условията изобщо не бяха подходящи за едно продължително пътешествие през Русия, особено когато се беше наложило да тръгнат толкова набързо и с такава неохота.

Ако не беше заповедта на цар Михаил Фьодорович Романов тя да се яви в Москва до една седмица, с ескорт от дванадесет конници от неговата стрелецка стража под командата на капитан Николай Некрасов, Зиновия не би и помислила да предприеме такава мъчително

пътешествие, преди жегата да е намаляла. Ако заповедта не идваше от толкова високо място, тя би помолила за отсрочка, за да остане още малко в Нижни Новгород, та да почете по подходящ начин паметта на наскоро починалия си баща.

Зиновия сподави стона на отчаяние, който почти се беше изплъзнал от устните ѝ. Знаеше, че си е чисто пилеене на сили една обикновена болярка да оплаква безпомощността си пред заповедта на всеросийския самодържец. Вестта, че с пристигането си ще бъде поставена под опека на своята братовчедка, княгиня Ана Тарасовна, допълнително помрачи и без това потиснатото ѝ настроение. Но тя не можеше да не се подчини, макар и неохотно. Незабавното подчинение беше единственият благоразумен избор за всеки верен поданик. В крайна сметка тя беше дъщеря на покойния велик болярин Александър Зенков, а и за това – за нейно голямо съжаление – негово царско величество благоволяваше да се погрижи за нея.

Царят не беше дал никакви обяснения защо я поставя под чужда опека, но мотивите му не можеха да бъдат обсъждани. Като се има предвид колко щедро беше удостояван с почести покойният ѝ баща през последните години и неговите изключителни заслуги като посланик, подобно внимание не беше изненадващо. Но макар и двамата ѝ родители да бяха починали, Зиновия трудно можеше да се примири с положението на безпомощно сираче или дори на млада жена, която се нуждае от чужда опека и закрила, защото беше прехвърлила възрастта, на която повечето девойки се омъжват.

Тя не беше нито невръстно девойче, нито просякиня, но към нея се отнасяха, сякаш е такава, гневно си мислеше Зиновия. После сърцето ѝ се сви от страх, когато се сети за една по-вероятна причина за загрижеността на цар Михаил. Може би решението му се дължеше до голяма степен на вече дълго продължилото ѝ моминство, особено ако му беше хрумнало, че този въпрос е бил занемарен от баща ѝ. Покойният болярин Зенков се беше надявал, че някой ден тя ще открие любов, подобна на тази, която го свързваше с нейната майка Елинор. Макар да не ѝ беше оказвал натиск да се омъжва и дори сякаш не проявяваше особено старание да ѝ намери съпруг, Александър Зенков се беше постарал да осигури достатъчно добре нейното благополучие. Земи и други имоти бяха приписани на нейно име, а царят беше обещал, че те няма да ѝ бъдат отнети след смъртта на баща ѝ. Беше ѝ осигурено най-доброто образование, което един болярин би могъл да пожелае за сина си, а след като майка ѝ почина преди пет години, Зиновия беше започнала да му помага

при дипломатическите обиколки и срещите му с чужди владетели, така че има възможността да пътува много в чужбина. Майка ѝ беше англичанка, затова Зиновия говореше този език със същата лекота, както руския, а без затруднения се справяше и с френския, така че можеше да води официална кореспонденция и на трите езика. Великият болярин Зенков беше поверил цялата си дипломатическа преписка единствено на нея.

Облегнала ръка на тапицираната рамка на малкото прозорче на каретата, Зиновия притисна овлажнена кърпичка до челото си. Главата ѝ внезапно беше взела да се замайва, повдигаше ѝ се. Каретата се беше превърнала в инструмент за изтезания, чийто лудешки клатушкания и конвулсии не преставаха ни за миг, а колелата все така продължаваха да тропоят и подскачат по набраздения път. Тътенът на подковите беше донякъде смекчен от мелодичното подрънкване на конската сбруя и звънчетата по хамутите. Въпреки това слепоочията ѝ пулсираха от болка и я караха да стиска още по-силно очи, а щом ги отвореше, лъчите на залязващото слънце се забиваха болезнено в тях. Дори когато минаваха през горичка и Зиновия се осмеляваше да отвори очи, виждаше всичко окъпано в мъгла, чийто наситено червен цвят почти се доближаваше до пурпурната тапицери на каретата.

– Май нещо ви е неудобно, болярке? – снизходително попита самодоволно усмихнатият Иван Воронски.

Зиновия премигна няколко пъти, преди да успее да съсредоточи погледа си върху мъжа, който по чужда воля ѝ беше наложен като спътник и защитник. Цялото ѝ възпитание и способности не успяваха да смекчат ужасно неприятната мисъл, че скоро ще бъде поставена под опеката на непознати и че по пътя към тях я съпровождаше човек, за когото беше все по-склонна да се съмнява, че е симпатизант на поляците и неизвестно как оцелял католически фанатик, рожба на йезуитите на Сигизмунд. Мрачният, облечен в черно дяк, който сам се обявяваше за учен, беше запазил за неприветливата си особа цялата отсрещна седалка и оттам извираше непрекъснат поток от високопарни и сурови критики към самата нея и към нейната прислужница – ирландка. Надутото му показно благочестие го обгръщаше като ореол на достойно заслужена слава и когато сведеше дългия си остър нос към нея, Зиновия определено чувстваше, че той вече си е създал твърдо мнение за своята спътница и то не е добро. Не се съмняваше, че ако този човек се сдобие с властта на испанските инквизитори, тя щеше скоро да се озове в някоя висока, мокра и добре заключена кула на края на света, където да изкупва

ереста си – само защото не беше проявила безусловната почит и преклонение, дължими на подобен човек, който стоеше над останалите смъртни. Надменността и арогантните му забележки по време на принудителната им близост, с които той сякаш искаше да провери доколко искрена е нейната лоялност, я дразнеха все повече и повече. Нямахше нищо конкретно, за което тя да се захване, но въпреки това общият им тон я накара да се усъмни.

– Горещо ми е. Мръсна съм – оплака се Зиновия и покрусено въздъхна. – Повдига ми се от това непрестанно друсане. Цялата съм в синини и толкова се уморих, че дори не мога да си спомня как се чувства отпочиналият човек. На всяка пътна станция трябваше да сменяме конете, защото бяха грохнали от умора. Умолявам ви, господине, кажете ми защо и аз да не съм капнала, щом цели три дни на нас като на животните не ни е позволено да си починем?

На седалката до нея Али Макабе неспокойно се размърда, сякаш за да изтъкне мълчаливо колко ѝ е неудобно и на нея. Прислужницата ирландка изглеждаше много по-стара и далеч по-крехка, отколкото беше нормално за нейните шестдесет и две години. Пътешествието ѝ се беше отразило доста зле, като почти беше пресушило нейната иначе неудържима енергия.

Пренебрежително усмихнат, Иван Воронски пое въздух, за да ѝ отговори, но забеляза някаква буболечка, кацнала на тъмния му ревер. Дякът изглеждаше смаян от наглостта на насекомото. С демонстративна гнусливост го хвана с късите си, възлести пръсти и с отвращение го извърли през прозореца. Чак след това благоволи отново да вдигне поглед към Зиновия и да отговори с цялото си величие:

– Скъпа ми болярке, княгиня Ана съвсем ясно изказа желанието си да се върна бързо, за да не бъдат осуетени всичките ѝ планове. Уважението ми към нейната воля и към царската повеля не ми позволява да направя нищо друго, освен да се подчиня.

Обезкуражена от спартанската му логика, Зиновия перна с пръсти своя ревер и сбърчи изящния си, елегантен прав нос при вида на облачето прах, което се вдигна от коприната. Тя беше купила пътния костюм на зелени и черни райета за доста голяма сума във Франция, но се съмняваше дали след това пътешествие ще може да го почисти достатъчно, за да го облече отново, дори и ако по някакво чудо Ана Тарасовна се окажеше по-толерантна от дяка към чуждестранните ѝ тоалети.

Като вдигна поглед, Зиновия видя подигравателно повдигнатите вежди на Иван, който наблюдаваше загриженото ѝ лице, и изобщо не се

усъмни към кого е насочен сарказмът му. Гневът ѝ отново беше разбуден и внезапно тя почувства, че предпочита да понася праха и неудобствата на пътуването, отколкото дразнещата особа на Иван в своята карета.

– Дали ще бъдете така добър, господине, да ни обясните защо настоявахте да пътуваме само посред бял ден. Бихме могли да избегнем най-голямата жегата, дори част от прахоляка, ако бяхме последвали съвета на капитан Некрасов да пътуваме през нощта.

– Нощта е царство на дявола, болярке, а една невинна душа би трябвало с боязън да пресича пътищата на демоните.

Зиновия вдигна очи към небето, молейки се то да я дари с достатъчно търпение. Дякът явно не разбираше, че вече бяха подложени на множество адски мъки.

– Предполагам, че вие няма от какво да се оплаквате, щом сам определяте как да пътуваме.

Минаха няколко секунди, преди Иван да преглътне иронията в думите ѝ. Сетне предложи друго обяснение, по-приемливо от това, което беше благоволил да даде преди малко.

– В Москва се носят слухове, че банда изменници броди в тази област. Подобни безбожници не биха се поколебали да връхлетят върху невинните хора под покривалото на нощта и аз сметнах за по-благоразумно да пътуваме денем, за да не се подлагаме на опасността да бъдем нападнати.

– Това звучи разумно – отвърна сухо Зиновия – Ако, разбира се, по някакво чудо да оцелеем на този пек.

Иван изглеждаше толкова недосегаем за хапливите ѝ забележки, колкото за негодите на пътя.

– Ще си позволя да отбележа, болярке, че ако изпитвате известно неудобство, то се дължи единствено на вашето екстравагантно облекло. Един скромен сарафан би ви бил по-полезен, като същевременно щеше да е белег на свян, подобаващ на една руска девица.

Зиновия констатира, че склонността на Иван да намира грешки у другите продължава да я дразни точно толкова, колкото в началото на пътуването, когато той остро разкритикува европейската кройка на дрехите ѝ. Плавно спускащият се по тялото традиционен сарафан щеше да прикрива по-добре формите ѝ, но под и над него обикновено се носеха множество други дрехи, така че бе крайно съмнително дали щеше да я предпази по някакъв начин от жегата. Прилепналите дрехи, които носеше, явно дразнеха дяка и той не се и опита да скрие, че не може да

понася стегнатите корсажи, подкрепяни от банели. Но пък от друга страна той също тъй малко харесваше и бухналите поли, чийто обръчи понякога достигаха наистина голяма ширина, както и разсипнически скъпите дантелени къдри и фльонги и високите твърди яки, чиято мода беше въвела покойната кралица Елизабет Английска. Дякът явно беше скандализиран от вкуса на Зиновия към луксозни и модни дрехи, които не отговаряха на непоклатимите му възгледи за прилично облекло. Може би ако тя облечеше някакво съответствие на мрачните му черни одежди, щеше да успее да смекчи донякъде сърцето му.

– Навярно сте прав – отвърна Зиновия, като не се поддадена първия си порив да влезе в спор с изпълнения с предразсъдъци свой спътник. – Но съм пътувала толкова много в чужбина, че привикнах към модата на френския и английския двор и забравих, че тя би могла да се стори неприлична на някого.

– И там ви е грешката, болярке – побърза да отговори Иван Воронски. – Слава на Бога, че ме е дарил с волята и разума на светец, иначе щях да се отклоня от задълженията, които ми бяха поставени от княгиня Ана и щях да потърся друг начин за пътуване. Бог ми е свидетел, че не съм виждал друга руска девица, която толкова да е пристрастена към носенето на подобни вулгарни чуждоземни парцали.

– О, господине – гласът на Али беше изпълнен с едва овладян гняв, когато тя се осмели да се намеси. – Мога да разбера, че не си падате по това, което е прието в други земи, защото май не сте излизали извън това царство. Истина ви казвам, господине, там е съвсем друга работа, така си е. Ама хич не се съмнявам, че щяхте да ахнете, като видите с каква свобода благородни дами се разхождат и говорят съвсем открито с мъже, които нито са им роднини, нито свещеници. Кралица Елизабет беше една от тях. И в цяла Англия нямаше човек, който да очаква тя да бъде затворена в покоите си, нито пък да иска да я скрият от другите хора в някой палат, където да ѝ прислужват само жени и някой и друг свещеник. Така си е, господине! Да можехте да си представите колко изискани важни лордове се трупаха около кралицата, а никой англичанин не си и помисляше, че това не е прилично!

Ъгълчетата на устните на Зиновия трепнаха и тя едва сдържа смеха си, докато дребничката прислужница разясняваше на дяка цялото му тесногърдие. Но усмивката ѝ замръзна при последвалото гневно избухване на Иван.

– Отвратително поведение! Наистина, трябва да се замисля дали присъствието ми тук има смисъл след всички тези пътешествия, които е

направила господарката ти. Боя се, че закрилата ми може да се окаже закъсняла.

Дребничката Али Макабе подскочи като ужилена. Тя не се беше отделила от болярката от детските ѝ години и завоалираното обвинение я разгневи.

– Да не би да казваш, че моето сладко агънце не е така невинно, както винаги е било! – Гневът на вече не младата прислужница се разпалваше с всяка минута и тя едва се сдържаше да не скочи от седалката. – Мога да ви уверя, сър, че в тази или в друга земя никои мъж не се е допирал с нечистите си ръце до моята господарка!

– Това трябва да се провери, нали? – възрази Иван. – В крайна сметка имаме само нейната дума за това.

Зиновия беше възмутена от гнусния намек на Иван и вече си беше поела дъх, за да му отвърне гневно, но размисли и реши да остави дребния дяк да си мисли каквото си иска, защото той явно нямаше да промени мнението си.

Али не споделяше нейната сдържаност.

– Като ви гледам как се возите в каретата на болярката, ядете от хляба ѝ и я оставяте да ви плаща за стаите, в които спите, сър, не ви ли е минало през ума, че трябва да се отнасяте към нея с повечко уважение, просто да ѝ покажете, че сте ѝ благодарен.

Иван хвърли смразяващ поглед на непокорната дребничка прислужница и реши да я постави на мястото ѝ.

– Зле са те възпитали, стара жено, и не знаеш как подобава да се държиш със светци. Иначе щеше да ти е известно, че благотворителността към тях е нещо, което им се дължи, особено от страна на хора, можещи да си го позволят. Явно отскоро си пристигнала в нашата страна, та не познаваш обичаите ни.

Прислужницата изглежда накриво мъжа и като си спомни за деня, когото дякът се появи на прага на болярката, я засърбя езика да бодне още веднъж самодоволната му гордост. Още с пристигането си, сякаш страхувайки се от самата мисъл да похарчи някоя и друга собствена пара, той обясни, че няма нито копейка и че единственото му богатство са дрехите на гърба и черния пътнически сандък. От този момент нейната господарка трябваше да се нагърби с издръжката му, сякаш той бе в правото си да изисква нейната щедрост. А не беше минал и ден от момента, в който Али го беше заварила да се опитва безуспешно да разубеди болярката, която се готвеше да даде една натъпкана кесия на млада майка, останала без помощна с малката си дъщеря на пътната станция

след внезапната смърт на съпруга си. И не стига опитът му да възпре благотворителността на болярката, а сякаш за да ядоса още повече Али, той се осмели да намекне, че дарението може да му бъде дадено на него, за да го предаде на Майката Църква. Али тогава едва успя да сдържи юздите на ирландския си темперамент. Неговото предложение я убеди, че той е далеч по-загрижен за собственото си преуспяване, отколкото за нуждите на бедните.

– Простете ми, ваше превъзходителство – обръщението беше доста пресилено, но Али не можеше вече да се сдържа да не прояви дълбокото си недоверие към този човек. Предишните му претенции за свято достойнство и възвишен дух винаги й звучаха като безсрамно самохвалство, а постоянните му оскърбления свидетелстваха за всичко, което не го касаеше пряко. – Но просто не ми се е случвало да видя истински светец от дълги години, макар че се намират някои и други, които се представят пред хората за такива. Вълци в овчи кожи, с други думи. Но не става реч за никой от присъстващите, като ви гледам какъв сте благ и милостив.

Тъмните вени по слепоочията на Иван се издуха под тънката му бледа кожа. Хлътналите му очички се впиха в прислужницата, сякаш само с усилие на волята си можеше да сътвори някое заклинание, което да унижи жената пред очите им. Провали се безславно, дори не успя да я стресне, защото сърцето на Али Макабе беше много по-голямо и храбро от това на която и да е прислужница, с която се беше сблъсквал по-рано. Фактът, че тя бе дошла преди повече от двадесет години от Англия с невестата на великия болярин Зенков и към нея се бяха отнасяли като към уважавана прислужница, я изпълваше с непоклатима лоялност и вяра в тези, на които служеше.

– Как се осмеляваш да се усъмняваш в авторитета ми! Аз съм представител на църквата!

– На църквата? – повтори със съмнение Али. – Има много такива, сър. В коя сте били ръкоположен вие?

Иван презрително изсумтя в отговор на недоверчивия ѝ въпрос.

– Все едно, не знаеш името на манастира, старице. Той се намира далеч оттук.

Али почти очакваше да чуе подобен отговор, защото не за първи път Иван Воронски отбягваше разговорите за това къде и как е бил ръкоположен. Уклончивите му отговори само разпалваха любопитството ѝ.

– А посоката, сър? Накъде се намира той? Нагоре или надолу?

За секунда изглеждаше, че Иван ще избухне, после тонът му стана оскърбителен.

– Ако притежаваше необходимите знания и разум жено, щях да ти назова мястото, от което идвам, жено, но не виждам защо да си хабя дъха да обсъждам подобни въпроси с престаряла и оглупяла слугиня като теб.

Али гневно изсумтя и така се разтрепери от възмущение и ярост, че без малко да се изгърси от седалката. Зиновия нежно сложи ръка на рамото на възрастната жена, за да я усмири, и вдигна поглед към изпитото лице на Воронски. Тя не таеше особени илюзии, че ще успее да помири спътниците си, защото и двамата се гледаха с такава ярост, сякаш се готвеха да се бият до смърт. Все пак с надеждата, че ще може да предотврати още едно подобно сериозно избухване, тя съумя да си придаде умотелен вид и се обърна към мъжа:

– Караме се, защото сме твърде изнервени от несгодите на пътя, но ви умолявам и двамата да не продължавате с тези заяждания. Това само ще ни измъчи допълнително.

Ако Иван беше по-мекосърдечен или добродушен човек, може би щеше да откликне на молбата на Зиновия, защото изражението ѝ беше наистина подкупващо. Може би дори щеше да се възхити от сиянието, излъчвано от нейните големи очи, обрамчени от гъсти мигли, които го гледаха умотелно изпод извитите вежди. Те имаха рядко съчетание от разнообразни нюанси на зеления нефрит, които струяха като светлина от зениците и преминаваха в абаносово черно в края на ирисите. Би могъл също да оцени млечнобялата кожа, сега обагрена в нежнорозово по бузите, или поне да обхване с поглед крехката хубост на изваяните черти, а защо не и да забележи изящния нос, нежното очертание на устните или благородната извивка на нейната шия. И без съмнение ако беше човек с горещо сърце или дори ако в жилите му течеше кръв на истински мъж, той щеше да остане дълбоко впечатлен от безукорната ѝ хубост. Но Иван Воронски не беше като другите мъже. Цялата си любов той запазваше за своята особа и беше по-склонен да повярва, че женската хубост е коварно оръжие, изковано от врага на човешкия род най-вече за да отклонява възвишени люде като него от пътя към небето.

– Заблуждавате се, болярке, ако смятате, че княгиня Ана няма да научи за това. Вие позволявате на вашата слугиня да ме оскърбява и аз ще ѝ опиша това без да спестя никоя подробност.

Съскащият глас на Иван, който изпълни всички ъгълчета на каретата, накара и Зиновия да се усъмни във връзките на Иван с подземния

свят. Въпреки жегата навън тя усети, че потръпва, когато горящият му поглед се впи в нея. Отхвърляйки заплахата му, тя отговори със смразяваща искреност в гласа си:

– Кажете й каквото намерите за добре, господине. А може и на мен да ми хрумне, че е добре да предупредя негово величество за хората, които все още таят надежда, че някой полски претендент или поредния Лъжедимитрий могат да се настанят на трона. Сигурна съм, че патриарх Филарет няма да одобри симпатиите ви, като се има предвид колко насоро беше пуснат от полския затвор.

Малките тъмни очи на Иван проблеснаха гневно, когато усети заплахата в думите ѝ.

– За какви симпатии става дума? Никога не съм чувал нещо толкова необосновано! Откъде ви дойде наум това?

– Да не би да греша? – за своя изненада Зиновия, която вътрешно тръпнеше от безпокойство, успя да демонстрира увереност, каквато поне за момента не изпитваше. – Простете ми, господине, но всички ваши приказки, че е възможно някой пряк потомък на царя Иван Василиевич да е жив, не можеха да не ме върнат към спомена за двата предишни опита на поляците да качат свой човек на трона. Тогава те твърдяха, че са намерили възкръсналия син на цар Иван. Колко пъти Димитрий трябва да бъде извикван обратно към живота, за да поеме короната, след като беше убит като дете от Борис Годунов?

Иван мразеше да бъде предизвикван от жена, особено когато се случеше тя да знае и разбира достатъчно за събитията по света, за да стане опасна. Още по-вбесяващо беше да се окаже принуден да приспи-ва подозренията ѝ.

– Незаслужено се съмнявате в мен, болярке. Разказаното от мен бяха само откъслечни слухове, дотути преди месеци. Питая най-дълбоко уважение към царя, болярке. Наистина, нима бих бил тук, ако не се радвах на пълното доверие на княгиня Ана? – той леко сведе глава, сякаш мълчаливо се кълнеше. – Въпреки вашите подозрения, болярке, аз ще ви докажа, че съм достоен придружител. Определено по-достоен от стрелците на Негово Величество, които в крайна сметка са само обикновени мъже, неспособни на по-възвишени чувства от егоистичната им похот.

– А какво бихте казали за вас, господине? – попита с нотка на скептицизъм Зиновия, като си помисли за храбрия капитан Некрасов, който с достойната си служба беше спечелил славата на безстрашен войн и галантен кавалер. – Нима вие достатъчно сте укрепили душата си с здрави стени срещу присъщите на смъртните изкушения и сте стъпили здраво

на възвишените основания на светостта? Простете ми, господине, но си спомням как като дете чух един благ свещеник да ме предупреждава да не се смятам за някакъв дар свише на човешкия род, а със смирение да осъзная, че телесната ми обвивка е тленна и с горещо благочестие да потърся един по-възвишен източник на мъдрост и съвършенство, каквито на мен ми липсват.

– С кого съм седнал тук? Да не би с някой начетен учен? – разсмя се Иван, на пръв поглед с добродушен присмех, но зад думите му прозираше раздражение. Той беше човек, отдал се по собствено решение на върховната задача да влияе на заблудените души, но никак не му бе лесно да запази добро възпитание при вида на някой, който отказваше да се преклони пред неговата значимост и се съмняваше във величието му. – Кой би могъл да предположи, че подобна мъдрост се крие в едно тъй крехко тяло. Ей Богу! Какво ще стане тогава с отрудените дякони, които разлистват прашните ръкописи от отминали времена, за да се просветят?

Зиновия беше сигурна, че той ѝ се подиграва заради нейната логика, която му се струваше безсмислена. Той си имаше своя схема на мирозданието и най-малко тя бе човекът, който би могъл да промени мнението му. Въпреки това не можа да се удържи да не отбележи:

– Когато някой тръгва с дълбоко вкоренена в разума му грешка, и да прехвърли трудовете на хиляди древни автори, той не става по-мъдър. Това трябва да отхвърли грешката си, а се придържа ревниво към нея.

– Вашата логика ме смайва, болярке.

Зиновия смело посрещна цинично усмихнатия му поглед и реши, че споровете с Иван Воронски са безсмислено начинание. По-благоразумно изглеждаше да се обвие в мълчание и да изтърпи по-нататъшните несгоди на пътуването, без да провокира нови бележки от негова страна.

Носена от четирите коня, каретата прелетя покрай една гъста елова горичка, а гъстите клони останаха да се поклащат след тях, докато потъналите в пяна, запотени жребци се напънаха да издърпат тежкия впряг на гребена на поредния хълм. Конете бяха на края на силите си заради тежкия път и непрекъснатото подканване, но кочияшът продължаваше да плющи с камшик над тях, изстисквайки последните им сили в стремежа си да стигне до най-близката пътна станция преди мръкване. Войниците от ескорта, чийто лица и дрехи бяха потъмнели от праха, мъжки се бореха да не изостанат от каретата, но си личеше, че дори тези обветрени ветерани започваха да се поддават на убийствената умора.

Оставаше им още поне един изтощителен ден в път, преди да стигнат до Москва, и Зиновия беше уверена, че сред тях нямаше човек, който да не копнее като нея за почивката, която ги очакваше в близкото село през нощта. Всички бяха търпели несгоди достатъчно дълго, за да очакват с нетърпение края на пътуването. То сякаш нямаше свършване, а ужасните условия, безбройните часове, прекарани в лудешки клатушкащата се и подскачаща карета, се сливаха в едно пъклено изтезание, което бе сякаш нарочно създадено да отнеме последните остатъци от мъжество у всекиго.

Зиновия с гримаса се облегна на червените кадифени възглавници, старайки се да не подскача на седалката, докато каретата вземаше по-редния остър завой. Крайпътните ели шибах тежко каляската, стряскайки пътниците вътре, но внезапно над пращането от прекършени кло-ни и тътена на копита се разнесе един по-оглушителен и страшен звук, който изтръгна уплашени възклицания и от тримата и ги накара да скочат стреснати от седалките си.

– Нападат ни! – извика внезапно паникьосаният Иван.

Сърцето на Зиновия замръзна от страх при пълната суматоха, която последва. Сякаш времето спря за миг, сетне един изстрел го задвижи отново. Още един мускет избумтя секунди след първия и екота му се разнесе, в дълбините на гората. Отговори му гърмеж от пейката за лакеите от задната част на каретата, после петият изстрел накара сърцата им да се смразят от ужас, защото беше последван от болезнен писък, изтръгнал се от гърлото на слугата. Стоновете му още разкъсваха въздуха, когато кочияшът рязко спря каретата и тя застрашително се разклати. Не успяха да мигнат и вратата беше грубо отворена и тримата пътници се отзоваха пред зейналото дуло на голям кремъклия пищов.

ВТОРА ГЛАВА

– Вън! – командата отекна като гръмотевица и накара и тримата да подскочат. Грамаден мъж се надвеси над вратата, за да подкрепи впечатлението от внушителния по размери пишов. Скосените зелени очички на разбойника обходиха пътниците и накрая се спряха на Зиновия, после устата му се разтегна и зъбите се оголиха в усмивка, полускрита под увисналите дълги мустаци.

– Я каква хубава гугутка сме пипнали.

Зиновия леко вирна брадичка, повече за да прикрие треперенето й, отколкото за да се опита да покаже смелост, защото беше абсолютно ужасена от това, което присъствието на този обесник означаваше за всички тях. Мъжът изглеждаше толкова свиреп и див, че трудно можеше да се определи къде се е пръкнал на бял свят и коя страна смяташе за своя родина. Темето му бе голо, с изключение на кичур жълтеникава коса, завързана близо до скалпа с тънка кожена каишка й оставена да виси свободно над едното му ухо. Избелял небесносин униформен кафтан, с който някога се бе кичил неизвестен полски офицер с голяма обиколка на талията, сега се развяваше разкопчан, за да отвори място за масивното туловище. Вероятно със същата цел бяха откъснати и ръкавите, позволявайки на голите мускулестите ръце да се движат свободно. Около кръста му бе увит мърляв жълт шарф, а шалварите на широки райета бяха натъпкани в набръчканите кончове на щедро украсени със сребърни пулове ботуши.

Зиновия попита с по-голямо присъствие на духа, отколкото бе очаквала от себе си:

– Какво искате от нас?

– Съкровища – отвърна бандитът и се захили. Като небрежно повдигна необятните си рамене, той поясни: – Все едно какви.

Иван протегна врат над твърдата си малка якичка и предпазливо огледа оръжието, което ги заплашваше. Неспойно прехвърли наум шансовете си да оцелее и незабавно стигна до заключението, че ако уведоми този нагъл грубиян за собствената си значимост, простакът няма да се осмели да вдигне ръка срещу него. Затова побърза да осветли едрия разбойник, като предвидливо избегна всяко споменаване на църквата, тъй като реши, че в този случай се изискваше да наблегне на добрите си връзки с наистина влиятелни хора.

Иван се прокашля и се направи, че не е губил и за миг достойнството си, пропукало се след принудителното им спиране.

– Предупреждавам ви, господине! Постарайте се, за ваше добро, да не предизвиквате гнева на царя като посягате на хора, към които той е благосклонен – той се почука с възлестите си пръсти по тесните гърди и се представи. – Аз съм Иван Воронски и съм натоварен от братовчедката на негово величество със задачата да пазя болярката Зенкова при пътуването ѝ до Москва... – той махна с ръка към Зиновия, но усмивката на надвесилия се исполин не се стопи. Опасенията на Иван се усилиха, щом усети, че не е успял да стресне разбойника. Паниката му нарасна дотолкова, че той се задъхваше, когато отчаяно изграчи следващите си думи. – По заповед на царя.

Мускулестият исполин, запречил се на вратата, започна да се киска, все по-развеселен, докато накрая широките му рамене взеха да се тресат, абсолютно противно на очакванията на Иван. Когато бандитът се съвзе достатъчно, за да може да продума, той се пресегна и ръгна с дългия си космат пръст тъмното расо на дяка, като го накара да се смръщи от болка.

– К'во значи да я пазиш? Много си недорасъл да се биеш с Петров. Помайтапи се, нали? Кат позаякнеш малко, може и да ми излезеш на среща.

Изпитото лице на Иван се стърчи, издавайки чувствата му. Смесца от страх, ярост и унижение бушуваше в него и почти го вцепени и лиши от дар слово, но когато пишовът се заклати заканително, той незабавно се подчини. Огромните плещи и мускулестите ръце на Петров още се тресяха от смях, когато се отмести, за да направи място на кльошавия дяк да се измъкне навън.

Покорно забързан, Иван се изтърси на земята и замръзна от страхопочитание, тъй като чак сега можа да обхване с поглед цялото множество разбойници, които ги бяха наобиколили. Накъдето и да се обърнеш, пред него се изпречваше плътна стена от мъже, яхнали коне, до един с недвусмислено заплашителен вид. Всеки беше накичен с най-разнообразни оръжия, напъхани в ножници, висящи по ремъци около гърдите или стиснати в ръка. В задната част на каретата лакеят притискаше към ухото си една окървавена кърпичка и не сваляше стреснат поглед от нападателите. В праха до задното колело на каретата още димеше падналият мускет. Върху мършавия гръб на дръглив сив кон на петна някакъв въоръжен бандит с копнеж мереше с поглед неговата хубава червена ливрея, като същевременно наблюдаваше да не би слугата да

предприеме още нещо. По същия начин беше пазен и капитан Некрасов и хората му, към които бяха насочени повече от двадесет заредени мускети. На пленниците беше напълно ясно, че всеки опит да се противопоставят на бандата беше равносилен на самоубийство.

Иван Воронски незабавно стигна до заключението, че дори неговите многобройни дарби и ученост не биха могли да спечелят сърцата или уважението на тези свирепи варвари.

Петров направи крачка към него и той започна да трепери, защото беше убеден, че тази грамадна буца от мускули се готви да направи нещо неопикуемо жестоко с особата му. Петров само се ухили и мина покрай него, без да му обръща внимание, насочил се обратно към вратата на каретата. Той се пресегна към другия ъгъл на седалката, където стоеше черния куфар, над който дякът бдеше с такава любов през цялото пътуване. Измъкна го и с гръмогласен смях изсипа неговото съдържание пред себе си в праха.

Като видя имуществото си разпиляно на земята, Иван внезапно осъзна какво е на път да загуби от грабителите. С ужасен писък той се устреми напред, протегнал ръце с надеждата да притисне до гърдите си своите вещи, преди да бъде открита кожената кесия. Но познатият звън вече бе достигнал до обиграния слух на Петров и той го блъсна грубо настрана. Бандитът измъкна кесията от купа дрехи и доволно се усмихна, а като я разтърси, слухът му беше погален от звъна на множество монети.

– Дай ми я! – извика Иван, блъскайки едрия мъж и се опита да си възвърне кесията. След като този подход не му донесе нищо, той се върна към обичайните си методи за убеждение.

– Тя принадлежи на църквата! – пламенно заяви той. – Аз само носех църковния десятък в Москва! Не трябва да крадеш от църквата!

– Охо! Малката гарга май размаха крила като истински ястреб! – Петров хвърли поглед към двете жени, които уплашено гледаха от вратата на каретата, сетне се ухили на Зиновия. – Дребосъкът май пази златото си повече от теб, хубавице.

Търсейки още богатства, бандитът клекна и започна да къса тъмните дрехи, разхвърляни в праха, докато от тях останаха само парцали. Търсенето му се оказа безплодно и за да си отмъсти, той се хвърли към Иван, карайки дребничкия мъж да изпищи от ужас. Хвана го за реверите на черния сюртук и го повдигна, доближавайки обветреното си лице до бледото, кокалесто чело на дяка. Иван се замая като дребна птичка, хваната в капан, но не можа да се отдръпне от уголемяващото се

циклопско око.

– Ще кажеш на Петров къде ти е другото злато, нали? – каза му той доверително, със смесица от добродушие и презрение. – Тогава може би няма да те размажа.

Макар Зиновия да не беше се радвала на особена симпатия от страна на Иван при забързаното им пътуване от Нижни Новгород, а видът на скътаното му богатство да предизвика доста сериозен пристъп на отвращение у нея, не можеше да допусне той да бъде оскърбяван, без да се опита да го защити някак.

– Пуснете го – намеси се тя от каретата. – Той няма нищо освен този куфар. Всичко останало е мое! Остави го на мира, чуваш ли!

Петров я послуша и Иван с безкрайно облекчение се строполи на колене. Бандитът го прекрачи и съсредоточи цялото си внимание върху болярката. Зъбите му се оголиха в усмивка и той великодушно ѝ предложи масивната си ръка. Зиновия прие помощта му и слезе на земята с толкова достойнство, колкото ѝ позволяваха треперещите колене. Сетне понечи да се отдръпне, защото бандата разбойници я приветстваха с нестроен, но дружен одобрителен рев и подсвирквания. Реакцията им само усили нейните опасения, защото поне двадесет от тях незабавно скочиха от конете и се струпаха, блъскайки се един друг, за да видят поотблизо необичайната хубост на високородната болярка. Похотливите им погледи не оставиха никоя извивка на тялото неопипана, никоя подробност от облеклото недокосната, докато не се почувства напълно разголена от събличащите им погледи.

Зиновия стисна устни, за да не позволи на зъбите си да затракат от ситните тръпки, които я побиха. Боеше се, че ако покаже колко е уплашена всъщност, те ще я измъчват повече, но където и да спреше блуждаещият си поглед, той беше посрещнат от очи, изпълнени с похотливо очакване.

Али Макабе не беше от хората, които витаят в облаците, така че не таеше илюзии, че някой от тези груби разбойници ще спазва изискванията за кавалерство, присъщи на благородните лордове, когато им беше паднала толкова красива и лъскава пленница. Дребничката жена се измъкна от каретата и бързо грабна от земята една къса, дебела тояга. Сетне решително зае позиция между подопечната си и тези, които биха се опитали да се пресегнат и да опипат гъвкавите ѝ извивки. Макар това да означава сигурна смърт за нея, прислужницата беше твърдо решена да защитава до последен дъх своята господарка.

– Предупреждавам ви, отровни червеи такива! – пискливо и

пронизително извика тя. – Първият звяр, който посегне на болярката Зиновия, ще си има работа с мен. Може да ме надвие, но се кълна, че после ще съжалява!

Заплахата беше посрещната с бурен кикот и развеселените бандити, без да ѝ обръщат внимание, продължиха да настъпват с протегнати мърляви ръце. Али бе злонравна като стар татарски войн и размаха тоягата със злобна решимост, натъртвайки множество кокалчета и пръсти, пресягащи се към нейната господарка. Коварните удари на тоягата разпалиха страстите и изпод оголените зъби се разнесе гневно ръмжене. Бандитите започнаха да се скупчват по-близо около нея, за да покажат на дребничката жена колко лесно могат просто да я смачкат с ботушите си.

От наблюдателната си точка далеч от епицентъра на разправията капитан Некрасов не изпускаше събитията от поглед и усети, че е напълно забравен. Бъркотията му даде възможността, която очакваше, за да се намеси в защита на дамите. Твърдо решен да направи нещо, той се възползва от шанса, наведе се на седлото и протегна ръце, за да сграбчи един близък конник. Частица от секундата по-късно във въздуха се разнесе оглушителния тътен на пистолетен изстрел, предвестник на куршума, който се впи в ръката му със зашеметяваща, разкъсваща болка. Той нададе болезнен стон и притисна ръка към червеното петно, цъфнало на ръкава му. После се огледа и видя дулата на поне четири кремъклийки да се насочват заплашително срещу него. Още толкова мъже се бяха запътили към него, за да предотвратят намесата му, а по гнева, изписан на лицата им, си личеше, че твърде охотно биха използвали оръжията си.

Един опърпан негодай се доближи до капитана и размаха мускета си пред гърдите му.

– Ще умреш, капитане! – заплашително изръмжа той. – А си мръднал, а съм те очистил на място! – Той щракна с мърлявите си пръсти, за да му покаже как лесно биха могли да го изпратят на онзи свят. – Ей така.

Капитанът отклони поглед от бандита, тъй като сред разбойниците започна някакво движение, те бързо се отдръпваха, за да направят път на още един гигант, този път рус и гладко избръснат, който небрежно подкара коня си през техните редици. От кремъклийката, която новодошлият държеше в дясната си ръка, още излизаше дим. Той пхна пушката в калъфа на седлото си и се ухили на Николай Некрасов.

– Вашият опит да защитите дамата срещу толкова много врагове, капитане, ме карат да мисля че сте или глупак, или крайно безразсъден човек. Погрижете се за вашия собствен живот и може би ще доживеете

до утре.

По бързината, с която разбойниците му отваряха път да мине с жребец до място, откъдето по-лесно да наблюдава и направлява действията им, ясно си личеше, че той е техен водач. Що се отнася до пленниците, у тях се събудиха мрачни подозрения, че този е още по-опасен от подчинените си.

Разбойниците предпазливо наблюдаваха водача си, опитвайки се да отгатнат настроението му и като не видяха други обезпокоителни признаци освен една презрителна усмивка, приеха мълчанието му за одобрение и избухнаха в гръмогласен кикот. Нарасналата тъпна отново насочи вниманието си към младата болярка. Не обърнаха никакво внимание на Али, която беше просто сплескана от телата им като в смазващо менгеме, което буквално не ѝ позволяваше да помръдне.

Зиновия се дърпаше от протегнатите към нея ръце, ужасена от наблюдаващата я участ и безкрайно погнусена от мръсните пръсти, които се пресягаха да я сграбчат. Сякаш бяха едно тяло, задвижвано от обща душа, мъжете пристъпиха крачка напред, а тя отстъпи стъпка назад. Навсякъде около себе си Зиновия виждаше очи, горящи от похот и макар да се дърпаше от грабливите ръце, прашенето на дрехите ѝ свидетелстваше за желанието да разбулят съкровищата, които бяха останали скрити от поглед. Шапката ѝ беше бутната на земята, един от бухналите ѝ ръкави бе отпран от рамото. Колосаните плисирани дантели на яката не бяха пощадени от хищните ръце, както и нежните копринени дипли, които украсяваха корсажа. С нарастващ ужас Зиновия се опита да се скрие от сгърчените пръсти, които раздираха корсажа ѝ, разкъсвайки плата и откривайки колоната от слонова кост на нейната шия и нежните възвишения над бродираната ѝ риза. Гледката на млечнобялата плът почти влуди мъжете и те трескаво се запресягаха да раздерат това, което бе останало за късане.

– Разгонени простаци! – без предупреждение изрева русият атаман, стряскайки бандитите, които отстъпиха назад с внезапно страхопочитание. Страстите им бързо охладняха под ледения поглед, насочен към тях. – Какво си мислите, че правите? Да я смачкате до смърт, преди да сме си тръгнали оттук, това ли искате? Така ли трябва да се отнасяте към подобна рядка плячка? Гръм и мълния! Може да ни донесе доста пари жива! Оставете я веднага и се дръпнете настрана! От този момент птичката е моя!

Оглеждайки ги предизвикателно, князът на разбойниците подкара своя жребец сред бързо разтворилите се пред него редици на

обесниците. Двете жени с мъка овладяха смайването и ужаса си, когато негодникът се доближи, защото в негово лице те виждаха същата заплаха както от хората му, но в единствено число. Смразяващото поведение не даваше основания и за сянка от надежда, че желанията му ще бъдат поне мъничко по-почтени.

Преметнал мускулеца ръка през резбованата ябълка на седлото си, разбойникът бавно и внимателно огледа отгоре-надолу изящното тяло на Зиновия. От високото седло той можеше да се наслади на наистина съблазнителната гледка на дълбокия процеп, спускащ се между белите гърди. Зиновия се опита да защити достойнството и скромността си, като леко се извърна от опипващия поглед, придържайки разкъсания корсаж над гърдите си, но мъжът определено беше заинтригуван от видяното. Нехайната му усмивка издаде само малка част от неговия възторг, докато се извиняваше.

– Простете, че толкова се забавих да ви се притека на помощ, болярке. Хората ми са склонни да не се лишават от развлечения, когато могат да ги намерят и да възстановяват справедливостта там, където им се струва нарушена.

– Справедливост ли казваш! – изсумтя Али, вбесена от думите му. – Не беше ли наше право да се защитаваме срещу тези изпаднали бандити!

Мъжът не обърна внимание на негодуванието на дребничката прислужница и отговорът му беше предназначен за господарката:

– Хората, които виждате наоколо, са били лишени от целия си имот и доведени до положението на роби и затворници поради причини, неведоми за невинните. Мразим богатите боляри, горделиви със силата си, като изчадия на дявола. Повярвайте ми, болярке, ако приличахме на тях, можехме да увеличим скръбта ти, като избием твоите хора. Лакеят и капитанът на твоята стража имаха глупостта да ни се противопоставят, така че бъди благодарна, че са още живи, макар че може и да размисля. – Бандитът небрежно махна с ръка към групичката стрелци, на които беше заповядано да слязат от конете. – Всеки, които вдигне ръка срещу нас, рискува живота си.

Зиновия гордо вирна брадичка, осъзнавайки, че тя леко трепери, защото беше уплашена до дъното на душата си. Въпреки възпитаните изрази на мъжа, тя беше парализирана от мисълта, че пред нея в действителност стои свиреп варварин, подобен на тези, които едно време бяха яздили в армиите на Чингиз хан и монголските орди, само дето небесносините му очи и русата коса говореха за друго родословие. Лицето му

беше почерняло от слънцето, а на твърдата квадратна челюст имаше едва забележими бакенбарди. Косата му бе толкова късо подстригана, че приличаше повече на прилепнала шапка. И определено бе толкова хубав, колкото поведението му заплашително.

Мъчейки се да потисне треперенето на гласа си, Зиновия попита:

– Какво възнамерявате да правите с нас – вие и приятелите ви?

Мъжът ѝ се усмихна отгоре с безкрайно самолюбие:

– Да споделим част от богатството ви... – погледът му се разходи по нея с алчно предвкушване, преди да добави. – А може би за известно време и удоволствието от вашата компания.

Той отметна назад глава и гръмогласно се разсмя, сякаш възхитен от собственото си остроумие, после се овладя и отсечено я поздрави, удярайки се с ръка по широките гърди:

– Позволете ми да ви се представя, болярке. Аз съм Ладислас, незаконен син на полски княз и казашко момиче, а тези – той направи широк жест с ръка, обхващайки парцаливите си съучастници – са моите придворни. Те ми служат добре, нали?

Бандата негодници се засмя при остроумието му, но тази декларация предизвика само поредното изсумтяване от страна на Али:

– Невъзпитано копеле! – изкрещя тя. – И при това крадец.

Ладислас се забавляваше от избухливостта на дребната като муха женица. Той се засмя леко и подкара жребеца си няколко крачки напред, така че да застане между прислужницата и господарката ѝ.

– Да, такъв съм, жено. Баща ми искаше да изплати дълга си, като ме види обучен да говоря и се държа като благородник, но нямаше желание да ме дари с името или титлата си. Така че ето ме това, което съм.

От очите на Али просто изскачаха искри от възмущение и като вдигна импровизираното си оръжие, тя се хвърли към жребеца, но със светкавично движение Ладислас изби с ритник тоягата от ръцете ѝ и отхвърли старицата настрана. Али се олюля и отстъпи няколко крачки, преди да си възвърне равновесието. През това време мъжът прехвърли крака си през ябълката на седлото и се спусна на земята. Но преди да е направил и крачка, прислужницата се отзова пред него и го нападна отново с тоягата си. Мускулестата ръка се протегна почти нежно, за да избие цепеницата, но Али се вкопчи в ръката и увисна на нея с упоритостта и опита на човек, често поддавал се на избухливия си темперамент. Сприхава като оса, пропъдена от опашката на кон, тя заби дребните си зъби в тъмната кожа. Дълбок тътен се разнесе от могъщите гърди на Ладислас и той се отърси от нея. В следващата секунда юрукът му се

стрелна напред и твърдите кокалчета уцелиха безпогрешно дребната сбръчкана брадичка. Силите не бяха равни. Очите на Али се извъртяха нагоре, тя потъна в черната празнота и бавно се отпусна на земята.

– Тиини, звяр такъв! – извика Зиновия, бързо набирайки ярост. Вбесена от отношението към прислужница ѝ, тя се метна към него и заблъска гърдите и главата му с деликатните си юмручета, търсейки отмъщение, но Ладислас просто вдигна ръка и я отстрани със смях. Зиновия се олюля, но запази равновесие и от нея се изтръгна порой оскърбителни епитети:

– Страхлив, некадърен палячо! Мошеник! Невъзпитан дървеняк! – тя се забави няколко мига, за да си поеме дъх, сетне продължи по-тихо, но също толкова язвително. – Това ли беше най-великият ти подвиг? Какво чувам от теб, простако? Да не би да имаш кураж да се изправиш пред някой с твоя ръст? Или крехките тела са по-добър обект за твоя героизъм?

Ладислас препречи пътя ѝ, когато тя се опита да отиде до прислужницата, но когато вдигна поглед към него, той внезапно се убеди, че никога не е виждал по-разгневени зелени очи. Пускащите искри зеници почти го опърлиха в негодуванието си.

– Няма защо да се горещиш, госпожице – успокои я той. – Прислужницата ти ще се отърве жива и няма да има с какво друго да се похвали, освен с главоболие.

– О, може би трябва да ти бъда благодарна за вежливостта и грижите към нас? – язвително отвърна Зиновия. Вбесяваше се от това, че самата тя и нейните хора бяха напълно безпомощни пред прищевките на тези безсърдечни негодници и че единственото, което може да направи, е да ги оскърбява. – Вие посегнахте на капитана на моята стража! На лакея ми! А сега и на вярната ми прислужница! Спряхте каретата ми на този безлюден път, като позволявате на вашата банда главорези да правят каквото си искат с нас. Ще ме накарате ли, княже-звяр, да падна на колене пред вас и смирено да помоля за прошка, че съм се осмелила да пътувам там, където броди вашата банда? Ха! – тя отметна глава и саркастично се изсмя. – Ако имах оръжие, господине, това щеше да е последният ви миг! Ето как оценявам мотивите ви или грижата ви за нас! Не се и съмнявам, че вашият баща, който и да е той, горчиво съжалява за резултата на една лекомислено прекарана нощ!

Подпрял грамадните си юмруци на кръста си, Ладислас от сърце се забавляваше с нейните заплахи.

– Сигурен съм, болярке, че старият мошеник има пълно основание

да съжалява, защото аз се отнасям към него със същото уважение, както той към мен. Само гордостта, че има син след цяла рота дъщери го накара да се погрижи за обучението ми. Дори се опита да ме вкара в къщата си, след като жена му умря, но сестрите ми не можеха да понесат да живеят под един покрив с копелето на баща си и му надуха главата, че е донесъл такъв позор на семейството.

– И позорът е достигнал истински разцвет след, като сте станал крадец и негодник! – отвърна Зиновия. – А сега явно полагате сериозни усилия да си отмъстите на баща си, като си го изкарвате на други с беззаконните си деяния.

– Възхитително въображение, госпожице – каза Ладислас с весели искрици в погледа. – Не само сте красива, но и остроумна. – Той се засмя и оправда повечето от опасенията ѝ. – Да смятате, че ще се отдам на мъст сега, когато имам тъй рядката възможност да се насладя на съкровище като вас, значи да ми приписвате по-голяма отмъстителност, отколкото притеждавам. Прекрасна болярке, сърцето ми е изпълнено много повече с нежност!

Зиновия вкопчи пръсти в гънките на полата си, решена да не издаде колко е уплашена всъщност от този мъж и процеди през зъби:

– Лицемерен негодник! Хилиш се като безмозъчен идиот и се правиш на храбрец едва когато останахме без оръжия. Имаш поне шестдесет души зад гърба си, но забелязвам, че май се появи чак когато опасността отмина, като свенливо цвете, бягащо от хорските погледи!

– Запазвам самообладание и когато тези негодници го загубят – обясни Ладислас с добродушна усмивка, без да се впечатли от сарказма ѝ. – Бдя, докато всичко не бъде наред.

– Не си нищо повече от страхливец без име, прокрадващ се след вълчата си глутница, която ограбва имота на честните хора.

– Мисли какво си искаш, болярке – отвърна Ладислас със самодоволна усмивка. – Това няма да промени нищо.

Той плъзна още веднъж поглед по тялото на девойката, наслаждавайки се на бялата кожа и нежната ѝ женственост, после очите му се спряха отново по изкусителната долина между гърдите. Протегна ръка и леко потърка с opakото ѝ пламналата буза на момичето.

– Съдбата навярно ми се усмихва в здрача на тази вечер, щом ми поднася в ръцете такава прекрасна болярка. Вашето присъствие е истинска чест за мен.

Зиновия потисна внезапния си порив да хукне далеч от неговия изгарящ поглед. Тя махна с ръка, отхвърляйки комплимента му и на свой

ред впи очи в обгореното му от слънце лице с целия плам и омраза, който можеше да събере. Погледът ѝ не трепваше, макар при всичките ѝ пътувания в родината и в чужбина не бе виждала толкова висок мъж, с толкова широки и мощни рамене. Над кожени бричове, които плътно обвиваха тесните му бедра, той носеше червен пояс и къс кожен елек, който стоеше разкопчан и разкриваше мускулести гърди. По голите му ръце се виеха изпъкнали жили.

– Е, на мен пък не ми е приятно да съм тук – надменно отвърна Зиновия, но нейният плам незабавно бе охладен от неизменната му усмивка.

– Можете да бъдете уверена, болярке, че нощта с вас ще ми достави по-голямо удоволствие от всяка друга – неговият глас, дълбок и леко дрезгав, свидетелстваше за нарастващото желание.

Зиновия реши бързо да го откаже от надеждата, че тя ще остане покорна и запленена от него.

– Ако си мислите, че ще ви помагам охотно в това, принце-звяр, жестоко се лъжете.

– Но, болярке, аз нямам нищо против да се съпротивляваш – Ладислас леко вдигна рамене, за да покаже колко му е безразлично. – Всъщност през последните години взе да ми писва от жени, които ме следват по петите и се въргалат в праха пред мен. Взех да ценя повече онези, които повече се дърпат. Сигурен съм, че твоята неохота ще ме разпали истински.

Белите му зъби проблеснаха ярко на фона на обветрената кожа, когато ѝ се усмихна. Той добре съзнаваше нейното отвращение и още поясно виждаше, че пред него стои не обикновено войнишко момиче, а болярка от знатен род. С нейните фини, изящни черти и гордо държание тя имаше царствения вид на истинските благородници. Струваше му се дори, че само с красноречивия си и надменен поглед, тя би могла да разколебае някой по-нерешителен човек. Ладислас беше видял огнения ѝ дух и това до голяма степен бе изличило първоначалното му впечатление, че става дума за леденостудена и високомерна жена. Далеч не е такава, заключи още веднъж той в себе си и в ледените му сини очи проблесна топла искрица.

Извисяващата се нагоре шапка ѝ придаваше лекомислен вид, както се беше килнала смешно в бъркотията. Лентата със синя нишка, прикрепена с брошка със смарагд, придаваше дълбочина на обрамчената в зелено периферия. Можеше само да гадае за дължината на косата, защото в сложната прическа на тила ѝ бяха вплетени черни копринени ленти.

Капризните кичури, изплъзнали се при неотдавнашното боричкане, се бяха разпилели гневно по слепоочията ѝ, сякаш на свой ред възпламенили от нейната ярост.

Ладислас широко се усмихна и махна шапката от главата ѝ. Откъсна скъпоценната брошка и я вдигна нагоре, за да я разгледа по-добре под лъчите на залазващото слънце, после се обърна и я подхвърли през рамо на помощника си. Петров я хвана в шепа и нададе радостен вик, притискайки с любов накита към сърцето си.

– Това е за теб, приятелю, задето проследи каретата на болярката – заяви Ладислас.

Петров се ухили още по-широко под гъстите си мустаци, но рече:

– Наистина ли, Ладислас? Тази дрънкулка си заслужава и ти да ѝ обърнеш внимание.

Князът на разбойниците се засмя тихо, обгърна с ръка кръста на Зиновия и без да обърща внимание на гневните ѝ протести, я притисна до себе си.

– Както виждаш, Петров, държа в ръцете си бижу, много по-привлекателно от някаква си брошка, бижу, което ще ме топли през дългите зимни нощи.

– Ами Альона? – попита Петров и вдигна въпросително вежди. – Няма ли да направи нещо?

Ладислас небрежно сви рамене.

– Ще трябва да се научи да ме дели с други.

– Пусни ме! – извика Зиновия, мъчейки да се отдели от мускулестата гръд, докато прегръдката ставаше все по-силна. Мощната ръка задържаше пленницата с лекота, която я влудяваше. С отвращение отдръпна главата си далеч от лицето му, което се накланяше към нея. – Моля те! Умолявам те! Пусни ме!

С тих смях Ладислас потърка с нос ухото ѝ.

– Не и преди да съм си направил удоволствието с теб, болярке... А може би и след това не.

Плъзна ръка надолу по бухналите ѝ поли и като я повдигна с лекота, я метна небрежно на рамо, като почти ѝ изкара дъха. Забави се колкото да хвърли любопитен поглед към капитана, откъдето се разнесе шума на боричкане. Този път Николай беше пришпорил коня си напред с надеждата да се притече на помощ на девойката, но жребецът бързо бе хванат и задържан от множество бандити, които вече се пресягаха да свалят съпротивляващия се офицер от седлото.

– Е хайде, капитане – презрително го смърми Ладислас. Не можеш

да се надяваш да я запазиш за себе си! Ти си само служител на царя!

Смеейки се, той намести Зиновия на рамото си и собственически я шляпна по дупето. Вбесена до дъното на душата си, болярката изпищя от възмущение, заблъска широкия му гръб с юмручета и запротестира:

– Пусни ме, подъл нещастнико!

Без да обръща внимание на съпротивата ѝ, Ладислас се отправи към своя жребец и оттам, като се обърна към зяпналите го разбойници, издаде куп отсечени заповеди.

– Какво се блещите така глупаво! Всички на работа! Пребъркайте тези хора и каретата на болярката! Вземете всичко, което можете да носите! После тръгвайте към лагера и ме чакайте там! Хората, които пра-тих в Москва, скоро ще се върнат с новите ни другари. Кажете на жените да подготвят празненство за тях, защото сигурно са прегладнели, приковани към градските улици, и сега ще искат да се порадват на възврънатата си свобода. Ще се включа в празника, след като си поиграя малко с тази женска – на устните му трепна усмивка. – Ако се окаже, че си струва труда, тогава на царя може да му се наложи да си потърси друга грейка.

Недалеч от тях Иван Воронски наблюдаваше какво става. Той не изпитваше вина, заедно не се намеси в защита на дамата. Да бъде използвана за удовлетворяване на похотта на варварите очевидно бе нещото, което болярката си търсеше, кичейки се в такива суетни дрехи. Ако носеше подобаващите за една знатна девица одежди и се бе съобразила с предупрежденията му, можеше и да не ѝ обърнат внимание. Защо да отклонява погледите на бандитите от нея и сам да си навлича неприятности заради нейната глупост? Но пък от друга страна русият негодник изглеждаше здравата хлътнал по Зиновия и кой можеше да каже дали тя щеше да е в безопасност, дори да беше облечена в дрехи от корабно платно?

Зиновия беше метната на гърба на коня на грабителя. Още щом се намери на седлото, тя бързо прецени възможностите си да избяга. Изглеждаше, че е дошло времето за съпротива, защото шансовете ѝ щяха рязко да намалееят, щом Ладислас се качи зад нея.

Юздите бяха метнати на врата на коня, а от ябълката на седлото, близо до ръката ѝ, висеше къс бич с множество ремъци. Зиновия не можеше да си позволи да пропусне тази възможност. Тя отчаяно се устреми към свободата. Сграбчи юздата в едната си ръка, бича в другия и го стовари силно върху ръката на похитителя си, нанасяйки му отново и отново жестоки удари, докато той не се принуди да се пресегне, за да го

изтръгне от ръката ѝ. Изплъзвайки се от дългите му пръсти, тя се опря назад и опря обувия си в чехъл крак неговите мускулести гърди, после го блъсна с всичка сила.

Ладислас се олюля, смаян от силата на тласъка. Той беше човек врял и кипял в побоищата, защото често се бе изправял пред врагове в битка, но беше останал с впечатлението, че тази привлекателна девойка е с прекалено изящно телосложение и крайници, за да прояви такава внезапна сила. И все пак тя не бе сериозен противник за всеки мъж, достоен за това име.

Ладислас бързо възвърна равновесието си и с опакото на ръката си изби бича, като насини деликатната ръка, която се отпусна треперееща и за момент напълно безполезна. Стискайки зъби от пулсиращата болка, Зиновия дръпна юздите с другата си ръка, но дългите пръсти вече бяха там, изтръгвайки ремъците от нея. С нарастващ ужас от това, което щяха да ѝ донесат следващите минути, тя отново го ритна, знаейки, че силите няма да ѝ стигнат да се бори за дълго. Но тя бе твърдо решена да се съпротивлява до последен дъх. Опитът ѝ да го отблъсне обаче нямаше ни най-малък успех, защото якият негодник не се и помръдна от всичките ѝ усилия. В следващата частица от секундата Зиновия осъзна колко безпомощни са опитите ѝ да надделее срещу дързост и мускулатура като неговите. Ладислас се пресегна с огромната си ръка, бръкна под полата ѝ и стисна нейното коляно. Зиновия ахна от възмущение и свян, опита се да го отблъсне, но пръстите му се стегнаха, докато накрая започнаха да се впиват в плътта ѝ. Натискът ставаше все по-силен и нетърпимо болезнен, докато накрая не бе принудена да отстъпи. И тя се предаде и внезапно спря да се съпротивлява, макар очите ѝ все така искряха от неприкритата омраза.

Спечелил тази схватка, но още не и войната между двете им воли, Ладислас отпусна хватката си и одобрително плъзна ръка нагоре по голото бедро. Зиновия възмутено изохка и отново реагира бурно. Нададе постепенно извисяващ се гневен писък, вдигна ръка и го зашлеви по бузата с такава сила, че накара ушите му да писнат.

– Махни мръсните си ръце от мен, нахална змия! – от очите ѝ просто се сипеха пламъци. – Царят ще ти вземе главата за това!

Ладислас не откъсваше поглед от нея, докато измъкна ръката си и бавно прокара кокалчета по своята пламнала буза. Правилно беше преценил, че тази дама не е от тихите и свенливите. Напротив, тя непрекъснато доказваше, че ни се води, ни се кара във всякакъв смисъл на думата.

– Преди да дойде този ден, болярке – изръмжа той – безценният ти цар ще трябва да намери мъже, способни да ме хванат. Носят се слухове, че си е наел офицери от чужбина да обучават войниците му във военските изкуства, но дори и те няма да ме победят. Няма човек в армията му, който да не съм надвил вече. Погледни нататък, ако се съмняваш – и в потвърждение на думите си той посочи стрелците, скупчени заедно. После се пресегна, сграбчи двете й китки и я придърпа, докато очите му се изравниха с нейните. – Ако си толкова глупава, че се надяваш някой храбър юнак да те спаси – тук вирна брадичка към здраво овързания капитан Некрасов, после също толкова небрежно към вбесения Иван Воронски, който в този момент се подчиняваше на заповедта да сваля дрехите си – тогава си градиш празни илюзии. Никой няма да ти се притече на помощ, поне никой от тези тук.

Зиновия сви пръсти и се опита да вдигне ръка, за да издере лицето му.

– Няма значение, княже-звяр – изсумтя тя – ти ще си платиш за това оскърбление. Ще те пленят, ще те осъдят и ще те обесят. И аз ще съм там да гледам! Обещавам ти!

Ладислас само се изсмя на жалкия й опит.

– Напротив, болярке, тъкмо ти ще бъдеш пленена и ще си платиш. Ти си моя пленница докато не ми омръзне да...

Последните му думи бяха заглушени от оглушителния пукот на пистолетни изстрели, а над просеката се надигна внезапна врява. Ладислас рязко се обърна и видя как в същия момент трима от неговите хора се свличат на земята. За миг той сякаш се вцепени, когато пред очите му четвърти се килна напред на седлото и бавно пада в пръстта, където остана да лежи в гротескно вцепенение, с широко отворени очи, безсмислено вторачени в потъмняващото небе.

Тясната просека се огласи от нов залп, който се сля с тътена на подкови, когато голяма група войници се появи сред дърветата. Начело на атаката бясно препускаше покрит с прах офицер с шлем, който размахваше сабя над главата си, а стъписаните негодници един през друг хукнаха да се спасяват. Докато разбойниците се осъзнаят, войниците вече ги връхлетяха. Жребецът на офицера беше излязъл далеч пред тези, които го следваха и бандитите решиха да обградят този противник, осмелил се да се втурне сам сред тях. С див устрем те се нахвърлиха отгоре му едновременно, възнамерявайки да свалят този безумец от седлото и там да се разправят с него, но като ангел отмъстител мъжът размаха сабята си и въздухът около него се огласи от предсмъртни писъци. Един след

друг те бяха пронизвани от умелите, смъртоносни удари на неговата сабя, докато накрая сърцата им не се изпълниха с ужас.

Този човек изглеждаше неуязвим за оръжията на враговете си, но от края на скупчените около него мъже един грамаден, широкоплещест Голиат вдигна някакво копие и го метна към офицера. То се удари в шлема му и го отнесе. Конникът се олюля на седлото, предизвиквайки възторжен рев от страна на разбойниците, сетне бавно клюмна напред и се обгърна с ръка врата на коня. Тръсна глава, сякаш се опитваше да проясни съзнанието си, а бандитите си възвърнаха куража, убедени, че офицерът е сериозно ранен. Те бяха също толкова сигурни, че сега ще могат да стоварят върху него отмъщението си с пълна сила.

Може би никой не очакваше този момент с по-голямо нетърпение от Ладислас, който наблюдаваше с нарастващо задоволство как хората му се готвят да се разправят с врага. Зиновия можа само да простене отчаяно, когато чу оглушителните триумфални викове на обесниците, които вече празнуваха победата си. Те се нахвърлиха едновременно върху жертвата си, за да я довършат, и само част от секундата по-късно осъзнаха грешката си. Макар и зашеметен, офицерът осъзнаваше на каква опасност е изложен и реагира с комбинация от опитност и интуиция. Накара коня си да се завърти, за да задържи настрана враговете, като същевременно размаха сабя широко встрани, почти отнасяйки главите на неколцината, които се бяха осмелили да поведат мнозинството. Когато накрая мъглата пред очите на офицера се разсея, окървавеното острие проблесна отново, прицелено по-точно, като поразяваше жертвите си и ги просваше бездиханни в пръстта.

Зиновия видя, че соколовият взор на мъжа проби заобикалящия го прахоляк и се спря на нея сред тълпата. В този миг той й изглеждаше нещо повече от човек, макар къдравата мокра коса да се беше сплъстила и покритото му с прах лице да бе едва различимо петно във вечерния здрач. Бронираният му нагръдник беше изпоцапан и доста очукан, а сега и обилно изпръскан с кръв. И все пак ако някога й се бе явявал рицар в цялото си великолепие, то той бе пред нея именно сега, в тези мимолетни мигове.

Като видя, че противникът му може да го преследва, Ладислас не загуби и минута повече. Изкрещя на шайката си да се оттегля и се метна зад пленницата си, притискайки я отзад с коравото си тяло. Удобството на дамата беше последната му грижа в този момент на опасност. Плесвайки с юздите, той пришпори жребеца и продължи да го бодне с токовете си, за да накара животното да препусне с всички сили.

Зиновия с облекчение усети, че ръката, обгърнала кръста ѝ, е здрава и умела. Иначе сигурно щеше да се отзове на земята, защото жребецът едва докосваше пътя с копита. Той беше от смесена фризийска порода, як, строен и бързоног. Лесно можеше да остави зад себе си късокраките кончета, които се срещаха най-често в Русия. Но когато Ладислас спря жребца и го обърна, за да огледа пътя зад тях, Зиновия видя, че офицерът ги беше последвал и бе на път да ги настигне. Бандитът беше истински смаян. Той свирепо изруга и отново обърна жребца, сетне пак го пришпори в лудешки бяг между дърветата. Грамадните стъбла се носеха като сенки в здрача сред шубраците и макар Зиновия да бе затаила дъх в очакване на неминуемото падане, в дъното на съзнанието си бе изумена от пъргавината на жребца. Нямаше и сянка на съмнение, че конят е бързоног и пъргав, а ездачът му напълно го заслужаваше. И все пак конят и човекът зад тях приличаха на хрътки, преследващи прясна дيريا.

Зиновия се свиваше под хищните клонки, които ги пляскаха безмилостно, заплитайки се в разпилените кичури и раздирайки ръкавите ѝ. Вдигна ръка, за да запази лицето си от бодливите остри нокти, които се връзваха в кожата и оставяха червени ивици по ръцете ѝ. Отправи безмълвна молитва мъчителното преследване да свърши по-бързо, но като видя в далечината пред тях да се отваря просека, страховете ѝ нараснаха при мисълта, че могат наистина да избягат. В паниката си се озърна през рамо, но тялото на похитителя ѝ закриваше всичко. Тя чувстваше само тътена при тяхната езда, чаткането на подковите на жребца и задъханото дишане на мъжа, който я държеше.

Излязоха на просеката и Ладислас отново обърна коня си, за да види какво е станало с офицера. До този момент нямаше жребец, който да може да се мери с неговия и след лудешкото препускане между коренищата на гората Ладислас очакваше, че е далеч пред офицера. За него бе истински шок да види колко късо разстояние ги дели от преследвача.

Миг по-късно страховитата сянка на тъмнокафявия жребец и неговия ездач се надвеси над тях от края на гората. Зиновия едва сподави ужасения си писък, убедена, че при свирепата атака ще загинат всички. Зърна блясъка на стоманено-сините очи под свъсените вежди и парализирана от ужас очакваше сблъсъка, чувствайки се почти като безпомощна лястовица, която ще бъде пречупена на две при стремителното нападение на този ястреб.

Ладислас освободи ръката си и посегна към сабята, но другият мъж вече ги връхлиташе. Офицерът се метна от жребца си и се стовари върху ездача зад нея, поваляйки Ладислас от седлото, като по някакво чудо

я остави невредима върху жребеца. Дори и този факт беше достатъчен да накара Зиновия да се удиви на сръчността на война, но в следващата секунда тя се сви, когато чу как двамата мъже се стовариха на земята. Разнесе се звука на корави юмруци, стоварващи се върху нечия плът и шумоленето на сухи листа, вдигнати при борбата, която се водеше под краката на жребеца. Отдолу тя зърна кинжала на Ладислас да проблясва високо във въздуха, готов за удар, но друга ръка се вкопчи в коравия юмрук, който го стискаше, и не му позволи да се стовари върху целта си.

Плашливият жребец престъпваше нервно от крак на крак, докато двамата мъже се боричкаха под него и вдигаха облачета прах наоколо. Изправена пред реалната заплаха животното да се уплаши и да я понесе, Зиновия реши да вземе мерки и затърси пипнешком изпуснатите юзди, които се люлееха във въздуха, като същевременно бавно потупваше жребеца по врата и му шепнеше нежно и успокояващо, за да го усмири.

Внезапно върху брадичката на Ладислас се стовари добре прицелен и мощен удар, от който главата му отхвъркна назад и се удари в корема на жребеца. В следващата секунда Зиновия трябваше да положи всички усилия, за да се задържи на гърба на пощръклялото животно, което с уплашено цвилене се вдигна на задните си крака. Тя се вкопчи отчаяно с две ръце в развятата грива, като напълно осъзнаваше колко опасно би било да се строполи от гърба на полуделия жребец. Предните копита удариха земята и едва дадоха време на Зиновия да се намести, преди животното да се понесе с гигантски скок напред. Сърцето ѝ подскачаше бясно и тя за малко не се стовари от седлото, когато животното се впусна в ужасяващо, безразсъдно, лудешко препускане на зигзаг, което отново ги изведе между дърветата. Макар сърцето ѝ да туптеше в такт с безумните подскоци и завои, Зиновия се опита да не се поддава на паниката. Знаеше, че трябва да овладее жребеца, иначе щеше да стане жертва на собствената си истерия, но не беше лесно да преодолее смразяващите пипала на страха.

Приведена над шията на животното, Зиновия следваше движенията му и се опитваше да го успокои. Говореше му с тих, добре овладян глас, докато се опитваше да хване една от люшкащите се юзди, но опасността да падне я възпираше отново и отново и тя се принуждаваше да се вкопчи в летящата грива. Но изведнъж, както бе протегнала за пореден път ръка, една снишена клонка плесна юздата и я вдигна нагоре към пръстите ѝ. Зиновия се стрелна да я хване и, почти хлипайки от облекчение, стисна кожения ремък между треперещите си пръсти. Щастието ѝ се

усмихваше, защото само миг по-късно успя по същия начин да хване и другата юзда.

Успехът възвърна куража на Зиновия. Тя опъна здраво юздите и съумя донякъде да овладее животното, поне дотолкова, че да го насочи в посоката, която щеше да я изведе там, където бе спряна каретата. Но въпреки това жребецът не се подчиняваше на опитите ѝ да го задържи. Силуетът на каляската вече взе да се мерзелее в здрача, но Зиновия още не можеше да овладее твърдоглавото животно достатъчно, за да се надява, че ще успее да го спре щом стигнат до нея.

Николай Некрасов седеше недалеч от каретата, оставяйки се на грижите на един опитен сержант, който в момента бинтоваше ръката му. Тропотът на препускащи копита привлече вниманието на капитана към просеката и той вдигна поглед, за да съзре как Зиновия се приближава с опасна скорост. Скочи на крака и извика на хората си да се приготвят да спрат коня. Всички се хвърлиха напред и се наредиха с разперени ръце като своеобразна бариера напреки на пътя, където зачакаха галопиращото животно. Жребецът обаче предугади маневрата им. Малко преди човешкия капан той внезапно замръзна с изпружени крака, после отстъпи и раздра въздуха с предните си копита. Личеше си, че възнамерява да продължи лудешкото препускане, защото очите му затърсиха път за бягство. Този път Зиновия имаше късмета на близо да се окаже някой, който да ѝ се притече на помощ. Капитанът я грабна от седлото, а сержантът стисна юздата и я задържа здраво, докато жребецът пръхтеше и се дърпаше с обезумели очи. Успокоителните думи и приятелското потупване на сержанта усмириха подплашеното животно и накрая то се подчини на умелата ръка.

Трепереща, Зиновия се отпусна с облекчение в ръцете на капитан Некрасов, като имаше чувството, че цялата сила е изтекла от крайниците ѝ. Тя се наслаждаваше на успокоителната прегръдка, като едва ли осъзнаваше цялата дълбочина на възхищението, което се четеше в очите на Николай, когато за миг плъзна поглед под разкъсания корсаж. Той постепенно овладя учестеното си дишане и възбудените си сетива. Почти невидимото докосване на устните му до нейните коси изглеждаше случайност. Той продължи да я подкрепя, а Зиновия вече не му обръщаше внимание, защото дочу плачливия немощен глас на Али, който я молеше да дойде по близо и побърза да се отправи натам.

– Агънцето ми – изскимтя прислужницата и се надигна, а кочияшът сне за момент компреса от лицето ѝ. – Дай да те видя.

Зиновия се подложи на изпитателния ѝ поглед, като същевременно

сама внимателно наблюдаваше чертите на старичката в здрача и си направи своите изводи за нейното състояние. Голяма, почти черна синина минаваше през дребната сбръчкана брадичка, а бледността ѝ си личеше ясно дори във вечерния сумрак.

Али се помъчи да седне, за да разгледа по-добре господарката си, но усилието се оказа прекалено голямо за нея и тя рухна обратно в ръцете на кочияша. Като видя колко е раздърпана девойката, Али се разрида от отчаяние, предполагайки най-лошото.

– Ох, агънцето ми! Агънцето ми! Какво ти стори този див звяр?

– Наистина нищо, Али! Добре съм – увери я Зиновия и се отпусна на колене пред старичката. – Царският офицер ми се притече на помощ и не ми се случи нищо по-лошо. Имам само няколко драскотини и това е всичко.

Али тихо захлипа благодарствена молитва.

– Слава на Бога във висините, че си спасена.

– Настани я в каретата, Стенка – помоли Зиновия побелелия кочияш и не се отдели от него, докато той заедно с лакея не изпълни заповедта. – Внимателно, защото тя пострада най-много от схватката.

– Ние с Йосиф ще се погрижим за нея, господарке. Не се бой – благо отвърна Стенка и сетне взе да я придумва. – Почини си и ти сега. Много страх ти се насъбра и на теб.

Зиновия забеляза, че главата на Йосиф е превързана и загрижена сложи ръка на рамото му, за да го спре.

– Как е раната ти? Сериозна ли е?

Йосиф поклати глава и се ухили:

– Не, господарке, но в ухото ми има такава дупка, че през нея може да мине коркова тапа.

– Някоя жена може да реши, че така ѝ е по-удобно – подсмихна се Стенка. – Ще го води за ухото, вместо за носа.

Зиновия утешително потупа ръката на лакея и се постара да се усмихне закачливо.

– Отваряй си очите на четири, Йосифе. Москва е пълна с хубави слугини, които ще гледат да ти завъртят главата.

– Ще си отварям очите да не ги изпусна, господарке – обеща ѝ Йосиф.

Спокойна, че Али е в сигурни ръце, Зиновия съсредоточи вниманието си върху положението около нея. Нямаше сериозно пострадали сред хората на Николай и всички забързано прибираха багажите в каретата. Войсковата част, която им се беше притекла на помощ, бе тръгнала да

преследва разбойниците и също като тях бе изчезнала в далечината. Мъртъвците бяха струпани недалеч от каретата и доколкото можеше да прецени в бързо сгъстяващия се мрак, жертви бяха дали единствено разбойниците, несъмнено защото нападението на офицера ги беше сварило напълно неподготвени.

Осъзнавайки необходимостта да напуснат това място преди някой разбойник да се е върнал, за плячката си, Зиновия се обърна към капитан Некрасов:

– Трябва бързо да се махаме, преди да са налетели отново.

Николай беше напълно съгласен с нея и се извърна към хората си да им нареди:

– Бързо прибирайте каквото е останало и да се махаме. Трябва да побързаме, за да откараме болярката на сигурно място.

Зиновия се озърна донякъде объркана, защото осъзна, че не е виждала дяка от връщането си.

– А къде е Иван? Какво му се е случило?

Капитан Некрасов се захили и вдигна здравата си ръка, за да посочи към тъмната сянка под клоните на няколко високи дървета на известно разстояние от тях. Зиновия объркано сви вежди и се взря в тъмнината, докато не различи в едно белезникаво смътно петно очертанията на приведен дребничък гол мъж.

– Откраднах му дрехите, болярке, както и всичките дрехи, които не бяха на гърбовете ни, всичко до шушка. Нямаме какво да му дадем назаем.

Зиновия премисли очерталите се възможности, но нямаше никакво желание да му предложи нещо от своите куфари. Иван бе така зле настроен към европейското облекло, така че тя сериозно се съмняваше дали той ще благоволи да приеме лекомислените й дрешки, дори при крайна нужда. Тя раздразнено предложи:

– Той май няма друг избор, освен да вземе дрехи от убитите.

– Вече наредих на един от хората си да се заеме с това – уведоми я Николай, кимайки към безразборно нахвърляните тела. – На Иван може и да не му хареса подборът, но няма друго.

Зиновия си представи какво ли е да събличаш мъртвец и побърза да се оттегли:

– Ще изчакам с Али в каретата.

Макар скоро съвсем да се стъмни, Зиновия и малката групичка нейни придружители потеглиха отново. Напредваха по-предпазливо, защото лунната светлина раждаше пред тях застрашителни сенки и те

внимателно приближаваха всеки завой на пътя. И все пак въздухът беше по-прохладен и далеч по-поносим от потискащата жегата на деня.

Отново на Зиновия ѝ бе съдено да изтърпи присъствието на Иван Воронски, но след преживяното унижение, този път той нямаше настроение да мърмори. Отваряше си устата само за да изрече полугласно гневни обвинения по адрес на капитан Некрасов и неговите хора, защото бе уверен, че от злоба те са проявили изключителни старания да му намерят възможни най-отвратителните и противни дрехи. Чувстваше се силно притеснен и изобщо не питаеше благодарност за несъразмерно широките шалвари и кожено елече, които му бяха подбрали. И двете воняха на вкисната пот и чесън, която комбинация правеше задължително използването на парфюмирани кърпички от страна на другите две обитателки на каретата.

Зиновия се въздържа да се присъедини към оплакванията на Иван. Вместо това предпочете да държи кърпичката на мястото ѝ и да не се излага на уханията, които се носеха от одеждите му. Тя беше дълбоко благодарна също и за тъмнината, която прикриваше кървавите петна по дрехите, защото предпочиташе да остане в неведение къде точно е бил промушен предишният им собственик.

Мина доста време, след като потеглиха, преди Зиновия да се сети, че не се е опитала да изпрати някой от хората на капитан Некрасов да потърси офицера, който ѝ се бе притекъл на помощ. Помисли си, че той може би лежи ранен или мъртъв в гората заради нейната безотговорност, която можеше да се оцени и като позорна неблагодарност. Тя се укоряваше, че се е грижила само за собствената си безопасност, забравяйки за сигурността и благополучието на този, който бе рискувал живота си, за да я спаси. Не се бе държала по-добре от Иван, който без да каже и дума и да мръдне пръст, стоеше настрана и гледаше как онези негодници посягаха към нея. Нямаше с какво да се гордее и не вярваше, че скоро ще намери облекчение от потиснатостта, която внезапно я обхвана.

ТРЕТА ГЛАВА

Голямата златна луна се гушеше като новородено бебе в прегръдите на извисяващите се борове, ели и смърчове. Сетне сияйното кълбо постепенно се измъкна от земните пазви и полетя в широка дъга през нощното небе. Безброй ясни звезди бяха посрамени от лъчите на голямото нощно светило, а най-много сред тях онези, които блещукаха наблизо. В срама си те скриха по-скромния си светлик зад сияйния му ореол. Далеч под нейната орбита лунните лъчи милостиво осветиха пътя, който се виеше през малкото селце и раздвижиха отблясъците по шумолящите листа на крайпътните дъбове и брези, превръщайки ги в сребристи съзвездия всеки път, когато нежният полъх на вятъра ги докоснеше.

Войниците и каретата пресякоха набраздената от коловози улица, преминаха покрай редиците от сиви дървени къщи, украсени с боядисани орнаменти и ажурни резбовани фронтони, обърнати към пътя. Малките пристройки, настанени като парцаливи поли зад къщите, бяха свързани с широки стобори, за да образуват своеобразна първа преграда срещу ледените ветрове, които брулеха зиме селцето.

Разнообразни физиономии, млади и стари, се налепиха по прозорците и вратите, когато величествената карета изтрополи покрай тях с опашката си от раздърпани стрелци. Дори и на лунна светлина си личеше великолепието на каляската. Не остана незабелязано и рязко контрастиращото с нея жалко състояние на ескорта. За всички наблюдатели бе ясно, че войниците и тяхното снаряжение са пострадали сериозно. Мръсни, опърпани, в синини и рани, малката групичка мъже предизвика всякакви предположения за премерджията, които са ги докарали до това състояние.

Никой не съзнаваше колко зле изглежда вида им по-ясно от капитан Некрасов, офицерът, чието снаряжение винаги светеше и който бе образец за етикет. Под отсечените му команди конниците влязоха в градчето в стройни редици, което им придаде някаква сянка от иначе липсващото им достолепие. Ескортът запази стоическо мълчание, когато преминаваше покрай дървена черква с едно кубе, но когато Стенка спря каретата пред една доста голяма страноприемница, край която се забелязваше баня, откъм покритите с кал стрелци се разнесоха въздишки на облекчение. Те наскачаха от конете си.

Капитан Некрасов влезе в странноприемницата, за да даде необходимите разпореждания за удобното настаняване на хората, които охраняваше. Превързаната му ръка и окървавения кафтан привлякоха множество любопитни погледи, но нищо не може да спре царския офицер, решен да изпълни дълга си. Тъй като не искаше да обърква допълнително ханджията с гледката на две раздърпани и разрошени жени, Зиновия предпочете да изчака зад вратите на каретата, помагайки според силите си на Али, чиято мъртвешка бледност рязко подчертаваше червено-черната синина на дребната ѝ брадичка.

Иван Воронски тихо се измъкна от каляската и прибягна към църквата, за да си потърси по-подходящи дрехи за следващия ден. Той се промъкваше крадешком, придържайки шапката си с вдигната ръка, за да засенчи лицето си и да осуети всяка възможност да бъде разпознат, колкото и малка да бе тя. Внезапното му тръгване все пак позволи на Зиновия отново да диша нормално, за което бе дълбоко благодарна.

Ханджията се гордееше с новата си баня и докато запознаваше гостите си с удобствата вътре, многословно възхваляваше умелата наредба. Красноречието му даде на Зиновия необходимото време и усамотение, за да отведе Али в тяхната стая. Главата на прислужницата пулсираше вече тъй болезнено, че и най-малкото помръдване я омаломощаваше и замайваше. Тази вечер Зиновия внимателно подкрепяше и събличаше старицата, както вярната Али го бе правила безброй пъти за нея. След като вечеря леко и се изми в леген, изтощената прислужница се изкатери на тесния нар и потъна в сън.

Зиновия не искаше да се задоволи със символично измиване и бе решена на всяка цена да се изтърка от глава до пети ѝ да отпусне нашеното и натъртеното си тяло в успокояващите води на банята. Тя създаваше обаче, че мъжете имат намерение да направят горе-долу същото, след като оставят снаряжението си горе. Минавайки покрай вратата ѝ, те вдигаха врява като табун млади жребци, докато се боричкаха и ръгаха във весело състезание кой пръв да стигне до банята. Вслушвайки се в лудуването им, на Зиновия не ѝ даваше сърце да ги лиши от това удоволствие и с въздишка реши да изчака, докато свършат с миенето си. Чакането не бе толкова неприятно, когато знаеше, че ще има повече време за себе си, ако последна заеме банята.

За да запълни времето си, Зиновия се зае да подбере дрехи за пътуването на следващия ден и отдели една по-простичка рокля, която по-добре би я защитила от заядливите забележки на Иван. Това бе малка отстъпка, но тя щеше да допринесе далеч повече за нейното

спокойствие и удобство, отколкото за задоволяване на неговите изисквания.

Разчеса дългите си къдри и с усилие изскуба омотаните в тях клонки, листа и боклуци, после ги остави да се спускат разpletени до кръста ѝ. Свали раздраната си дреха и ризата. Докато се събличаше, се сети за офицера, който бе изоставила и отново неизвестността на неговата участ я накара да се самообвинява за своя егоизъм. Той се бе борил с успех срещу толкова много врагове и макар онзи груб варварин, Ладислас, да се опитваше да го убие с ножа си, може би щеше да се спаси. Тя промълви закъсняла молитва човекът да се измъкне жив и здрав от тази схватка.

След като нахлузи една бухнала рокля около тънкото си тяло, Зиновия седна и зачака. Облегна глава на креслото и се опита да си представи офицера, но не можеше да си припомни ясно никоя конкретна черта от лицето му, поне никоя, която да я задоволи. Бе имала възможност да го зърне само за кратко, при това в страшен момент и на неясна светлина. Лицето му оставеше празно място в паметта ѝ, може би нямаше да може да го познае отново. Можеше да си припомни само смесицата от чувства, сред които доминираше страхопочитанието, които я изпълваха, когато на всяко обръщане той се оказваше зад тях, устремен като зорък ястреб и накрая се спусна върху плячката си.

Зиновия въздъхна и насочи мислите си в друга посока. На следващата сутрин тя щеше да бъде в Москва, където трябваше да се представи в двореца на Тарасови. Нямаше представа как ще я посрещнат, нито дали ще успее да се приспособи към техния начин на живот и деспотичната власт с която те ще редят нейната съдба. Не беше лесно да успокои страховете си, като се сетеше за единствената си среща с княгиня Ана и множеството противоречиви слухове не само за нея, но и по адрес на княз Алексей. Времето щеше да покаже доколко мъдро е било това решение на царя. За свое добро се надяваше, че страховете ѝ ще се окажат напразни и между нея и Тарасови ще се възцари взаимно уважение.

Войниците, връщачи се на притихнали групички от банята, отклониха вниманието на Зиновия. Докато минаваха бавно покрай вратата ѝ, тя се зачуди какви номера ѝ правят нейните сетива, защото имаше чувството, че се връщат три пъти повече хора, отколкото бяха излезли. Те обаче се точеха дълго и тя взе да става нетърпелива. Прииска ѝ се поскоро да си легнат и да оставят банята на нейно разположение, но не можеше да разчита на точността на преценката си. В крайна сметка умората им ясно личеше по приглушените, потиснати гласове, така че имаше

всички основания да предполага, че скоро ще бъде възнаградена с усамотението, което ѝ бе нужно за банята.

За нейно голямо разочарование обаче къпането ѝ отново бе отложено, когато Иван нареди на войниците да му направят път да мине по стълбите. При демонстративната им реакция от отвратително вонящите му дрехи той обяви, че отива в банята, за да измие всяка следа от мръсотията, на гнусните им дарове. Зиновия се замисли за възможните причини за забавянето на Иван, надявайки се да възпре новия прилив на раздрънение от този човек. Тогава осъзна, че Иван Воронски никога до сега не се бе унижавал да разговоря със стрелците. От забележките му можеше да се съди, че за него те са прости, груби хора, далеч под равнището на неговата личност, към която той самият питаеше дълбоко уважение. Зиновия беше сигурна, че ако той имаше достатъчно власт, щеше да им заповяда да се изкъпят след него. Но беше ясно, че войниците щяха да посрещнат с присмех всеки опит да бъдат прередени.

Страноприемницата най-сетне утихна, след като Иван се прибра в малката единична стаичка, която бе избрал за себе си. Зиновия прецени, че е дошъл и нейният ред да се порадва самичка на банята. Бързо грабна чистата нощница и малката чантичка, в която бе наредила тоалетните си принадлежности, и се спусна по стълбите. Студен вятър вееше навън, разклащайки елите, които се издигаха като защитни кули около дървената баня и донасяше до ноздрите ѝ острия, тръпчив аромат на клонките им. Ромонът на едно бълбукащо поточе се сливаше с успокоителните нощни звуци. Високо над дърветата сияйната луна изпращаше от небесното си царство сребърните си лъчи, под които ясно се очертаваше пътеката към схлупената постройка.

Скъргането на вратата проряза смълчаната нощ. Зиновия бавно я отвори и влезе. В огнището на другия край на помещението гореше огън, осветявайки с трептящите си кехлибарени пламъци, тъмните стени. От една греда опушен фенер разпръсваше мъждукаща светлина, придавайки призрачен вид на парите, които се издигаха над мрачната повърхност на басейна. Парите се виеха безцелно между масивните греди, търсейки пипнешком път за бягство. Разочаровани, те се вливаха в надигащата се гъста мъгла, в която потъваше всичко.

Студената вода от поточето навън с ромон се вливаше в голяма цистерна. Като подплашен железен звяр грамадният котел се бе свил върху тънките си крака върху страничното си огнище. Вряла вода с весело бълбукане се стичаше от кранчето в скута му към основния басейн, а от отсрещната му страна излишната вода се насочваше към шахта,

водеща към близката рекичка. Огънят бе оставен да тлее в тази топла лятна нощ и под издутия корем на котела разпалените въглени излъчваха мътна червеникава светлина, озаряваща виещите се пари и мрачните сенки в ъглите на стаята.

И най-слабата светлина се отразяваше в дълбоките, блестящи очи на Зиновия, които проследиха виещите се пари по пътя им към гредите високо над нея. Солидната конструкция от дебели греди бе построена да устоява на дългите зими и можеше да се предполага, че още много години занаятът яката постройка щеше да приютява уморените пътници във влажната си преградка.

Зиновия се поколеба известно време на входа и внимателно огледа вътрешността, да не би да е сбъркала в предположенията си, че е сама. Нищо не помръдваше сред дълбоките сенки по ъглите, с изключение на играещите пламъци, чийто отражения се преплитаха сред изпаренията. Единствените звуци бяха пукотът на горящите дърва и ромонът на вливащата се в басейна вода. Над просторното разпалено огнище бяха окачени по-малки котли, а на близката маса бяха подредени метлички и тасове за следващия етап от банята. Дървени бъчви бяха подготвени за тези, които предпочетяха да се отпуснат за по-дълго или харесваха погорещата вода.

На една от пейките край басейна лежеше забравен мъжки кафтан и Зиновия си отбеляза, че на сутринта трябва да напомни на капитан Некрасов за него, в случай че някой от неговите хора го е забравил.

Но тя бе прекалено уморена да мисли за каквото и да е, освен да се изкъпе и да се отпусне за дълго в басейна. Зиновия остави торбичката си на една пейка и се зае да си върне предишния си облик. Напълни дървеното корито с изпускаща пара вода и сипа вътре няколко капки благоуханна течност от една стъкленица, която бе донесла, сетне внимателно извади калъпче парфюмиран сапун и голяма кърпа. Прекара тънките си пръсти през дългите черни къдрици, за да види дали не е останал някой неразплетен от предишното сресване възел, сетне събра дългите копринени кичури, усука ги като въже и ги закрепил на върха на главата си с помощта на скъпо украсен гребен. Немирни тънки къдрици се изплъзнаха по челото и шията ѝ, но по-голямата част от тъмната маса остана на мястото си.

Тя бавно развърза колана на халата си и го остави да се плъзне от раменете ѝ. Дрехата се свлече на земята и със спираща дъха бързина разкри голото ѝ тяло. Тя я събра с едно бързо движение на ръката си и я захвърли встрани. Халатът се приземи като копринен облак на една

близка пейка, а Зиновия внезапно се поколеба и като вдигна глава, се вслуша изненадана в дълбоката, стаена въздишка, която неочаквано се изтръгна от коприната.

Не можа да долови друг звук, освен шумоленето на огъня и водата и успокоена се върна към приготовленията си. Нервите ѝ бяха преминали през прекалено тежки изпитания, така че сега не трябваше да приема прекалено присърце зловещите образи, рожба на собственото ѝ възбуждение.

Опряла крак на ръба на дървеното корито, Зиновия разгледа тъмните петна над коляното си, където разбойникът бе оставил сини отпечатьци от пръстите си. Представи си как би изглеждал този варварски княз добре овързан, като гъсок пред заколение, и картината ѝ хареса. После друга мисъл я измести и накара веждите ѝ да се свият. Тя тихо въздъхна, като отправи безмълвна молитва офицерът да е в безопасност.

Погледът ѝ се спря на друга синина, този път на кръста ѝ. Като обхвана гърдата си с пръсти, тя повдигна нежното възвишение, за да огледа по-внимателно натъртеното място. Оживяха спомените за всичките мъки и болки, които бе понесла при бягството на Ладислас през гората и тя пожела да му бъде отмъстено и заради това. Почернялата му от слънцето ръка я бе стискала толкова здраво, че тя се бе уплашила дали ребрата ѝ ще издържат.

О, с цялото си сърце се надяваше, че офицерът е наказал този звяр според заслугите му. Надутият разбойник се бе хвалил, че никой от царските офицери не може да се мери с него. Зиновия искрено се радваше, че той се оказа заблуден.

Тя се усмихна тъжно на себе си и влезе в бъчвата, сетне простена от удоволствие и се отпусна в парфюмираната баня. За няколко прекрасни минути тя позволи на горещата вода да я залюлее и да отпусне измъчените ѝ мускули. След малко започна да се мие, търкайки грижливо със сапун цялото си тяло, обвивайки плещите, лицето и бедрата си с белезникавата пяна. Вдигна първо едната от нежните си ръце, сетне другата и също ги покри с пяна по цялата им дължина.

След като освободи и косата си и я насапуниса грижливо, Зиновия пусна благоуханния сапун на пейката. Наведе се над ръба на коритото и като изви гръб, вдигна над главата си една кофа и изсипа върху къдрите си, оставяйки водата да се стича по дългите кичури и да се излива на пода. Изтиска косата си и я остави пусната, вдигна една гъба, от която се стичаха капчици и я изтиска върху раменете си. Струйките потекоха по тялото ѝ, пробивайки си път през белия скреж, докато накрая изящните

извивки не заблестяха чисти под светлината на огъня.

Зиновия се наслаждаваше дълго на банята, докато не осъзна, че е взело да става твърде късно и като опря ръце на ръба на коритото, се отблъсна с енергичен тласък и скочи на крака, при което гърдите ѝ подкочиха нагоре. Странен звук, подобен на задавено бълбукане, се разнесе откъм басейна и тя замръзна от внезапен страх. Погледът ѝ внимателно проучи всички ъгълчета и се задържа на изпаренията, виещи се ниско над водата. Миг по-късно до слуха ѝ достигна екот от стъпки и тя рязко се обърна, само за да се размее облекчено при вида на жабока, която се бе настанил наблизо.

– Не си поканен, приятелче – шеговито го стълча Зиновия и лисна кофата към него, карайки го да заподскача в друга посока.

Отново успокоена, тя се изплакна напълно, използвайки каната, която си бе приготвила с тази цел. Врялата вода се стече по тялото ѝ, оставяйки го да лежи напълно измито в коритото. Банята я бе сгорещила толкова, че по кожата ѝ се бяха появили бисерни капчици пот и тя се отправя към по-прохладните води на басейна.

Зиновия се спусна по каменните стъпала и с въздишка на задоволство се плъзна в тъмните води. Мислено похвали ханджията за съобразителността да изгради дълбок басейн в банята, защото обикновената практика бе къпещите се, след като се напарят вътре, да изскочат навън и да се разхладят в някой близък поток, рекичка или дори снежна пряспа, в зависимост от времето и местността. От опит знаеше, че дори в най-мразовитите месеци някои се осмеляваха да си позволят подобно удоволствие. Майка ѝ англичанка обаче бе убедила баща ѝ в необходимостта къпането да става по отделно и с годините Зиновия бе привикнала на това. Когато ѝ се налагаше да използва обществена баня, Али правеше каквото е необходимо и с помощта на доста пари ѝ осигуряваше усамотение, докато Йосиф и Стенка я охраняваха отвън. При сегашните обстоятелства Зиновия не искаше да ги вдига посред нощ, нито пък го смяташе за необходимо, защото капитан Некрасов държеше здраво юздите и на своите хора, и на самия себе си.

Зиновия безгрижно заплува към отсрещния край на басейна, потапяйки се в гъстите пари. Дългата ѝ коса се носеше зад нея като разтворено ветрило с дръжка от слонова кост, чийто краища се сливаха със сенките, които се сключваха зад гърба ѝ.

Внезапно Зиновия ахна и ужасено се дръпна, понеже бе докоснала някакъв човек. Широки, космати гърди! В паниката си потъна надолу и бедротата ѝ се докосна до мъжки слабини. Уплашено запляска във водата,

опитвайки се да се отдалечи от оскърбителната голота, но бе така стреснатата, че без малко да се удави. Отблъсквайки се назад, с ритаци във водата крака, тя нагълта вода и отчаяно се опита да си поеме въздух. Здравя ръце се протегнаха да я повдигнат, но тя ги отблъсна, сигурна, че те искат да я похитят.

Благополучно изплъзнала се от подкрепящите я ръце, Зиновия отново взе да потъва, този път по-близо до мъжа. Мокрите им тела се долепиха, когато главата ѝ се потопа, но тя почти не обърна внимание на това, защото внезапно осъзна, че е глътнала повече вода, отколкото може да си позволи дори някоя самоуважаваша се риба. И когато мъжът отново обърна ръце около кръста ѝ и я вдигна нагоре, тя уви и двете си ръце около врата му и с мъка пое въздух, борейки се със задушавачото, болезнено кашляне. Паниката ѝ бе тъй голяма, че едва забелязваше, че гърдите ѝ са притиснати плътно до мощния гръден кош или че някъде под водата бедрата ѝ са прилепени до неговите слабини. Топлината на разгорещеното му тяло достигна до нейното съзнание доста по-късно, когато вече бе успяла да си поеме дъх.

Уплахата ѝ поспадна, като успя да прочисти гърлото и носата си от водата и изпълни дробовете си с чист въздух. Предпазливо вдишваше на дълбоки глътки, когато осъзна, че мъжът я наблюдава развеселено, но с известно учудване. Раздразнена, че той може да намира нещо смешно в състоянието ѝ, тя се отдръпна и го измери с надменен поглед, без да обръща никакво внимание на факта, че се намира чисто гола в ръцете му. Водата се стичаше по дългата, усукана маса от копринени къдрици, а погледът ѝ бе замъглен от капчиците, които се събираха по дългите ѝ мигли. Изпаренията придаваха призрачен вид на всичко, но не само нейните объркани сетива ѝ пречеа да го различи ясно. Наистина само ясновидец би могъл да каже дали мъжът бе човешко същество. Зиновия реши, че на нея ѝ липсва по-добра свръхестествена дарба, докато внимателно разучаваше израненото му лице. Голям изпъкнал оток се надигаше над веждата, където кожата бе разрязана. Отокът се простираше и надолу към окото, като почти го затваряше. Подпухнала бе и горната му устна, а над тази подутина върху бузата се виждаше тъмната следа от натъртване. Ако все пак допуснеш, че лицето му може би не е напълно деформирано, то челюстта му изглеждаше грижливо изваяна от гранит, а очертанията на орловия му нос бяха благородни. Все пак Зиновия не бе убедена в заключенията си, защото от боязън да не прояви липса на възпитание предпочиташе да не се заглежда прекалено втренчено. Косата му падаше на къси мокри кичури над очите му, но доколкото

забеляза, ирисите бяха със стоманено-сив оттенък, обрамчени с по-ярко синьо. Дори и в полумрака на банята си проличаха веселите искрици в тях, когато ъгълчетата на устата му се повдигнаха в усмивка.

– Простете ми, милейди, нямах намерение да ви уплаша. Нито пък възнамерявах да ви притесня или навреда по някакъв начин. Истина ви казвам, дори в най-безумните си мечти не съм се надявал, че банята ми ще бъде прекъсната от такъв бисер на женската хубост. Гледката ме заплени и нямах желание да я прекъсна.

Зиновия почти не забеляза, че той се бе обърнал към нея на английски и в гнева си побърза да му отговори на същия език:

– Позволявате си да ме шпионирате, без да ми съобщите за присъствието си! Истината, сър! Защо сте тук? Трябва ли да предполагам, че сте дошъл с долни намерения?

– Далеч съм от подобна мисъл, милейди. Дойдох тук, когато приключих със задълженията си. Трябваше да се погрижа за мнозина от хората си и докато превържа раните им, всички други си бяха тръгнали от банята. Бях сигурен, че ще съм сам и много се изненадах, когато вие дойдохте. Боя се, че в първия миг се обърках и занемях при вида ви, после всичко ми се изясни. Макар аз да можех да ви видя, вие не ме съзряхте – той вдигна могъщите си, леко подпухнали рамене в знак на извинение – Боя се, че изкушението се оказа прекалено голямо за един войник, закопнял за женска компания.

– Значи така, сър! – Зиновия почти го заплю с думи. – Лесно мога да разбера защо тя ви липсва! Не ви ли бе известно, че един джентълмен би ме уведолил за своето присъствие още в самото начало?

Ъгълчетата на разкървавената му уста потрепнаха насмешливо, а очите му проблеснаха в полумрака на стаята.

– Уви, болярке, не претендирам да съм светец. Сцената и прелестите, които вие показахте, ми доставиха огромно удоволствие и за нищо на света не бих могъл да се насиля да я прекъсна. Ако пък не бях такъв джентълмен, навярно бих се възползвал от тази наистина провокираща прегръдка... – той я намести малко по-близо до себе си, а Зиновия в раздразнението си се опита да го отблъсне. Бедрата ѝ се отъркаха силно в него, карайки го да премалее, възпламениха всеки нерв в сетивата му и той не се осмеляваше да помръдне от страх да не загуби самоконтрол, да не се пропука наложеното с такива мъки самообладание. С немалко усилие той пристегна юздите на разбушувалите си страсти и продължи с топъл, мек глас, усмирявайки съпротивата ѝ, щом думите достигнаха до нейното съзнание.

– Все едно, щом веднъж вече ви спасих тази вечер от едно насилване, явно за мен е въпрос на чест пак да ви занеса на безопасно място.

– Спасили сте ме? Искате да кажете... – устните на Зиновия се свиха в безмълвно „О!“ щом осъзна кой точно бе този мъж.

– Напуснахте преди да ви бъде представен както подобава, милейди – укори я той, смутен от докосването на нейните гладки мокри гърди до него. Съмняваше се дали е имало друг момент през живота му, при който да е бил подлаган на подобно изтънчено изтезание или когато нуждата да се преструва на непоклатимо спокоен е била толкова жизненоважна за успеха на по-нататъшните му намерения. Уверен бе, че тя веднага би отлетяла от прегръдките му, ако проявеше глупостта да разкрие доколко е запленил от женствените ѝ форми.

– И макар вие да сте балсам за очите, милейди, и още по-голям балсам за ръцете, трябва да ви порица за лошите ви маниери...

– Не сега е моментът да обсъждаме лошите маниери, били те мои или ваши. Пуснете ме. – Зиновия се опита да отблъсне ръцете му и бе изненадана, когато той разтвори прегръдката си, пускайки я да увисне на шията му, която тя самата бе обгърнала. Тя силно се изчерви под все по-широката му усмивка и със сподавен стон се отдели от него. Като доплува до ръба на басейна, му хвърли поглед през рамо. Той я следваше по-бавно. Зиновия бързешком изкачи стъпалата и светкавично прелетя през стаята, сграбчи халата си и бързо се загърна в него.

Въоръжена така, Зиновия го пресрещна, докато той се изкачваше по същите каменни стъпала. Не искаше да бъде сварена неподготвена, ако реши да тръгне към нея, но докато очакваше със стаен ужас какво ще ѝ донесат следващите мигове, силно се вгледа в него слисана. Макар и очевидно да не бе красавец по лице, иначе той бе изключително добре оформен. Беше висок колкото Ладислас, но далеч не тъй масивен и набит. Личаха си стегнатите му мускули и като си припомни с каква лекота и без видимо усилие бе разпръсвал злосторниците, можеше да се досети какви усилия полагаше той, за да се поддържа в добра бойна форма. Коремът му бе стегнат, гърдите му – мускулести под къдравите вълма косми. Кръстът му бе тънък, а бедрата – стройни...

Зиновия ахна, когато слабините му се подадоха над водата и се извърна с пламнали бузи, скандализирана до дъното на девствената си невинност. Макар и пътувала по света, през целия си живот тя бе грижливо закриляна и въпреки че вече имаше повече от двадесет години зад гърба си, за пръв път виждаше напълно гол мъж. И за нейно дълбоко изумление той не изглеждаше ни най-малко притеснен от дързостта си.

Зиновия чу мекия му смях да се разнася по-наблизо и се обърна в очакване с разтуптяно сърце, за да го прогони ако трябва, но той само търсеше кафтана, който бе оставил на пейката. Внимавайки погледът ѝ да не слезе надолу, тя го изгледа, после отново трепна, люто разгневена че той ѝ е наблюдавал как се къпе, без да си направи труда да я предупреди за присъствието си.

– Можете да се обърнете сега – уведоми я мъжът, без да се опитва да скрие иронията в гласа си.

– Добре! – отвърна измъчено Зиновия, смутена, че той намира за толкова весело случилото се, което според нея бе тъй ужасно и притеснително. – Значи мога да си тръгвам! – хвърляйки му последен изпепеляващ поглед, тя започна да събира вещите си. – Като си помисля само! Да се промъкнете като крадец! Вие сте най-презреният негодник, който съм срещала от дълго време!

– Е, поне не и от този следобед – отвърна мъжът, вдигайки небрежно рамене. – Или компанията на разбойника ви се нравеше повече, отколкото моята?

– Онзи бандит ли? Ха! Ладислас може да научи много от вас по отношение на грубиянските маниери!

После любопитството надделя и Зиновия леко наклони глава, за да му хвърли по-мил поглед.

– Какво все пак стана с разбойника?

Мъжът гневно изсумтя, подчертавайки раздразнението си.

– Подлият страхливец офейка, когато вие препуснахте! На моя кон! Прекрасен жребец. Повярвайте ми, не знам кое ми тежи повече – че изпуснах оня злодей или коня! Ако не се бях опитал да ви помогна, когато конят ви понесе, може би щях да успея да хвана разбойника. Но срещнах ли някаква признателност? Нищо подобно, милейди! Не проявихте и най-малката грижа за мен. Ако хората ми не бяха тръгнали да претърсят гората, можеше още да лежа някъде там! Сега съм тук, болярке, но не на вас трябва да благодаря за това!

Зиновия вирна изящната си брадичка, уязвена както от укоризнения му тон, така и от собствената си съвест.

– Изглеждате ужасно покрусен от загубата.

– Има защо! Надали ще намеря друг жребец, който да струва дори наполовина на този!

– На сутринта ще спомена на капитан Некрасов да ви даде коня на Ладислас – надменно заяви тя. – Може би това ще ви утеши.

Мъжът изсумтя.

– Съмнявам се! Доста скъпо ми струваше да докарам моите жребци от Англия...

– От Англия? – изненадано възкликна тя, сетне осъзна това, което досега се бе изплъзвало от вниманието ѝ. Съдържаният му начин на изразяване ясно показваше откъде е родом. – Оттам ли сте?

– Аха!

– Но командватے руска част... – започна Зиновия, сетне се сети за забележката на Ладислас по повод чуждите командири, наети да обучат царската войска на бойните си умения. – Вие офицер на служба при Негово величество ли сте?

Макар и да бе облечен само в скромен дългопол кафтан, мъжът се поклони изискано.

– Полковник сър Тирон Босуърт Райкрофт на вашите услуги. Удостоен с рицарско звание в Англия, а сега командир на Трети Стрелецки полк на Негово царско величество. А вие сте...

– Това не е най-подходящото място да се представяме, полковник – побърза да отвърне Зиновия, като реши че би било по-добре да не му съобщава никакво име. Можеше да си го представи как разпространява непристойния разказ за тяхната среща сред своите приятели и подчинени.

Ъгълчетата на подпухналата му устна потрепнаха в усмивка.

– А вие сте болярката Зиновия Александровна Зенкова, пътуваща към Москва, където ще бъдете поставена под опеката на княгиня Тарасова, братовчедката на царя.

Зиновия затвори устата си, усещайки че е зяпнала от изумление. С труд си пое дъх, за да заяви:

– Знаете много неща за мен, сър.

– Пожелах да науча – обясни Тирон със самоувереност, която накара нейната да се пропука. – Когато пристигнахме тази вечер в страноприемницата и открих, че и вие сте се подслонили тук да пренощувате, поразпитах придружителите ви. Капитан Некрасов отказа да ми каже каквото и да е, но доблестният сержант прояви малко повече щедрост по отношение на фактите. С голямо облекчение научих, че не сте омъжена, особено за надутото дребно парвеню, което ви придружава. – Тук той вдигна вежди, демонстративно очаквайки тя да обясни какво я свързва с този човек. – Той тъкмо излизаше от банята, когато дойдох и по поведението му може да се съди, че той смята и себе си, и положението си за нещо голямо.

Макар страстно да желаше да отхвърли всяко подозрение, че нещо

я свързва с Иван, Зиновия не пожела да задоволи любопитството на полковника. По-добре да не му даваше надежда, че може да научи нещо повече от нея, иначе можеше да се окаже досаден или да я постави в неудобно положение.

Като вдигна торбичката си, Зиновия се отправи към вратата, но полковникът препречи пътя ѝ. Той се изправи пред нея и разбитите му устни се разтегнаха в усмивка:

– Ще ми позволите ли да ви видя отново?

– Невъзможно е, полковник – студено отказа тя. – На сутринта продължавам към Москва.

– Аз също – меко я увери Тирон. – Бях извел хората си на учения в полето. По план трябва да се върнем в Москва до утре вечер.

– Надали княгиня Ана би одобрила това.

– Нали не сте... сгодена? – Тирон стаи дъх в очакване на отговора, той сам не можеше напълно да си обясни защо така изведнъж забрави как бе разбит живота му и позволи на една жена да запали искра в сърцето му.

– Не, полковник Райкрофт, разбира се, че не съм.

– Тогава, ако разрешите, болярке, бих искал да бъда ваш кавалер – Тирон мъчително ясно осъзнаваше колко безразсъдно и прибръзано се впуска в това начинание и се укоряваше, че макар вече да има зад гърба си цели тридесет и четири лета, се държи като разгонен на пролет вятърничав хлапак, хлътнал по някое девойче. Но пък, от друга страна, вече доста време не се бе любил с жена, а дори и младата му съпруга, русокосата красавица Анджелин, никога не бе изглеждала толкова хубава, със или без дрехи.

– Предложението ви ме смушава, полковник – Зиновия остана напълно слисана, но същевременно бе благодарна на полумрака, който прикри притока на кръв по бузите ѝ, когато си припомни притискането на неговото топло, добре оформено тяло в басейна. Молбата му, разбира се, трябваше да бъде отхвърлена, но тя прецени, че сега предпазливостта изисква да смекчи отказа си и да отговори по-уклончиво. – Трябва да си помисля.

– Ще очаквам вашето решение. Дотогава, милейди, се прощavam с вас.

Полковник Райкрофт се поклонил отсечено и се изправи, когато тя мина покрай него. Проследи я с поглед, докато прекосяваше банята, наслаждавайки се на лекото полюшване на бедрата ѝ под копринения халат и в спомените му оживя отново онзи момент в басейна, когато

ръката му бе обгърнала задничето ѝ и тя се бе свила до слабините му. Разпалените му след дългото въздържание страсти още не се бяха охладели и той знаеше, че му предстои дълга безсънна нощ, през която ще бъде измъчван от желаниа и ще трябва да се бори със сладострастни видения.

Вратата се затвори зад нея със същото скърцане, което предшестваше влизането ѝ, и той остана загледал в дъската на пода. Очите му не можеха да проникнат през дебелия дърво и докато стоеше заслушан в забързаните ѝ стъпки, му се яви друго видение, този път тъмно и безутешно студено. Това бе мъчителния спомен за гроба, край който той намръщен и огорчен промълви последното си сбогом на своята покойна съпруга.

Полковник сър Тирон Райкрофт изруга полугласно и рязко се обърна. Каква лудост го бе тласнала по този път на похот и сладострастие? Как се осмеляваше да си прави илюзии, че може да се довери на друга жена, след като още не бе съумял да събере разкъсаните остатъци от своите чувства и да очисти живота си от мъчителните спомени? Раните, които бе потиснал дълбоко в паметта си, се отвориха отново, за да продължат изтезанието му.

Изгряващото слънце още не бе докоснало земята с топлите си лъчи, когато Зиновия вдигна придружителите си и ги помоли да побързат. В отговор на обърканите въпроси на капитан Некрасов тя изтъкна, че иска това пътуване по-скоро да свърши. Не се осмеляваше да разкрие, че се бои от вниманието на един нежелан ухажор и че се налага да потегли, преди той да е станал и да ѝ е поискал отговор.

– Оставете жребца за полковник Райкрофт – разпореди тя на капитана, докато той ѝ съпровождаше до каретата. – Това е най-малкото, с което мога да му се отблагодаря.

Всяко движение бе още прекалено болезнено за Али и се наложи да бъде пренесена до каретата от Стенка. Под нежното настояване на господарката си тя прие да се облегне на възглавниците, които Зиновия бе наредила в ъгъла на каретата, и отново потъна в сън.

Болярката се настани в отсрещния ъгъл и притвори очи, избягвайки разговор с Иван. Нареди на Стенка да не губи време през този последен ден на тяхното пътуване и да бъде така добър да поеме по някой по-безлюден път, който дори да бъде по-рискован, би ги отвел по-бързо до Москва.

Скоро потеглиха отново и Зиновия въздъхна с облекчение, уверена, че най-накрая се е отървала от дръзкия англичанин. Надяваше се само той да се прояви като джентълмен и да не се впусне в клюки, но поведението му досега не даваше особени основания за надежда. И без това бе достатъчно смущаващо, че в паметта ѝ отново и отново оживяваха сцените в банята, та оставаше и разказът за това да бъде разтръбен из цяла Москва.

Половин час по-късно командирът на Трети Стрелецки полк на Негово царско величество се надигна от нара си, разкърши схванатите си мускули и се отправи с несигурни стъпки към вратата на килийката, която му бе послужила за спалня. Мимоходом скрита своя заместник по крака, измърмори някаква заповед и го остави да изпълнява командата между две прозевки, докато сам търсеше свещ, която да запали.

Изтече още половин час, преди небето да започне да изсветлява. Полковник Райкрофт пхна очукания си шлем под мишница и слезе по стълбата да направи утринен преглед на хората си, които го чакаха строени навън. Докато минаваше покрай отворената врата, хвърли поглед към ъгъла на портата, където бе видял за последен път каретата. Уви, сега там нямаше нищо друго освен черния жребец, завързан за стълба. Сподавено проклятие се изплъзна между устните му и той намръщено огледа пътя, вече знаейки, че няма да види и следа от болярката.

Тя беше избягала! Мисълта го изгаряше и той бе на косъм от избухването, но някъде от най-дълбоките гълбини на паметта му се появи мъчителното видение на две очи, ту нефритово-зелени, ту черни като оникс. Още по-смущаващо му действаше споменът за нейното изящно, но вече налято тяло, изцяло изложено на неговия поглед.

Тиرون отново тихо изруга. Трябваше да се сети, че ще я уплаши с проклетата си безсрамна разгорещеност! Беше я подгонил както песът някоя разгонена кучка и нямаше защо да я вини, че бе отлетяла при първа възможност.

Тиرون бавно изпусна дъха си и се опита да овладее раздражението. Хората му го чакаха и след като ги бе държал в железен юмрук през цялата седмица, днес заслужаваха по-добро отношение, особено след като бяха разгромили бандата злодеи. Пък и какво толкова значеше едно момиче? Лесно можеше да си купи услугите на някоя друга. Всъщност за него май бе по-трудно да отхвърля авансите на почти всички повлекани, които следваха войнишките лагери или обикаляха по улиците на онзи квартал в Москва, който бе запазен за чужденци, търсейки компаньон за един час или за цялата нощ.

И все пак перспективата да възприеме начина на живот, следван от почти всички мъже в царската армия, изобщо не го въодушевяваше. Трябваше му нещо повече от мръсните, похотливи милувки на някоя случайна уличница. Въпреки че нямаше намерение да се остави отново да бъде примамен под венчилото, искаше да освободи страстта си с някоя жена, с която би могъл да изпитва известна взаимност и дори да му стане скъпа. Истински желаше постоянна любовница, която би се радвала да остане с него и не би проявявала склонност да изпробва чаровете си върху друг ухажор.

– Болярката Зенкова ви остави един кон, полковник – съобщи капитан Григорий Тверской, посочвайки с палец през рамо към жребца. – Ще ви върши ли същата работа като предишния?

– Боя се, че бандитът спечели от размяната – гневно отбеляза Тирон. – Но ние с него пак ще се срещнем.

– Ще продължите ли да го преследвате?

– Когато имам възможност – увери Тирон по-младия мъж. – Сега в Москва ме чакат по-спешни дела и чак след това ще му посветя цялото си внимание.

– Можем да съобщим в щаба, че сме убили тринадесет от хората на разбойника, макар че на ваше място бих съобщил направо на царя подробностите за нашата битка – капитанът леко се усмихна. – Вашите многобройни подвизи доставят голяма радост на генерал Вандерхаут, полковник, но само неговата репутация печели от тях.

– Холандецът се безпокои за бъдещето си тук – размишляваше на глас Тирон. – Никога не е получавал по-добра заплата и не му се ще да я загуби, когато изтече контракта. Затова се мъчи да се докарва.

– За ваша сметка, полковник.

Тирон се пресегна и го потупа по рамото.

– Един генерал отговаря винаги за всичко, което става в дивизията му, независимо дали е добро или лошо. Групата от чуждестранни офицери под командата на Вандерхаут е под личното наблюдение на царя и техните деяния достигат до неговите уши – полковникът сви рамене, а после направи гримаса, когато устната му се напука при опита да се усмихне. – Така стоят нещата, Григорий! Бихме изглеждали дребнави и жалки, ако се опитаме да протестираме, че той си присвоява слава, която не е заслужил. Следователно, трябва да се примирим с поведението на генерала. Нямаме друг избор.

Руснакът разочаровано въздъхна.

– Писнало ми е от некадърността на генерала, полковник. Вие

можете да предложите много повече в сравнение с него. Той си присвоява идеите, които му дават безплатно и ги приписва на себе си. А доколкото мога да преценя, вие сякаш деликатно, но напълно умишлено го съветвате, просто за да не му позволите да направи някоя грешка, която може да излезе скъпо.

Тирон се замисли и помълча известно време, преди да отговори на Григорий:

– Имам повече боен опит, приятелю, това е всичко. Но съм сигурен, че генерал Вандерхаут не би заемал този пост, ако нямаше никакви достойнства.

Григорий изсумтя саркастично.

– Чудя се дали е така.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пазарът на Китайгород още кипеше от живот, макар следобедът вече да преваляше и скоро щеше да се смрачи. Стенка прекара каретата през една тясна уличка, на която излизаха множество пасажи, водещи към лабиринт от сводести галерии, пълни с дюкянчета. Те преливаха от разнообразни стоки, подредени в стройни редици за удобство на купувача. Лен, коноп, икони, обици и пъпеши – всяко нещо беше изложено на свой отделен ред. Имаше и множество други стоки, като се почне от зеленчуци и риба и се свърши с кехлибар, бисери и скъпи кожи.

Нестройна групичка войници следваше каретата, която си пробиваше път в сърцето на Москва, но почти никой не обърна внимание на неколцината стрелци сред търговците, гръмогласно възхваляващи своите стоки, на трупите смешници, които бяха надянали маските си, на музикантите и куклените театри. Затворници с оковани нозе молеха за хляб и други подаяния, които градът не им осигуряваше, а слепи и сакати просяци усилено тръскаха чашки, смесвайки молбите си за милостиня в странната какофония от звуци, сред които се открояваше ниското ръмжене и сумтене на мечките, изпълняващи различни номера под ръководството на своите укротители. Тук богатите боляри в разкошни кафтани и островърхи или сплескани шапки се смесваха със селяните, облечени бедно или богато в зависимост от дълбочината на кесията си.

Посетителят не можеше да не забележи колко многобройни са тук църквите, параклисите, обществените бани и кръчмите. Населението редовно ги посещаваше, особено последните две. За никого не бе тайна, че руснаците много обичат своите продължителни парни бани и силните, парливи напитки.

Голямата каляска продължаваше да си пробива път по претъпканата улица. Стенка крещеше „Пошбол! Пошбол!“, за да накара мотаещите се безцелно тълпи да им отворят път и „Берегись!“ „Берегись!“, за да предупреди невнимателните. Малки и бързи, откритите двуколки дрожки се плъзваха елегантно покрай тях с невероятна лекота, докато големите каруци се придвижваха по-бавно и принуждаваха Стенка да отбива към края на пътя, за да успеят да се разминат. През зимата тройките бяха направили невъзможно придвижването на всяка по-голяма кола, защото трите препускащи коня, които теглеха бързите шейни, се подреждаха в една редица и препречваха целия път.

Зиновия бе посещавала много пъти Москва и макар красотата и оживлението на града да ѝ правеха все същото впечатление, не можеше да пренебрегне факта, че твърде малко бе останало от свободата, на която дълго се бе радвала под закрилата на баща си. През по-голямата част от деня тя бе измъчвана от дръзки видения за срещата ѝ с полковник Райкрофт в банята. Наистина, ако можеше да избира, би се спряла на някой по-хубав ухажор, но не можеше да отрече, че това бе изключително смушаващо изживяване и че въпреки подутото му лице в този мъж имаше нещо невероятно интересно, поне дотолкова интересно, че да я накара да се изчерви, щом се сетеше за неговата прекалено мъжествена фигура. Всеки път, когато в почервенелите ѝ бузи прииждаше нова вълна от кръв, тя мислено благодареше за жестокия пек. Всички неприлични детайли, на които не бе обърнала внимание в паниката си, сега оживяваха в паметта ѝ и тя понякога дори им се наслаждаваше, сякаш бе някаква празноглава фантазьорка, невръстно глупава девойче, падащо си по мръсотиите. В мислите ѝ оживяваше в най-дребни подробности моментът, когато нейните голи бедра се бяха притиснали плътно до неговите и само дето не се разтвориха, за да поемат напора на неговите голи слабини. Това я хвърляше в такъв смут, че тя се обезпокои дали спътниците ѝ няма по някакъв начин да отгатнат сладострастните ѝ помисли. За първи път бе благодарна, че Иван е зает само със себе си, а Али бе покрила болящата я глава със студени мокри компреси.

Нейният приличен на монах придружител бе разположил призори кльощавото си тяло на задната седалка на каретата и лъчите на залязващото слънце сега го огряваха. Той само дето не се къпеше в розовия ореол, сякаш си представяше, че това е достойно заслужен белег за святост или пък, по-прозорливо, се подготвяше да се яви с цялото си величие пред своята аудитория. Тъй голяма бе неговата суета, че не се сещаше как се открояват под лъчите дълбоките, грозни дупки от шарка, с които бяха щедро осеяни кокалестите му бузи. Очевидно не обръщаше внимание и на факта, че носеше единственото расо, което можеха да му отделят свещениците в селската църква. То силно напомняше парцалив чувал и го караше да изглежда по-скоро опърпан, отколкото величествен.

Настроението му обаче определено се бе подобрило след пристигането им в Москва. Ако Зиновия имаше претенции да бъде познавач на човешките настроения, тя би се изкушила да предположи нещо подобно, гледайки самодоволната му усмивка. Той, изглежда, почти изгаряше от нетърпение да стигне по-скоро до палата на Тарасови, сякаш да я

предаде в ръцете на новите ѝ опекуни бе някакъв велик подвиг, от който би могъл да извлече нова храна за ненаситната си жажда за слава.

Каретата излезе от тясната уличка и пред нея се ширна Красная площадь, който обикновено чужденците наричаха Червения или Красивия площад, когато трябваше да упътят някого. Високата стена от червени тухли на Кремъл се издигаше над града като исполинска колона с множество кули-шипове, обвиваща сред другите постройки безчислените църкви с безброй кубета, камбанарията на Иван Велики, Грановитата палата и на няколко крачки от нея – Теремната палата, където някой ден щеше да бъде настанена следващата царица. Белите фасади и златните кубета, които увенчаваха много отстройките, блестяха като съкровищата на султана под лъчите на следобедното слънце, а други украсени сгради, дворове и градини се притискаха до тях, добре укрити от любопитни погледи зад високата стена.

Фроловската кула се издигаше на основните подстъпи към тази могъща крепост, а недалеч от нея грееше друго архитектурно чудо, Покровскийят събор, наричан по-често Василий Блажени. Екзотичното величие на това творение вече бе смайвало мнозина с множеството си кули и издути, разнообразно оформени кубета и остри шпилове, по които светлината се отразяваше и се преливаше като по люспите на риба. Преданието твърдеше, че след като катедралата била завършена, цар Иван Василиевич Грозни, известен извън границите на Русия като „Страшния“, наредил очите на архитекта да бъдат извадени, за да не създаде подобна постройка другаде по света. Мнозина обаче оспорваха тази история и твърдяха, че след смъртта на Иван Василиевич архитектът, постникът Ярофеев, възвърнал зрението си, за да прибави към събора още един параклис, който да приюти мощите на светия човек Василий Блажени, който бе осъждал сурово жестокостите на Иван и по-късно дал името си на катедралата.

Стенка подкара конете към широкия площад пред Василий Блажени и ниската платформа на Лобное место, площада на езекуциите, откъдето патриарсите отправяха благословиите си към народа и където бунтовниците и престъпниците бяха обезглавявани и изтезавани публично. Стенка скоро кривна в страни от Кремъл и излезе на друга улица, покрай която богатите и велемощни боляри живееха в дървени палати. Зиновия насочи вниманието си към тях, защото видя няколко познати постройки, сред които и величествената резиденция на болярката Наталия Андреевна. Тази жена някога бе най-близката приятелка на майка ѝ и си оставаше единствения човек, на който Зиновия би могла да се

довери и да потърси съвет и помощ, ако нещата с Тарасови не потръгнат.

Няколко минути по-късно Стенка отклони четирите коня от главната улица, премина през едни внушителни порти и спря впряга пред един величествен палат. Зиновия си пое дъх, събирайки сили за предстоящата среща. Мигът, от който се боеше, най-сетне бе настъпил и вече не можеше да се отложи.

Капитан Некрасов чевръсто скочи от седлото и бързо се отупа от прахта, сетне застана до вратичката на каретата, която гледаше към двореца. Отвори я, усмихна се и подаде здравата си ръка на тази, за която бе започнал да милее. Зиновия овладя страховете си, събра кураж и му върна усмивката, облягайки изящната си ръка на неговия ръкав. След като ѝ помогна да слезе, Николай търпеливо изчака тя да подреди и приглади гънките по полите си, след това я погледна въпросително и когато тя му кимна, се обърна към високите двери.

Зиновия въздъхна разтреперана и тръгна след него по каменния път, покрусена от мисълта, че скоро ще бъде поставена под опеката на непознати. Като наближи постройката, един светещ прозорец на втория етаж, точно над портала, привлече вниманието ѝ. Като вдигна поглед, тя забави стъпки, защото видя княгиня Ана да я наблюдава надвесена. Жълтеникавият отблясък на свещи, горящи някъде зад нея, очертаваше силуета ѝ. Дори в свободния сарафан, който носеше, княгиня Ана изглеждаше худая – дума, която означаваше едновременно слаба и лоша, или по-точно, болезнено кльощава. Разбира се, тъй като повечето руснаци се възхищаваха от по-пищните жени, думата често бе използвана по адрес на всяка деликатна фигура, включително и за девойки с прекрасното телосложение на Зиновия.

С плаха усмивка Зиновия вдигна ръка и махна, за да я поздрави, но за нейно голямо разочарование княгинята не се помръдна, за да върне поздрава. Нямахше и намек за някакво приветствие или топло посрещане, които биха могли да успокоят страховете на гостенката. Като безмълвно привидение жената се скри от погледа ѝ, като само помръдването на завесите издаваше къде е била.

Отпусайки поглед, Зиновия се поколеба за секунда, гнетена от чувството, че е самотна и изоставена. Вместо утехата, която би могло да ѝ даде едно топло посрещане, сега я бе обзела покрусата. Не искаше да е тук, далеч от дома си, далеч от всички неща, които баща ѝ бе създал и обичал.

Усещайки, че нещо не е наред с девойката, Николай загрижено я

запита:

– Ще имате ли проблеми тук, болярке? – каза той, без да се осмелява да прояви все по-силните си чувства към нея. Нямаше представа какво би могъл да направи, ако тя има някакви затруднения, но въпреки това бе твърдо решен да предложи помощта си. – Ако някога ви потрябвам...

Зиновия го прекъсна, като нежно докосна ръката му, опитвайки се да успокои него... а и себе си:

– Сигурна съм, че княгиня Ана е много мила – надяваше се, че звучи по-убедително, отколкото всъщност се чувстваше. – Та ние още едва се познаваме и навярно тя се притеснява от срещата ни не по-малко от мен.

Капитанът не бе много убеден, но щеше да смути девойката, ако изрече съмненията си, а това далеч не отговаряше на представата му за кавалерска подкрепа. Но все пак изпитваше остра нужда да повтори предложението си по-ясно и го направи с грижливо овладян глас, който не биваше да издаде дълбочината на истинските му чувства:

– За мен ще е чест, ако ми позволите, да ви служа както ви е угодно и както сметнете за добре, болярке. Следващия месец ще ме повишат и ще служа непосредствено на царя като офицер от придворната стража. Ако решите, че се нуждаете от мен, можете да изпратите прислужницата си да ме призове.

Тонът му стана почти тържествен:

– И аз ще дойда, болярке, или най-малкото ще изпратя лично Негово величество, Михаил Романов, да ви предаде моите извинения.

Зиновия бе впечатлена от неговото рицарско, макар и донякъде нереалистично, предложение. Погледна го и храбро се усмихна, но в очите ѝ блестяха сълзи.

– Вие сте много галантен и мил, капитан Некрасов, и вашето предложение е чест за мен.

– Аз съм този, който се чувства поласкан, защото ви съпровождах дотук, болярке – пламенно я увери Некрасов, като имаше предвид повече, отколкото показвах думите му.

Набрала храброст и решена да устои на очакващата я среща с Ана, младата болярка промълви окуражително:

– Името ми е Зиновия. Смятам, че един приятел може да се обръща към мен така.

– Зиновия – полупрошепна, полувъздъхна капитанът и нежно притисна нежната ръка, облегната на неговата. – Ако благоволите да ми

окажете същата чест, моето име е Николай.

– Николай? – отсечено кимване бе отговорът на нейния въпрос и с тиха въздишка Зиновия разреши да бъде поведена към дверите от галантния офицер.

Пред дървените порти капитанът леко почука, за да съобщи за присъствието им и миг по-късно един лакей, облечен в проста бяла рубашка, отвори вратата. Николай го погледна и с безпогрешния маниер на човек, свикнал да заповядва, му нареди:

– Уведоми княгиня Тарасовна, че болярката Зенкова е дошла.

Слугата хвърли бърз поглед към превързаната ръка на капитана, после се отдръпна и ги покани с жест да влязат.

Зиновия бе въведена вътре, облегната на ръката на придружителя си, а лакеят обяви:

– Княгинята ви очаква, болярке.

Залата изглеждаше почти бляскава след падащия навън мрак, защото бе осветена от двајсетина и повече свещи, горящи в канделабри. Зиновия бе поканена да седне, докато очаква господарката на дома и след като се убеди, че е удобно настанена, Николай се отправи бързо да се разпореде за свалянето на багажа ѝ.

Иван бе донякъде потиснат, че е оставен на заден план, защото смяташе присъствието си за изключително необходимо на княгиня Тарасовна и прецени, че капитанът не проявява достатъчно уважение към него, като се втурва да помага на болярката. Той слезе по стъпалата на каретата сам и закуцука забързан по пътеката с чуждите сандали. Изсумтя пренебрежително, докато минаваше край капитана, който се обърна учудено след бързо отдалечаващата се фигура.

– Какво му става на дядка? – попита Николай, като се присъедини към хората си.

Сержантът направи едно разумно предположение:

– Убеден съм, господин капитан, че той се чувства оскърбен, задето положихте грижи за болярката Зенкова, без да проявите подобно уважение към него.

– Не знаех, че заслужава някакво уважение – отвърна иронично Николай, но изглеждаше притеснен. – Не виждам никакви доказателства за неговата значимост или важност. Всъщност той най-вероятно само създава затруднения на собствения си манастир, който и да е той.

Сержантът изсумтя утвърдително.

– Навярно е така, капитане. Ако ме питате мен, той е плевел, пръкнал се от нечисто семе. Сигурно ще вкара в неприятности някой

невинен човек тези дни. Моля се това да не е младата болярка, макар че усещам, че тоя най-малко ще се опита.

– За нейно благо се надявам да грешите, сержант.

Като влезе в залата, Иван хвърли високомерен поглед към лакея, но като видя, че той си е отишъл, изгледа смразяващо Зиновия заради вниманието, което ѝ бе оказано.

– Капитан Некрасов изглежда дълбоко запленил от вас, болярке. Сигурен съм, че гордостта ви е силно подхранена от поредното успешно завоевание.

– Поредното? – смутено повтори Зиновия. – Кое е било първото?

– Съмнявам се, че сте се задоволили само с двама трима, така че няма защо да се правите на невинна пред мен. Като се има пред вид как ви гледаше онзи звяр, Ладислас, цяло чудо е, че сте тук.

Зиновия едва сдържа издайническата въздишка на облекчение. Неизвестно защо си бе помислила за полковник Райкрофт и се бе обезпокоила да не би дякът да има него предвид.

– Сигурна съм, че за Ладислас не съм означавала нищо повече от мимолетно забавление. Досега той навярно вече си е намерил друга карета, която да нападане, и жена, която да го забавлява. Искрено съжалявам, че не бе пленен.

– Англичанинът е виновен за това, няма съмнение – изказа мнение то си Иван, с което привлече погледа на Зиновия.

– Англичанинът?

– Онзи, дето препусна след вас с Ладислас – обясни дякът. – Очевидно не можеше да се мери с бандита. Наистина доста се изненадах, когато той се появи в банята миналата вечер. Очевидно Ладислас е спечелил боя.

Зиновия понечи да му възрази, но докато Иван очакваше отговора ѝ, тя осъзна колко глупаво би било да събужда неговото любопитство. Само от нейна полза би било да се прави, че дори не познава полковника.

Миг по-късно княгиня Ана Тарасовна се яви в цялото си великолепие на върха на стълбата, разкривайки се пред гостите като златно видение, докато внимателно ги разучаваше отгоре. Обшит със злато воал покриваше бледорусата ѝ коса, прихваната с обсипан с бисери кокошник. Също като сатенения сарафан той бе украсен със златни нишки и бе носен с гордост, подобаваща повече за скъпоценната корона на благородна кралица.

Ана поздрави гостите си с бледа усмивка, докато слизаше по

стълбите, люшкайки се като върба. Имаше вече повече от четиридесет лета и се държеше с достойнство и донякъде прагматична самоувереност, която не търпеше намеса или отказ. Бе висока като Зиновия и изглеждаше добре, макар и малко захабена и поотпусната с натрупалите се години. Имаше мършава квадратна челюст и аристократични черти. Дребните издайнически бръчки между веждите и в ъгълчетата на устните ѝ говореха, че те по-често остават смръщени. Едва доловими наченки на двойна брадичка се забелязваха на шията ѝ, която иначе бе дълга и елегантна. Сребърно-сивите ѝ очи гледаха зорко иззад тъмните мигли и изящно изтънените вежди, сякаш прокарани с един замах на перото. Очите ѝ не се задържаха за дълго на едно място, а когато биваха посрещнати от по-твърд ястребов поглед, започваха да пърхат встрани като птичка. Още преди много години Ана бе научила, че това е успешен начин да избегне насочените към нея въпроси, които при нужда можеше да се направи, че не чува. Използваше го все по-умело и така не позволяваше на другите боляри и болярки да оспорят авторитета ѝ.

– Скъпа ми болярке – приветливо промълви Ана, протягайки ръце да я поздрави сърдечно и прекоси стаята, за да посрещне гостите си. – Толкова е хубаво, че се виждаме отново.

Зиновия с благодарност направи дълбок реверанс, признавайки сана ѝ, макар в Русия определено да не липсваха велики боляри – князе и княгини дори и след като редиците бяха доста поразредени през царуването на Иван Грозни.

– Благодаря ви, княгино. Наистина се радвам, че пътуването свърши.

– Надявам се, че всичко е минало добре и Иван ви е помагал и утешавал. Сигурна съм, че е постъпил така.

Зиновия успя да изстиска една бледа усмивка в отговорна въпросителния поглед на княгинята.

– Разбойници ни забавиха малко вчера, но ще оставя на Иван Воронски да разкаже повече подробности за нападението. Той бе оскърбен почти тъй дълбоко, както бе ранен капитан Некрасов.

Княгиня Ана не можа да скрие изненадата си и потърси с поглед някакво обяснение от Иван, но като огледа парцаливите му дрехи, побърза да предложи:

– Несъмнено ще поискате да се освежите, преди да поговорим.

Вниманието ѝ беше привлечено към входната врата, където няколко войници внасяха по-големите сандъци на Зиновия, а други мъкнеха по-малките на рамената си. Премеждайки на око броя им, Ана положи

съвсем леко усилие да прикрие раздразнението си, когато се обърна към лакея, донесъл поднос с вино:

– Борис, бъди така добър да заведеш тези... хмм... господата горе при стаите на болярката. Можеш също да придружиш милия Воронски до покоите, които съм запазила за него. Там има чисти дрехи в синия сандък.

Слугата кимна и прикани с ръка хората да го последват. Промъквайки се последен през вратата, сержантът влезе в залата с огромен сандък на рамо. Пътном пусна един пращан куфар в краката на Иван и се заизкачва по стълбите след другите.

– О, виждам, че сте си донесли дрехи – побърза да каже Ана, като позна чантата, но когато Иван бавно поклати глава, тя се запъна доста объркана.

– Напротив, ваше височество, отнеха цялото имущество, което носех със себе си, дори дрехите от гърба ми. Наистина, щастие е за мен, че оцелях.

Иван склочи патетично ръце, вдигна вежда и се наведе леко напред, за да подсили драматичния ефект от думите си.

– Преминах през най-страшни изпитания, княгиньо, мога да ви уверя в това. Но както виждате, изпълних повелята ви и доведох болярката, въпреки големите мъки, на които бях подложен.

– Всичко, което ви е било отнето, добри ми Воронски, ще ви бъде незабавно възстановено, но вие трябва да ми разкажете за тези събития – помоли го Ана. – Елате в моите покои, щом се възстановите от пътуването. Трябва бързо да чуя за това нещастие, иначе няма да намеря покой от любопитство и тревога.

– Бързам веднага да успокоя страховете ви, господарке. Макар да пострадах несправедливо, останах жив и съм тук да свидетелствам за моите мъки – доблестно заяви Иван и се оттегли леко наклонил глава, настрана.

Останала сама със Зиновия, Ана бързо огледа облеклото ѝ, докато зелените очи се бяха отклонили в друга посока, за да проследят качването на войниците. Макар и скромна и семпла, дрехата несъмнено бе чуждестранна, което само още веднъж напомни на Ана, че тя ще трябва да изтърпи присъствието на същество, отгледано и възпитано от майка, която бе дошла от друга страна и друга култура. Припомняйки си за повелята на своя братовчед, тя можеше само да оплаква в тайните ъгълчета на душата си своето безсилие. О, защо му трябваше на Михаил да избере именно това същество да живее с нея? Очевидно бе, че тя не се смята

за руска болярка!

Изтисквайки от себе си нещо като усмивка, Ана я покани с жест в голямата стая, разположена вляво от входната зала.

– Бихте ли приели нещо освежително преди вечерята, мила? Борис ни е донесъл студени чаши с малиново вино, за да ни разхладят в този горещ ден. Елисавета, моята готвачка, държи бутилките наредени до леда, който складираме в килера през зимата. Аз самата го намирам много освежително.

Зиновия седна в посочения ѝ от княгиня Ана стол и като прие чашата, отпи няколко малки глътки от тъмночервеното вино, а княгинята взе друга за себе си.

– Нека първо ви поднеса съболезнованията си за преждевременната смърт на вашия баща, мила. Разбрах, че се е простудил и умрял съвсем неочаквано.

– Да, не очаквахме това – Зиновия преглътна сълзите си, бликнали при спомена за скорошната загуба. – Изглеждаше тъй здрав и жизнен, преди да го повали болестта. Бяхме наистина поразени колко бързо го отнесе смъртта.

– Ние? – Ана жадно се хвана за думата, забелязвайки значението ѝ. Би направила всичко възможно, за да намери изход от положението, в което я бе поставила царската заповед. – Имате ли други роднини в Русия, при които бихте могли да отидете да живеете, освен мен, разбира се? Но ние почти не се познаваме. Може би вашата леля ви е дошла на гости от Англия и вие обмисляте дали да не се върнете при нея?

Зиновия я погледна, осъзнавайки, че Ана се чувства също така обременена от заповедта и че очевидно би искала да се освободи от нея. Михаил навярно си е въобразявал, че проявява голямо съчувствие и към двете, бездетната Ана и сирачето Зиновия, но очевидно не бе проумял, че те са съвършено различни личности, които никога не са държали една на друга преди и не са свързани от никаква кръвна връзка. Така че бе много по-вероятно между тях да се зароди съперничество, като се окажеха заключени в една клетка, едната принудена да предложи гостоприемството си, а другата да го приеме. Зиновия само можеше да се пита дали скоро ще да настъпи деня, когато някоя от тях щеше да се осмели да се яви пред царя с молба да бъде освободена от тази заповед.

– Гостуваше ли ви някой при кончината на баща ви? – попита отново Ана с известно раздражение. Намираше, че е изключително нетактично да бъде карана да чака за отговор.

Зиновия подбираше внимателно думите си, спомняйки си какво

неудоволствие прояви княгинята, когато баща ѝ доведе Наташа на едно събрание на великите боляри и техните съпруги няколко месеца преди смъртта му. Ана не криеше антипатията си към Наташа и Зиновия отговори с известно неудобство:

– Болярката Наталия Андреевна ни гостуваше по това време, княгиньо. Тя е добър приятел на семейството.

– О!

Ана видимо охладня, неспособна да изпитва други чувства, освен враждебност всеки път, когато се споменеше за Наталия. Омразата ѝ към тази жена се коренеше още във времето преди сватбата ѝ с Алексей. На последната сбирка, на която се бяха засекали, те отново бяха кръстосали шпаги. Ана живо си спомняше как се бе опитала да клъвне Наташа, че е любовница на Александър Зенков, но тъмнооката болярка се бе засмяла пренебрежително и бе отхвърлила наметците ѝ като пълни измислици. Сетне Наташа я укори, че вярва в такива изопачени слухове, сякаш бе дете, което не може да различи истината от лъжата.

– Не знаех, че сте близка приятелка на болярката Андреевна, Зиновия. Всъщност по-скоро бих предположила, че бихте намразили тази жена, която измести майка ви в сърцето на вашия баща и се опита да заеме нейното място в живота му.

Зиновия почервения, сгорещена от пристъпа на възмущение. Би искала веднага да се застъпи за Наташа, но не можеше да овладее гневното си негодувание и се уплаши, че ще издаде вълнението си, ако си отвори устата. След миг се овладя достатъчно, за да посрещне изпитателния поглед на Ана със студена съдържаност:

– Мисля, че не сте разбрали правилно отношенията между баща ми и Наталия Андреевна. Те не се основаваха на любов, а на приятелство и взаимно уважение. Някога Наташа бе най-близката приятелка на майка ми, сетне стана и наша приятелка. Доколкото зная, баща ми и болярката Андреевна никога не са били любовници и никога не са градели планове за брак помежду им. Бяха просто добри приятели и това е всичко.

Щом момичето е способно да защитава подобна неморална жена, с отвращение си помисли Ана, очевидно имаше сериозна нужда от обучение как трябва да се държи в общество.

Наташа! Мозъкът на Ана почти изкрещя това име със жлъч и омраза. Вдовица, погребала трима съпрузи, и с цяло ято други мъже, ходещи по петите ѝ с надеждата да станат четвърти! Самата мисъл, че една жена може да се държи така непринудено с мъжете! Да ги кани на гости, сякаш са стари приятели... или любовници! Можеше да бъде наречена

само по един начин – уличника!

– Доколкото знаете – язвително каза Ана със замръзнала усмивка, която едва прикриваше изгарящата я злоба.

– Доколкото знам – потвърди Зиновия с демонстративна студенина, отново забила поглед във виното. Това бе начин да скрие чувствата си, защото не бе благоразумно да позволи на княгинята да усети антипатията, с която се опитваше да се пребори. Това навярно би ги изправило една срещу друга още от първата им среща.

– Преди колко години казвате, че е починала майка ви?

Зиновия отговори със сподавена въздишка:

– Преди пет години.

– Говорете по-високо, Зиновия! – повиши тон Ана, без да обръща внимание колко дребнаво и непочтено изглежда някой с нейния сан и положение да се държи така недостойно, но пък нали не тя беше помолила това момиче да дойде! Хич не ѝ беше притрябвала! – Едва чувам какво казвате. Също така не обичам да ме карат да чакам за отговор. Не сте бавноразвиваща се или поне не изглеждате такава. Затова настоявам да се вслушвате в това, което ви се казва, и да отговаряте бързо и ясно. Прекалено много ли искам?

– Както желаете! – отговорът дойде незабавно и бе произнесен ясно, макар Зиновия с мъка да потискаше собственото си раздражение. Княгинята беше силно развълнувана, сякаш разгневена, задето защити Наташа и сега явно си изливаше яда. Зиновия осъзнаваше, че е безумие от нейна страна да се кара с тази жена още с пристигането си, а Ана навярно щеше да се вбеси съвсем, ако ѝ възразеше за Наташа.

– Така е по-добре.

Ана остави чашата и стана, когато Борис слезе заедно с войниците по стълбите. Зиновия също остави бокала си и последва нейния пример. Ана побърза да я отпрати.

– Смятам, че ще пожелаете да отдъхнете преди вечерята. Борис ще ви съпроводи до вашите стаи.

Като съзнаваше, че има още неща за уреждане, Зиновия се осмели да я задържи.

– Бих ви помолила за още минута от вашето време, княгиньо.

Ана се извърна с вежди, високо повдигнати над студените ѝ сиви очи. Изглеждаше смаяна от дързостта на младата жена да отнеме дори миг от нейното време.

– Да? За какво става дума?

– Доведох хора, които да ми прислужват, докато съм тук и трябва

да се намери място, където те да се настанят. Ако имате свободни помещения, това би било добре дошло за мен. Каретата и конете ми също трябва да бъдат настанени, ако има свободно място.

Тънките устни се свиха неодобрително.

– Позволила сте си прекалено много, като сте ги довела тук, Зиновия. Стаите ви едва ще стигнат да настаните вашата прислужница и не можете да очаквате, че те ще поберат вашите кочияши и каретата. Най-разумно би било да ги отпратите обратно в Нижни Новгород. Просто няма къде да ги настаним. Освен това надали ще се нуждаете от тях, докато живеете при нас.

Отговорът на Зиновия дойде бързо, точно както бе поискано от нея и в него имаше доста повече сърдечност, отколкото всъщност изпитваше:

– Тогава дали бихте позволили на кочияшите ми да останат тук за през нощта, а аз ще се погрижа да ги настаня утре. Не бих искала да остана без каретата си докато съм тук, защото така бих ви причинила неудобство, когато ми се наложи да изляза.

Зиновия искрено желаше да живее в мир с новите си настойници, поне докато успееше да се измъкне изпод крилото им и не станеше господарка сама на себе си. Но ако това означаваше да остане заключена между четирите стени на техния дом и да излиза само когато благоволяха да я пуснат, тя знаеше, че няма да издържи дълго. Не беше вече дете и не вярваше, че цар Михаил би искал братовчедка му да се отнася така с нея.

– И къде възнамерявате да ги държите? – язвително попита Ана.

Макар да знаеше предварително, че предложението ѝ ще жегне княгиня Ана в самото сърце, това беше далеч за предпочитане пред възможността, пред която я бе изправила тя.

– Сигурна съм, че щом няма място за прислугата и каретата ми тук, боярката Наталия Андреевна ще ми позволи да използвам нейните конюшни, докато съм в Москва. Тя живее на същата улица, съвсем наблизо.

– Знам къде живее! – гневно я прекъсна Ана, оскърбена от опита на момичето да я поучава. Още повече я разгневяваше това, че не можеше да се сети за никакъв благовиден предлог да отхвърли направо молбата на момичето. Макар да нямаше никакво намерение да угажда на прищевките на това девойче, щеше да ѝ се наложи да удовлетвори молбата. Знаеше, че би било лудост да изпитва справедливостта на братовчед си или да се опитва да затвори устата на клюката. Някои хора имаха

странен стремеж да изравят скритите мотиви и да ги изваждат на бял свят. Наистина би ѝ било безкрайно неприятно, ако се наложеше да дава обяснения на цар Михаил относно малкото същество, което ѝ беше натрапил да живее с нея.

С дълбоко неудоволствие Ана замаскира оттеглиянето си, като се направи, че се подчинява на чуждата воля, макар рядко да се покоряваше на нещо друго, освен на изричните заповеди на Негово величество. Дори и тогава го правеше крайно неохотно, но предпочиташе да не разкрива тази подробност. Все пак като демонстрираше стоическото си примирение сега, тя се надяваше да предотврати бъдещите сблъсъци. Алексей изобщо не го бе еня за настаняването, но като прехвърляше отговорността за решението върху него, тя щеше да удовлетвори молбата на момичето утре и да поиска да бъде обезщетена с подобаваща сума за допълнителните разходи по прехраната на слугите и конете.

– Княз Алексей ще се върне за вечеря – уведоми накрая тя момичето. – Той ще вземе окончателното решение дали ще разрешим на прислугата ви да се настани тук.

И с тези думи Ана се оттегли, като на излизане подхвърли през рамо:

– Борис ще ви покаже стаите ви.

Зиновия въздъхна с облекчение, чувствайки се сякаш бе изтръгнала само на косъм победата в една страховита битка. Започваше да подозира, че княгиня Ана щеше се окаже дори по-трудна, отколкото предполагаше. Последните няколко минути показваха, че определено трябва да се притеснява какво ще ѝ донесат следващите дни и месеци.

Навън, Зиновия даде нареждания на кочияшите си и ги остави сами да си намерят пътя към конюшната, а тя се прости с капитан Некрасов и хората му.

– Благодаря ви за вашите грижи и внимание, Николай. Надявам се да се срещнем отново.

Николай галантно целуна върха на пръстите ѝ.

– Прощавайте, прекрасна болярке, надявам се разлъката да не е дълга.

Зиновия преглътна, за да навлажни сухото си гърло, докато той за пръв път се вгледа в нея с неприкрит копнеж. Не можеше да му отговори, защото не знаеше какво ще ѝ донесе утрешният ден.

– Пазете се, Николай... приятелю.

– Дружбата с вас е чест за мен, Зиновия. Може би ще се срещнем отново... и то скоро. За мен ще е голямо удоволствие да ви виждам... от

време на време.

Зиновия докосна леко с два пръста устните си, сетне се наведе и ги допря до избръснатата му буза.

– Дори и ако не ни е писано пътищата ни да се пресекат отново, Николай, помни, че винаги ще те смятам за човек, на когото мога да се доверя. Благодарна съм на Негово величество, че избра теб да ме придружиш. Наистина съм му задължена.

Зиновия се отдръпна, преди Николай да каже нещо повече и усмихнатата махна на войниците, които ѝ се усмихнаха в отговор. Сетне се обърна и помогна на Али да влезе, като я придържаше с ръка, здраво обвита около тънкия ѝ кръст. Двете бавно се качиха по стълбите, водени от Борис. Когато лакеят се оттегли, Зиновия чу капитан Некрасов да дава команда на своите хората и отиде до прозореца, откъдето проследи с поглед как те яхват конете си. Миг по късно само чаткането на подкови-те показваше, че са си тръгнали.

Зиновия замислено въздъхна и се обърна да огледа стаите, където щеше да живее, докато оставаше под опеката на княгиня Ана и нейния съпруг, княз Алексей. Три свещника осветяваха помещенията и дори в под тяхната светлина тя не можеше да открие някакъв недостатък в предоставените ѝ стаи. В малката килийка точно до спалнята имаше тясно легло и най-необходимите мебели, където Али да остави своите вещи. Голямата спалня беше просторна и обзаведена с удобни кадифени кресла, множество големи сандъци, украсени със сребърни ключалки, два изящни стола и малка масичка, ако някога предпочетеше да не се храни в голямата трапезария, голямо легло с балдахин, покрито с червено кадифе и златисти завеси от тежка коприна. Това бе помещение, достойно за цар, но в момента този разкош караше Зиновия да се чувства по-скоро като сетен бедняк.

Настоявайки Али първо да се възстанови съвсем, Зиновия я заведе в тясната килийка и я помоли да отдъхне там, докато не бъде повикана на вечеря с другите слуги.

След като загаси свещите в малката стаичка и отвори прозорците, за да улови прохладния вечерен вятър, Зиновия се оттегли в своята стая, тихо притваряйки вратата след себе си. Там тя смъкна дрехите си и наля вода в легена, за да измие праха, поленнал при пътуването. Като се изкъпа, облече на голо един дълъг халат, духна свещите и се отпусна напълно изтощена в креслото. Чувстваше се изстискана физически и душевно. Трудният характер на Ана бе изцедил допълнително силите ѝ и беше предизвикал силен смут в душата ѝ. Трябваше ѝ усамотение и

почивка, за да се съвземе след срещата, но макар да се бе отпуснала върху възглавниците, сънят се криеше също като легендарната Жар птица, която царевичът Иван търсеше в една руска приказка. Мислите ѝ блуждаеха, прескачайки от грижата за слугите, които бе оставила у дома и безбройните въпроси, с които я бяха затрупали за това кога и как ще се върне и на които тя не можеше да отговори. В случай, че се омъжеше скоро и се пренесеше в дома на съпруга си, трябваше да реши дали да разпусне прислугата и да се освободи от къщата, или да ги задържи, за да може да се отбива от време на време там с мъжа си.

Отново се върна към предположенията и страховете, които я бяха обхванали, когато получи царското послание. Опасенията ѝ не се основаваха толкова на факта, че княгиня Ана е братовчедка на господаря, на която се говореше, че много държал. Някои приближени се осмеляваха да предположат, че близостта им съществува само в твърденията на княгинята, защото родствената ѝ връзка с цар Михаил бе в най-добрия случай далечна. В крайна сметка княгиня Ана съвсем наскоро се бе преселила в Москва от далечната провинция, където бе отгледана, а цар Михаил беше прекарал по-голямата част от живота си в манастира, където майка му бе намерила убежище от коварните заговори, съзаклятия и интриги на амбициозните дворяни. Изглеждаше очевидно, че каквото и да ги свързва, цар Михаил и Ана не са имали възможност да бъдат дълго време заедно, което събуждаше съмнения в дълбокото уважение, което уж питаели един към друг.

Все едно, не толкова естеството на връзката им безпокоеше Зиновия, колкото честите избухвания на Ана. Те си проличаха още при първата им среща, когато тя заговори за Наташа като за някаква отровна змия. Сега, като си припомняше последните клевети на Ана по адрес на Наташа, на Зиновия наистина бе трудно да намери основания да мисли добре за княгинята.

Като намести възглавниците под главата си и се обърна, с лице към вратата, Зиновия продължи с размишленията си. Наташа беше добре приета сред великите боляри вече много години, но Ана очевидно продължаваше да я смята за незначителна личност. Като се има предвид тясната връзка на княгинята с Иван Воронски, мислеше си Зиновия, дали не бе възможно дякът да е провокирал ненавистта на Ана към Наташа? По-рано същата година Наташа бе направила забележка на този човек заради грубиянските му маниери, след като той бе обидил един от нейните телохранители и го бе посъветвала да си мери приказките за в бъдеще. След като бе имала възможност да забележи откритото му

озлобление срещу всеки човек, който не изпаднаше незабавно във възторг от всяка негова дума и дело, Зиновия можеше да си представи какво е наговорил за нея на хората, които бяха склонни да го изслушат със съчувствие, а княгиня Ана бе точно такъв тип човек.

Що се отнася до княз Алексей, до Зиновия бяха стигнали слухове, че обичал да кривва от правия път и че си падал по девойки далеч, помлади от жена му. Години наред княгиня Ана бе обвинявана, че утробата ѝ е неплодна, но с течение на времето все по-често вината биваше хвърляна върху княз Алексей, за когото се подозираше, че е разпилял семето си сред цяло ято девственици, без обаче тяхната репутация да пострада от никакви видими последствия от прелюбодеянията им. Зиновия се стремеше да не надава ухо на подобни слухове, но нямаше представа с какво ще се наложи да се сблъска, след като прекрачеше прага на Тарасови. Едно нещо бе да съжителства с княгиня Ана, а съвсем друго да бъде изнасилена от някакъв похотлив развратник.

Мина доста време преди Зиновия да сложи в ред развълнуваните си мисли, но накрая успя да заспи и да даде отдих на ума си. Почивката обаче бе кратка, защото сякаш току-що бе затворила очи, когато я събудиха отново. Но как? В просъница се запита какво ли я е обезпокоило. Не си спомняше да е чула някакъв звук. Сякаш бе усетила нещо, но не можеше да каже конкретно какво.

Притиснати под натежалите клепки, зелените очи сънливо се спряха на тъмnochервения таван, който бе сякаш надвиснал ниско над нея. Една светла ивица се открояваше на разкошния балдахин, което му придаваше странен и непривичен вид. Тя достигаше до стената вдясно от нея, която бе украсена с тънки резбовани орнаменти, позлатени от меката светлина. Зиновия лениво вдигна ръка към светлия лъч и ѝ се стори странно, че само върховете на пръстите ѝ го достигнаха и че те на свой ред хвърлиха подобни сенки върху стената.

Зиновия учудено сви вежди. Там, където светлината падаше върху ръката ѝ и на стената зад нея, двете сенки се сливаха в странно познат силует, много приличащ на главата и раменете на мъж.

Сянката се размърда и Зиновия внезапно ахна от изненада, като осъзна, че силуетът не е плод на нейното въображение. Скочи в леглото и впери поглед във вратата, за да види с изненада, че тя е била открехната, докато е спяла. Висока мъжка фигура се очертаваше на фона на светлината, идваща от залата, но докато го наблюдаваше, натрапникът небрежно се отдели от вратата, тръгна наляво и с тихи стъпки изчезна от погледа ѝ.

Зиновия разбра какво е наблюдавал мъжът, когато сведе поглед и зърна голите си крака. Усети, че бузите ѝ пламват от негодувание и завърза здраво колана на копринения халат, скривайки голите си бедра и непокритите гърди от нови похотливи погледи, сетне стана и тръгна боса към вратата.

Предпазливо надникна през процепа към коридора. Нямаше следа от човек, не се чуваше дори и звук от стъпки, за да разбере накъде се е отправил мъжът, след като е побягнал по коридора. Тежки свещници висяха на чифтове по стените и светлината на восъчните свещи разпръсваше сенките. Вляво по коридора една врата стоеше открената и зад нея се разкриваше тъмна като нощта стая.

Мъжът навярно се криеше там, реши Зиновия, и потръпна от страх, защото не му бе дала възможност да избяга по стълбите надолу. Ако я дебнеше оттам, дали да го последва, или да се върне в стаята си? Изглеждаше по-благоразумно да избегне възможността за нова среща, като заключи вратата си и подпре дебелите дъски с един стол. След като се подсигури така срещу опасността, Зиновия залости шумно резето, за да откаже стоящите наблизко хора от мисълта да пробват здравината на ключалката.

Зиновия всъщност не се съмняваше кой е този похотливец, макар сърцето ѝ да се разтреперваше при мисълта, че само няколко часа след пристигането си не само се бе сблъскала със страховитата княгиня Ана, но и докато спеше, е била подробно огледана от най-почутия прелъстител, княз Алексей Тарасов.

ПЕТА ГЛАВА

В безопасност зад зарезената врата на своята спалня, Зиновия внимателно се приготви за първата вечер в двореца на Тарасови. Много ѝ се щеше да се хвърли в краката на цар Михаил и да му се примолви да я освободи от този затвор, в който я бе вкарал без всякакъв умисъл, но нямаше да е разумно да постъпи така. Само щеше да се изложи на несправедливи обвинения, ако не от Негово величество, то поне от страна на княгиня Ана и княз Алексей, които нямаше да погледнат с добро око на нейните оплаквания. Те щяха да се противопоставят на всяка дума, която ги представяше за недостойни за пълното доверие на царя и кой можеше да предположи какво щяха да измислят, за да спасят доброто си име? Щяха да изопачат молбата ѝ както им хареса и навярно щяха да я очернят колкото могат. Можеха просто да я обвинят, че е неблагодарно девойче, което не подлежи на възпитание и не слуша никого. Затова беше жизнено важно да запази самообладание и да изтърпи всички затруднения, които биха могли да се появят, докато не си възвърнеш свободата.

Може да се каже, че е като на бойно поле, помисли си печално Зиновия, защото нямаше място, където би могла да отдъхне с леко сърце и да се наслади на спокойствие и сигурност. Може би някой ясновидец би могъл да прозре какво ѝ готви съдбата, докато е под опеката на Тарасови, но тя можеше да съди единствено за настоящия момент. Знаеше само, че докато е в тяхната къща, ще трябва да се пази и от Ана, и от Алексей. Да се отпусне би било чиста лудост. И за секунда не можеше да се довери на никой от тях. За да оцелее, налагаше се да се въоръжи с хитрост и да се запаси със сдържаност, благоразумие и голямо търпение, като не престава да се моли те да се окажат достатъчна преграда срещу враговете ѝ. Може би в такъв случай тя ще съумее да надделее и да доживее цяла и невредима до деня, когато щяха да я освободят от тяхната опека.

Твърдо решена да следва тази тактика, Зиновия се облече в традиционните дрехи на руска девойка, като се надяваше, че те ще я прикрият от похотливите погледи на Алексей, а може би ще ѝ спестят и недоволството на Ана. Доколкото можеше по предубедените възгледи на Иван да съди за вкусовете на княгинята, по-добре за нея би било да облече традиционната носия на родината си.

Над извезаната на обръчи долна риза и блузата с бухнали ръкави тя сложи сарафан от искрящо кървавочервено кадифе, изящно бродирано с коприна, чийто оттенък подхождаше на сапфирените нюанси на блузата. Над фината бродерия падаше богато покривало от позлатени нишки, придаващо допълнителен разкош на дрехата с орнаментите си, които съответстваха на малките, позлатени цветя по блузата. Ниските сини чехли имаха същата везба и бяха допълнително украсени със златна нишка около тока. В дългата ѝ блестяща коса бяха вплетени сапфирено-сини нишки, след което бе сплетена в една тежка плитка, както подобаваше на руска девица. На главата ѝ легна кокошник във формата на полумесяц, на който сред пищните бродерии проблясваха малки скъпоценни камъни и сини и червени мъниста. Най-накрая тя постави филигранните златни обици, в които бяха инкрустирани малки съзвездия от миниатюрни рубини.

Когато последната панделка бе завързана и последното копче закопчано, Зиновия се обърна да види резултата във високото посребрено огледало – лукс, който притежаваше в собствения си дом и за който бе много благодарна тук. Като прецени, че вече е готова да се присъедини към тримата на долния етаж, тя не взе пред вид факта, че може би бе подценила своята хубост и е пренебрегнала факта, че пищните дрехи само я подчертават. Нямаше и най-малкото намерение да се обгръща в това бляскаво сияние, което провокира противоположни реакции сред събраните долу хора. Но като влезе в голямата зала, Зиновия осъзна грешката си и съжали, че не се е сетила да облече нещо като расото на монах отшелник, преди да се реши да се присъедини към тримата.

Очите на Алексей лукаво се присвиха и с възторжената усмивка на плътните си устни той заприлича на змия, хипнотизираща птичка с явното намерение да я погълне. Зиновия се обърна към Ана и я зърна точно когато престорената ѝ усмивка се бе пропукала и отдолу се бе появила гримаса на ревност. Тънките устни не се разтвориха, но князът се оказа по-красноречив.

– Скъпа ми болярке Зиновия – топло я приветства Алексей и пристъпи напред, за да поеме изящната ѝ ръка и да я стисне между своите. Облечен с червен копринен кафтан със златна бродерия, той приличаше на някой тъмнокож арабски шейх. В топлите му тъмни очи проблеснаха предизвикателни пламъчета, когато, втречен в нея, задържа погледа ѝ. Червените устни се разтвориха в сладострастна усмивка под грижливо подстриганите мустаци:

– Не съм забравил колко добре изглеждате, скъпа. Приличате на

изящен лебед, който ни дарява с хубостта си.

Поток от обвинения бяха на върха на езика на Зиновия, но макар да го изглежда студено, за да му покаже недоволството си от безсрамното посегателство срещу нея, тя благоразумно предпочете да премълчи. Все пак можеше да си позволи някакво изтънчено отмъщение. Като използва уменията, придобити при общуване с чужди дипломати, когато се самозабравяха и ставаха твърде настойчиви и нахални, Зиновия деликатно измъкна ръката си от неговата и му попречи да целуне дългите бледи пръсти, като отвори ветрилото си, инкрустираното със скъпоценни камъни. Тя благоразумно отхвърли и комплиментите му, усещайки враждебния студен поглед на Ана. Той бе отправен най-вече към нея и в този миг Зиновия разбра какво е да си мразена от друга жена.

– Смущават ме вашите великодушни слова, княз Алексей – тя си придаде печален вид. – Макар те да са балсам за моите уши, боя се, че вашата любезност е предизвикана само от съжаление към мен.

Деликатният ѝ укор накара княз Алексей да се усмихне добродушно. Макар да забеляза жилото в думите ѝ, това само раздразни апетита му. Съпротивата ѝ можеше само го разпали, защото често бе извличал върховна чувствена наслада от завоевания, при които жертвата в началото бе непокорна девица, а накрая се подчиняваше на всяка негова прищявка. Тъй като невероятната ѝ хубост му беше подръка, специално към тази девойка ще може да посяга когато си поиска, за да задоволи страстите си. Със своя чар и миловидност тя несъмнено щеше да му достави по-голяма наслада от всяко друго парче, което му беше падало напоследък.

Алексей посрещна студения поглед на Зиновия с очи, обещаващи сладострастие и пламенна съблазън. Уверен бе, че ще постигне целта си. Коя жена би могла да устои дълго на неговото внимание и на завладящата му хубост? Черната коса, примесена със сиви кичури по слепоочията и топлият тъмен тен подчертаваха приятните му черти и подсилваха неговата привлекателност, макар да имаше зад гърба си повече от четиридесет и три лета. Той се надвеси над Зиновия и с дрезгав шепот, в който се четеше непоклатима самоувереност, попита:

– Наистина ли не съзнавате сияйната си хубост и нейния ефект върху мъжете, Зиновия?

– Благородни господине, нали няма да завъртите главата на едно момиче с великодушието си! – помоли го Зиновия, усещайки предизвикателството в погледа му. Той сякаш само чакаше тя да се разкрие малко, за да нападне:

– Великодушие? – топло се засмя той. – Не, чисто и просто съм заплепен.

Усещайки се застрашена от напоритостта му, Зиновия вдигна високо ветрилото, за да прикрие пламналите си бузи. Сега разбираше по-добре защо славата му се носеше тъй надалеч. Използваше измамните си уловки с умението и опита на истински донжуан и дръзко следваше целта си с неизтощима енергия и неизчерпаемо усърдие. Присъствието на жена му явно изобщо не го смущаваше и без да се притеснява за чувствата ѝ, преследваше плячката си, като същевременно принуждаваше гостенката да отклонява бомбастичните му комплименти по такъв начин, че гнева на Ана да се стовари върху нея.

Зиновия прие предизвикателството да се противопостави на тези ходове, защото бе решена да не се поддава на похотливите му маневри, а също не искаше той и за момент да остава с впечатлението, че тя може да стане поредната му покорна жертва. Заобикаляйки клопките му, тя смело отвърна, като съзнателно включи в борбата и Ана:

– Няма нужда да разпростирате толкова далеч великодушието си, княже. Макар да съзнавам, че съм дарена с не малка хубост, знам, че ще трябва да се примиря да бъда засенчена, защото не бих могла да се меря с Ана, която би могла да засрами с блясъка си самото слънце.

Алексей се обърна, за да изгледа кисело гневната си съпруга и истиска от себе си една по разкривена усмивка:

– А да, разбира се – отвърна той без особен ентузиазъм, после си позволи повечко щедрост. – Предполагам, че става както със скъпоценностите, които са ти под ръка.

– Понякога – намеси се с леден тон Ана, почти без да отваря присвитите си устни – понякога рядката скъпоценност бива пренебрегната, когато някоя по-пъстра, макар и не толкова ценна дрънкулка привлече погледа.

Иван се отдели от прозореца, където едва си личеше сред сенките и внимателно огледа Зиновия, с което явно не целеше да ѝ направи комплимент.

– А, болярке, радвам се да видя, че сте сметнали носията на вашата родина за достойна да я облечете. Бях останал с впечатлението, че ви е противна.

– Напротив – предпазливо отвърна Зиновия, знаейки за слабостта му да унижава тези, които според него не бяха особено важни. – Просто не ми се щеше да съсипвам подобни съкровища при пътуването.

– Но навярно имахте и не толкова екстравагантни дрехи, които да

облечете по пътя – възрази Иван, опивайки се от безнаказаността си, след като видя неприязънта на Ана към момичето. Явно нямаше да е трудно да се наслаждава на отмъщението си при всяка възможност, като същевременно остане светец в очите на княгинята.

Алексей се намеси да защити Зиновия, добре съзнавайки враждебността, която тя си бе навлякла. Не го интересуваше факта, че похотливите му аванси бяха основната причина за раздразнението на жена му. Обикновено той пропускаше гневните избухвания на Ана и посещаваше леглото ѝ, когато нямаше никакви други развлечения под ръка. Както повечето жени, тя не съумяваше да устои на сладострастието му, но тъй като бе склонна постоянно да мърмори, той скоро пак хукваше в търсене на нови завоевания.

– Зиновия е имала щастието да пътува много. Сигурен съм, че ако носеше подобен костюм в Англия, би си навлякла множество завистливи или неодобрителни погледи. Както вече можахме да се убедим, тя дълбоко познава и двете култури и с еднаква лекота носи и нашите сарафани, и чудовищните колосани английски яки.

Той се извърна към Зиновия и продължи:

– Наистина се възхищавам от разностранността ви, скъпа. Явно сте достатъчно млада, за да се нагаждате лесно към всякакви промени.

Ана скръцна със зъби и едва успя да запази усмивката си, когато съпругът ѝ вдигна лицемерно невинния си поглед към нея. Не по-малко я вбеси предизвикателното повдигане на тъмната му вежда. Тя си обеща, че ако не избягаше посред нощ от двореца, както обикновено правеше, щеше добре да го подреди, задето така нагло ѝ натякваше младостта на това девойче.

Борис влезе в залата, за да обяви, че закуските в чест на гостенката са сервирани и се оттегли, а Ана се обърна към Иван и Зиновия:

– Сигурна съм, че и двамата сте прегладнели, а несъмнено сте изтощени и след неотдавнашния ви сблъсък с онези ужасни злосторници.

Без да обръща внимание на изненадата на Алексей, тя се постара да си придаде загрижен вид. Искаше по-скоро да се оттеглят със съпруга ѝ в своите покои, където да може на четири очи да даде воля на гнева си.

– Ще се постарая да не забравям колко сте уморени и няма да ви задържа прекалено дълго със своето бърбене.

След като ги подкани така да приключат по-бързо, Ана ги поведе към трапезарията, като не забрави да хвърли предупредителен поглед през рамо към Алексей, който побърза да се нареди зад Зиновия. От тази позиция той можеше да порадва похотливия си поглед, лобувайки се на

лекото полюшване на ханша й.

Наредиха се около малката странична масичка, където бяха наредени закуските – черен хайвер, шунка, сельодка, кървавицата, наречена балик и други мезета, които често се сервираха преди основното ядене. Като тръгна към масата, Алексей нарочно мина близо до момичето, за да вдъхне лекия, неуловим аромат на английски теменужки, който се носеше около нея, преди да се присъедини към жена си. Борис донесе дървена кошничка с прясно опечени хлебчета и наля ароматизирана с лимон водка за мъжете и по-леката вишновка за дамите. Като се забави за секунда, за да приеме къшей хляб, покрит от жена му с щедра порция хайвер, Алексей се дръпна назад с чашата си и се възползва от възможността да разпита гостенката:

– Каква е тази история за разбойниците, Зиновия? Наистина ли сте били нападнати от злодеи при пътуването ви?

Зиновия си пое дъх да отговори, но Ана побърза да я прекъсне със своята версия за събитията:

– Чудовищна история, пълна с убийства и престъпления – княгинята поклати глава почти печално и пусна дълга, покрусена въздишка. – Горкият Иван едва е спасил живота си. А що се отнася до скъпата Зиновия, просто е срамно да се каже какво й е сторил онзи отвратителен злодей, който я е метнал на коня си и отвел в гората...

Зиновия погледна изумено към нея, потресена от намека. Бледата усмивка върху устните на Ана можеше да мине за благожелателна, но студените, сиви като гранит очи я пронизваха предизвикателно, подчертавайки съзнателно направената инсинуация. Младата гостенка беше наясно за мотивите й. Освен простото желание да я притесни и опозори, целта на тази жена несъмнено бе да предотврати всеки опит на мъжа си да насочи ненаситната си похот към поредната девственица. Макар изобщо да не я бе грижа за нечистите намерения на Алексей, Зиновия определено не искаше името й да остане окаляно поради злобата на княгинята.

Алексей се поколеба, видимо смутен от разкритието на жена си.

– Как така? Мило дете, наистина ли сте била оскърбена от тези бандити?

– Боя се, че историята е твърде доукрасена при преразказването, княже – отвърна Зиновия с твърдост, която сама не разбираше откъде намира. Прикрито хвърли изпепеляващ поглед към Иван, който според нея бе измислил последния детайл и старателно обясни: – Няма причина за безпокойство. Честта ми бе спасена благодарение на навременната

поява на командира на стрелците на Негово величество. Сигурна съм, че ако полковник Райкрофт беше тук, щеше да потвърди думите ми, а не се съмнявам, че той вече е докладвал за случилото се на царя.

Алексей се отпусна в креслото си с явно облекчение. Макар да държеше на славата си на кавалер, той винаги се бе гордял, че грижливо отбягва неприятните болести, свързани с безразборните сексуални връзки. Баща му бе изстрадал много от тази болест и накрая, бълнувайки в мъчителна агония, бе сложил край на живота си. И до ден днешен се обливаше със студена пот, като си спомнеше как обезумялото, оскотяло същество пререза гърлото си. Впечатлителен като всяко дете, той бе потресен от чудовищната гледка и си даде тържествена клетва, че няма да допусне да стане жертва на това мрачно, гибелно проклятие. Далеч по-приятно и успокояващо бе да разтваря нежните кадифени бедра на някоя девственица и за известно време да задоволява похотта си с нея, докато не му омръзнеше и не потърсеше друго забавление.

– Ами полковникът? – Алексей отново насочи вниманието си към тъмнокосата хубавица. – Навярно това беше офицерът, който ви съпроводи дотук.

– Тази задача бе поверена от Негово царско величество на капитан Некрасов – уведоми го Зиновия. – А на помощ ми се притече един англичанин на служба при царя. Той бе излязъл на полеви учения с хората си в този район, когато се натъкна на каретата ми и прогони разбойниците.

– Англичанин ли? – възкликна Ана, ужасена от мисълта, че един чужденец би могъл да се издигне до подобен чин в Русия. – Къде е бил умът на моя братовчед, когато е канил англичанин в армията си? Или това може да е дело на баща му? Патриарх Филарет ще ни докара дотам да ни прережат гърлата докато спим, като пълни града с чуждестранни наемници.

– Скъпа, как може да говориш така за добрия патриарх? – подигравателно попита Алексей.

– Нека Иван ти каже! Филарет си е присвоил царската власт с помощта на сина си. Амбициите му далеч надхвърлят патриаршеските задължения. Така е! Сега щеше да седи на трона вместо сина си, ако Борис Годунов не го бе принудил да се замонаши, за да спаси собствената си корона.

Алексей мрачно изгледа дяка, който побърза да забие нос в чинията си.

– Подобни приказки са опасни, Ана, и ти знаеш не по-зле от мен, че

за Негово величество няма никаква полза да не следва съветите на баща си. Преговорите с Полша се водеха не само за да прекрати войната, но и за да освободи Филарет. Наистина, мирът ни струваше множество руски градове и крепости, но според мен спечелихме нещо много по-ценно. Патриарх Филарет Никитич притежава достатъчно мъдрост, за да взема решенията, които са нужни на тази страна. Довел е тук чужденци да ни осигурят безопасност и да обучат нашите войски и не мога да го виня, задето се стреми да подсили армията и отбраната ни. Те трябва да бъдат подсилени!

– Но какво говориш, Алексей? Този полковник Райкрофт е англичанин!

Ана изглеждаше потресена, че съпругът ѝ приема този факт така лекомислено.

Зиновия се притече на помощ на полковника, без да е съвсем сигурна защо трябва да се чувства тъй засегната от негово име.

– Онзи негодник Ладислас се подиграваше на царските хора, докато полковник Райкрофт не застана на пътя на неговата глутница и тогава разбойникът трябваше да оплаква себе си. Аз поне съм дълбоко благодарна на англичанина и неговите умения, защото ако не беше той, сега нямаше да съм на сигурно място във вашата къща.

Ана изсумтя наум при нейните думи, но на глас изрази само учтиво порицание:

– Разбира се, скъпа, че ще бъдете благодарна на подобен човек. В крайна сметка нали майка ви бе англичанка, но други болярки биха проявили достатъчно добър вкус да не се радват на присъствието на чужденци. – Тя присви дълбокомислено устни и предположи: – Вероятно сте го намерили за привлекателен?

– Не особено – студено отвърна Зиновия, донякъде объркана от предположението на Ана, че чувството ѝ за благодарност би могло да бъде породено от нечия хубост. – Всъщност капитан Некрасов е с много по-приятна външност, макар да не се справя така добре със сабята. Цена високо помощта на капитана, но не му се представи възможност да ме спаси.

– Подобна щастлива случайност би могла да бъде изтълкувана като пръст Божии, освен ако случайно не се е намесила някоя по-земна ръка, за да насочи събитията – жилна я Ана. – Цяло щастие е, че този англичанин се е оказал толкова наблизко, за да ви се притече на помощ. – Тук тя хитро се усмихна и добави: – И както вие твърдите, тъкмо в последния миг. Може би той просто е изчакавал, за да оцените после подвизите му

по-високо.

Зиновия й възрази с неприкрит плам:

– Като се има предвид на каква опасност бе изложен този човек, не намирам никакви основания той да е уредил нападението, за да извлече някаква изгода. Той едва не заплати най-високата цена, която може да даде един човек, за да ме спаси. Аз поне съм безкрайно благодарна, че се отървах от разбойниците и също толкова радостна, че и полковник Райкрофт се измъкна жив.

Ана отклони взор към Иван, който тъкмо натъпкваше една палачинка с хайвер в устата си с такава лакомия, сякаш великите пости започваха на следващия ден.

– Вашата гледна точка съвпада ли с нейната, добри ми Воронски?

Хлътналите очички трепнаха изненадани и веднага се залепиха за княгинята. После, като усети, че очакват да отговори, той заработи енергично с мършавата си челюст, за да преглътне по-скоро огромната хапка. Преглъщайки с усилие, Иван прокара залька с щедра глътка водка и хвърли поглед към Зиновия, но видя, че тя също го гледа очаквателно. Избърсвайки устни с опакото на ръката си, той се прокашля и за пръв път потвърди думите й, тъй като знаеше, че иначе тя веднага би го изобличила в лъжа.

– Беше горе-долу така, както разказа болярката.

Тук забеляза гневната искрица в сребристите очи и побърза да умиловити княгинята:

– Все пак никой от нас не би могъл да узнае какви мисли таи англичанинът. Той се нахвърли доста свирепо върху бандитите.

– Какво? – Зиновия не вярваше на ушите си. – Господине! Да не наемквате, че полковник Райкрофт трябваше да се отнася към тях като към заблудени деца и да ги плесне през ръцете, или да изчака, докато те наистина убият някой от нас, преди да ги нападне? Доколкото съм чувала, разбойнически банди като тази на Ладислас рядко проявяват милост към жертвите си. Те ги ограбват и убиват, независимо дали са благородници или простолудие. Смятам, че имаме късмет, че се отървахме живи! Като стана дума за това, вие сигурно не сте забравили как Петров ви обещавахе да пострадате сериозно, ако не намерите още пари, за да укротите алчността му.

Иван потвърди думите й, виждайки благоприятна възможност да привлече вниманието на благодетелката си.

– Заплашваше ме, при това твърде свирепо. Нямахме и да му мигне окото да ми вземе живота.

Алексей язвително изгледа дяка с недоброжелателна усмивка:

– Не мога да видя белези, останали от тази среща, Иване. Определено изглеждаш прасяц от здраве и с великолепен апетит. Предполагам, че на още много яденета ще се радваме на твоята компания.

Белязаното от шарката лице на Иван пламна, когато усети иронията. На княза доставяше огромно удоволствие да трупа зли намеци и клевети върху крехкото му тяло, може би защото и двамата знаеха кой е неговият защитник. Определено си имаше предимства това да си покровителстван от Ана. В нейно присъствие никой не би се осмелил да му поsegне физически, което му придаваше нагла смелост. Позволяваше си дори да навира в очите на княза своето положение или дори да го жегва от време навреме. Всъщност това бе доста примамлива мисъл. Устните му се присвиха в надменна усмивка и Иван се поддаде на изкушението:

– По всичко изглежда, княже, че ще ме виждате дори по-често.

– О! – Алексей повдигна тъмните си вежди, очаквайки обяснение.

– Княгинята мъдро нареди болярката да взема всеки ден уроци.

– Какво? – думата се изтръгна неволно от устните на Зиновия и тя смаяно изгледа княгинята. Бе потресена от съобщението на Иван.

– Да нямате пред вид, че сте възложили на този... на този...

– Болярке Зиновия! – остро я срыза Ана, прекъсвайки потока от думи, който всеки миг щеше да се излее от устните на слисаното момиче.

– Помнете си мястото!

Зиновия потъна в мълчание, не смеейки да продума повече, но вътрешно кипеше от гняв. Не би могла безропотно да издържи за дълго на подобни условия и умът ѝ отчаяно затърси пролука, през която да се спаси. Не си правеше илюзии, че би могла да изтърпи ежедневното присъствие на Иван. Пътуването към Москва ѝ го бе показало достатъчно ясно!

Ана изучаваше младата жена със студено неодобрение.

– Добре е, че ви пратиха при мен за обучение, Зиновия – снизходително отбеляза тя. – Очевидно сте била глезена прекалено много от вашия баща и някои доста неприятни черти у вас не са били пресечени отрано. На това ще бъде сложен край, разбира се. Няма да търпя липса на възпитание или... склонност към спорове. Ако сте разумна, скъпа, скоро ще се научите да обуздавате тези свои склонности. Разбрахте ли ме?

За Зиновия бе ясно, че всяко нейно възражение би било незабавно изтълкувано като признак за свадлив характер. След като бе предупредена по такъв начин да не изказва мнението си, тя не можеше да измисли какво да каже в своя защита, макар вътрешно да се задушаваше.

Доволното изсумтяване на Иван показа, че той с удоволствие наблюдаваше съвсем заслуженото укротяване на опърничавата болярка. Дори охотно се притече, за да стовари и своите камъни върху гърба на беззащитната жертва:

– Можете да ми имате доверие, княгиньо, че обучението ще бъде възможно най-пълно. Ще посветя цялото си усърдие да оправя нейните маниери.

Подобна перспектива явно причиняваше дълбока мъка на Алексей:

– Това сигурно е някаква шега, Ана. На Зиновия не ѝ е нужно допълнително обучение. Доколкото съм чул, с нея са се занимавали някой от най-добрите преподаватели в тази страна и в чужбина и тя е поне толкова образована, колкото съм аз. Не би могла да настояваш да продължи това мъчително изкачване към върховете на знанието.

– Девойчето трябва да научи да се справя с житейските несгоди и да се държи както подобава – непреклонно отсече Ана, готова да смаже всяко възражение.

– Проклет досадник, ако ме питаш мен! – озъби се съпругът ѝ. Тръшна чашата си на масата и като се обърна намръщен, си тръгна без да се извини или да даде някакво обяснение, затръшвайки вратите по пътя си.

– Къде отиваш? – извика след него княгиня Ала, усещайки че ще бъде оставена сама и тази нощ.

– Навън!

Княз Алексей спря в залата и като постави ръце на кръста, изрева:

– Борис!

В мълчанието, което настана за миг, се разнесе звукът на забързани стъпки. Побелелият слуга се появи задъхан.

– Ето ме, господарю.

Алексей се обърна към него и продължи със същия гръмотевичен глас:

– Размърдай се малко, бягай в конюшната и кажи на Орлов да впрегне най-бързите коне в моите дροжки. Ще излизам тази вечер.

– Веднага ли, господарю?

– Щях ли да те карам да бързаш така, ако имах търпението да изчакам нашите гости да приключат с вечерята си – рязко го запита Алексей. – Разбира се, че веднага.

– Както желаете, господарю.

Зиновия вдигна поглед и видя, че Ана продължава да гледа втренчено към мястото, където допреди малко бе седял съпругът ѝ. На

обикновено бледите бузи се бе появила нездрава червена сянка. Иначе, като се изключи лекия тик на лявото ѝ око, тя бе замръзнала като камък.

Дори Иван не се осмели да се обади повече и вечерята приключи бързо. Зиновия бе силно угнетена от мисълта, че Иван ще стане неин учител и макар при други обстоятелства би оценила високо блюдата, сега печената яребица със сос от червени боровинки ѝ изглеждаше също толкова безвкусна, колкото хилядолитната баница с пълнеж от задушени аспержи и лек сос със сирене. Иван обсипваше с комплименти готвачката Елисавета и поглъщаше всяка хапка с еднакво удоволствие, предизвиквайки удивлението на Зиновия, която взе да го гледа със страхопочитание как яде. Деликатната му конструкция изглеждаше неспособна да побере количествата, които бе погълнал и тя се чудеше откъде взема сили за подобни подвизи.

Когато за общо облекчение вечерята приключи, двамата гости се оттеглиха в стаите си. Княгиня Ана бе оставена да се прибере сама в покоите, които делеше на твърде големи интервали с Алексей. Дори скандалите им бяха за предпочитане пред самотата, която я гризеше отвътре и мъчителните видения на мъжа ѝ в прегръдките на друга жена.

Нощта се оказа също толкова тежка за Зиновия, колкото изминалия ден. Сред мрачните сенки на спалнята нямаше нищо, което би могло да успокои страховете ѝ, а идните дни и седмици навярно щяха да ѝ донесат само печал. Ако Иван изобщо бе способен на нещо, то бе да предизвика някое нейно избухване, а и как, за бога, би успяла да се държи любезно и мило при подобни непоносими условия? Щеше да претърпи поражение още преди да е започнала!

Зиновия се мятеше в безсъница, неспособна да мигне, докато в мислите ѝ бушуваше подобна буря. Чак когато те неволно се насочиха към полковник Райкрофт, тя се почувства странно успокоена и задряма, а сънищата ѝ я поведоха към момента, когато бе притисната плътно до неговото искрящо мокро тяло.

ШЕСТА ГЛАВА

Мъчителната нощна жега притискаше земята в сковаващата си прегръдка, докато утринното слънце не подаде светлото си лице над хоризонта и не изпрати палещите си лъчи към горите и долините, които заобикаляха града. Дори в този ранен час над прашните пътища се надигаше лека мараня под безмилостните лъчи на небесното светило. Онези, които можеха, се укриваха където намереха, все едно дали във величествените палати, или под клюмналите клони на дърветата, борещи се за оцеляване.

Без да обръща внимание на коварната жега, която се промъкваше в къщата, Али стана от тесния си нар, отпочинала след живителния сън. Повъртя се известно време в малката стаичка, изкъпа се, облече се и подреди вещите си, докато накрая не чу някой да се размърдва в голямата спалня. Бързо почука и бодра и усмихната нахълта в стаята, но замръзна на място, като видя господарката си да седи в леглото с лакът, подпрян на коляното, безмълвно взряна в прозореца. Отгатвайки, че девойката е разтревожена, Али утешително докосна нежната ѝ ръка.

– Ах, агънцето ми, пак ли тъгуваш по татко си?

Зиновия се опита да се усмихне, за да успокои старицата, насълзените ѝ очи издаваха нейната печал и с тъжна въздишка тя отвърна:

– Ако бях по-разумна, Али, щях да се постарая да се омъжа, докато татко бе жив и тогава нямаше да съм тук, подвластна на прищевките на тези чужди хора.

Прислужницата усети, че нещо наистина не е наред. Ненаправно бе прекарала толкова години със Зиновия и вече можеше да разпознава настроенията ѝ.

– Агънцето ми, да не би Тарасови да се държаха грубо с теб?

Зиновия не се осмели да разкрие колко сериозни са опасенията ѝ. Прислужницата бе прекалено вярна, за да остави безнаказано един сладострастник да я шпионира и не би очаквала безропотно маневрите на княза. Нито пък, щом стана дума за това, Али би се зарадвала на мисълта, че княгинята е възложила на Иван да я обучава. Все пак специално този факт, за разлика от другите, не можеше да бъде за дълго подминаван с мълчание, защото трябваше да бъде включен в дневната ѝ програма.

– Грешах, когато смятах, че скоро ще се разделим с Иван, Али –

предпазливо започна тя. Видя как Али изненадано повдигна вежди и обясни: – Той трябвало да ме обучава, докато съм тук. Ана нареди така.

– Не думайте!

Дребничката жена постави ръце на кръста си и презрително изсумтя:

– И на какво ще ви учи тази малка невестулка? Как да не казвате на лявата си ръка какво прави дясната? Ааррггхх! – тя погнушено тръсна глава. – С кожата си усещам, че не е добър човек. Под черното му расо няма милостиво сърце, така си е!

– Въпреки това, Али, ще трябва мълчаливо да се примирим с присъствието му, ако не искаме да разгневим княгинята. Боя се, че много държи на този човек.

Извитата тъмна вежда се надигна въпросително и Зиновия погледна дребничката жена в очите.

– Разбра ли?

– Да, това да, хубавицата ми. Но щом княгиня Ана ви го направи за учител, какво ли си мисли тя? Него не е толкова трудно да го разбере човек, ако се вгледаш добре. Чудя се дали тя е с ума си.

– Предполагам, че с течение на времето ще разберам какво намира в него княгиня Ана. Дотогава не трябва да й даваме повод да ни се ядосва. Ще положа всички старания да си държа езика зад зъбите и да не кажа на Иван какво мисля за него.

Устните на Зиновия трепнаха лукаво, когато й хрумна новата идея.

– Може би ще успее да измоля няколко дни почивка, преди уроците да започнат.

Очите й палаво проблеснаха и тя отново повдигна вежда към прислужницата си, която като схвана замисъла, се подсмихна леко и направи няколко танцови стъпки:

– Ами тъй де, хубавицата ми! Заслужаваме си я, след като бихме толкова път от Нижни Новгород и преживяхме толкова неща. Нали ни нападнаха и бандити! Цяло чудо си е, че изтърпяхте всичко това, без да припаднете.

Така двете скроиха заговор да осуетят замислите на княгиня Ана поне за ден. Когато се увери, че цялата къща е станала и всеки е тръгнал по работата си, за да изпълнява желанията на Ана, Зиновия изпрати долу извиненията си чрез ирландската прислужница, която занесе посланието, че господарката ѝ е временно неразположена, има главоболие и не е способна да отдаде дължимото внимание на уроците на Иван. Това не бе чиста лъжа, защото всеки път, когато си помислеше, че ще трябва

да изучава възгледите на Иван, нея я заболяваше глава. Зиновия реши, че има нужда от известно усамотение, за да събере душевни сили. Беше се най-вече, че юздите на нейната сдържаност ще бъдат подложени на прекалено сурово изпитание, а знаеше също, че ако се стигнеше до открит конфликт с Иван, Ана би могла да се изкуши да реагира остро. Далеч по-добре бе да се оттегли за момент, дори и да даде на другата жена възможност да я заподозре в измъкване, отколкото направо да си навлече беля.

Със страдалчески вид Али поднесе извиненията ѝ на княгинята и обясни, че пътуването се е оказала прекалено изтощително за нейната господарка и че Зиновия се нуждае от един-два дни, за да се възстанови напълно. Ана трябваше или да приеме извинението, или да се противопостави открито на гостенката си и да я обвини в лъжа. Поколеба се да не отиде право в спалнята ѝ и да я разпита, просто за да ѝ покаже кой командва, но после размисли и реши да изчака поне един ден, а после щеше да види каква песен щеше да запее момичето. Ана се подсмихна доволно. Щеше да е цяло чудо, ако болярката издържеше в стаята си цял ден.

Затворена на горния етаж, Зиновия не разбра с колко малко ѝ се размина разпитът от страна на княгиня Ана, но следобед започна да се пита дали е постъпила умно, като се е подложила на такива мъки само за да пропусне урока с Иван. Дали защото стаята бе планирана от някой неизвестен садист, или поради недоглеждане в разположението, но в целия дворец като че ли нямаше по-горещо място от нейната спалня. Когато дневното светило достигна средата на пътя си, в стаята ѝ, разположена на западната страна на къщата, нахлуха неговите лъчи и до края на деня тя се превърна в разпалена пещ. През зимата това разположение би могло да бъде даже удобно, но под безмилостните палещи лъчи на лятното слънце то се превръщаше в инструмент за изтезание.

Като обмисли възможностите, Зиновия осъзна, че нито една не ѝ харесва. Не би могла да се измъкне тихомълком от стаята си, без да си навлече някой въпрос или обвинение от страна на Ана, а не ѝ се щеше да ѝ доставя това удоволствие. Затова поради жегата се облече в тънка риза, която скоро прилепна от потта като прозрачен воал. Али отвори широко прозорците, за да може знойният вятър да проникне в стаята, но жегата не намалая, докато слънцето не слезе от небосклона. Търсейки някакъв начин да облекчи господарката си, Али слезе в кухнята и убеди Елисавета да ѝ даде малко лед от запасите, складирани предишната зима в килера. Донесе горе едно голямо парче и като го разтроши, уви

късчетата в кърпа и даде компреса в очакващите ръце на господарката си. С доволна въздишка Зиновия притисна студената кърпа до голата си кожа и остави освежителните поточета да се стичат надолу и да попият в дрехата ѝ.

Задущият въздух в стаята ставаше все по-нетърпим и Зиновия се настани на перваза на прозореца, скрит от минавачите зад клоните на едно дръвче. Седна по турски на ръба му и небрежно започна да върти между пръстите си края на мократа дреха, като наблюдаваше суетенето на минавачите, забързани да приключат по-бързо с делата си и да се скрият на сянка. Жегата ги измъчваше прекалено много, за да се заинтересуват от неясния ѝ силует, така че всички, които се появяха на пътя, бързо изчезваха от погледа и пресечката пак оставаше безлюдна.

Зиновия облегна глава на рамката и постави ледения компрес на врата си, сетне затвори очи и се отдаде на мисли. В бленуването си почти усещаше ветровете, носещи се откъм реките край Нижни Новгород. Дори ѝ се счу чаткането на подковите на бащиния ѝ кон, който препускаше към къщи и тя си спомни колко пъти бе излизала да го посрещне, щом чуеше познатия звук. В паметта ѝ бе запечатана но дори познатото изскърцване на кожата на седлото, когато скачаше от коня пред тяхната къща. Но пък спомените ѝ не бяха съвсем точни, защото се сети, че бе пропуснала лекия звън на камбанките, който винаги предшестваше идването му, защото руските боляри обичат да слагат сребърни звънчета по сбруята на конете си, така че отдалеч да се чува, че приближават.

Тракането на шпори по каменната пътека изтръгна Зиновия от унеса ѝ. Походката определено не бе на нейния баща. Осъзнавайки, че си е позволила да се отдаде на фантазии, тя решително отвори очи и се наведе, за да надникне към улицата. Тя вече беше празна, но като погледна към алеята, която водеше към портите на Тарасовския дворец, видя висок мъж с кожен елек и високи кафяви ботуши над прилепналите бежови бричове да крачи по нея. Ризата му беше безупречно чиста, а високата ѝ яка бе разкопчана заради жегата. Шапката с широка периферия, която той носеше, ѝ пречеше да различи лицето му, но мъжът имаше изправената стойка и стегнатата походка на военен, макар че това я учудваше. Не би могла да си представи капитан Некрасов или някой друг като него да дръзне да облече подобно европейско облекло, макар този тук изобщо да не изглеждаше зле. Напротив, дрехите му стояха много добре и бяха удобни за кавалеристите, които презираха широките шалвари на обикновените пехотинци. Но пък бричовете му навярно щяха да бъдат сметнати за безсрамно прилепнали сравнение с дългите кафтани,

спускащи се почти до коленете. Този човек се обличаше по-скоро като английски кавалерист, а не...

Зиновия сподави отчаяния си стон, когато внезапно разбра кой е този човек. Искайки да се увери на всяка цена, тя предпазливо се надвеси над перваза, надникна през клоните на дръвчето и едва не простена отново, когато най-лошите й опасения се оправдаха. За стълба на вратата бе завързан един кон, който Зиновия би разпознала навсякъде. Дивото й препускане на гърба на непокорния жребец бе й оставило такива спомени, че още дълго щеше да й премалява само като се доближи до кон. Предишната гордост за Ладислас сега имаше нов господар.

Тревожни мисли нахлуха в главата на Зиновия. Защо ли бе дошъл полковник Райкрофт. Обади се подозрението: ами ако е дошъл, за да я опозори? Дали не иска да си отмъсти, задето го бе изоставила, без да му позволи да я ухажда? А дори да нямаше лоши намерения, дали пак нямаше да разкаже всичко на княгиня Ана?

А може би бе твърде несправедлива към него и не му бе дала възможност да се прояви като дворянин? В крайна сметка той можеше да я насили, но се бе удържал.

Надигналата се вълна от паника поспадна малко и Зиновия се опита да подреди мислите си. Съзнателно остави подозренията настрана и призна, че посещението на полковника бе добре дошло, доколкото можеше да й осигури няколко минути далеч от тази жега и да я спаси за малко от скуката в нейната килия. Та нали преди миг почти й идеше да вие от мъка и отчаяние, значи щеше да е доста глупаво да изпадне в истерия и да се завре като мишка в някоя дупка само защото полковникът бе имал дързостта да се появи в двореца на Тарасови.

Макар приличието да изискваше тя да задушава в зародиш всеки намек, че се радва на идването му, Зиновия се облегна с въздишка на облекчение, наслаждавайки се на възможността да има някои свои удоволствия, които да останат тайна за другите. Бе доста приятно да може да огледа внимателно полковника. Доколкото си спомняше, той общо взето не изглеждаше зле, но сега впери придиричиво поглед в него, без да осъзнава, че очите й постепенно заблестяват.

Наистина жалко, че този мъж не бе по-хубав, помисли си Зиновия. Иначе бе тъй съразмерно сложен. Дългите мускулести бедра се очертаваха добре под тънките прилепнали ботуши, но пък това не я учудваше, след като бе имала възможност да ги опознае съвсем отблизо. Меките бричове охотно разкриваха от тесните бедра и стегнатия задник, но слабините му не бяха тъй набъбнали под плата, макар и си оставаха все

така впечатляващи за една девойка, чийто бузи пламваха всеки път, като се сетеше как бе излязъл от басейна.

Зиновия се засмя смутено, като усети къде се е спрял погледът ѝ, но веднага притихна, да не би Али да е наблизно. Хвърли предпазлив поглед, към стаята, но за свое облекчение видя, че тя е празна.

В желанието си да чуе какво ще каже полковник Райкрофт на Борис пред входната врата, Зиновия се надвеси колкото се може повече през прозореца. Изгаряше от любопитство да научи какво го е довело в двореца на Тарасови и с цялото си сърце се надяваше, че той няма да я разочарова с маниерите си.

– Добър ден – поздрави той, пъхайки шапката си под мишница. След това грижливо произнесе. – Говорите ли вие по английски? – и приключи с възпитаното – „Моля“.

Зиновия бе впечатлена от старанието му. Последва дълга пауза, през която той чакаше. За нея бе ясно, че Борис, който не говореше английски, е отишъл да извика господарката си, която знаеше езика.

– Мога ли да ви помогна с нещо, сър? – попита Ана.

Полковник Райкрофт се поклони, като направи широка дъга с шапката си и се обърна към нея:

– Княгиня Тарасова, предполагам?

– Да, това съм аз. Какво искате?

– Една услуга, ако бъдете така добра – отвърна Тирон, сетне леко се засмя и се извини. – Отскоро съм в страната ви и не говоря добре руски. Боя се, че съм притеснил вашия иконом. Извинете, че идвам неканен, но аз съм полковник Райкрофт, командир на Трети полк на Стрелците на Негово величество. Имах щастието да бъда полезен на болярката Зенкова по време на пътуването ѝ към Москва и бих се радвал, ако мога да поговоря за малко с нея.

– Боя се, че това е напълно изключено, полковник – студено отвърна Ана. – Разбирате ли, болярката Зенкова е неразположена днес и не приема гости. Тя се оттеглила в покоите си и само прислужницата ѝ я вижда.

– Тогава ще мога ли да я посетя утре? – предложи Тирон.

– Имате ли някаква причина да я безпокоите? – гласът на Ана стана определено недружелюбен.

– Един от хората ми е намерил брошка, която според мен е нейна. Бих искал да я попитам за това, ако ми бъде разрешено.

Ана протегна слабата си ръка, за да поеме споменатия накит.

– Ако искате, полковник, можете да ми дадете брошката, за да ѝ я

предам. Ще се погрижа това да стане незабавно.

Тирон подаде брошката, но когато княгинята посегна да затвори вратата, той направи крачка напред и пхна върха на ботуша си в процеп, за да не ѝ позволи да я затръшне. Ана изгледа смаяна крака му, после вдигна поглед, чудейки се дали не трябва да запиши.

Тирон се усмихна любезно и обясни:

– Ако не възразявате, княгиньо, ще изчакам за отговора. Нали разбирате, ако брошката не е на болярката Зенкова, ще трябва да я върна на човека, който я е намерил.

– Щом настоявате – изгледа го ледено Ана.

– Трябва – просто отвърна той.

– Тогава изчакайте тук – отсече тя. – Ще повикам прислужницата. Убедена съм, че ще разпознае накита, ако наистина принадлежи на господарката ѝ.

Ана демонстративно изгледа крака му и заплашително свъси вежди, преди да допълни:

– Борис ще наглежда вратата, докато ме няма.

Тирон кимна небрежно и отстъпи няколко стъпки назад. Докато чакаше тя да се върне, той сложи обратно шапката си и спокойно тръгна към дървото, същото, което скриваше прозорците на спалнята на Зиновия.

Девојката едва не ахна, долепи се плътно назад до рамката на прозореца и затаи дъх, а Тирон се спря под сянката. Тя не смееше да помръдне, за да не бъде забелязана, а сърцето ѝ бясно затуптя, като си представи какво би могло да стане, ако той вдигнеше поглед. Тънката ѝ риза далеч не я прикриваше достатъчно и макар да не смееше да наведе глава, за да не привлече вниманието му, усещаше, че батистата е прилепнала издайнически до мократа кожа. Докато гледаше към него, предчувствайки как ще бъде открита, мъжът сякаш инстинктивно усети, че е наблюдаван. Рязко вдигна глава и Зиновия ахна, като се видя хваната. Замръзнала от ужас, тя можеше само да го гледа като хипнотизирана, докато Тирон за няколко мига се наслаждаваше на неприкритата ѝ хубост, на голите ръце, на тъмната коса, небрежно навита върху главата, на меките къдрици, виещи се по врата, на тънката есенна паяжина, която едва прикриваше гърдите ѝ. Наранените му устни бавно се разтеглиха в усмивка, показваща, че той не е пропуснал нищо от картината. Появата ѝ задоволи изостреното му любопитство и щедро го възнагради за идването. Всъщност това прекрасно видение за сетен път увери Тирон, че тя не е била плод на неговото въображение.

Зиновия изпъшка от отчаяние, скочи от перваза и избяга в най-далечния ъгъл на стаята, където постоя няколко мига, докато си поеме дъх. Бузите ѝ горяха, но не заради застоялия въздух в стаята, а от пламенния му поглед. Сърцето ѝ сякаш искаше да се изтръгне и препусне така бясно, както препускаха мислите ѝ. Какво ли щеше да си помисли за нея? Какво ли щеше да разправя за безсрамието ѝ? Нима не бе видял достатъчно в банята, та трябваше сега отново да я подлага на този срам? О, да можеше просто да изчезне! Да се маха в Англия, където му беше мястото! Да не я унижава повече!

Входната врата изскърца и се отвори широко. Тирон се отърси от очарованието и се извърна, веейки си с шапка, за да охлади кипналата си кръв. Какво и да му донесеше този ден, възможността да зърне болярката си струваше дългата езда от неговата казарма под палещото слънце.

Али излезе на прага и изгледа с известно любопитство високия мъж, оглеждайки израненото му лице, сетне предпазливо попита:

– Вие ли сте човека, който спаси господарката ми?

– Имам честта да претендирам за тази заслуга – любезно отвърна Тирон и се опита да се усмихне на старичката.

Взирайки се в обсипаната с брилянти брошка, която лежеше в дланта ѝ, Али я потупа със сбръчкания си пръст:

– Това наистина е на болярката Зиновия. Каква награда искате за нея?

– Не на мен трябва да бъде дадена наградата. Един от хората ми намери брошката на земята. Ако господарката ти реши, би могла да му се отблагодари, но не бих искал сега да я карам да ми отговаря. Ще се върна утре. Може би тогава ще ми бъде оказана честта да се обърна лично към болярката.

– Не виждам защо да си правите този труд – студено се намеси Ана. – Ще изпратим наградата във вашия полк.

– Това изобщо не ме затруднява – увери я добродушно Тирон. – За мен ще е голямо удоволствие да видя отново болярката... разбира се, за да се уверя, че е оздравяла.

Той пресрещна ледения поглед на княгинята и се направи, че не разбира какво се крие зад него. Вече си бе осигурил предлог да дойде пак.

Тирон сведе поглед и видя, че блестящите сини очи на прислужницата ирландка го гледат одобрително и осъзна, че е спечелил съюзник. Въпреки болката, която го прерязваше всеки път, щом разтегнеше

разранените си устни, той се постара да се усмихне на прислужницата, показвайки блестящите си бели зъби.

– Не бихте ли искали да ви превържем? – побърза да предложи Али, сетне разочаровано поклати глава, когато Ана нервно се изкашля, за да си прочисти гърлото:

– Сигурна съм, че той има лекари, при които би могъл да отиде – заяви княгинята, без дори да се опитва да прикрие раздразнението си.

– Боя се, че с подобна помощ бих досадил на вашата стопанка – Тирон отново се постара да се усмихне. – Трябва да тръгвам, но ще бъдете ли така добра да предадете на вашата господарка, че ѝ желая скорошно оздравяване. Надявам се, че състоянието ѝ ще се подобри до утре.

– О, ще се подобри – увери го Али. – Аз ще имам грижата за това!

Тирон ѝ се поклонил леко и като нахлупи шапката на главата си, засмян тръгна към коня си. Макар и да не бе спечелил одобрението на боярката, поне си бе осигурил подкрепата на някой съвсем близо до нея. А това можеше да помогне младата жена да подобри мнението си за него.

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин Зиновия побърза да слезе в трапезарията. След като можа да се увери, че следобедната жега превръща нейната стая в инструмент за изтезания, на следващия ден тя предпочете да не се преструва, на неразположена. Бе стигнала до извода, че няма нищо привлекателно в това да бъдеш изпечен жив. Малките ѝ нозе проблясваха като неясно петно под полите, докато слизаше по стълбите с възвърнатото добро настроение, готова да прояви благосклонност дори към Иван Воронски. Тромавите поучения на дяка едва ли щяха да бъдат толкова мъчителни, колкото задухата и самотата на спалнята ѝ.

Иван бе влязъл в трапезарията само няколко секунди по-рано и когато Зиновия го поздрави с весела усмивка, той реагира сякаш бе подготвил стратегията си още преди нейното появяване. Сухото човече за малко се просна в бързането си да ѝ попречи да избяга, сякаш тя беше послушно дете, хванато на местопрестъплението.

– Тази сутрин, болярке, ще се занимаем с ползата от смиренното и аскетизма – обяви той, докато я съпровождаше към масата и пълнеше дълбоката си чиния с меденки, задушени картофи и малки наденички, варени в кисел сос.

Зиновия повдигна учудено вежда и в нея се породиха съмнения дали в крайна сметка наистина имаше достатъчно сили да устои на многословните разсъждения на Иван, особено по въпрос, за който очевидно не знаеше нищо. Мислено въздъхна и си каза, че все пак е по-добре да се отегчи, отколкото да се опече.

Като хвърли скептичен поглед към препълнената му чиния, Зиновия не можа да се удържи да не попита:

– Аскетизъм в какво отношение?

– Ами като начало да започнем от дрехите – отвърна Иван и изсумтя пренебрежително. В черното си расо той изглеждаше много суров и надменен, както несъмнено му се струваше, че подобава при неговите задължение. Но пък навярно щеше да има същото излъчване, помисли си Зиновия, ако не носеше нищо. Не че тя държеше да провери дали предположенията ѝ са правилни.

Чудейки се каква грешка е намерил в дрехите ѝ този път, Зиновия отмести чинията си и се огледа. За закуската бе избрала да облече сарафан от тюркоазено-синя коприна, бродирана на розови цветя. Розови и

тюркоазени ленти бяха вплетени в дългата ѝ девическа плитка, завита в диадема и увенчана със съзвездие от малки копринени цветчета. Като се имаше пред вид, че носеше традиционната руска носия и бе покрита от глава до пети, тя не виждаше в какво може да бъде укорена.

– Нещо не е наред с облеклото ми ли? – попита тя със събудено любовитство. – Нима това не е подходяща дреха за една руска болярка?

– Прекалено е пъстра, за да бъде сметната за благоприлична – обясни придиричиво Иван. – Малко прилича на паун, ако някога сте виждали такъв. Една скромна девица не би трябвало да се перчи като петел в одеждите си.

Зиновия се направи, че не разбира. Нямаше намерение като Ана да се захласва по изявленията му, макар се съмняваше дали дякът би проявил същата критичност към княгинята. Никой не плюе в ръката, която го храни.

– Мислех си, че пауните са мъжки птици.

– Това няма нищо общо! – раздразнено отвърна Иван. – И като млада девойка, а отсега и моя ученичка, ще трябва да се научиш да се отнасяш с необходимото уважение към учените и да проявяваш смирение както в държанието си, така и в мислите си. В крайна сметка царят си търси невеста и кой може да бъде сигурен коя девица ще избере.

Зиновия побърза да отхвърли намека:

– С цялото необходимо уважение към Негово величество трябва да кажа, че нямам желание да бъда въввлечена в интригите и кроежите, свързани с това. Доволна съм, че живея извън стените и ограниченията на терема и че не се безпокоя дали в храната ми не е сипана отрова. Негово величество се измъчи много, търсейки си невеста, но далеч по-малко, отколкото ще се наложи да изтърпи неговата избраница.

– Какво имате предвид? – присви очи Иван, опитвайки се да разбере логиката ѝ.

Зиновия се намести по-удобно зад масата.

– Мария Хлопова някога бе избраницата на цар Михаил и виж какво ѝ се случи.

Иван придърпа пълната си чиния и също намести стола си. Според него на ученичката му трябваше да бъде показан пример за това какво се случва на коварните и лукави жени.

– Това се случи преди повече от пет години, но ако можете да си припомните обстоятелствата, Мария бе отпратена, защото се бе опитала да прикрие от цар Михаил болестта си и да стане царица. Ако не бе получила припадък и не бе започнала да се гърчи пред очите на Негово

величество и гостите му, може би щеше да успее да го измами. Заточението в Сибир бе най-малкото наказание, което Хлопови заслужаваха за коварството си.

Зиновия го изгледа, смаяна от неведението му. Очевидно не бе в течение на последните събития в двора.

– О, няма не сте чул? Скоро след връщането си от Полша патриарх Филарет разкри заговор на Салтикови да злепоставят Мария Хлопова и роднините ѝ – обясни тя. – Явно няколко души от Салтикови са сипали в яденето на Мария нещо за повръщане и сетне са подкупили мнозина лекари да разпространят слуха, че е болна. Патриарх Филарет ги разобличи пред сина си и затова неотдавна Негово величество изпрати в изгнание Салтикови и конфискува част от земите им. – Зиновия небрежно сви рамене и добави. – Това вече не можеше да помогне особено на Мария.

Иван бе пообъркан и предпазливо отвърна, придържайки се към очевидните факти:

– Но Салтикови са роднини на царицата майка. Марта никога не би се примирила с такова отношение към роднините си, дори от страна на сина си. Навярно грешите, болярке.

Зиновия прояви великодушието да му се усмихне любезно:

– Ето защо Марта сега упорито отказва да разреши сватбата на сина си с Мария Хлопова. Очевидно е била вбесена от отношението към роднините ѝ.

За известно време Зиновия съсредоточи вниманието си върху своята чиния, сетне скромно вдигна поглед към изумения си учител. Макар благоразумието изискваше да си замълчи, не можеше да устои на изкушението да му намекне, че нейните познания са най-малкото равни на неговите. Поне щеше да го подкачи малко:

– Смятате ли, че съм получила урока си за днес? Ако е така, бих искала тази сутрин да отида на гости при болярката Андреевна, преди да е станало прекалено горещо. Може би ще можем да продължим разговора си утре.

Надупчените от шарка бузи на Иван пламнаха и сведените към чинията очи започнаха да изпускат искри от ярост. Мразеше да му се подиграват и да го изкарват невеж простак, особено когато подигравките идваха от болярката Зиновия. Баща ѝ имаше достатъчно пари, за да ѝ наеме най-прочутите мъдрци и учители, докато той трябваше да пълзи по корем и да се унижава, да приема всякаква черна работа, само и само да му подхвърлят трошички знание, за да натика обратно в гърлото им

всички тези презрителни подигравки, които още го преследваха като спомен от младостта му. След смъртта на майка си той бе отишъл при стареца отшелник и бе слугувал на монасите само и само да се научи на четмо и писмо, да надзърне в старите ръкописи и да разгърне дебелите книги. Беше седял на просяшката им трапеза и се бе обличал в парцали, та да обогати ума си. Сега се бе сдобил с богата покровителка и нямаше намерение да проявява великодушие към тези, които не си бяха помръдвали пръста през целия си живот. Нямаше да пусне това пъстро пиле да отлети безнаказано, след като се бе позабавлявало за негова сметка. Щеше да се научи да го уважава заради неговото влияние, заради познанията му... или заради нещо друго.

– Напротив, болярке, нито днес, нито който и да друг ден ще може да си тръгнете, преди аз да съм решил това.

Иван се извърна, уж за да подчертае укора си, но всъщност за да се спаси от любопитството в тези невинни зелени очи. Отново бе получил пристъп на неговата си, отвратителна и срамна болест, която се бореше да прикрие и която тъй мразеше, тик на окото, който не можеше да спре, и треперене на ръцете, толкова силно, че би разлял всяка чаша, която държи в ръката си, дори да имаше вода само на дъното. В най-тъмните ъгълчета на паметта му отново се появи сянката на майка му надвесена над него и бълваща проклетия, а той бе още дете. Безброй пъти се бе опитвал да изличи това видение от ума си, но то продължаваше да го измъчва и да предизвиква неговите тикове.

Конвулсията премина така бързо, както бе дошла и Иван си възвърна самообладанието. Пое си дълбоко дъх, за да се съвземе и изгледа девойчето, което се бе надвесило спокойно над чинията, сякаш неговия отказ не я засягаше. Невъзмутимостта ѝ го подразни още повече. Тя му отнемаше удоволствието. Предпочиташе да се наслади пълноценно на отмъщението и щеше да измисли как да я накара да си плати двойно.

Тънките му устни се раздвижиха и той презрително се усмихна.

– До ушите ми стигна вестта, болярке, че в кухнята има известни задължения, на които бихте могли да посветите времето си, вместо да го пилеете в общуване със съмнителни същества като болярката Андреевна. Тя не е най-подходящата компания за една девица.

Донякъде изненадана от отговора на Иван, Зиновия се облегна на стола си и го изгледа намръщено. Много добре знаеше откъде черпи той информацията си. Явно между Иван и княгинята нямаше тайни.

– Какво говорите? Познавате ли жената, чието име петните? Поведението на болярката Андреевна е безупречно.

– Надали! – изсумтя Иван. – Чувал съм за приемите, които дава. Богати боляри и висши офицери. Целта ѝ е очевидна. Вдовица, погребала и третия си съпруг, тя само си търси някой достатъчно богат, който да го замести, за да продължи да тъне в разкош до смъртта си.

Зиновия усети цялата дълбочина на неговата злоба и се укори за лекомислието, с което я бе предизвикала. Обвиненията му издаваха недвусмислена омраза към Наташа, а тя не можеше да се сети за друга причина да я черни освен за да предизвика нея самата да избухне. Тя наистина едва се сдържаше пред подобни клевети, но ако не съумееше да се овладее, щеше да падне право в клопката му. Най-добрата защита срещу подобен човек бе просто да подминава клеветите му и да се прави, че не ги е разбрала.

– Кухнята ли казахте? Добре тогава. Бихте ли ми разяснили само какво трябва да правя там съгласно плановете ви за моето обучение?

Иван я изгледа надменно.

– Вие, болярке, очевидно се налага да придобиете смирението на слагиня, преди да преценим, че сте годна да станете достойна съпруга на който и да е руски болярин. Княгиня Ана ми даде свободата да ви обучавам както сметна за добре и първата ми заповед за днес е да усвоите основите на покорното служене и мъките на крепостните селяни и слугите.

Мътните му очици се плъзнаха по богатото ѝ облекло, без в тях да се отрази някоя искрица.

– Сигурен съм, че ще предпочетете да облечете нещо не толкова предизвикателно, докато работите в кухнята.

Зиновия се надигна от стола и отмести чинията си, без да проявява никаква емоция, която би могла да бъде изтълкувана от Иван като признак на обида или оскърбление. Нямаше да му достави удоволствието да я унизи, независимо дали обижда любимите ѝ хора или ѝ дава подобни заповеди. Последната всъщност не я тревожеше. Дякът очевидно не подозираше, че тя не само бе стопанка на бащината си къща след смъртта на майка си, но и често работеше наред с прислужниците, когато се налагаше да контролира работата им отблизо, особено когато се чакаха гости и готвеха специални блюда за поканените от баща ѝ хора. Особено удоволствие ѝ доставяше да помага на градинарите да саят и поливат цветята и зеленчуците и да вижда резултатите от труда им поднесени на масата или поставени в разкошните вази. Ако Иван си мислеше, че е спечелил нещо, като я е накарал да работи, то той само за пореден път бе разкрил невежеството си.

– С ваше разрешение – мило помоли Зиновия – трябва да се върна в стаята си, за да се преоблека, както предложихте.

Иван я изгледа подозрително, донякъде объркан от покорното ѝ изражение.

– Ако си мислите, че и днес ще можете да се залостите в стаята си, болярке, ще се наложи да се откажете. Сигурен съм, че княгиня Ана не би допуснала да се измъквате от задачите, които изрично съм ви поставил.

– О, не бих си и помислила за това, господине! – Зиновия тръгна към вратата и укорително му се усмихна през рамо:

– Но наистина, Иване – тя използва фамилиарното обръщение, за да покаже колко малко го уважава, – няма нужда да се тормозиш. Само изпълнявам съвета ти.

Иван остана да разсъждава самичък върху реакцията ѝ и тя отново му се стори смущаваща. Очакваше спор или поне гневните тиради на една вбесена жена. А вместо това Зиновия посрещна неговата заповед почти радостно. Доста объркан, той реши да следи къде ходи болярката през деня, просто за да се увери, че не се е изплъзнала от задълженията си. Не беше от хората, които биха се доверили на жена, особено когато тя не го приемаше на сериозно.

Зиновия се върна в покоите си, за да снее разкошното облекло и да навлече вместо него селската носия, която обикновено слагаше при работата си в кухнята. Там я пресрещна Али, чието подозрение бе събудено от внезапното преобличане. След като предпазливо спомена, че част от задачите ѝ включват малко работа в кухнята, Зиновия едва удържа вбесената прислужница да не хукне надолу по стълбите, за да се разправя с дядка.

– Какво?! Той си позволява да ви заповядва, сякаш сте проста селянка! – Али бе на границата на припадъка. – Чумата да го тръшне!

– Няма да правя нищо, което не съм правила в къщи – посочи Зиновия, опитвайки се да успокои прислужницата, която макар да бе дребна като мушица, в гнева си бе способна да се впусне в начинания, чийто размах повече съответстваше на мечка, на която са похитили малките. – Това изобщо няма да ми навреди, уверявам те.

– Така е, скъпата ми, но тогава ти сама решавааше какво да правиш и никой не се разпореждаше с теб като господар, за какъвто той явно се смята.

Али не можеше да си намери място в стаята от гняв и с много чувство се закле:

– Той ще проклѝна деня, в който е решил да ти стори зло.

– Али Макабе! Няма да доставиш нито на Иван, нито на княгиня Ана удоволствието да ни видят изкарани извън себе си от проклетията на този човек! Ще се подчиняваме охотно на заповедите на Иван, разбра ли?

Като не получи отговор, Зиновия тропна с малкото си краче, принуждавайки ирландката да ѝ обърне внимание.

– Али! Разбра ли ме?

Прислужницата ядосано скръсти ръце на плоските си гърди и се нацупи.

– Той е един дребен, лукав и подъл просяк, и точка.

Изкушението да се засмее беше много силно, но с усилие на волята Зиновия запази укорителното си изражение. Тя размаха пръст под носа на прислужницата:

– Искам да ми обещаеш, Али, че ще положиш всички усилия да кротуваш, докато сме тук.

Али изгледа заплашителния пръст и надяна най-страдалческото си изражение. Вдигна за миг поглед към тавана, сякаш призовавайки светците на помощ и пое въздух, за да покаже колко е развълнувана. Накрая неохотно кимна и отстъпи:

– Добре, ще правя каквото ми кажеш, но няма да ми отива много, ти си го знаеш.

Зиновия се засмя, утешително прегърна тесничките рамене на Али и изимитира ирландския ѝ акцент:

– Знам това, любима моя Али, но така е по-добре. Няма да даваме на Иван и Ана предлози да се оплакват. Може би с малко доброта ще успеем да смекчим злобата и гнева им.

– Хм! Това ще е направо чудо! Божичко! Поповете казват, че и такива неща ставали понякога, но аз все не мога да повярвам, че ще намерим овча вълна в бърлогата на вълка.

– Помогни ми да се дооблека – промълви Зиновия между два пристъпа на смях. – После можеш да прибереш дрехите ми, а аз ще сляза долу да се представя на готвачката.

Тя се разсмя отново, като помисли още веднъж за мъдрото решение на Иван.

– Горката Елисавета, тя сигурно доста ще се стресне. Може да изгори яденето, докато ѝ се пречкам в кухнята.

– Това няма да навреди на никого – язвително отвърна Али. – Като гледам как тази гарга Иван си пълни човката, ще му е само от полза да

се задави с някой въглен.

Както предполагаше, Елисавета, готвачката с тъжни очи, зяпна от изненада, когато Зиновия пристигна във владенията ѝ, облечена ако не точно като слугиня, то поне не и като благородна господарка. Ако Иван я зърнеше, Зиновия може би щеше да разклати дори неговите мрачни възгледи за робството, защото обшитата с дантела бяла риза, тревисто-зеленото елече и широката плисирана бяла престилка, завързана върху бухналата пола, щедро избродирана с пъстри цветя, създаваха заедно изключително съблазнителен костюм. Пластове тънки фусти придаваха ширина на полата, под която от време на време проблясваха малките крачета, обути в чехли и с обвити в тъмни чорапи глезени, тъй стройни и изящни, колкото би могло да пожелае сърцето на който и да е мъж. Голяма кърпа, обрамчена с дантела, покриваше тъмната коса, а тежката плетка бе оставена да виси свободно до кръста ѝ.

– Болярке! – възкликна Елисавета и зяпна от учудване. – Какво правите тук?

– Дойдох да ти помогна, Елисавета – весело съобщи Зиновия. – Има ли някаква работа за мен?

– Не, не, благодаря! – вдигна ръце пълничката жена, сякаш бе поразена от зла вест. Никога не бе чувало нещо толкова нелепо! – Нягинята няма да допусне подобно нещо! Вие сте гостенка!

Зиновия нямаше намерение да настройва прислужницата срещу господарката ѝ. Не ѝ беше приятно да казва на готвачката, че ѝ е наредено да работи, така че реши да провери дали някой и друг искрен комплимент щеше да свърши същата работа.

– Но, Елисавета, толкова бих се радвала да разбера как приготвяте тези прекрасни блюда, с която всяка готвачка може да се гордее. Искам да науча на тях моите готвачи, когато се прибера в Нижни Новгород. – Зиновия ѝ хвърли ласкав поглед и помоли мило: – Нали ще ме научите?

Готвачката поклати посивялата си глава, усмихна се в началото плахо, но постепенно на закръглените ѝ бузи се появиха добродушни трапчинки. Пъхна големите си ръце под престилката и ги скръсти върху пълния си корем, попивайки комплиментата.

– Ще ви покажа каквото умея, болярке.

– Тогава сигурно ще науча всичко, за готвенето – усмихнато предложи Зиновия. – С какво ще започнем?

– Ами ето какво готвя сега – заяви Елисавета и махна към дългата дървена маса, където чистеше и подреждаше на отделни купчинки моркови, лук, трюфели и диви гъби. – Като ги очистя, ще направя пирожки.

Господарят ги обича много.

Зиновия внезапно се обезпокои:

– Смятате ли, че княз Алексей ще се върне скоро?

– О, обикновено не отсъства повече от ден, най-много два. Доколкото го познавам, ще се върне или тази вечер, или утре сутринта. – Елисавета тежко въздъхна. – Ако не беше княз Алексей, нямаше да има нужда от мен тук. Господарката яде колкото едно врабче, когато господарят е тук, и още по-малко, когато го няма. Жалко, че се хаби толкова храна.

– В къщата сигурно има достатъчно слуги, за да се справят с каквото е останало – предположи Зиновия, докато оглеждаше множеството къкрещи гърнета и тавата с тесто, което чакаше да бъде омесено.

Посивялата глава се поклати отрицателно.

– Господарката не позволява слугите да ядат това, което е било приготвено за нея и гостите ѝ. Според нея това щяло да ги разглези. Има толкова хора, за които тази храна би била добре дошла, ако...

Нефритово-зелените очи се спряха върху тъжната жена, която не довърши думите си. Дългата пауза беше последвана от хлипане. Усещайки въпросителния поглед на Зиновия, Елисавета побърза да прокара ръка по бузата си, където бавно се стичаше една сълза. Стискайки решително уста, тя премигна, за да изличи всяка следа от влага в очите си.

Самата Зиновия усети, че сърцето ѝ се свива при мисълта, че толкова много добра храна се пропилява, щом без да се обременяват с допълнителни разходи Тарасови биха могли да помогнат на много хора. Съчувствайки на мъката на жената, тя постави деликатната си ръка върху набитото ѝ рамо.

– Познаваш ли конкретно някой, който се нуждае, Елисавета?

Брадичката потрепера въпреки усилията на готвачката да изглежда невъзмутима. Тя едва-едва кимна.

– Сестра ми, болярке. Мъжът ѝ умря миналата зима, а тя е болнава и с тригодишна дъщеричка. Не може да работи, за да се изхрани и те двете просто се топят. А ето ме мен, в тази богата къща, готвейки тези изискани блюда, а не мога да ѝ занеса нищичко, нито дори да се откъсна за малко да ѝ помогна.

– Добре! – Зиновия сложи ръце на кръста си, взела твърдо решение какво да се направи. Щом нещата в двореца на Тарасови стояха така, тя нямаше да седи със скръстени ръце. Трябваше да предприеме нещо!

– Имам прислужница, която мога да изпратя да купи храна и каквото друго трябва, и кочияш, който да я занесе на сестра ти. Макар на мен

да не ми позволяват да излизам без разрешение – Зиновия небрежно сви рамене, като забеляза изненадания поглед на Елисавета, – не вярвам да обърнат внимание на отсъствието на прислужницата ми.

– Не можете да излизате, без да сте получили позволение от господарката ми? – изненадано запита готвачката.

– Това е само за мое добро – увери я Зиновия и окуражително я потупа по рамото.

– Хм.

Елисавета си направи своите изводи, като хвърли поглед към вратата на кухнята, мислейки си за жената, която обикаляше далеч от нея. Някога тя служеше на семейството, където се бе родила княгиня Ана и бе имала възможност да си изгради мнение за дъщерята, която като порасна, изпрати собствените си престарели родители в манастир, защото искаше да живее сама със съпруга си в къщата. Дори когато княгинята се пресели в Москва, тя не позволи на родителите си да се приберат у дома, за да не развалят хубавата ѝ подредба.

Късно следобед Зиновия приключи с работата си в кухнята и след като примерно поиска разрешение от Иван, отиде в градината зад къщата и седна под сянката на едно дърво близо до входа. Там се отпусна, докато чакаше да се върнат Али и Стенка, излезли с благотворителната си мисия. Елисавета на няколко пъти идваше до вратата и я поглеждаше въпросително, но Зиновия само поклащаше глава, тъй като по улицата пред къщата минаваха само малки коли и конници. Тя изобщо не задържаше погледа си върху тях и отново се връщаше към стиховете в дебелия том, който ѝ бе дал Иван.

Небето бе взело да се смрачава, когато Зиновия най-накрая зърна каретата да идва. Елисавета беше заета със сервирането на вечерята и чак ѝ се доплака от безсилен яд, защото не можеше да се откъсне от работата си, когато болярката нахълта в кухнята и обяви, че Али и Стенка най-сетне се връщат. Веднага след това изхвърча отново и хукна през вестибула, когато Ана се появи от входната врата и я изгледа намръщено.

– Не трябваше да насърчавате този мъж при първата ви среща! – скара ѝ се княгинята, възмутена от това, че е трябвало още веднъж да се разкарва до вратата, за да отговаря на въпросите на наглия англичанин. Този мъж определено не усещаше кога е нежелан или пък бе прекалено твърдоглав, за да приеме това. – Полковник Райкрофт искаше пак да ви

види и имаше дързостта да ми каже, че ще се върне утре, сякаш тогава бих го посрещнала по друг начин!

Зиновия стрелна с поглед вратата, като чак сега се сети, че полковник Райкрофт бе обещал да дойде днес. Грижете за семейството на сестрата на Елисавета я бяха погълнали толкова, че бе забравила за него.

– Тук ли е полковник Райкрофт?

– Беше преди минута! Но вече си тръгна – сухо я уведоми Ана. Махна с ръка по същия начин, по който го бе отпратила от прага. – Казах му, че не желаете повече да бъдете обезпокоявана, особено от него! Дадох му някоя и друга монета за награда, които да отнесе на хората си, когато се опита пак да използва този предлог, за да се самопокани. Дълбоко се съмнявам, че ще ги даде на някого. Просто е номер, за да припечели, ако ме питате мен.

Зиновия с усилие овладя раздразнението си. Не ѝ бе приятно, че Ана си бе позволила да отпрати неин гост без дори да я уведоми, че е дошъл. Дори полковник Райкрофт да бе англичанин, склонен да я ухажва, тя би предпочела да го изгони сама.

– Казахте, че полковник Райкрофт ще се върне утре?

– Ако се осмели да пренебрегне това, което му казах, да. Но това няма да му донесе нищо добро – решително заяви Ана. – Няма да му позволя да ви види!

– Не виждам нищо лошо в това да разменим някои обикновени любезности – отвърна студено Зиновия, запазвайки за себе си факта, че тя далеч не бе благосклонна към този човек. Не му беше простила за наглостта в банята, но предпочиташе да запази за себе си правото да го порицае за тези прегрешения. Външно реши да изглежда настроена по съвсем друг начин. – В крайна сметка той ме спаси и пое големи рискове при изпълнение на дълга си.

– Това не му дава правото да бъде приетан в тази къща, сякаш е някой руски болярин – отсече княгинята. – Ще се научите да уважавате желанията ми, болярке, или ще съжалявате.

– Така да бъде – увери я Зиновия и се насили да се усмихне. Не си струваше заради идването на полковник Райкрофт да влиза в конфликт, макар да не ѝ бе приятно, че тази жена прибягва до заплахи, за да бъдат стриктно следвани заповедите ѝ.

Като си придаде величествен вид, Ана си възвърна обичайното високомерие и уведоми гостенката си:

– Очаквам да ми бъдат възстановени своевременно парите, които дадох от ваше име на този човек... което ми напомня за един друг

изключително важен въпрос. Разполагате с достатъчно средства, за да поемете разходите за живота тук както на вас самата, така и на доведената от вас прислуга. Мисля, че ще е справедливо да заплащате съответната сума, затова ще записвам на ваша сметка парите, които ми дължите и ще ви уведомявам всяка седмица за общия сбор. Ще очаквам от вас сумата в началото на всяка седмица.

– Както желаете – отвърна Зиновия, чудейки се дали трябва да благодари за това решение на алчността на княгинята, или то бе плод на нарастващото недоволство от присъствието ѝ в двореца.

– Радвам се, че сте така сговорчива, болярке.

Отказвайки да коментира или да продължи разговора, Зиновия по-моли за разрешение да се оттегли:

– Ако ми бъде позволено, княгиньо, ще отида да се облека за вечеря.

Ана студено кимна и проследи с поглед как младата жена пресече залата, но когато Зиновия подмина стълбите и продължи към задната част на къщата, побърза да я последва.

– Къде отивате? – гневно я попита тя и отбеляза общоизвестния факт. – Стаите ви са на горния етаж.

Зиновия дори не забави крачка, а само подхвърли през рамо от прага:

– Отивам да взема Али, за да ми помогне с обличането. Тя е в ко-нюшната със Стенка!

Ана разтревожено погледна към предната врата, когато Зиновия се измъкна през задния вход. Не беше сигурна колко време е изминало, от-както отпрати полковника, но не трябваше да пренебрегва и възмож-ността той още да клечи навън.

Със стиснати в гневна гримаса устни Ана хукна към входната врата и я отвори рязко, твърдо решена да вдигне скандал на мъжа заради заба-вянето му. Като не намери никого, на когото да си излее яда, тя уж неб-режно излезе пред прага и хвърли поглед нагоре и надолу по улицата. Конят беше отвързан от стълба и на пресечката не се виждаше жива ду-ша, освен една голяма карета, която вървеше по своя си път. С въздишка на облекчение Ана затвори вратата, успокоена, че англичанинът се е махнал, както му нареди. С огромно задоволство тя се качи по стълбите, уверена, че успешно е осуетила опитите на полковника да спечели вни-манието на една богата руска болярка.

Като излезе от къщата, Зиновия тръгна по тясната пътека към ко-нюшната и тъкмо заобикаляше един плет, когато зърна познатия черен

жребец, завързан за оградата недалеч от голямата порта. Застина на каменните плочи, а погледът ѝ отчаяно затърси неуморимия полковник. Той бе застанал край каретата с кожен шлем под мишница, а другата му ръка бе небрежно отпусната на дръжката на сабята, окачена на кръста му. Англичанинът разговаряше май съвсем приятелски с Али, която от време на време се засмиваше, хвърляше му хитри погледи и нервно жестукируаше с прозрачните си от слабост бледи ръце. Зиновия и преди бе забелязала, че той е висок, но сега, когато бе застанал до Али, можеше да види, че се извисява поне с два лакътя над дребничката жена. Посивялата глава едва стигаше до средата на гърдите му.

За разлика от вчера, днес той бе облечен по-скоро като зает войник. По-грубички и малко по-износени, но също толкова меки кожени ботуши обвиваха прасците му, а над тях се виждаха прилепналите бричове от сурова кожа. Дебел кожен нагръдник го предпазваше отпред. Дори и във вечерния полумрак ризата с бухнали ръкави, която носеше под нагръдника, караше със своята блестяща белота да изпъкне по-добре обруленото му от вятъра лице. Тъмните петна още си личаха около окото му и на бузата, но веждата и устните му вече не бяха така подпухнали и му придаваха по-човешки облик. Кафявата му косата, тук-таме с изрусени от слънцето кичурчета, бе наскоро подстригана ниско над тила и грижливо вчесана.

Али се озърна и като видя господарката си само на няколко крачка встрани, ѝ махна енергично:

– Господарке! Ето го човека, дето те спаси от разбойниците!

Полковник Райкрофт веднага се извърна и потърси с поглед Зиновия. Макар очите му да не се виждаха ясно в здрача, те сякаш се плъзнаха по цялото ѝ тяло, попивайки с възхита всяка нейна частица. Зиновия нямаше как да разбере какво вижда той във въображението си, а може би така бе по-добре за нейното душевно спокойствие, защото Тирон Райкрофт тъкмо стигаше до извода, че я харесва облечена почти толкова, колкото без дрехи. Но тогава видението на девойката, излизаша от дървеното корито, отново проблесна в паметта му и почти му спря дъха.

Зиновия се затрудняваше да започне разговор с натрапчивия си ухажор, когато той не си даваше труда да прикрива жадния си интерес към нея. Усети, че бузите ѝ пламват, докато той просто я изпиваше с очи цялата, от изящните колене и деликатните нозе до кичурите коса, измъкнали се изпод забрадката и падащи нежно върху лицето ѝ.

– Болярке Зиновия, за мен е голяма радост да ви видя, при това очевидно в добро здраве.

Той изискано се поклони и като се изправи, остави шлема си и пристъпи към нея с усмивка, за която тя вече започваше да подозира, че си е крива по природа. Очите му из под тъмните мигли излъчваха така в плам и сладострастие каквито тя никога не бе виждала в погледа на мъж.

– Боях се, че ще бъда принуден отново да си тръгна и отново да се лиша от утехата на вашата компания, може би завинаги. Уверявам ви, че само един поглед към вас изпълва с радост сърцето и душата ми.

Горещината в пламналите ѝ бузи не можеше да бъде лесно угасена с подобни думи, но внезапното подозрение, че той ги е усъвършенствал с помощта на много други девойки допринесе за бързото охлаждане. Зиновия бе решена да го откаже от любовните му намерения, каквито и да бяха те. Можеше да си представи какво щеше да стане с нейното добро име, ако той продължаваше да упорства и да идва.

– Княгиня Ана току-що ме уведоми за вашето посещение – предпазливо започна тя, като прекрасно съзнаваше, че той можеше да приеме за насърчение и най-елементарната учтивост и да я изтълкува като признак за нейното желание да го види отново. – Съжалявам, че се е наложило да биете толкова път от казармата си, за да вземете наградата, полковник. Можех да изпратя Стенка да ви я донесе.

Тирон пхна два пръста в малката кесия, която носеше окачена на колана си и измъкна шепа монети оттам. Хвана ръката ѝ и пхна в нея меката кожена торбичка, сетне склучи пръстите ѝ около нея, като за миг ги задържа в своята.

– С удоволствие ще платя сам на човека, за да покажа какво удоволствие ми доставя вашата компания – увери я той с убедителна настойчивост, едновременно дръзка и мека като коприна. – Използвах наградата само като предлог да ви видя отново. Ако исках, можех да изпратя човека сам да я получи.

Зиновия издърпа ръката си, уплашена да не би той да усети колко бясно бие пулсът ѝ и да си направи погрешни изводи. Щом самото му присъствие я изкарваше извън кожата ѝ, как да не се смущаваше, когато я докоснеше?

Хвърленият към Али поглед ѝ показа, че дребничката жена тайно се възхищава от начина, по който този мъж атакуваше сърцето ѝ. Жалко, че щеше да се наложи да разочарова прислужницата, но определено не включваше полковника в плановете си нито за близко, нито за далечно бъдеще. Дори и да бе решила, че е хубав, което сега не изглеждаше толкова немислимо, колкото в банята, той си оставаше скитащ

авантюрист, очевидно без род и родина.

– Не мога да допусна вие да платите за връщането на брошката ми, полковник. – Зиновия се опита да му върне кесията и бе притеснена от отказа му да я приеме. – Страхувам се, че не можете да си позволите да загубите тези пари.

– Цената няма особено значение за мен, милейди – рицарски я увери Тирон. – Наградата, към която се стремя, е далеч по-ценна.

– Но жертвата ви е безсмислена, полковник. Княгиня Ана предпочита да не идвате повече. – Зиновия бе съвсем искрена този път, макар да съзнаваше, че се прикрива зад нареждането на друг човек, за да постигне това, което всъщност не ѝ се искаше чак толкова на нея самата. Той просто си заслужаваше да бъде отпратени това трябваше да бъде направено. Не би имала угризения на съвестта да го пропъди, но някак не ѝ се искаше да поема сама отговорността за това. – Тя е моя настойница и трябва да изпълнявам желанията ѝ. Вие също.

Като повдигна въпросително вежда, Тирон се вгледа в зелените очи, докато не се сведоха притеснени пред прямия му поглед. След дълго мълчание той замислено въздъхна, загледан в пламналите ѝ бузи. Хвърли бърз поглед към Али и по тревожните бръчки и безпокойството в погледа ѝ забеляза, че камериерката е разочарована. Ако решише, можеше да даде на старата жена някаква надежда, за да я ободри, защото за себе си знаеше, че щом поиска нещо с цялото си сърце, нямаше да приеме „не“ за отговор, докато не се увери окончателно, че няма никаква надежда. Още като я видя в банята, той осъзна, че няма лесно да забрави болярката Зиновия. Докато не се увереше, че отговорът изразява нейните собствени желания, бе склонен да приеме реакцията ѝ като незначително препятствие по пътя към основната си цел, а тя бе чисто и просто спечелването на това момиче.

– Може би с времето княгиня Ана ще промени мнението си за мен. Мога само да се надявам, че ще стане така – поде отново Тирон. Прекрасно осъзнаваше, че би могъл пак да подплаши Зиновия с декларацията, която се готвеше да направи, затова запази гласа си мек и умолителен, макар страстта му отново да се бе разгоряла от нейната близост. – Но трябва да ви призная, болярке, че повече ме интересува какво вие смятате и желаете, отколкото чувствата на другите. Досега вие сте ми най-светлата надежда да намеря компания тук и далеч не съм склонен да забравя за вашето съществуване само защото ми е било наредено да не се връщам повече. Само един поглед върху вас разпалва моето въображение и аз оставам безнадеждно влюбен. – Той изчака няколко

секунди, за да стигнат думите му до нейното съзнание, сетне небрежно сви рамене и продължи.

– Животът ме научи, че когато една награда бъде извоювана с голяма мъка и усилия, тя е ценена далеч повече от лесно спечелената. Болярке – той успя да се усмихне, макар и накриво, – мога само да ви уверя, че още не съм и започнал да се боря за честта да се виждам с вас.

Зиновия бе ужасена от непоколебимото му упорство и самоувереност. Не би могъл да изглежда по-спокоен и безсрамен, ако току-що му бе дала тържествено разрешение да я ухажда.

– Полковник, умолявам ви да не забравяте под чия закрила съм поставена тук. – Тя героично се опита да го разубеди, въпреки че сама се съмняваше дали изобщо нещо би могло да го накара да се откаже. – Не мога да се разпореждам свободно със себе си. Трябва да следвам желанията на тези, които вземат решения вместо мен.

– Ще помогне ли, ако помоля царя за тази милост? – попита Тирон с весела искрица в очите си. Внимателно наблюдаваше реакцията ѝ. Ако тя наистина бе студена и високомерна, сега щеше да го разбере.

Красивата уста се разтвори от смайване и Зиновия зяпна, ужасена как е могъл да предложи подобно нещо. Едва попреминал първоначалния шок, тя побърза да отхвърли тази възможност:

– Наистина недейте, сър! Божичко, само това не! Цяла Москва ще гръмне от тази новина! Недейте! Забранявам ви!

Зад гърба ѝ Али се закашля, едва удържайки се да не прихне. С удоволствие наблюдаваше ухаждането на полковника и едва се възпираше да не насочва господарката си. Неговата решимост да се бори, за да осъществи желанието си, я изпълваше със страхотен възторг. Той определено не бе мекушав, безволев Ромео, който можеше да бъде отвян от първия полъх на насрещен вятър, помисли си тя със сурова радост. Този мъж знаеше какво иска и се бореше да го получи! А с име като Тирон във вените му трябваше да тече доста ирландска кръв! Сигурно оттам бе получил непоколебимата си целеустременост!

– Няма защо да се безпокоите, милейди – усмихнато увери той Зиновия. Отговорът ѝ ни най-малко не бе охладил неговия плам. – Първо ще спечеля неговата милост, а после ще го моля.

Зиновия сложи ръка на устата си, ужасена, че този човек ще вземе наистина да занимава царя с ухаждането си. Сигурно се шегуваше! Той нямаше да посмее!

– Трябва да се връщам на поста си – уведоми я Тирон. – Трябва да водя строева подготовка тази вечер, а утре цял ден съм на полеви

учения. Дори княгиня Ана да не беше ме изгонила, съмнявам се дали щях да успея да се измъкна, за да ви видя, поне в скоро време. Но няма защо да се безпокоите – обеща й той, – пак ще се срещнем.

Тиرون леко се поклони и като вдигна шлема си, се отправи към своя жребец. Щом се метна на седлото, той обърна коня към двете жени и небрежно поднесе пръсти до веждата си за довиждане. Зиновия го изпроводи с поглед, докато той не изчезна в далечината, потресена от настойчивостта му.

– Дързък мъж – отбеляза Али с усмивка в ъгълчетата на набръчканата си уста. В настъпилата тишина тя хвърли поглед към господарката си и доволно скръсти ръце. – Знаеш ли, напомня ми за твоя татко, докато ухажваше майка ти! И той не приемаше „не“ за отговор, докато не убеди роднините на майка ти да му я дадат за жена. Но пък любимата ми Елинор, Бог да я прости, си мислеше, че слънцето и луната изгряват само заради болярина Зенков!

– Е, аз пък не мисля, че те изгряват само заради полковник Райкрофт! Но пък охотно си представям, как той се опитва да им нарежда какво да правят! – изсумтя Зиновия, карайки Али да се изкикоти весело.

– Какво очакваш, милата ми? – възторжено поклати глава Али. – Той е командир на стрелците на Негово величество и чистокръвен ирландец, готова съм да се обзаложа!

Зиновия въздъхна в пълно отчаяние и изгледа строго мършавата женица.

– И ти ли, Али Макабе! От теб се очаква да си на моя страна! Не на неговата! Като те гледа човек как го мериш с поглед, може да си помисли, че го гласиш за мой съпруг!

– Е хайде, хайде, агънцето ми. Няма защо да се горещиш толкова – взе да я придумва Али. – Просто този мъж ми хареса, това е всичко.

Откъм Зиновия се чу още една покрусена въздишка, този път силно наподобяваща изсумтяване, при това придружена с крайно подозрителен поглед.

– Познавам те достатъчно добре, Али Макабе, за да имам някакви съмнения, че ако полковникът упорства в безумните си намерения, ти ще си първия му съучастник. Човек не може да ти има доверие, докато подобни мъже се навъртат наоколо!

– Какво съм виновна, че умея да различа свестния мъж?

Зиновия постави ръце на тънкия си кръст и протена от отчаяние. Но наистина рядко й се случваше да наддума Али Макабе и се отказа.

– Предполагам, че си забравила за какво те изпратих.

Али се оскърбяваше от всеки намек, че е започнала да остарява и занемарява задълженията си.

– Знаете, че не е така. И какво видях само там! – Тя се укроти, щом в нея надделя съчувствието. – Елисавета не преувеличаваше. Сестра ѝ вече бе пътница. Сготвих и разтребих за нея и София, дъщеричката ѝ, сетне дадох няколко монети на една съседка и ѝ обещах още, за да я наглежда, докато не мина отново. С малко помощ ще се оправят, но Даша ще трябва да си намери работа, за да се издържа с детето, когато се вдигне пак на крака.

– Съмнявам се дали княгиня Ана ще ѝ позволи да идва на работа тук, ако е с малко дете – замисли се Зиновия. – Имаш ли някаква идея?

Али тъжно поклати глава.

– Не, господарке, но сигурно ще можем да направим нещо.

Като си помисли колко ограничени са възможностите ѝ, Зиновия разпери ръце, сетне безсилно ги отпусна. Не можеше да се сети за нищо по-добро от това да ги изпрати в Нижни Новгород, но знаеше, че изнемощялата жена може да не понесе дългия път. Мина цяла вечност, преди да ѝ хрумне друга идея и лицето ѝ просветля:

– Може би болярката Наташа ще се съгласи да ги вземе?

– Мислиш ли, че княгиня Ана ще те пусне да видиш Наталия Андреевна? – Али силно се съмняваше в подобна възможност. – Знаем, че не си пада много по нея.

– Ще настоя Ана да ме пусне да отида на църква – решително заяви Зиновия. – Не може да не ми позволи, и тогава ще поговоря с Наташа за това.

– Струва ми се, че веднъж да те хване, че си приказвала с нея и повече няма да те пуска.

– Не може да бъде чак толкова строга – отвърна Зиновия, но в гласа ѝ нямаше особено убеждение.

Али просто изсумтя пренебрежително:

– Княгинята няма да се зарадва, че се срещаш зад гърба ѝ с болярката.

Нежните рамене се свиха едва забележимо.

– Можем само да гадаем какво ще се случи. Все едно, не е много вероятно Ана скоро да ме пусне да изляза, но пък може би след време ще промени решението си. – Зиновия дръпна Али за ръката. – Хайде, Елисавета чака да чуе новини за сестра си. А и аз трябва да се преоблека за вечеря, преди княгиня Ана да е тръгнала да ни търси!

Малко по-късно Зиновия, облечена в тюркоазения сарафан, който

носеше и сутринта, слезе при Иван и княгиня Ана в голямата зала. Скоро след това ѝ бе връчена сметка, но чак когато се върна в стаята си Зиновия забеляза, че Ана е вписала различна сума от тази, която Тирон ѝ бе върнал с кесията. Или той бе заделил част от парите, или княгинята беше завишила сериозно сумата, която твърдеше, че му е дала. След като полковникът беше върнал кесията по свое желание, вината явно бе у княгинята и Зиновия можеше само да се диви на алчността на Ана, чието богатство далеч надхвърляше нуждите ѝ.

На сутринта Зиновия се появи отново в трапезарията, където Иван вече пълнеше чинията си. Изглеждаше доста доволен от постиженията си като наставник и придирчиво я огледа, търсейки нови прегрешения, които би могъл да ѝ натъкне. Зиновия почти с облекчение чу как външната врата се отваря с трясък и княз Алексей нахълтва в стаята. Изглеждаше не по-малко страховит от грамадния Петров, небръснат, с възпалени очи, които свидетелстваха за дълги часове, прекарани сред обилни възлияния и буини пиршества.

– Ей, ти там! – изрева той на Иван, който подскочи стреснато. Чинията се изплъзна от кокалестите му ръце и падна на земята, където се затъркала с дрънчене. Алексей я проследи почти хипнотизирано, докато тя не спря. Сетне втренчи изпепеляващия си поглед в дяка.

– Изглеждаше доста храбър, когато жена ми беше наблизко – презрително отбеляза той. – Защо сега се тресеш от страх, крастава жабо?

Иван нервно преглътна и се направи, че не е забелязал отмъстителния сарказъм, но когато заговори, гласът му трепереше. Почти нищо не бе останало от наглостта, която проявяваше в присъствието на своята покровителка.

– Княгиня Ана още не е станала, Ваше Височество. Искате ли да я повикам при вас?

– Когато поискам да видя жена си, я викам сам! – изрева князът, карайки дяка да се присвие от ужас.

Чак когато хвърли поглед към притеснената Зиновия, Алексей се постара да се овладее. Макар ноздрите му още да потрепваха от ярост, той си пое бавно дъх и го задържа, докато накрая не бе в състояние отново да говори с нормален тон.

– Един куриер току-що ме уведоми, че бащата на Ана е легнал болен в своя манастир. Майка ѝ я повика да дойде, без да се бави. Според мен Ана ще прецени, че ти си достоен да я придружиш. Така че на твоето място щях да се готвя за път.

Иван изглеждаше зашеметен от новината, че го чака още едно

дълго и мъчително пътуване, особено когато можеше отново да бъде нападнат от бандити.

– Но аз току-що се върнах...

– Доколкото познавам жена си, мога да те уверя, че ще имаш достатъчно време да се подготвиш спокойно – отбеляза с хладно безразличие Алексей. Без сянка от съчувствие към негодите на дребничкия мъж, той вдигна глава и с красноречиво мълчание се втренчи в някаква далечна точка, докато Иван не се измъкна тихомълком от стаята.

– Изглежда, че в скоро време ще ви бъдат спестени наставленията на Иван, болярке, поне за няколко дни.

Алексей си взе чиния и започна да си сипва от купите, които Елисавета бе наредила по масата. Хвърли кос поглед към Зиновия, за да види как ще реагира тя и забеляза, че на челото ѝ се е появила тревожна бръчка.

– Да не би да забелязвам следа от печал по сладкото ви лице? – Той се усмихна иронично, прекрасно знаейки какво я е разтревожило. – Или това е загриженост, че ще останем затворени тук сами двамата, като се изключат слугите? Цялата къща ще бъде само на наше разположение.

Зиновия пресрещна погледа му, без да трепне.

– Напротив, княз Алексей. Сигурна съм, че съпругата ви ще позволи да се преместя при болярката Андреевна, докато нея я няма. Би било неподобаващо да останем двамата заедно без подходящи придружители. Знаете колко малко трябва на злите езици, а аз не бих допуснала безупречната ви репутация да бъде опетнена заради присъствието ми тук.

Алексей отметна глава назад и се размя с цяло гърло при абсурдното ѝ предположение.

– Вие сте истински остроумна жена, Зиновия. Вашето присъствие ми действа много освежително. – Топлите му кафяви очи проблеснаха и той прокара пръст по мустака си. – За мен ще е удоволствие, да се опознаем по-отблизо.

– В присъствието на други хора, разбира се – съгласи се Зиновия с едва забележима предизвикателна усмивка.

Тя направи лек реверанс и го остави да закусва сам, а сама се качи в стаята си. Нямахше никакво желание да бъде наблизко, когато Ана се впуснеше в гневната си тирада.

ОСМА ГЛАВА

Лек сутрешен вятър полъхваше над града, когато цар Михаил Фьодорович Романов започна бавната си разходка по пътеката върху стената, която опасваше Кремъл. Тъмните му очи следяха упражненията, които правеше кавалерийският полк на широкия Червен площад. Умението на командира на елитната конна част скоро привлече вниманието му, защото не бе виждал много ездачи с подобен талант, освен може би казациите, които лесно можеха да хипнотизират случайния наблюдател с дръзките си номера на гърба на коня. Наистина, генерал Вандерхаут се бе похвалил в присъствието на множество руски генерали, че е планирал тактиката, благодарение на която част от неговата чуждестранна дивизия бе разгромила голяма разбойническа банда. Но Михаил си състави свое мнение по въпроса, след като нареди на току-що повишения майор Некрасов да му докладва за пътуването на болярката Зенкова и чу разказа как разбойниците начело със своя полско-казашки главатар нападнали ескорта на младата болярка и били разпилени, без предварителен план, от един полковник англичанин и руските стрелци, които той обучил. Същите тези стрелци, които сега се упражняваха, без да подозират присъствието на царя.

Отсечените команди и безукорното изпълнение на конните стрелци накара сърцето на Михаил да трепне от завист, докато ги наблюдаваше от височината на Кремъл. Увенчаните с шлемове глави се обръщаха като една при рязката заповед на командира и сабите им проблясваха ослепително под златните лъчи на утринното слънце, когато мъжете ги изтегляха от ножниците и ги допираха с тъпата страна до раменете си. Той не беше присъствал по-рано на подобно представление, и то започваше все повече да му харесва. Щеше да се постарее да се види с англичанина колкото се може по-скоро, защото този офицер явно имаше дарба да устройва блестящи представления на открито, а и беше доказал по безспорен начин войнските си дарби в открит бой.

Михаил поклати замислено глава и хвърли поглед към офицера от своята стража, който стоеше на крачка зад главнокомандващия.

– Майор Некрасов?

Офицерът веднага дотича и отдаде чест по военному на монарха.

– На вашите заповеди, господарю.

Михаил скръсти ръце зад гърба си, докато наблюдаваше замислено

безукорната униформа на офицера.

– Майор Некрасов, говорите ли английски?

Николай бе малко изненадан от въпроса, но отвърна без колебание:

– Да, Ваше Царско Величество.

– Добре! Тогава ще предупредите ли командира на полка, който сега виждаме, че ние бихме искали да говорим с него през следващите няколко дни. Той може да подаде молба за аудиенция и след известно време ще бъде уведомен за нашия отговор. Имате ли въпроси?

– Не, Ваше Величество.

– Човекът е чужденец – отбеляза Михаил. – Обясни му порядките в двора, за да не изпада в неудобно положение или да ме принуждава да го наказвам.

– Да, Ваше Величество.

– Това е всичко.

Николай скръсти ръце пред гърдите си и падна на колене пред царя, който го освободи с небрежно кимване. Майорът потегли светкавично и след известно време, преминал целия дълъг път до най-долната кула, се появи на площада и задъхано повика командира на стрелците.

– Полковник Райкрофт! – извика той и след като отново не получи отговор, се затича през площада. Сетне извиси глас над чаткащите подкови и отсечените команди.

– Полковник Райкрофт!

Накрая викът му достигна до Тирон, който обърна коня си към идващия мъж. Като позна майора, той кимна на капитан Тверской да поеме временно командването и да завърши упражнението. Сетне бутна шлема си назад и изтри запотеното си чело, чакайки офицера да се приближи.

– Полковник Райкрофт! – извика отново Николай силно развълнуван и спря до англичанина. – Негово величество иска да ви види! – вдигна ръка и като се извърна, посочи към високата стена, насочвайки вниманието му към групичката отгоре ѝ. – Наблюдава ви от доста време!

Тирон вдигна ръка, за да не му пречи слънцето и се взря в малката групичка висши сановници, които се бяха събрали там.

– Какво, според вас, иска от мен?

– Направили сте му впечатление! – почтително отвърна Николай, дълбоко респектиран от човека, който се бе оказал способен на подобен подвиг. – Трябва да си уредите аудиенция с него през следващите няколко дни!

Тирон придърпа небрежно юздите и като ги хвана по-удобно,

отпусна ръка на ябълката на седлото и вдигна вежда към майора. Той съзнателно се стремеше да спечели благоволенията на царя, но бе донякъде слиян колко бързо постигна целта си.

– И какво трябва да направя, за да получа аудиенция?

– Наредено ми бе лично да ви инструктирам по този въпрос, полковник. Ако сте свободен тази вечер, можем да се срещнем в моята квартира. Колкото по-бързо се отзовете, толкова по-голямо уважение към Негово величество ще проявите.

– Разбира се – съгласи се Тирон, отказвайки се от плановете си да отскочи по-късно тази вечер до двореца на Тарасови. През последните две седмици се бе отдал изцяло на строевата подготовка на хората си и не си бе отделял време, за да задоволи все по-силния си копнеж да зърне Зиновия. Смяташе, че ако убедеше Али да им уреди среща този следобед, би бил щастлив да поговори с девойката и още веднъж да се опита да я спечели. Тъмнокосата хубавица напоследък изцяло беше завладяла мислите му. Дори посред нощ се будеше от неспокойния си сън, за да види лицето ѝ пред себе си, а сетивата му го терзаеха със спомена за нейното мокро тяло, притиснато до неговото. Не беше лесно да прогони от главата си тези мъчителни сладострастни видения и той отново и отново мереше с крачки стаята си надлъж и нашир, опитвайки се да мисли за нещо по-невинно, но продължаваше да бъде терзан от все по-силната си страст по нея. Срещата с майор Некрасов беше по-важна от замисленото посещение само защото аудиенцията с царя можеше да му даде това, което истински желаше. Нямаше и сянка от съмнение, че пред цар Михаил се разтваряха всички врати в Русия, дори когато те бяха затръшнати под носа на един полковник.

Две седмици отлетяха, откакто Зиновия бе пристигнала в двореца на Тарасови, и през цялото време бе принудена да изтърпява педантичните поучения на Иван, язвителните бележки на Ана и похотливите маневри на Алексей. Зиновия бе започнала да се чувства изнервена като врабче под пронизващия поглед на гарван. Имаше чувството, че във всяка тъмна сянка се крие опасност, че навсякъде може да бъде издебната от княза или пък, което я притесняваше още повече, че той може да я погали скришом или открито, когато се сблъскаха по залите, стайте или стълбите. Влудяващо беше, най-мекото казано, да се чувства безпомощна плячка в този лов, но Алексей явно смяташе да се възползва пълноценно от всяка възможност, която му се откриеше, докато Ана продължаваше да посещава цялото си време на амбициите на Иван Воронски, подпомагайки мъчителното му изкачване към славата.

По-точно, тя беше отложила посещението до баща си, вече на смъртно легло, тъй като бе преценила, че е по-важно да подготви достойно посрещане на Иван сред московските боляри. Ана и дякът бяха станали почти неразделни и докато Алексей скиташе по свои пътища, каляската на княгинята обикаляше домовете на видните и могъщи боляри и двамата сееха недоволство сред сродните им по възгледи хора, а където семената падаха на подходяща почва, предпазливо подклаждаха враждебни настроения срещу патриарх Филарет Никитич.

В сряда рано сутринта княз Алексей съобщи на жена си, че отива по работа в един близък град и смята да се върне най-рано в края на следващия ден. Думите му успокоиха опасенията на княгиня Ана и тя остави повереницата си сама в двореца, а тя излезе с Иван. Дори не й хрумна, че са я надхитрили.

Скоро след като неразделната двойка излезе, Зиновия изпрати Али със Стенка да нагледат сестрата на Елисавета, Даша, и нейната дъщеричка. И двете се възстановяваха добре, след като гладната смърт им се бе разминала на косъм.

Майката очакваше да си намери работа в дома на болярката Андреевна.

Докато чакаше Али да се върне, Зиновия седна пред една малка масичка в градината на Тарасови, за да прехвърли трудовете на Плиний Стари, които уж се занимаваха с естествената история на човека, с надеждата да разбере по-добре някои от най-смайващите твърдения на Иван и които на нея самата й изглеждаха прекалено невероятни, за да им се вярва. И след запознанството й с текста те продължаваха да си изглеждат все така смешни.

Звънът на камбаните, бележещ три часа следобед, тъкмо бе отзвучал, когато с известна изненада Борис отвори вратата пред княз Алексей. Възвръщайки си присъствието на духа слугата побърза да уведоми стопанина на двореца:

– Очаквахме ви чак утре, княже.

– Смяна на плановете, Борисе – Алексей хвърли небрежен поглед наоколо. – Жена ми тук ли е?

– Не, княже. Княгиня Ана излезе преди повече от час със...

– Добрият Иван Воронски, предполагам. – Алексей демонстрира известно раздражение за пред слугата, който побърза да премахне всяка сянка от съпружеска ревност:

– Отидоха на гости при княз Владимир Дмитриевич, княже. Сигурен съм, че княгиня Ана ще се зарадва много, ако отидете при тях.

– Какво? И да изтърпя още една лекция относно плановете на този дърт болярин да продължава да създава потомство на стари години? – Алексей със смях поклати глава, а слугата скри с ръка подхилването си. – Не смятам да ходя, Борисе. На неговата възраст княз Владимир би трябвало по-скоро да мисли как да поделит имотите си между синовете, които вече е създал, отколкото да крои плановете за нови.

Алексей небрежно се разходи из къщата и накрая излезе в градината, където най-сетне намери Зиновия. Тя седеше, подпряла с ръка брадичката си и тъй се бе задълбочила в книгата, че не го забеляза, докато не застана до нея.

– Скъпа моя Зиновия...

Къдравата глава трепна от изненада и когато девойката срещна усмихнатия поглед на княза, тя ахна изненадано.

– Княз Алексей!

За миг той можа да надзърне в най-широко отворените зелени очи, които бе виждал някога. Сетне се засмя гърлено, като усети колко сериозна е уплахата ѝ. Тя се бе вцепенила от страх като зайче, издебнато от стара лисица.

– Княз Алексей! – повтори по-енергично Зиновия и скочи на крака. – Очаквахме ви най-рано утре. Боже Господи, как само ще се изненада Ана! – Задъханият ѝ глас лесно издаваше притеснението ѝ. – Тя сигурно ще се върне всеки момент...

Думите ѝ заглъхнаха и в напрегнатата тишина. Неговите тъмни очи проблеснаха иронично и самоуверено.

– Е хайде, скъпа мой Зиновия – добродушно я сгълча той. – И двамата знаем, че Ана забравя за времето всеки път, когато потегли с Иван на някой от неговите походи към славата. Знаеш ли, техните амбиции донякъде съвпадат.

Той не можеше да отклони почти хипнотизиращия си поглед от мястото, където квадратното деколте, разкриваше дръзко по-широката гледка към млечнобялата ѝ гърд, отколкото бе имал възможност да зърне дотогава. Къдрава дантелена яка украсяваше изящната колона на нейната шия, но бе свенливо пристегната с лента на лавандулови цветчета, които отговаряха на мотива на дрехата ѝ. По-надолу прилепналия корсаж подчертаваше тънкия ѝ кръст, чиято грациозна извивка правеше тръпките на очакването почти болезнени. Облиза устни, предвкусвайки момента, когато примамливите възвишения под деколтето щяха да бъдат освободени от оковите на дрехата и да засият лакомия му поглед.

Леката лятна дреха с европейска кройка определено беше облечена

след потеглянето на Ана и вероятно бе предназначена за най-горещ ден, но Алексей бе последният, който би се оплакал от облеклото ѝ, защото то му позволяваше да се наслади на сладките, мамещи прелести под него. Макар да съзнаваше, че не е пътувал толкова, колкото повереницата си, той намираще, че девойката би могла да прелъсти мъже от всички краища на света със завладяващата си хубост.

– Мога ли да се присъединя към вас? – пусна в действие той най-добрите си маниери.

– Разбира се – отвърна Зиновия, чудейки се дали би могла да реагира по друг начин. Всъщност ако тя се бе решила да му отговори не, той вероятно би ѝ се нахвърлил без повече церемонии.

Алексей се опита да се доближи плътно до нея, но Зиновия реагира бързо и като заобиколи масата, си наля чаша студено вино, разрежено с вода. Като се насили да се усмихне нервно под разпаления му поглед, тя отпи малка глътка. Сетне се сети за добрите маниери и доста неохотно посочи към каната с вино и малката чиния със сладки, които ѝ бе донесла Елисавета.

– Бихте ли искали нещо освежително?

Алексей се усмихна на опита ѝ да се престори на гостоприемна домакиня. Той бе добре запознат с хитрините на свенливите девойки. Зиновия напразно се опитваше да постави някаква преграда между тях, сякаш крехката масичка би могла по някакво чудо да я защити от посегателствата на истински разпален мъж.

– Може би чаша вода с вино – промълви той и като свали шапка, я хвърли настрана. Облегна се с две ръце на масичката и се наведе, за да види какво чете тя.

– Плиний Стари? – В погледа му се четеше известен скептицизъм. Той махна пренебрежително към дебелия том. – Върху какъв тежък проблем се разпростира в момента Иван, та се е наложило да си губите времето, като четете Плиний Стари?

Брадикката на Зиновия се вирна едва забележимо, като си спомни презрителното снизхождение на Воронски, когато узна, че тя не знае почти нищо за трудовете на този автор.

– Иван каза, че Плиний Стари бил гений. Когато не спял, не правел почти нищо друго, освен да чете, да си води бележки или да изучава чуждите произведения и всеки що-годе съвестен ученик трябва да обърне сериозно внимание на трудовете му, сякаш – тя натърти последната дума, за да покаже раздражението си – сякаш те са ни дар свише като десетте божи заповеди.

Устните на Алексей насмешливо потрепнаха, щом забеляза, че гордостта ѝ е била сериозно уязвена.

– И какво е твоето мнение, след като си се запознала с някои от трудовете на Плиний? Мъдростта му отговаря ли на Ивановите думи?

Нежно спускащите се къдрици трепнаха.

– Какво?! Хора без уста, които се хранят само с мириса на цветята? Хора с крака като чадъри, които се крият от слънцето под безформените си крайници? Не мога да повярвам, че дори по онова време никой римлянин не се е усъмнил в басните на Плиний.

– Разбира се, това е само подборка на най-невероятните пасажии у Плиний – отбеляза Алексей, но на червените му чувствени устни цъфна усмивка – обаче подобни моменти карат човек да се усъмни в научната му достоверност. – Той вдигна глава и я изгледа внимателно. – Та какво точно мислиш за логиката на Иван? Одобряваш ли я или не?

Зиновия предпазливо сви рамене. Не знаеше какво би предал Алексей на Ана, ако тя проявеше глупостта да издаде отвращението си от този човек.

– Това е само мое впечатление, разбира се, но понякога ми се струва, че по някои въпроси Иван не е напълно прав и учеността му е по-малка от тази на други.

– Жена ми не би се съгласила с мнението ти, скъпа моя – отбеляза князът с нехайна откровеност и пое чашата, подадена му от Зиновия. – Но пък аз съм по-склонен да се присъединя към твоето мнение. Този човек е трън в петата ми от момента, в който се лепна за жена ми. Явно притежава способността да насочва мислите ѝ така, че да съвпадат с неговите. Това е наистина рядка дарба, защото аз не успях да постигна подобно нещо за повече от двадесет години брачен живот.

Алексей вдигна глава и огледа грижливо поддържаната градина. Не беше от хората, склонни да се отдават на подобни прости наслади, но сега Зиновия му беше под ръка и той се почувства почти завладян от ведрото спокойствие, което ги ограждаше. Може би ако се бе оженил за жена, на която ѝ стигаха неговите богатства и княжески имоти, вместо да бъде обладана от ненаситната амбиция да притежава най-доброто от всичко, той също щеше да се задоволи с това, което има и да положи повече усилия да я заобича. А сега понякога едва ли не парадираше пред Ана с множеството си завоевания, сякаш за да отмъсти за вечното ѝ натякване.

– Искаш ли да се поразходим в градината, Зиновия? – попита я той и заобиколи масичката. Спря се до нея и като я хвана под ръка, направи

широк жест към оградените с цветя алеи. – От години не съм намирал време да се порадвам на тези тъй разкошни цветове.

Зиновия предпазливо се съгласи и тръгна до него по алеята.

– Елисавета ще ме чака след малко в кухнята – заяви тя, създавайки си благовиден предлог да се измъкне, ако той стане прекалено любвеобилен. – Обещах да ѝ помогна в месенето на хляба, така че не бива да се бавя.

– Само ще се поразходим из градината, Зиновия, няма да ти отнеме много време – увери я Алексей. – И аз все едно трябва да тръгна след малко. Тази сутрин забравих някои важни документи и трябваше да се върна, за да ги взема. Мислех си, че всички са излезли и сетне забелязах, че си тук. – Той отново вдигна глава и бавно пое сладкия опияняващ аромат, който се носеше от едрите цветове наоколо. – Почти бях забравил, че съществуват подобни удоволствия.

Като хвърли поглед през рамо, Зиновия забеляза, че вече не се виждат от къщата, защото сведените клони на едно дърво закриваха пътя зад тях.

– Може би е време да се връщаме.

– Още не, Зиновия. – Ръката му се плъзна надолу и сграбчи нейната. Тя разтреперана се опита да се освободи, но той се разсмя и със свободната си ръка махна към пътя напред.

– Виждала ли си гълъбарника? Той е точно зад този ъгъл.

Чувайки нежното гугукане над тях, Зиновия отстъпи и му позволи да я поведе. Той пусна ръката ѝ, когато приближиха високия кръгъл кафез, където повече от дузина гълъби бяха накацали спокойно по прътите или се суетяха около гнездата си. Пърхането на крила ги извести за идването на нова птица и Зиновия се обърна да проследи с поглед полета на гълъба, докато той не кацна с последен бърз мах на крилата си на една тънка пръчка, излизаща от празна дупка.

– Това може да се окаже опасно – отбеляза Алексей, когато още една птица прелетя точно над тях. – Да се махаме, преди да са изцапали хубавата ти рокля.

Сграбчи отново ръката ѝ и я поведе по пътя, който рязко завиваше малко по-надолу от гълъбарника. Зиновия се опита да освободи пръстите си, виждайки, че се отдалечават от къщата, но Алексей я държеше здраво и подхвърли през рамо:

– Не се бой, Зиновия. Ела! Искам да ти покажа още нещо.

Доведо я до малка дървена колиба, сгушена край високата ограда от колове, ограждаща имението. Издърпа я след себе си върху дъските на

верандата и като бутна вратата, се опита да я напъха вътре, но Зиновия се заинати при опита да бъде натъпкана в тъмна стая против волята си. Запъгна се като упорито магаре, заби крака в пода и не позволи да бъде придърпана повече и крачка напред.

– Недей, Алексей! – извика тя. – Не е хубаво така! Моля те! Пусни ме! Трябва да се връщам!

Алексей, силно възбуден, се разсмя и пристъпи към нея.

Пламналият му поглед потъна в развълнуваните зелени езера.

– Влез, Зиновия – нежно каза той и кимна към отворената врата. – Нека те направя жена, ти заслужаваш да бъдеш такава. Никой няма да разбере, че сме били заедно. – Червените устни се усмихнаха подканващо. – Слугите са ми предани и никой няма да каже на Ана, че съм се връщал днес, така че няма да се наложи да се оправдаваме пред нея. – Той отново кимна леко към вратата. – Никой не идва тук. Старият лесничей, който живее тук зиме, отдавна си е отишъл. Ще се върне чак наесен. Колибата е изцяло на наше разположение. Няма защо да се притесняваш или страхуваш.

– Не! – гневно разтърси глава Зиновия. – Няма да стане това, което си замислил, Алексей! Не е хубаво!

– Хубаво? Лошо? – Той поклати глава. – Кой може да каже кое е лошо, щом сме създадени един за друг, Зиновия?

– Аз мога! – пламенно отвърна тя.

Той пренебрежително сви рамене.

– Мога да те взема когато си поискам, Зиновия. Няма особено значение дали ще се съпротивляваш. С времето ще започнеш да се наслаждаваш на милувките ми.

Алексей се опита да я прегърне през кръста, но тя се изплъзна и го изгледа с очи, от които изскачаха искри.

– Ако ме насилиш, Алексей – предупреди го тя с нисък и груб глас – кълна ти се, че ще си отмъстя. Сама ще отида при Ана и ще ѝ разкажа за злодеянието ти. Аз не съм като твоите уличници, да ме хванеш и вземеш когато ти скимне! Дори да ми се наложи да отида при самия цар Михаил, пак ще се погрижа да заплатиш за злото, което си ми сторил!

Алексей се втренчи в нея и се засмя фалшиво. Продължаваше да стиска китката ѝ, застанал пред нея с широко разтворени нозе. Сетне самоувереността му надделя и той изсумтя.

– Да не си мислиш, че можеш да ме стреснеш и да си тръгнеш с усмивка, моето момиче?! Нищо подобно. Никой няма да ти обърне внимание, защото ще те изкарам лъжкия и ще се закълна, че не говориш

истината. Ана няма да изслуша клеветите ти. Така че виждаш ли, скъпа, колко несериозни са заплахите ти? Наистина, Зиновия, няма смисъл да се съпротивляваш. Мога да те взема когато и където си поискам. – Очите му се плъзнаха по изкусителните възвишения над деколтето ѝ и гласт му предрезгавя. – А защо не и сега, сладурчето ми.

С добродушна усмивка той бързо пхна пръсти в процепа между гърдите ѝ и хвана края на деколтето. Зиновия ахна от възмущение, но преди да успее да се изтръгне, той рязко дръпна плата надолу с коварно движение и разкъса корсажа.

– Не! – Зиновия се олюля от изненада и зяпна мъжа, сякаш той бе загубил ума си.

Тъмните му очи се втренчиха по-надолу и той рязко пое дъх. Зиновия също сведе очи, проследявайки погледа му и за свое отчаяние видя, че прозирната риза не осигуряваше достатъчна защита за нейното целомъдрие, а суетно излагаше на показ гърдта ѝ, напираша под тънката батиста.

Алексей отново протегна ръка и Зиновия се дръпна рязко с гневен стон, опитвайки се да се избяга. Това не ѝ помогна особено, защото той я сграбчи за косата и я грабна на ръце. Бутна с рамо вратата и влезе в хижата, сетне с ритник я затвори и отнесе плячката си на тесния нар в тъгъла на стаята. Той беше покрит с дебел пласт вълчи кожи, в които Зиновия просто потъна, когато я хвърли отгоре. Без да откъсва поглед от нея, Алексей скъса връзките на кафтана си. Очите на Зиновия отчаяно обиколиха колибата, търсейки възможност за бягство, но той изглеждаше напълно уверен, че всичко ще се развие според желанията му. Хвърли настрана горната си дреха и остана по тънка риза и бричове, плътно прилепнали по дългите му крака. Като пристъпи към нея, Зиновия се плъзна към откритото се пространство между него и малката масичка до нара. Надяваше се, че ще може да се шмугне бързо оттам, но князът беше по-бърз и я метна обратно върху кожата. Притискайки я там, той отдръпна нара от стената и седна разкрячен върху тесничкото легло, усмирявайки бясното ѝ мятане с тежестта си. В нетърпението си да издръпа полите над главата ѝ, той леко се надигна, за да ги дръпне.

Съпротивата на Зиновия още далеч не беше изчерпана. Като се надигна на лакти, тя се опита да се измъкне гъвкаво изпод него, но почти в същия момент Алексей отново се отпусна с цялата си тежест върху нея и я затисна. Скърцайки със зъби от ярост, Зиновия хвърли поглед към масичката и зърна малък брус за точене на ножове, забравен там. Пресегна се и го хвана. Вниманието на Алексей беше отклонено от

съблазнителната гледка на едно голо бедро и той мислеше само как да разголи и другото. Тъй и не видя как малкият юмрук се свива около камъка и описва широка дъга във въздуха. Замахвайки с цялата си сила и решителност, Зиновия стовари камъка върху носа му със смазващ удар.

– Ааоооххх!

Хижата сякаш се разтресе до основите си от болезнения вой. Алексей се олюля и отстъпи от удара, притиснал ръце до лицето си. Рояк звезди затанцуваха пред очите му, а непоносимата болка го направи сляп за всичко друго. Пръски кръв грейнаха на бялата му риза. Когато пред очите му се проясни и сне ръце от носа си, той зърна потресен червените петна. Не можеше да повярва на очите си. Изглеждаше просто невероятно, че една тъй привлекателна със своята крехкост девойка е в състояние да пролее кръвта му, но болката беше прекалено остра, за да се съмнява дълго. Стенейки все по-силно, той прокара ръка под носа си, опитвайки се да избърше червените капчици, но кървенето бе прекалено обилно, за да го спре. И най-лекото докосване караше разкъсващата болка да избухне зад челото му и да се разпростре до всеки нерв. Не можеше да изтърпи подобна болка, тя го караше да забрави за всички свои похотливи желания и като се надигна от леглото, той се заклатушка към закачалката, откъдето грабна една кърпа и я притисна до носа си.

Зиновия не загуби и миг. Сред облак от летящи поли тя скочи от леглото и се втурна към вратата. Никой не проследи с поглед паническият ѝ бяг до къщата, но тя се почувства в безопасност от княз Алексей и неговата мъст чак когато затръшна резето на спалнята си. Без да обръща внимание на жегата, тя се спотаи там и със затаен дъх изчака, докато най-сетне чу каляската му да потегля. Неговият жребец подтичваше привързан отзад, което ѝ вдъхна надежда, че може би той ще отсъства няколко дни. Когато каретата най-накрая изчезна, тя въздъхна дълбоко от облекчение. Беше безкрайно благодарна, че се е спасила.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На третата неделя след пристигането на Зиновия прохладните ветрове най-сетне донесоха свеж въздух и облекчение от горещата задуха на лятото. Леки сиви облаци се плъзгаха по утринното небе и вдъхнаха известна надежда, че ще вали. Само след няколко седмици щеше да захладнее, а от непосилната жегга щеше да остане само спомен.

Алексей се върна няколко дни по-рано, оправдавайки се неубедително, че си е счупил носа при падане от коня. За да запази красотата на профила си, той бе изтърпял болката при наместването на костта от лекар, но сега бе склонен да прибегва до щедри дози болкоуспокояващи с висок градус. Тъмночервеният оток около носа и под очите все още загрозяваха хубавото му лице, а още отсега можеше да се забележи, че фините контури на ноздрите му ще си останат леко по-разкривени, като спомен от ръката, която бе нанесла удара. Засега князът предпочиташе да не закача Зиновия. Вече не се съмняваше, че тя е способна да му причини болка и се боеше, че още един удар на същото място би го съсипал напълно, защото изпитваше ужас от мисълта отново да премине през същите изтезания. Само споменът за тях го караше да потръпва и той нямаше намерение да се доближава до девойката, докато носят не бъде излекуван напълно.

Тази неделя той бе обявил, че ще остане у дома. Суетата не му позволяваше да потърси утехата на друга любов, докато счупването не зарастеше напълно. Ана се беше уговорила да отиде с Иван в личния параклис на невероятно богатия велик княз Владимир Дмитриевич. Тъй като нито Иван, нито Ана желаеха старият вдовец, който се оглеждаше за нова съпруга, да бъде разсейван при разговора им от присъствието на една хубавичка девойка, то бе немислимо да вземат със себе си Зиновия. Но пък докато съпругът ѝ пазеше леглото, Ана нямаше да бъде спокойна, да остави момичето с него. Така че тя нямаше друг избор, освен да позволи на Зиновия да отиде в църквата, която си избере, стига само да беше далеч от двореца на Тарасови и от инвалида, княз Алексей.

Каквито и да бяха причините на Ана да я пусне, Зиновия беше въодушевена, когато чу, че е свободна за един ден. Дори суровите предупреждения и лютите закани на княгинята затова какво ще ѝ се случи, ако не се прибере до надвечер, не можаха да охладят ентузиазма ѝ. Радостта от свободата бе тъй голяма, че Зиновия почти хукна към каретата,

когато Стенка я докара до входа на двореца. Тръпнеше от нетърпение да се порадва на света извън стените на своя затвор.

Зиновия се бе облякла в сарафан от небесносива кадифе, щедро украсен с тежка бяла дантела и осеян с бисери. Главата ѝ бе увенчана от кокошник със същата украса, а в тежката ѝ плитка бе вплетена тъмносива лента, бродирана със ситни перлички. На седалката в каретата лежеше пелерина с подобна украса, но Зиновия предпочете да остави връхната дреха, когато се приготвяше да тръгне, защото все още бе прекалено горещо, а и слънцето бе взело да надничва между облаците, така че можеше с пълно основание да очаква, че времето ще се оправи.

Стенка спря каретата недалеч от църквата на Червения площад, близо до мястото, където болярката Наталия Андреевна Шейдякова се бе опряла на своята собствена каляска. Когато позна кочияша и каретата, тя се втурна да посрещне младата си приятелка. Зиновия я зърна и когато Йосиф отвори вратата, се затича весело към нея, а Наташа щастливо се разсмя и разтвори подканящо ръце. Миг по-късно младата болярка потъна в прегръдките ѝ.

– Трябва да ти се скарам, че не дойде да ме видиш! – сгълча я Наташа и я отдръпна с насълзени очи. – Нима забрави, че не съм добре дошла у Тарасови?

– О, Наташа, знаеш, че не съм забравила – отвърна Зиновия, чийто поглед също се премрежваше. – Но до днес Ана не ми позволяваше да се подам навън от къщата. – Тя прегърна утешително през рамото Наташа. – Все пак се надявам, че скоро ще има промяна.

– Звучи, сякаш Ана те е затворила в твой собствен терем като велика царица – гневно отбеляза Наташа, гледайки въпросително красивите зелени очи. – Сигурно ти е ужасно трудно да живееш при подобни ограничения, когато си била възпитана в същата свобода, както жените в Англия и Франция. Майка ти подготви почвата, като предаде на Александър по-мекия дух на английските джентълмени, а за руснак баща ти бе учудващо податлив на нейното влияние, но пък и Елинор умееше да убеждава по изключително ласкав начин. Но ти спомена, че има известна надежда нещата да се променят?

– Надявам се – Зиновия леко кимна, после вдигна предупредително пръст. – Все пак имай предвид, че още няма признаци Ана да се готви да тръгва, нито пък е сигурно, че ще ме пусне, ако наистина посети болния си баща. Но съм склонна да подозирам, че тя няма да иска да ме остави сама с Алексей.

– Е, не мога да я виня за това – сухо отвърна Наташа и леко вдигна

вежди, подсилвайки думите си. – Този мъж е развратник от най-висока класа. – Тя потупа тънката ръка на девойката. – Пази се, детето ми.

Веждите на Зиновия също леко се повдигнаха, когато отвърна:

– О, научих се да внимавам. Всъщност се боя да излизам от стаята си, докато лакомият лешояд чака да изкълве кокалите ми.

– Имаш ли представа кога може да потегли Ана?

– Ако изобщо тръгне, това няма да е по-рано от следващата събота. Тогава тя смята да даде голям прием в чест на Иван Воронски.

– Иван Воронски? – Наташа не можеше да повярва на ушите си, сетне погледна младата жена с нараснало съчувствие. – Ох, милата ми Зиновия, наистина ми е жал за теб. Ще ми се Негово величество да те беше поставил под моя опека. Сигурна съм, че той няма представа колко близки приятелки сме всъщност, особено ако е обърнал внимание на клюките на Ана и е смятал, че се интересувам само от баща ти. Навярно е мислил, че ти прави добро, като те изпраща при Ана. В крайна сметка тя му е роднина и при нормални обстоятелства би могло да се приеме за чест да си под опеката на царска братовчедка. Цар Михаил уважаваше много баща ти и сега, когато Александър вече не е сред нас, Негово величество е решил да се погрижи за теб, така че не го съди прекалено строго, скъпа.

– Разбира се, че няма. Той вече е доказал, че е наистина загрижен. Но кажи ми, Наташа, ако Ана отпътува да види баща си, ще ми позволиш ли да се пренеса при теб?

– О, детето ми, иска ли питане? – Наташа весело се засмя. – Разбира се, че може! Наистина! Не искам и да чувам, че ще отидеш при другиго!

Камбаните от звънарната над главите им започнаха да бият и когато се умълчаха, от църквата се разнесе протяжно пеене. Двете жени се вслушаха в топлите, мелодични гласове, които сякаш ги приканваха, и те влязоха под ръка в разкошно украсената църква и застанаха в отделението за жени и деца. През слюдените прозорци, се процеждаше розов ореол, който ги обгръщаше, докато мълвяха молитвите си и се включваха в песнопенията, или слушаха напевите на свещеника и ангелските гласове на хора. Наоколо цареше мир и покой, както много други пъти, когато бяха седели в същата църква, но сега знаеха, че само двете ще се наредят да получат причастие. И двете си спомняха с топлота за Александър Зенков и всяка притискаше ръката на другата с мълчаливо разбиране всеки път, когато мислите ѝ се насочеха към него, а очите ѝ се изпълнеха със съзли.

Около три часа по-късно те излязоха от църквата и видяха, че

облаците са се стъстили и небето е надвиснало смръщено над града. Свежи пръски се носеха във въздуха, донасяйки прохлада и отмора след жегата, но Зиновия замръзна в предверието в безмълвно отчаяние. Още един тоалет щеше да бъде похабен. Прецени с поглед сякаш безкрайното разстояние, което я отделяше от каретата и което бързо се изпълни с тълпи хора, изливащи се от църквите наоколо, и с безпорядъчно спрели коли. Щеше да мине доста време, преди Стенка или кочияшът на Наташа да успееш да си пробият път до входа на църквата и да ги вземат.

– Стенка е по-близо – каза Зиновия. – Може да ни вземе и двете и да те закара до твоята къща.

– Докато пътят се очисти достатъчно, за да може да мине – отбеляза Наташа, след като прецени положението, – ще трябва или да чакаме тук, или да притичае. Като гледам небето, се съмнявам дали и в двата случая ще успеем да избегнем пороя. – Тя вдигна пелерината си, приканвайки я също да се сгуши отдолу. – Хайде да се опитаме да стигнем до твоята карета, преди да е започнало да вали сериозно.

Зиновия прие поканата и двете се втурнаха напред. Дъждът сякаш само това чакаше и от небето внезапно се изля цял порой. Тълпата бързо се разпръсна пред тях и Зиновия зърна как Йосиф скача от поста си зад каляската, за да им отвори вратата, а Стенка се наведе от пейката на кочияша и ги посочи на един мъж, облегнал се на каретата. Мъжът беше загърнат в дълъг плащ и носеше шапка с широка периферия. Той се обърна да види къде му сочи слугата и Зиновия внезапно се закова на място, защото позна неустрашимия полковник Райкрофт. Той веднага я откри сред тълпата и се затича към нея.

Зиновия нямаше възможност да се измъкне, или да реагира, защото без предупреждение някаква сила я подхвана отзад и я повали на четири крака. Виновникът, един едър простоват мужик, се беше паникьосал, когато се видя откъснат от довелите го хора и без малко щеше да я стъпка в стремежа си да открие познато лице. Зад него се блъскаха неколцина набити младежи, забързани да стигнат до конете си. Дъждът плющеше върху тях и ги заслепяваше, така че забелязаха болярката чак когато връхлетяха отгоре ѝ. Вече беше прекалено късно да я заобиколят. Като се опитваха да не я смачкат или да не паднат върху нея, те я прекрочваха, стъпваха до, около и накрая върху нея, тъй като един от тях не премери правилно крачката си и се стовари върху нейния крак, изтръгвайки от устните ѝ болезнен вик. Зиновия нямаше достатъчно място, за да се изправи. Можеше само да стои и да тръпне в очакване на момента, когато неминуемо щеше да бъде смачкана, а пороят я заливаше, съсипвайки

окончателно тоалета ѝ.

Ужасена от участта, която можеше да сполети приятелката ѝ, Наташа отблъскваше тези, които се доближаваха опасно, но силите ѝ не можеха да се мерят с онези на тъпчещите се мъжаги.

– Махайте се! – крещеше им тя изпод пелерината си. – Не гледате ли къде стъпвате?

В следващия миг над нея надвисна тъмна сянка, карайки хората да се отдръпнат встрани, а Наташа да отстъпи със страхопочитание. Дълъг плащ обгърна Зиновия и тя бе вдигната на крака от умелите и силни ръце на полковник Райкрофт. Смътно усещаше как той я защитава с тялото си, докато се опитва сама да тръгне, олюлювайки се, и как преди да падне отново, той се навежда и я вдига в прегръдките си. Ръцете му бяха като излети от желязо и същевременно нежни, като в момински сън и макар Зиновия да не можеше да бъде спечелена лесно, обстоятелствата бяха такива, че тя не се съпротивляваше на Тирон, а обгърна врата му и го притисна с всичка сила. Шапката му я запазваше донякъде от стичащите се потоци дъжд и тя не се и сещаше за подобаващото на неомъжена девойка благоприличие, когато притисна чело до неговата буза. В отговор Тирон вдигна рамо, за да я опази по-добре и забърза с дълги, плавни крачки към каретата ѝ, носейки я с такава лекота, сякаш бе малко дете.

Занемяла от изумление пред дързостта на подобен рицарски подвиг, Наташа Андреевна само ги проследи със смяян поглед, сетне и тя забърза към каретата, макар и доста по-бавно и с по-ситни крачки, както подобава на дама. Пелерината, напълно подгизнала, вече не ѝ бе от особена полза, а чехлите ѝ бяха пълни с вода и постоянно се изхлузваха от краката, което я забавяше допълнително.

– Добре ли сте? – попита загрижено Тирон, като остави Зиновия в каретата.

– Да, полковник Райкрофт, разбира се. Благодаря ви.

Зиновия се притесняваше, че изглежда раздърпана и избягваше погледа му. Тирон проследи с поглед как тя се отдръпва в дъното на каретата и леко се смръшва от болка, като се настаняваше на седалката. Той се пресегна и с любопитство дръпна подгизналия край на пелерината от крака ѝ. Върху изящния глезен бързо се надигаше голям черен оток.

– Вие сте пострадала!

– О, наистина няма нищо! – ахна Зиновия. Тя се изчерви от неговата дързост, бързо издърпа крака си далеч от ръцете му и се сви в мокрите си дрехи в най-далечния ъгъл на каретата. Очите ѝ отново избягваха

неговите и тя се опитваше да овладее червенината, пламнала по бузите ѝ.

– Уверявам ви, полковник Райкрофт, че това е само синина. Бързо ще мине.

Тиرون не можеше да разбере защо тя трябва да се смуцава толкова от погледа му, след като той бе видял и пипнал доста повече от един изящен глезен, но тъй като Йосиф чакаше пред вратата, предпочете да премълчи и да не припомня момичето за предишната им среща.

– Един студен компрес би ви помогнал – предложи Тиرون. Той беше превързвал множество рани в качеството си на офицер, да не говорим за немалкото негови собствени. – Не стъпвайте на крака, ако можете.

– Изглежда отново съм ви задължена, полковник.

Зиновия се реши най-сетне да посрещне неговия поглед, неотклонно вперен в нея, сетне пообъркана премигна няколко пъти, за да отърси капките от миглите си. Искаше да отлепи сарафана от гърдите си, защото усещаше как водата се стича по долчинката между тях, но се боеше да помръдне, иначе той щеше да забележи как дрехата е прилепнала по нея. Вместо това очите му се впиваха в нейните, сякаш искаше да проникне в мислите ѝ. Като не знаеше какво търси или какво очаква, Зиновия се почувства задължена да предложи:

– Можем ли да ви откараме някъде, полковник?

– Няма нужда – отклони поканата Тиرون, още потънал в мислите си. – Конят ми е наблизко.

Въпреки това той не тръгна да си ходи, а продължи да я гледа с известно объркване. Не можеше да не се чуди колко ли още страни на нейния характер очакваха да бъдат разкрити и оценени като рой скъпоценни бисери на някой бряг. Първо бе видял разгневената болярка, сграбчена от бруталния похитител, сетне лекомислената кокетка, къпеща се в страноприемницата или кацнала на прозореца. Тя се бе явила пред него като съблазнителна фея в селска носия, а сега като крехка девойка, която се нуждае от защитник. Макар да изглеждаше притеснена и потисната в последното си амплоа, Тиرون си спомняше, че като я видя да пада, в него се надигна като вълна инстинктът да я пази и защитава. Реакцията му надхвърляше рационалното обяснение, защото съвсем доскоро той бе абсолютно убеден, че всички нежни, раними чувства, които един мъж може да изпитва към жените, са били изпепелени в него от предателството и измамата. Макар силно да желаше да направи младата болярка Зиновия своя любовница, изобщо не бе убеден, че му се

иска да вложи цялото си сърце в преследването ѝ, което до този момент той наричаше за себе си разгонване.

Тирон се отърси от мислите си и се засмя, като хвърли поглед към подгизналия тоалет.

– Боя се, милейди, че никой от нас не е в състояние да помогне кой знае колко на другия, поне не по благоприличен начин.

Ако не беше толкова сигурен, че тя ще го отреже веднага, той би я поканил още сега да дойде с него до квартирата му. Там би могъл да се възползва от предимствата, да я утешава, да превърже коляното и ѝ даде сухи дрехи. Но подобно предложение би означавало, че позволява на ниските си инстинкти да вземат надмощие там, където предпазливостта бе от жизнено значение. Трябваше да потисне желанието, за да не види как всичките надежди се стромолясват в руини пред очите му. Тирон докосна капещата периферия на шапката си и срещна обърканите зелени очи. С едва доловима усмивка той нежно обеща:

– Друг път, Зиновия.

Обърна се рязко и се размина с Наташа точно когато тя стигна до каретата. Нахлупи по-здраво шапката си и като сви рамене под дъжда, се метна на черния си жребец и препусна в пороя, като хвърли само за миг поглед през рамо.

Наташа определено се чувстваше като удавен плъх, когато се покатери в каретата и се настани до младата жена, но рицарските подвизи на непознатия я интересуваха далеч повече от подгизналите дрехи и неминуемата настинка. Обаче Зиновия внезапно придоби крайно загрижен вид и съсредоточи цялото си внимание върху пострадалия си крак. Като забеляза притеснението на девойката, Наталия Андреевна се въздържа от любопитни въпроси, макар да имаше твърдото намерение да проучи кой е героят. Поне засега тя щеше да зачете желанието на младата си приятелка да не споделя повече.

– Скъпа Зиновия, ще бъда много разочарована, ако не си предвидила време да ми дойдеш на гости този следобед – заявя тя. – Ти остави някои дрехи, когато за последен път ми гостува с баща си, а щом не трябва да се прибиращ скоро, за мен ще е голямо удоволствие да си побъбрим колкото е възможно по-дълго. Не можеш ли да отделиш малко от времето си на една стара жена?

– Мога, но само за малко – увери я Зиновия. – Иначе Ана ще ми се разсърди. Определено не искам да се върна у Тарасови, преди да се е появила, за да държи Алексей изкъсо.

– Тогава значи е решено. – Наташа кимна към подгизналия лакей. –

Можем да потегляме, Йосиф, ако искаме да се измъкнем от този потоп.

Смеейки се на себе си, кочияшът потрепери в просмуканите си с вода дрехи и затвори вратата. После се покатери на капрата и като нахлупи шапка, си придаде величествен вид, а Стенка подкара впряга.

Зиновия свали обезформения кокошник от главата си и въздъхна тежко и замислено:

– Той винаги ме среща, когато изглеждам най-зле.

Макар да бе прошепнато едва доловимо, оплакването стигна до ушите на Наташа през шумното трополене на капките по покрива на каретата. Опита се да не изглежда прекалено любопитна или недискретна, но интересът ѝ бе разпален като горски пожар след последната забележка. Не можа да се въздържа да не попита:

– Кой, скъпа?

Като осъзна, че са я хванали да мисли на глас, Зиновия хвърли кос поглед към Наташа и като сви рамене, отговори уклончиво:

– Никой, Наташа. Никой.

– О! – обезсърчено промърмори жената и разочаровано се облегна назад. Знаеше, че девойката никога не би се изпуснала за нещо, на което държи, а очевидно непознатият бе една от темите, които Зиновия предпочиташе да запази в тайна, което само накара Наташа да се зачуди още повече. Доколкото можеше да се съди по реакциите на девойката, то имаше основания да се предположи, че този мъж, който и да е той, ѝ бе направил сериозно впечатление.

Наташа въздъхна обезкуражено, но реши да я провокира:

– Предполагам, че не трябва да узная кой е храбрият кавалер, който те занесе до каретата, защото очевидно нямаш намерение да се довериш на някоя приятелка.

Все така неподвижна, Зиновия отклони въпроса.

– Това няма никакво значение, Наташа. Никакво!

По-възрастната жена отвърна с блага усмивка:

– Въпреки това мога да забележа, че този мъж сериозно те е смутил.

Бузите на Зиновия пламнаха и за да прикрие притеснението си, тя започна да оправя полата си и да се окайва за дрехите.

– Съсипан е! И то напълно съсипан! А това беше един от любимите ми тоалети!

– Наистина изглеждаше прекрасно в него – отзова се Наташа. – Но пък ти, скъпа, ти изглеждаш просто прекрасно във всичко, което облечеш. Разбира се, привлякла си мъжа първо с това. Изглежда здравата е

хлътнал по теб.

Зиновия отчаяно затърси в мислите си някаква друга тема, и почти се зарадва, като се сети защо най-вече искаше да види приятелката си.

– О, мила Наташа, извини ме за дързостта, но готвачката на Ана има сестра, която сега е болна, а ще ѝ трябва работа, щом оздравее. Има ли при теб нещо, която тя би могла да върши?

Наташа незабавно попита:

– Може ли да готви?

Зиновия сви рамене и отвърна неуверено:

– Боя се, че не знам за Даша почти нищо друго, освен че е в нужда, но винаги мога да попитам Елисавета какво може да прави.

– Ако умее да готви, прати ми я когато се оправи – предложи Наташа. – Старата ми готвачка почина скоро след като ми гостувахте за последен път и крайно се нуждая от нейна заместничка, преди да съм си загубила ума, докато се опитвам да науча миячката как се кипва вода. С всичките тези гости, които каня, приемите се превръщат в същинско бедствие, когато човек няма добра готвачка под ръка.

– Жената има малко дете – предупреди приятелката си Зиновия. – Тригодишна дъщеричка.

Наташа се усмихна.

– Би било хубаво в къщата да се носи детски смях. Понякога се чувствам много самотна в този голям дворец, въпреки всичките хора наоколо. На дома ми му трябва някоя малка искрица, за да прогони мрачното настроение. А щом теб те държат далеч от мен, Зиновия, трябва да намеря някое друго малко момиче, с което да се занимавам. – Този път Наташа не можа да потисне тъжната си, изпълнена с копнеж въздишка. – Ще ми се да можех да имам мои деца. Надживях трима съпрузи и никой от тях не ме дари с дете, колкото и да желяех.

Тънката ръка на младата болярка притисна раменете на по-възрастната с искрено съчувствие, а нежните ѝ устни се усмихнаха топло.

– Наташа, винаги ще мисля за теб като за човек, който съм обичала почти, колкото майка си.

Бисерни сълзи проблеснаха в тъмните очи на Наташа и тя погледна девойката с безкрайна обич:

– А ти, скъпа моя хубавице, Зиновия, си дъщерята, която никога не съм имала, но исках с цялото си сърце.

Доста дни изтекоха от първата среща на Зиновия с Наташа, преди

да ѝ позволят отново да излезе от къщата на Тарасови. Болката в глезена я държа в леглото само един ден и на следващия тя отново бе на крака. Къщата кипеше от приготовления за приема в чест на Иван и именно във връзка с това събитие Ана изпрати Зиновия да купи продукти от пазара в Китайгород. Бяха ѝ дадени подробни разпореждания какво да купи, откъде и на каква цена. Всичко, което надвишаваше отпуснатата сума, щеше да се наложи да плати от своя джоб. Ана подчерта това и посъветва Зиновия да бъде благоразумна, за да не плаща сама. Освен това бе предупредена да не се бави, ако не иска, както ѝ обеща Ана, да пострада сериозно.

Стенка закова каретата на Червения площад, близо до пазара на Китайгород и Зиновия мина останалия път пеша с Али и Йосиф, за да купи нужните продукти. Носеше селска носия, защото не искаше да оставя продавачите с впечатлението, че е богата, тъй като знаеше, че колкото повече се съмняват в благосъстоянието ѝ, толкова по-склонни ще бъдат да отбият от цената.

Зиновия прие на сериозно заплахите на Ана и отбеляза времето, когато пристигнаха. Пазаруваше умело, приемайки съветите на Йосиф и Али. Всеки път, когато кошницата се напълваше до ръба си, слугата източваше до каретата, за да я изпразни, докато двете жени продължаваха да обикалят сергиите, подбирайки най-добрите зеленчуци и пилета. Сред кудкудякането и квакането на паникьосаните кокошки и патки Зиновия и Али най-накрая се върнаха в каретата точно щом отдолу се зададе взвод конни стрелци с величествени мундири и излъскани оръжия. Сърцето на Зиновия се разтуптя от вълнение, когато позна полковник Райкрофт да язди начело на войниците на жребец, с какъвто не го бе виждала досега. Този беше тъмнокестеняв и толкова красив, колкото другия, на който го бе видяла за пръв път. Може би за тези животни той плащаше, за да му ги докарат чак от Англия. Зиновия би останала да го разгледа с безмълвна възхита, но в стремежа си да привлече вниманието на конника Али заподскача около каретата и се развика:

– Полковник Райкрофт! Ееехоо! Полковник Райкрофт!

– Али! Престани! – възкликна Зиновия, възмутена от непристойното поведение на прислужницата си.

Али веднага се подчини, но за свое огромно удоволствие видя, че вече е привлякла вниманието на офицера. Тирон се усмихна развеселено на прислужницата и небрежно ѝ отдаде чест, сетне очите му затърсиха тази, чието лице изпълваше дните му и всичките му сладострастни сънища. Под сянката на лъснатия шлем сините му очи проблеснаха със

собствена светлина, когато откри сред купчината кафези с патици и пи-лета пламналото лице на примрялата от срам болярка, която в момента си пожелаваше земята да се разтвори под нозете ѝ и да я погълне цялата. Но тъй като това не стана, Зиновия беше принудена да остане на мястото си и да издържи бързия оглед на полковника, който премина покрай тях. Тя отвърна със студено кимване на неговия поздрав, тъй като не можеше да не забележи, че ироничната му усмивка ставаше все по-широка и че хората около нея започнаха да се извържат. Ако не беше високото кудкудякане и съскане от кафезите, тя би могла да долови сходни звуци да се разнасят откъм госпожите, чийто глави се скупчиха като дини, търкалящи се по стръмен хълм.

Несъзряна от Зиновия, на другия край на развълнуваната тъпла стоеше ведро усмихващата се болярка Наталия Андреевна, която се наслаждаваше искрено на случилото се и с не по-малка наслада слушаше княжеските коментари на нейния придружител. Той, в качеството си на чиновник в царския двор, бе добре запознат с последните дворцови събития.

Зиновия простена от отчаяние, когато усети, че са събудили любопитството на почти всички наоколо.

– Али Макабе! Караш ме да съжалявам за деня, когато майка ми те нае!

Стенка и Йосиф прикриха усмивките си и се наведоха над пакетите, които трябваше да пренесат в каретата, а ирландката сподави кикота си, притискайки опакото на ръката си до уста. Сетне Али с невинен вид посрещна укоризнения поглед на господарката си.

– Какво съм направила?

– Всичко, което е достойно за порицание! – простена Зиновия и умолително вдигна ръце. – О, няма ли някъде проста и честна слугиня, която да умее да мълчи!

Хвърляйки страховит поглед към жената, Зиновия отново гневно размахна пръст.

– Ти, Али Макабе, ми докара днес чудовищни неприятности! Нима не знаеш, че се опитвам да избягвам ухаждането на полковник Райкрофт? А ти напук се провикваш отдалеч с цяло гърло към него като момичетата от странноприемниците! За радост на всеки бърбив сплетник, който не го мързи да слуша! Не разбираш ли какво ми причини? Това сигурно ще стигне до ушите на Ана още преди да сме се прибрали!

– Хмм! – Али умолително сви ръце. – Сякаш тези мои ръце не са те повивали от деня, в който се роди! Сякаш в тази стара глава няма

достатъчно ум, за да разбере какво е добре за теб! Намираш кусури на маниерите ми, когато сама трябва да се видиш отстрани! Тирон е джентълмен на място, дори ако трябва аз да ти кажа това! И ако имаш очи на хубавата си глава, сама трябваше да го видиш отдавна!

– Тирон, така ли? И кой ти е позволил да му викаш с малкото му име? – изимитира акцента ѝ Зиновия. – Да не си се съюзила с този човек и сега да сте приятелчета? Тирон, значи!

– Това си е хубаво ирландско име, тъкмо на място! – възрази Али. – Гордо име, кое си е право!

– Полковник Райкрофт е англичанин! – упорито държеше на своето Зиновия. – Въздигнат в рицарски сан на английска земя! Той не е ирландец!

– О, но той си остава сър Тирон, нали? Е, готова съм да си заложа полата, че майка му е била момиче, което е знаело как да спечели сърцето на мъжа! – Али се усмихна на господарката си, която внезапно махна с отвращение.

– Нямам нито време, нито търпение да се карам с жена с нахалство като твоето, Али Макабе – изсумтя Зиновия. Трябва да се връщам, преди княгиня Ана да е изпратила спасителен отряд да ни връща обратно.

– Не ти ли е поне мъничко любопитно къде е повел полковникът хората си, облечени така лъскаво? – попита Али, надявайки се да събуди някаква искрица интерес. – Не можем ли да ги проследим мъничко, за да видим?

– Не! – Зиновия безмилостно погребя предложението. Нямахше намерение да достави на наглия полковник удоволствието да си мисли, че тя го преследва. Та нима самата мисъл, че може да го насърчи, не я караше да потръпне. Можеше само да се удивлява на каква настойчивост бе способен той само след мъничко окуражаване.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Княз Владимир Дмитриевич Шеин беше широкоплещест, побелял, мустакат болярин с цели седемдесет години зад гърба си. Два пъти се бе женил и овдовявал и бе заченал общо седем сина. Знаеше се, че очите му шарят и той се оглежда за трета лоза, от която да събере нов плод. Не един баща охотно би предложил дъщеря си за негова съпруга с надеждата да се добере до богатствата на стареца, но княз Владимир Дмитриевич беше предпазлив и подбираше като стара вдовица, трепереща да не би нейните титли и имоти да попаднат в ръцете на някой безскрупулен мошеник. Въпреки побелялата си коса Владимир беше поне толкова жизнен, колкото мнозина мъже на половина от неговата възраст и определено изпълнен с повече желание да докаже мъжкото си можеене. Видимо се гордееше с ненакърнената си мъжественост и когато бъдеше поощрен, започваше да ръси неприлични шегички и едва завоалирани намеци за своите способности, особено ако наблизо се случеше някоя млада и привлекателна девойка и той не успееше да овладее самохвалството си.

Потомците на Владимир до един бяха набити млади мъже със слабост към продължителни гуляи, свършващи с побоища и скандали. Избухваха лесно, дори един срещу друг, като и най-дребният повод им бе достатъчен да се нахвърлят върху другарите си. Най-голямо удоволствие за тях бе да победят в подобни пиянски побоища цяла армия от врагове, приятели и роднини. Да се каже за тях, че са необузdana сган, би означавало да се смекчат фактите. Но все пак в много отношения те бяха симпатични. Само дето единствено човек с изключително остро зрение би могъл да забележи къде се крият положителните им черти.

Ана Тарасова знаеше, че изкушава съдбата, като кани княз Владимир Дмитриевич и седемте му сина на приема в чест на Иван Воронски. Необузданото семейство беше достатъчно войнствено, за да съсипе цялото празненство, ако бъдеше предизвикано с нещо, но тя не се сещаше за никакъв благовиден предлог, та да отдели зърното от плевата или в случая – бащата от синовете. Наистина щеше да е цяло чудо, ако скандалжийското семейство не се проявеше по никакъв начин тази вечер и не се стигнеше до размяна на юмруци, което май, я притесняваше най-много. Единствената причина, заради която изобщо ги покани, беше да помогне на Иван в стремежа му да замести свещеника, който Владимир бе наел за частния си параклис и прогони два месеца по-късно. Иван

прояви достатъчно хитрост да изслушва със съчувствие оплакванията на стареца срещу тесногърдието на калугера, който имал наглостта да го укорява за неговите уж неуместни наклонности, сред които не на последно място бе любовта му към водката. Предвид огромното богатство на Владимир Иван с цялото си сърце поддържаше идеята на Ана да покани семейството в пълен състав, да не би старецът да се оскърби от пренебрежението към синовете му.

Колкото и да се притесняваше Ана от риска да покани дивия клан, още по-голяма ѝ се струваше угрозата от присъствието на младата ѝ повереница. Хубостта на Зиновия можеше да привлече не само мераците на Алексей, но и неувяхващия интерес на стария Владимир Дмитриевич.

Ана нямаше никакво намерение да позволи на девойката и най-малката свобода на действие и в двете посоки. Затова се постара да я намери в спалнята ѝ, преди да са дошли гостите, за да ѝ внуши необходимата доза благоприличие, която щеше да се изисква от нея през цялата вечер. Нямаше да се поколебае да отстрани повереницата от празненството, стига да можеше да го направи, без да предизвика любопитните въпроси на гостите, които или познаваха Зиновия лично, или бяха чували за нея при срещите си с нейния баща.

Но чак когато Ана видя повереницата си, облечена в скъпия ѝ тоалет, всичките ѝ мрачни предчувствия се надигнаха като ледена топка в гърдите. Нагиздена в снежнобяла рокля, Зиновия изглеждаше ослепителна като излязла от приказките снежна кралица и върху сърцето на Ана се стовари нов, още по-тежък камък. Тя беше нахълтала в стаята на девойката без да чука и в първия момент се втрещи от хубостта на другата жена, но бързо се овладя и гордо прекоси стаята, за да я измери с поглед отблизо.

– Ако те видя да се мотаеш и хилиш сред гостите ми като лекомислена малка глупачка, или до мен стигне дори сянка от оплакване за поведението ти, кълна се, че няма да излезеш от тази къща, докато не бъдеш наказана както подобава за всяко прегрешение. Ясно ли ти е? Боляринът Зенков може да те е разпускал колкото си иска, но аз ще очаквам да се държиш с нужното смирение и да бъдеш скромна и благопристойна, както подобава на една руска девойка.

Зиновия едва ли се отнасяше към заплахите с нужното благоговение и отвърна с усмивка, замръзнала на лицето ѝ:

– Да, княгиньо. Вие положихте големи старания да ми разясните желанията си.

В сивите очи проблесна гняв:

– Ирония ли откривам в думите ти?

Зиновия беше започнала да се дразни от непрестанните опити на тази жена да я унизи.

– Поведението ми обикновено е доста скромно, Ана, така че няма особен смисъл да ми обясняваш как трябва да се държи една дама. В крайна сметка все някак успях да се представя на подобни приеми и преди, без да поставям никого в неудобно положение.

– Не говорим сега за твоето поведение във френския или английския двор, а за моя дом! – отвърна рязко Ана. – Няма да допусна подобно безсрамно държание, докато си с гостите ми!

– Ако се боиш, че ще те поставя в неудобно положение защо просто не заключиш вратата и не приключим с всичко това! – Зиновия се опита да потисне надигащата се вълна от гняв в себе си, докато княгинята я изпепеляваше с поглед. – Нямам нищо против да остана тук, ако това ще ти донесе някакво успокоение.

Ана надменно вирна мършавата си брадичка.

– За съжаление се наложи да покаям мнозина твои познати, които се ползват с уважение като приближени на царя. Затова от присъствието ти ще има нужда. – Ана изсумтя високомерно, сетне продължи. – Разбрах, че си близка приятелка с княгиня Зелда Павловна. Княгинята ще дойде, макар съпругът ѝ да не може да се откъсне от задачите, които му е възложил главнокомандващият. Тя ще присъства на приема тази вечер със свои приятелки. Сигурна съм, че ги познаваш по-добре от мен.

Изправена пред възможността най-сетне да се види с приятелките си, гневът на Зиновия утихна и тя великодушно отстъпи пред заповедите на княгинята. В крайна сметка всъщност ставаше дума не за нейното поведение, а за надменността на Ана.

– Не се притеснявай, Ана. Ще положи старание да се съобрази с желанието ти.

– Добре! Радвам се, че за разнообразие си решила да проявиш разум.

Зиновия прехапа устната си и с усилие на волята се въздържа да не отвърне, че не тя е причина за затрудненията. Но пък всяко възражение можеше да прерасне в размяна на реплики, които вероятно щяха да ѝ съсипят вечерта.

В настъпилото мълчание Ана дълбоко си пое дъх, сетне тежко въздъхна и направи признанието, което никак не ѝ се щеше да излезе от нейната уста.

– Въпреки доводите на разума аз проявих достатъчно великодушие, за да включа сред поканените и болярката Наталия Шейдякова и тя прие.

Ана не обърна внимание на внезапно цъфналата радостна усмивка на повереницата си и умишлено пропусна да спомене мотивите си, които се крепяха главно на предположението, че Наташа ще запълни почти цялото време на Зиновия и следователно ще намали опасността девойката да се появи пред някои лица, които трябваше да бъдат манипулирани с изключителна деликатност.

Като се извърна рязко, Ана прекоси бързо стаята и чак на вратата се забави, за да хвърли последен поглед на Зиновия. Разкошните, общити с бисери сарафан и кокошник бяха по-красиви от всичко, което Ана бе виждала някога и макар сама да бе изпразнила доста кесии, за да оформи своето творение в жълто и златисто, тя внезапно осъзна, че не е успяла дори да се доближи до ослепителната хубост на младата жена. Заболя я при мисълта, че пред лъчите на тази красотата всички нейни предпазни мерки щяха да се разтопят като сняг и тя щеше да види как съперницата ѝ неволно излиза като победителка в битката за надмощие.

– Няма нужда да бързаш да слизаш, Зиновия. Гостите едва са започнали да идват и ще мине известно време, преди да се съберат всички. Пък и Наталия каза, че ще закъснее.

Ана си тръгна, преди тя да успее да отговори и забърза надолу по стълбите, за да се увери, че всичко е наред. Почти със страх очакваше момента, когато Наталия ще дойде и се чудеше дали ще бъде способна да забрави за гордостта си дотолкова, че да я посрещне по приемливо благовъзпитан начин. Малко беше да се каже, че ще е трудно.

Зиновия остана в покоите си още най-малко час, тъй като ясно беше разбрала, че такава е желанието на Ана. Не знаеше какво ще ѝ донесе следващият ден. Ако Ана продължаваше да отлага посещението си при своя баща, не можеше да се каже кога ще има възможност да се пренесе при Наташа. Ако се съди по загрижеността, която княгинята проявяваше досега към баща си, човекът можеше тъй и да се спомине и да бъде погребан, преди тя да благоволи да промени светската си програма и ангажиментите с Иван.

Като излезе от стаята си, Зиновия прекоси залата и тръгна към стълбите. Тъкмо слагаше крак на стъпалото, когато беше пресрещната изненадващо от Алексей, който тичешком изкачи стълбата. Тя сериозно се усъмни, че князът я е дебнел наблизко и е тръгнал да се качва чак когато е чул вратата ѝ да се затваря и стъпките ѝ да отекват по коридора.

Нямаше друг избор, освен да го изчака да стигне до нейната площадка. С непоклатимо самочувствие той спря пред нея и бавно прокара поглед по цялото ѝ тяло, от украсените със скъпоценни камъни върхове на атлазените чехли до обшития с бисери кокошник. Червените му чувствени устни бавно се разтегнаха и той се усмихна безсрамно и сладно, а в тъмните му очи се разгаряше похотлив пламък.

– Смятах да поговоря с теб, Зиновия – промълви той, внимателно докосвайки все още наболяващия го нос, тъй като нейната близост му напомни за инцидента. – Други мъже биха се оскърбили от решимостта ти да запазиш своето целомъдрие, скъпа. Аз обаче реших да взема пред вид, че ти може би се различаваш от другите жени, а и се намираш в доста деликатна ситуация, така че има защо да се притесняваш. Ако ни бяха хванали, ти щеше да бъдеш изложена на презрението на приятелките си и на омразата на Ана. Трябва да се съглася, че перспективата е ужасяваща. И все пак заплахата от разкритие е доста по несигурна, отколкото неприятностите, които със сигурност ще си навлечеш, ако продължиш да ми отказваш...

Зиновия беше решена да не обръща внимание на заплахите му. Достатъчно се беше наслушала на заканите на Ана, за да изтърпи и тези. С гневно мълчание тя се опита да го заобиколи, но ръката му бързо се плъзна около кръста ѝ и я спря. За миг тя остана загледана в подигравателната му усмивка, после с чудовищен тласък, който почти откъсна главата от раменете ѝ, тя бе запратена към стената и се свлече на пода след съкрушителния удар. Замайана от падането, Зиновия се надигна с олюляване и се хвана с две ръце за главата, опитвайки се да задържи на място разпадащия се пред очите ѝ свят. Алексей се надвеси над нея и със същата самодоволна усмивка я хвана почти нежно за гърлото и я долепи до стената.

– Няма какъде да бързаш, бели мой лебеде – подигравателно каза той и надвеси лицето си над нейното, така че тя усети горещия му дъх. – Още дълго никой, скъпа, няма да усети липсата ти. Нали разбираш, Ана се е посветила изцяло на това да представя Иван на гостите си, така че можем да се радваме на нашето усамотение.

Зиновия задраска по дългите тънки пръсти, които постепенно затягаха хватката си около обсипаната със скъпоценности яка, спирайки притока на кръв и въздух. С нарастваща паника тя започна да се мята и гърчи, а пред очите ѝ започна да причернява от засилващия се натиск върху гърлото. Сякаш от много далеч тя чу мекия подигравателен смях.

– Виждаш ли, Зиновия? Позволих си тази малка демонстрация само

за да ти покажа, колко безсмислено е да ми се съпротивляваш. Не можеш да ми попречиш да взема каквото искам. Бих предпочел това да стане с твое съгласие, но докато не се покориш, ще бъда принуден да ти давам уроци колко безсмислено е да се бориш.

Внезапно Алексей охлаби хватката и отстъпи, а Зиновия се строполи до стената с омекнали крака. Конвулсивно поемайки въздух, тя притисна трепереща ръка до насиненото си гърло и вдигна поглед към мъжа, който се подпря на стената и се надвеси над нея. Той се извисяваше над главата ѝ и сякаш запълни цялото пространство наоколо със своето лице и яркосиния си копринен кафтан.

– В колибата на лесничея щях да бъда нежен с теб, Зиновия, но сега взех да ставам нетърпелив и смятам да реша въпроса с теб незабавно. – Той я изправи, сетне хвана двете ѝ китки и ги притисна до стената от двете страни, като не откъсваше поглед от лицето ѝ. – Около теб се носи сияние като от сребърна луна, Зиновия, но оставаш недосегаема като снежна кралица... като русалка, пленила сърцето ми. Така те наричат, нали? Болярката Зиновия Александровна Зенкова, снежната кралица! Кралицата от лед! Наистина ли си толкова хладна, колкото разправят хората, Зиновия? Или ще се разтопиш в ръцете ми и ще се превърнеш в Жар птицата, в търсене на която обиколих цялата земя?

– Предупреждавам те, Алексей! – Тя се закашля болезнено. Изчака за секунда със затворени очи да утихнат спазмите в насиненото ѝ гърло и да отшуми моментното замайване, после решително стисна зъби. Възвърнала част от силите си, тя се опълчи срещу неговите заплахи.

– Ще трябва да ме убиеш веднага, на това място, ако не престанеш с безумието си! Колкото и малко дъх да ми остави, ще се разпищя и ще докарам цялата къща на главата ти. Кълна се, че ще го направя!

– Ох, Зиновия, кога най-сетне ще разбереш? Нямах друг избор, освен да ми дадеш каквото искам. – Алексей явно сметна за необходимо да демонстрира още веднъж силата си и като пхна ръка зад врата ѝ, я стисна безжалостно за тила, принуждавайки я да се изправи на пръсти, а тъмните му очи почти се долепиха до ужасените зелени ириса.

– Ако все още смяташ скъпа, че не съм способен да ти причиня неприятности, запомни добре това. Ако продължаваш да ми отказваш, ще се постарая да те омъжа за първия грохнал старец, който е достатъчно стар, за да се почувствам отмъстен. Може би като попаднеш в такъв брачен хомот, ще замечтаеш за мъжествения напор на някой по-подходящ кавалер. – За да подсили думите си, той с един замах я залепи за стената и я притисна с цялата си тежест. Макар и да се стърчи отново от

болката, която ѝ причиняваше, Зиновия не се огъна под заплахите му.

– Махай се! – задъхано каза тя и безуспешно се опита да отблъсне с две ръце неговите широки, мускулести гърди. – Просто се махни и ме остави на мира!

– Ще те оставя на мира! – изръмжа той и като отблъсна ръцете ѝ, я притисна до себе си. Устата му се впи в нейната с необузdana сласт и той накара устните ѝ да се разтворят пред безсрамното нахълтване на езика му. Ръцете му я притиснаха и я стегнаха като безмилостно менгеме, а дланта му се плъзна надолу, за да сграбчи задника ѝ.

Зиновия се мятеше под него, самият Алексей и прегръдките му я изпълваха с погнуса и отвращение. Наглата атака я разтърси до дъното на душата ѝ, но постепенно в нея се надигна мълчалив гняв и тя затърси пипнешком тежкия свещник, който знаеше, че трябва да виси на стената точно над главата ѝ. Горещ восък и свещи се разлетяха встрани, когато тя яростно стовари масивното желязо върху дебелия ѝ глава.

Алексей се олюля и отстъпи замаян, допрял ръка до челото си, а пред очите му запулсира червеникав облак. Зиновия се отскубна, хукна надолу по стълбите, прескачайки по няколко стъпала, като едва не събори Борис, който се спряна долния етаж и полуизвърнат я изпроводи с изненадан поглед.

Макар да бе потресена с цялото си същество от нападението, Зиновия се овладя донякъде и прикри паниката си. Принуди се да забави дишане и да си придаде някакво подобие на спокоен и ведър вид, въпреки че още потреперваше от време на време. Тръгна по-бавно надолу по стълбите, макар че сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите, щом ѝ се случеше, че на стълбите зад нея се разнасят стъпките на Алексей.

Като стигна на долния етаж, тя изтича в кухнята под предлог, че иска да нагледа някои последни приготовления. Знаеше, че ѝ трябва място, скрито от любопитните погледи на Ана и гостите, където няма да може да я застигне отмъщението на княз Алексей. И сега в готварницата, обърната с гръб към Елисавета, тя нервно избърса непокорните сълзи, които продължаваха да се стичат по миглите ѝ и издуха носа си в кърпичката, която ѝ подаде готвачката. Елисавета тактично не попита нищо младата болярка, а ѝ подаде чаша вино, която Зиновия пое с трепереща ръка. С благодарност отпи от кървавочервеното вино, тъй като отчаяно се нуждаеше от нещо, което да спре конвулсиите, разтърсващи от време на време цялото ѝ тяло.

Мина доста време, преди треперенето най-сетне да утихне. Зиновия се опита да направи външния си вид. Това се оказа много по-лесно от

премахването от пораженията, които бе нанесъл Алексей, върху гърлото ѝ, тъй като сега то бе пресипнало и я болеше при всяка дума.

Много по-късно, отколкото бе планирала, Зиновия влезе в голямата зала, където накичилият се с копринен черен кафтан Иван се къпеше в потока от комплименти, с които го обсипваха Ана и някои от познатите ѝ, които не се свеняха да демонстрират малко възторг и удивление, за да се поправят на царската братовчедка, какъвто и да бе конкретния обект на нейната възхита в момента. Други, проявяващи повече сдържаност и известна резервираност, наблюдаваха от удобно разстояние.

Зиновия се забави до входа на голямата зала и от най-външния ръб на кръга, оформен от гостите, затърси с поглед княгиня Зелда. Зърна я да стои с родителите си в другия край на залата. По подчертаната сдържаност, с която и тримата слушаха Иван, Зиновия разбра, че не са особено възхитени от чутото. Когато наближи групичката, Зиновия разбра и причините за тяхната резервираност, тъй като княз Бестужев-Рюмин беше един от царските посланици на преговорите между Русия и държавата, срещу която бе насочена тирадата на Иван.

– Казвам ви, приятели, че тази страна е в безизходица. Загубихме излаза си на Балтийско море с договора ни с Швеция, а сега те дори са на път да изместят от търговията нашия Новгород и други важни градове. Неизвестно защо им позволиха да ловят риба в Бяло море, а се кълна, че скоро безбожниците лютерани ще станат повече от нас в собствената ни страна. Ако не им се противопоставим в най-скоро време, в жилите на внуците ни ще тече шведска кръв! Помнете ми думите!

Сред гостите се разнесе неодобрително мърморене, но никой не се осмели да оспори на висок глас решенията на човека, който бе позволил на Швеция да се вмъкне така коварно в тяхната страна. Княз Бестужев Рюмин не се поколеба да поеме неговата защита:

– С помощта на Швеция цар Михаил най-сетне успя да постигне мир с Полша след толкова години на война. Какво ще предложите да направим сега? – подозрително попита той. – Да грабнем оръжията срещу Швеция?

Иван предпазливо подготви отговора си, тъй като забеляза колко лоялен към царя е старият княз.

– Преди всичко трябва да се постареем никога да не настройваме хората срещу царя, защото верността към него е основата на нашия живот. – Той помълча няколко секунди, скръстил замислено ръце. – Може би ако потърсим съветите на някой друг мъдър стратег, който има опит в подобна дейност, ще получим безценни съвети за външната ни

политика и за тактиката, която да използваме срещу Швеция.

– Имате предвид някой друг, освен патриарх Филарет? – студено запита княз Бестужев Рюмин.

Иван беше самата невинност.

– Две глави не мислят ли по-добре от една?

Възрастният княз изсумтя високо, без да прикрива недоволството си. Миг по-късно той помоли княгиня Ана за извинение, задето му се налага да си тръгне със семейството си, тъй като трябвало да се яви рано сутринта на съвет при царя и се нуждаел от почивка.

Вървейки след родителите си към изхода, княгиня Зелда хвърли последен поглед наоколо, търсейки Зиновия и внезапно се усмихна от приятната изненада, когато я зърна да се измъква от тълпата.

– Надявах се, че ще имаме време да си поговорим – прошепна Зелда в ухото на приятелката си, докато се прегръщаха. – Съпругът ми разказа някои неща, които съм сигурна, че ще те заинтересуват, но нали виждаш, че трябва да си тръгваме. Татко е почти извън себе си. Който и да е този Иван Воронски, той не успя да стане любимец на татко!

– Ще ти се обадя при първа възможност – обеща Зиновия с приглушен глас. – Тогава ще можем да си поговорим. Сега не е безопасно.

– Пази се – помоли я Зелда, докато докосваше с устни бузата на приятелката си.

От прага Зиновия проследи с поглед как княз Бестужев-Рюмин съпроводи семейството си до каляската и потеглят, сетне се прибра и Борис затвори вратата зад нея. Позабави се на входа на голямата зала, заслушана в непрестанното жужене на гласа на Иван, но възгледите му я дразнеха все повече. Бавно се насочи към трапезарията, където скоро привлече вниманието на група боляри, които се струпаха плътно около нея. Те бяха седем на брой и силно си приличаха по ръст, телосложение и лице, като трима бяха светло-кестеняви, а четиримата по-млади – чернокоси. Дори широките усмивки, които цъфнаха на лицата им, издаваха тяхното родство.

– Прекрасна! – ахна един от тях. Той се усмихна на Зиновия, сетне се направи, че припада в ръцете на приятелите си, изпускайки шумна въздишка.

– Пленителна! Ослепителна и замайваща! – призна друг гръмогласно, изпивайки я с поглед.

– Позволете ми да ви се представя, болярке – помоли най-високият. – Аз съм княз Фьодор Владимирович, най-големият син на княз Владимир Дмитриевич, а тези – той направи широк жест, за да обхване

околните – са моите братя, Иван, Пьотр, Степан, Василий, Никита и най-малкият, Сергей.

Всеки от представените правеше крачка напред и с широка усмивка тракваше с токове и се покланяше. Накрая Фьодор застана пред всички, явно като говорител на братята си, а те се струпаха около него и смълчани зачакаха отговора на неговия въпрос:

– А вашето име, болярке?

С мила усмивка Зиновия направи дълбок реверанс и се опита да смекчи дрезгавината в гласа си.

– Аз съм болярката Зиновия Александровна Зенкова, наскоро пристигнала от Нижни Новгород.

– Имате ли сестри? – побърза да попита Сергей, сетне се оплака. – Ние сме толкова много, а вие само една.

За пръв път тази вечер Зиновия се засмя искрено, а напрежението ѝ взе да поспада. Свенливо сви рамене и отвърна:

– Боя се, че нямам, княже. Съдбата пожела да бъда единствено дете.

– А съпругът ви? – Той повдигна въпросително тъмната си вежда и попита със затаен дъх. – Къде е той?

Мек, леко дрезгав смях предшествахше нейния отговор.

– Простете ми, светлейши княже, но нямам такъв.

– Жалко! – оплака я княз Сергей със сподавен смях. Сетне оправи кафтана си със самоуверен жест, разблъска братята си и се изправи пред нея, за да се представи още веднъж.

– Позволете ми, болярке, да изразя дълбокото си възхищение от вашата красота. През всичките двадесет години, които съм прекарал на тази земя, не съм виждал девойка с тъй дивна хубост. За мен ще бъде огромна чест, ако ми позволите да бъда ваш кавалер...

В същия момент той бе изблъскан от тъмноокия Степан, който ѝ дари топла усмивка и зае мястото, заемано допреди миг от Сергей.

– Сergyожа е още дете, болярке! Младеж без опит, а аз вече съм превалял тридесетте и макар да е истина, че все още не съм виждал дама с хубост като вашата, сигурно ще се съгласите, че съм по-красив от Сергей.

– Ха! – изсумтя върлинеият Игор и с един замах отхвърли Степан далеч встрани. Поглаждайки хубавата си брада, Игор се изпъчи пред нея с блеснал поглед. – Никой от братята ми не може да се мери с мен по опит... – и с предизвикателно свъсени вежди, той измери с поглед братята си и натърти: – Нито по добра външност.

Дружно дюдюкане изпроводи това изявление, издавайки

скептицизма на братята, които започнаха да се карат помежду си. Викове им бяха съпроводени от грубо блъскане и болезнено ръгане.

– Не е така! Аз изглеждам най-добре!

– Хайде де! Да не си мислиш, че болярката ще повярва на подобна лъжа, когато аз съм пред очите ѝ?

– Засрами се, не си се поглеждал от сума ти време в огледалото. Честно ти казвам, мечешкият задник е по-симпатичен!

Зиновия започваше искрено да се забавлява, но усмивката ѝ се стопи, когато обиденият сви юмрук и го стовари върху носа на оскърбителя. Братята охотно се заеха да разрешат с юмурици спора, когато зад гърба им се разнесе едно мощно „Хей!“ . Неговият ефект се стори просто чудотворен на Зиновия, охлади ги бързо и ефикасно като ведро с ледена вода. Те незабавно се размърдаха и направиха път на един възрастен мъж, който мина между тях с клатушкащата се походка на човек, прекарал целия си живот на корабна палуба. Дори полковник Райкрофт и Ладислас не можеха да се мерят с него по ръст, тъй като той ги надвишаваше поне с половин глава. Зиновия едва прикри страхопочитанието си, когато побелелият мъж дойде до нея. Една грамадна ръка се отпусна на рамото на Сергей, когато старецът се спря до най-малкия от братята.

– За какво се заяждате сега? – избоботи той с дебел глас, вперил поглед в младата жена.

– Болярката Зенкова няма сестри, татко – отвърна Сергей. – Ние се опитвахме да се разберем кой от нас да бъде неин кавалер.

– Така ли?

Старецът вече изпитваше жив интерес към хубавата девойка, а сведението на Сергей го разпали допълнително. Макар и да беше малко слабовата за неговия вкус, тя бе приятно закръглена точно на необходимите места, а и ръстът ѝ щеше да пасне добре на неговото гигантско телосложение. В предвкусане на този момент той прекара пръст по дебелия си мустак и засука края му, сетне я дари с най-пламенната си усмивка, разкривайки пълен комплект бели зъби.

– Ще ми позволите ли да ви се представя, болярке. Аз съм княз Владимир Дмитриевич Шеин, а това, както вече сте научили, са моите синове. Те представиха ли ви се?

– Много умело, светлейши княже – отвърна тя и отново направи реверанс. Като хвърли поглед през рамо, зърна княгиня Ана да си пробива път сред гостите, които се бяха струпали на вратата да наблюдават лудориите на младежите с княжеска кръв.

– Какво става тук? – попита княгинята, като се опита да прозвучи

мило, но без особен успех. Каквато и неприятност да бе станала, тя вече си бе набелязала Зиновия като виновник за бъркотията. Един кос поглед на сивите очи разкри това на Зиновия, която се зачуди какво ли наказание щеше да ѝ измисли Ана.

– Ние със синовете ми се опитвахме да се запознаем с тази хубавица – обясни Владимир. – Смя ли да ви запитам защо досега не бях уведомен за присъствието на болярката Зенкова?

Княгиня Ана си пое дъх да отговори, но се запъна внезапно. Няколко пъти отваря уста, но я затваряше, преди да подреди някакво, макар и неубедително, извинение:

– Нямах представа, че бихте искали да я видите.

– Глупости! Кой мъж не би искал да види хубавица като нея! Тя поне нямаше да ме отегчи до смърт!

Забележката му прозвуча като епитафия за плановете на Иван, както и за опитите на княгиня Ана да промени мнението му за дядка. Някои хора можеха и да го мислят за стар, но той още бе с всичкия си.

Усещайки, че е загубила тази битка, Ана направи храбър опит да се усмихне и прошепна на Зиновия:

– Мисля, че зърнах каретата на болярката Наталия да спира пред къщата. Ще бъдеш ли така добра да я посрещнеш, скъпа?

– Да, разбира се – отвърна Зиновия и отново направи грациозен реверанс пред стария княз. – Ще ме извините ли, княз Владимир, приятелката ми току-що пристигна и горя от нетърпение да я видя.

Старецът леко кимна, освобождавайки я, и Зиновия се плъзна между гостите, като пътем поздравяваше приятели и познати. От голямата зала Зиновия зърна княз Алексей да слиза по стълбите. Макар да не личеше да има някаква рана, той стъпваше предпазливо, сякаш бойки се главата да не се откачи от рамене му. Той срещна плахия ѝ погледи тъмните му очи се впиха в нея с безмълвна закана, обещавайки да си разчисти сметките с нея по-късно, при това както той сметне за добре.

– Зиновия, скъпо мое дете! – провикна се Наташа от вратата, привличайки вниманието ѝ. – Ела и ми дай да те видя.

Загърбвайки изпепеляващия поглед на Алексей, Зиновия се обърна към приятелката си и с нетърпеливо протегнати ръце хукна да я прегърне.

– Наташа, изглеждаш просто прекрасно.

Болярката се засмя и се завъртя, за да позволи на девойката да я огледа. Зиновия одобри видяното. Обшитият ѝ със сребро черен сарафан беше подбран умело, подчертаваше нейните топли абаносово-черни очи

и открояваше порцеланово бялата й кожа. Когато я оставеше непокрита, тъмната й коса изглеждаше сякаш посипана със скреж, тъй много бяха белите кичури в нея, но сега тя бе обвита с тънък сребрист воал, който падаше на блещукащи прозирни гънки на гърба. Кокошник с филигранен сребърен обков увенчаваше главата.

Докато се възхищаваше на хубостта на Наташа, Зиновия внезапно осъзна, че каквито и измерения да бе взела омразата на Ана към болярката, то в корените й лежеше най-обикновена ревност. Очевидно бе, че бледата миловидност на княгинята се бе стопила далеч по-рано от хубостта на Наташа, макар Ана да беше с три години по-млада.

– Последната седмица бе просто очарователна – съобщи й Наташа със сподавен смях. – Имах щастието да чуя някои много любопитни клюки, които според мен силно ще те заинтересуват.

– Не съм сигурна, че искам да ги чуя, ако се отнасят до княз Алексей – лаконично отвърна Зиновия. – Започвам да намразвам този човек.

– О, не бих те отегчавала с подобни глупости, скъпа – обеща по-възрастната болярка. – Чух нещо много по-забавно.

Зиновия хвана под ръка болярката и я поведе към голямата зала, където седнаха на тапицираната пейка в едно ъгълче.

– Княгиня Зелда също искаше да ми каже нещо, но трябваше да си тръгва и не можа. А ето те сега и теб, Наташа, и сякаш гориш от нетърпение да споделиш новината си с мен. Да не би случайно цар Михаил да си е избрал жена?

– О, не скъпа – Наташа се усмихна, предвкушвайки удоволствието, но се забави, докато Борис предложи поднос с не особено много напитки. Наташа му благодари и взе чаша с плодово вино, изчака той да отиде при другите гости и като се наведе към Зиновия, сподели:

– Сигурна бях, че ще те заинтересува да научиш, че се носят много слухове за един англичанин...

Изящната нежна уста на Зиновия се разтвори от изненада и с известно опасение тя попита:

– Да не би случайно този англичанин да е полковник Райкрофт?

Развеселената Наташа надигна чашата, за да прикрие усмивката си. Почти невинно тя попита:

– Не беше ли той същият, който те спаси от полския дезертъор... Ох, как се казваше?

– Ладислас ли? – Грациозната вежда се надигна подозрително при следващия въпрос на Зиновия. – Откъде знаеш за Ладислас? Не си спомням да съм споменавала за неговото нападение срещу каретата ми.

Сребърният воал проблесна на светлината на свещите, когато Наташа отметна назад глава и си придаде укоризнен вид.

– Като си помисля само, че аз последна научих за това! Просто съм сѝкрушена! – въздъхна тежко тя. – Започвам да се питам дали изобщо те е грижа за мен.

– Говоря за този разбойник само когато ми се налага! – изтъкна в своя защита Зиновия.

– О, но и до мен стигат някои слухове за него – отбеляза Наташа. – Говори се, че оттогава са го виждали един-два пъти в Москва, но той все успявал да се изплъзне от войниците на царя. Носят се някои страховити слухове, че иска да си отмъсти на полковника за загубите, които е нанесъл на него самия и хората му.

– Сигурна съм, че полковникът ще се зарадва на срещата, стига да може да си върне коня, който злодеят му открадна – отбеляза Зиновия. – Но се боя, че срещата им ще бъде сблъсък, който би накарал по-боязливите да изтръпнат.

– Не мисля, че сега полковникът се сеща често за Ладислас, скъпа – придаде си замислен вид Наташа. – Смятам, че умът му е завладян от по-важни неща.

Зиновия хвърли скришом поглед към Наташа, изгаряща от любопитство да чуе какво има да ѝ каже тя.

– А какви слухове за полковник Райкрофт достигнаха до теб?

– О, скъпа, наистина съм смаяна, че досега не си научила сама за това. Полковник Райкрофт се обърнал към царя с молба да му разреши да те ухажда!

Зиновия се втрещи от новината и усети как бузите и пламват.

– Не би се осмелил на подобно нещо!

– О, но той го е направил! И доколкото чувам, е бил твърде убедителен! – увери я Наташа. – Обяснил е най-подробно, че е имал щастието да те срещне, спасявайки те от шайка разбойници и сетне попитал дали някакъв руски закон му забранява да посещава една млада болярка.

– Аз съм съсипана! – простена безутешно Зиновия.

– Напротив, скъпа. Цар Михаил казал на полковника, че ще обмисли сериозно молбата му, след като вземе предвид всички факти. Но разбира се, оттогава по нищо не си е проличало, че царят ще удовлетвори молбата на полковника. Май и майор Некрасов е помолил царя за същата милост скоро след като полковник Райкрофт си тръгнал. Ако мога да си позволя едно предположение, струва ми се, че Николай е чул за молбата на англичанина и е решил да съобщи и за своите претенции.

– Как се осмеляват да изнасят името ми пред царя, без дори да са ме попитали! – От възмущение Зиновия едва се сдържаше да не скочи от пейката. Нима тя нямаше какво да каже по този въпрос?

Наташа изгледа младата си приятелка със смесица от съмнение и учудване.

– Нима си привикнала дотолкова с обичаите на чуждите страни, Зиновия, та си забравила как се решават подобни въпроси тук? Не може да не знаеш, че ухаждането в Русия просто не започва с молба девойката да го позволи. Сигурна съм, че и двамата биха отишли при княз Алексей, ако бяха сигурни, че щеше да им разреши. Но Ана даде да се разбере, особено на полковник Райкрофт, че не е желан в къщата ѝ, така че са се обърнали към по-висока инстанция. – Веждите ѝ за миг се повдигнаха, сетне тя добави. – Не към кой да е, а към самия цар.

– Не съм насърчавала по никакъв начин полковник Райкрофт! – протестира Зиновия.

Наташа забеляза, че тя не спомена подобно нещо за майора, което можеше да бъде тълкувано по два различни начина. Или тя беше проявила благосклонност към Николай, но не желаше да го разкрива, или изобщо не го вземаше на сериозно. Полковник Райкрофт несъмнено бе като принц сред мъжете и лесно можеше да накара една млада жена да забрави за другите си ухажори. И все пак Наташа искаше да разбере кой от двамата е избраникът на девойката.

– А насърчила ли си някак майор Некрасов?

Зиновия ахна, шокирана от самата мисъл. Как, та тя не бе насърчавала никой мъж досега!

– Да не си полудяла? Разбира се, че не!

Наташа се засмя, защото беше получила своя отговор.

– Мъж като полковник Райкрофт не се нуждае от насърчения, нали? Той просто ще се постарее да си вземе каквото иска. А по всичко си личи, че иска теб, скъпа.

– Дори не познавам този човек! – продължи да упорства Зиновия.

– Какво говориш, детето ми? Нали тъкмо той те спаси от Ладислас? Нали той те занесе до каретата преди няколко дни? – Устните на Наташа се разтеглиха в доволна усмивка, когато видя бузите на приятелката си да пламват.

– Да, така е.

– Значи явно сте се срещали – посочи болярката.

– Само за кратко! – Зиновия наблегна на думите си, държейки да бъде ясно разбрана. – Никога официално!

Наташа кимна бавно с безкрайна благод.

– Явно това е било достатъчно, за да запали интереса на полковника.

– Смятам да го разочаровам! – натърти девойката.

– Какъв срам! – Наташа се престори на отчаяна и за убедителност добави една дълга, изпълнена с копнеж въздишка. – Трябва да призная, че съм една от жените, които просто са си загубили ума по полковника. Май никой мъж не е предизвиквал такъв смут, откакто преди двадесетина години Лъжедимитрий обяви претенциите си за трона и останките му бяха завързани за дулото на топ. Трябва да ти кажа, Зиновия, че полковник Райкрофт ме вълнува силно. – Тя почти замечтано прокара тънки пръсти по ръката на приятелката си. – Виждала ли си го как язди, мила? – Тя вече знаеше отговора, но побърза да продължи с панегирика си. – Прав като топола, но толкова гъвкав, сякаш се е сраснал с коня. Представяш ли си подобен мъж в леглото си?

– Определено не!

Наташа не обърна внимание на беззвучния отговор на девойката. Макар Зиновия да отхвърляше мисълта, че подобно нещо би могло да се появи в главата ѝ, Наташа знаеше истината. Можеше да я отгатне по засилващата се червенина, която вече достигаше до слепоочията на Зиновия. Усмихна се благодушно, когато девойката веднага скри пламналото си лице с ръце, сетне внезапно се изкикоти.

– Значи все пак си забелязала?

Общитият с бисери кокошник едва-едва потрепна в знак на съгласие.

– За малко.

– О, Зиновия – въздъхна Наташа. – Ако бях двадесет години по-млада, определено щях да се постарая подобен мъж да забележи както трябва моето внимание.

Зиновия развълнувано сграбчи ръцете на приятелката си.

– Мила Наташа, не разбирам как си се оставила този мъж да те завладее така, но искрено се възхищавам на ентузиазма ти. Ако някога отстъпя и допусна до себе си полковника, ще се постарая незабавно да ви запозная.

– Няма нужда – засмя се Наташа. – Това събитие вече се състоя. Княз Жерков ни запозна оня ден, след като полковникът проведе един парад в Кремъл. Беше великолепно, мила! Трябваше да го видиш! Просто се захласнах, гледайки майсторската езда на полковника и полка му. Мисля, че и на царя му хареса! Поне така изглеждаше!

– Кога стана това? – предпазливо попита Зиновия, чудейки се дали и тя не го е видяла същия ден, когато Али така я беше ядосала.

Устните на Наташа потрепнаха, но тя успя да се овладее.

– Е, не съм съвсем сигурна, скъпа, но май същия ден те видях и теб близо до Червения площад. Може би си пазарувала нещо в Китайгород? Не носеше ли случайно селска носия?

Гордостта на Зиновия бе уязвена от това, че приятелката ѝ е присъствала на инцидента, който ѝ бе навлякъл любопитните погледи на всички наоколо.

– Бях там, но не те забелязах.

– Е, това всъщност няма значение – увери я Наташа, забелязвайки смущението ѝ. – По-важно е, че имах възможност да покана полковника у дома следващата седмица заедно с няколко от офицерите му, княз Жерков и някои от най-близките ми приятели. И, разбира се, ти също си поканена, скъпа. Умолявам те да накараш Ана да те пусне да дойдеш. Подочух, че най-накрая е решила да отиде да види баща си, което може да ти осигури желаната свобода. Твоето присъствие на приема несъмнено ще накара да се стекат тълпи хубави мъже.

Зиновия погледна болярката с недоверлива усмивка.

– Моята компания ли търсиш, или тази на мъжете?

– И двете! – отвърна с неподправена жар Наташа и като постави ръка върху рамото на младата си приятелка, я сгълча с усмивка: – И те моля, сладко мое дете, този път да не бъдеш тъй студена и резервирана. Зарекла съм се, че ако още веднъж чуя да ти закачат прякора ледена кралица, ще се откажа от опитите си да ти търся подходящ съпруг. Говорехме си с баща ти. Александър, казвах му аз, това момиче трябва да се омъжи, преди да е станала прекалено стара за деца. А той ми отвръщаше, стига си мърморила Наташа! Чакам я да се влюби! Ха! – Наташа вдигна отчаяно ръце, сетне се наведе към Зиновия. – Ти ще се влюбиш, скъпа, като почнеш да правиш деца с мъж като полковник Райкрофт. Обзалагам се, че няма да останеш така студена и резервирана, когато той е до теб в леглото.

Зиновия ахна при това предложение.

– Наташа! Ти просто нямаш срам!

Наташа мечтателно въздъхна.

– Същото казваше и последния ми съпруг, а с него бях омъжена най-дълго от трите пъти – очите ѝ проблеснаха при спомена и тя сподели. – Но пък, доколкото знам, боляринът Емелян Степанович Зубов – езикът ѝ с нежност произнесе името му – никога не е поглеждал на

сериозно която и да е друга жена, докато бяхме женени.

Зиновия често бе усещала, че Наташа обичаше последния си съпруг повече от другите двама и сърцето ѝ се стопли от мисълта за споделяната между съпрузите любов и нежност.

– Ако се омъжа, Наташа, ще дойда при теб за съвет. Сигурна съм, че знаеш всички тайни как да направя съпруга си доволен и щастлив.

Болярката Наташа се засмя при тази мисъл.

– Вероятно мога да ти кажа едно-две неща. – Тя се замисли за няколко секунди, сетне кимна с повече убеждение. – Всъщност, мога да ти кажа доста неща за това как да задържиш вниманието на съпруга си. И ако се омъжиш за човек, когато одобрявам, ще се постарая сериозно в обучението си.

В Зиновия се надигна известно подозрение.

– И, разбира се, ще се опиташ да ръководиш избора ми?

– Естествено, скъпа – веждите на Наташа потрепнаха и тя се усмихна иронично. – Бих искала да започна с това, че ще покана полковник Райкрофт да поговори с теб, когато дойде. – Тя вдигна ръка, за да спре потока от думи, когато Зиновия отвори уста да запротестира. – Толкова много ли искам? В крайна сметка полковник Райкрофт все пак те спаси от разбойника, който те бе отвлякъл. – Веждата ѝ потрепна, когато тя попита. – Как би могла да не проявиш великодушие към този мъж, като си помислиш от каква черна участ те е спасил?

Зиновия въздъхна тежко и отчаяно. Вече ѝ беше писнало да ѝ го напомнят.

– Ще ми го натякваш, докато не се съглася. Аз така и ще направя, но няма да бъде по моя воля. Предупреждавам те!

Наташа разпери ръце и се усмихна мило.

– Ще почакаме и ще видим колко непоколебима е омразата ти към този човек, скъпа.

– Макар да проявяваш склонност към сватовничество и в сърцето си да си истинска сваха, Наташа, няма никакъв смисъл да си градиш планове. Княгиня Ана никога няма да позволи на полковника да ме ухажда. Тя просто ненавижда, чужденците.

Наташа вдигна глава и се усмихна доволно.

– Както вече ти споменах, този човек привлече вниманието на царя. Разправят, че Негово величество бил дотолкова заинтригуван и впечатлен от учебните битки и нападения, които представляли полковникът и хората му, че през делничните дни всяка сутрин ходел на Кремълската стена, за да ги гледа. Как мислиш, дали цар Михаил дълго ще бъде тъй

зле разположен към полковника, че да не му позволява това, което той иска най-много? Скъпа Зиновия, не бих разчитала на способността на княгиня Ана да разубеди цар Михаил, ако той веднъж реши да удовлетвори молбата на полковника.

– Ти наистина си си загубила ума по този мъж, нали? – заключи с известно удивление Зиновия.

Усмехнатата, Наташа се замисли за секунда върху думите, на приятелката си, сетне ги промени леко.

– Завладяна от него би било по-добре казано, скъпа. Смятам, че мъже като полковник Райкрофт не се срещат често.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Свирепа буря се стовари върху града в ранните утринни часове, като брулеше жестоко дърветата и затръшваше капациите на прозорците като изстрели призори. Мнозина въздъгнаха с облекчение, когато всичко утихна, защото поне за днес бурята ги беше отминала, но само след няколко часа ураганът отново връхлетя Москва с бесните си вихри и поройни дъждове.

Природните стихии бяха само като бледо предизвестие за това, което щеше да сполети Зиновия скоро след бурната ѝ среща с княз Алексей. Едва бе успяла да се отпусне в настъпилото затишие, когато спокойствието ѝ бе отново грубо нарушено, този път от княгиня Ана. Тя настойчиво заблъска заключената врата на спалнята и със заповеднически тон нареди да бъде пусната незабавно да влезе. Това подсказваше донякъде настроението ѝ, но истинската буря се разрази чак когато вратата се отвори и Ана нахълта в стаята. Никой мрачен предвестник на тежка участ не би извлякъл толкова удоволствието от злата вест, колкото княгиня Ана, когато обяви решението си.

– Алексей ме помоли да обмисля предложението му и сега, когато успя да отвлечеш княз Владимир Дмитриевич от по-сериозни мисли, мога само да се съглася със съпруга си. Всъщност именно княз Владимир пръв постави този въпрос пред Алексей вчера вечерта. Похотливият стар болярин май здравата е хлътнал по теб, както и синовете му.

– Но аз размених само няколко думи с тях... – отвърна предпазливо Зиновия, опасявайки се, че ще трябва да чуе нещо лошо.

– Все едно – продължи Ана и надменно поднесе дантелена кърпичка до ноздрите си – изправени пред подобна ситуация, нямаме друг избор, освен да се погрижим за твоя брак. Гостите ни не говореха за нищо друго, освен за наглостта на полковник Райкрофт. – Тя изглеждаше смаяна. – Като си помисли само човек, че този мужик иска разрешение от царя да те ухажда! Това е просто възмутително! Повярвай ми, скъпа, когато цялата тази история отшуми, можеш да бъдеш спокойна поне за едно нещо. Амбициите на полковника никога няма да се увенчаят с успех. Аз ще имам грижата за това! Още тази сутрин се заех да изпратя послание до княз Владимир, потвърждавайки нашето съгласие за брака ти с него. Макар старият болярин да иска това да бъде държано в тайна, докато не се уредят нещата, подобен договор ще осуети всяка намеса от

страна на англичанина и на всеки друг, който поиска да те спечели, включително майор Некрасов.

Потресена от тази новина, Зиновия изгледа смаяно княгинята. Чувстваше се сякаш току-що е била зашлевена по лицето. С ъгълчето на околото си виждаше, че Али е замръзнала ужасена до вратата на тясната стаичка, притиснала кокалеста ръка до устата си. Отчаянието на прислужницата бе само бледа сянка на чувстваха, които я обзеха, когато постепенно чутото достигна до нейното съзнание. И макар Али да не можеше да разбере как се бе стигнало до този годеж, Зиновия изпитваше силното подозрение, че съдбата ѝ е била решена не тази сутрин и не от Ана, а миналата вечер, когато бе отхвърлила ухажванията и заплахите на Алексей. Сигурна бе, че сега около нея се сключват челюстите на поставения от него капан, както я бе предупредил. Той се беше заклел, че тя ще трябва да му се отдаде или да понесе последствията от отказа си, а сега изглеждаше, че ще се наложи да ги понеса до края на живота си. Щеше да се омъжи за старец, който макар и да не бе още грохнал и фъфлещ, все пак беше далеч от мечтата ѝ за млад и хубав кавалер.

– Княз Владимир настоява да ускорим сватбата и ние решихме да удовлетворим нетърпението му, като се съгласим той да започне приготовления за сватбата, докато аз отсъствам. Ние с Иван отпътуваме утре, за да посетим баща ми и тъй като Иван има някои задължения в Москва, с които трябва да приключи преди края на месеца, уредила съм да се върнем след две седмици. На следващата седмица ти ще можеш да се омъжиш...

– Толкова бързо? – Зиновия бе поразена от скоростта, с която Ана задействаше плановете си.

– Не виждам причина да се измъчваме с дълго бавене преди сватбата – Бледата вежда на Ана се изви въпросително и тя впери недружелюбен поглед в повереницата си. – А ти виждаш ли?

Зиновия можеше да се сети за доста благовидни предлози.

– Ако имам малко повече време, бих се подготвила по-добре за събитието. Бих могла да си уشيا нов тоалет, а трябва да се изпратят и кърпи на болярките, които ще поканим за шаферки...

Отговорът на Ана бе безмилостен:

– Княз Владимир е твърде стар, за да понесе едно дълго очакване, Зиновия. Ще трябва да се удовлетвориш с времето, което ти се отпуска.

Сдържайки сълзите, заплашващи да рукнат, Зиновия се извърна. Изглежда всичко бе предопределено и тя нямаше друг избор, освен да следва посоката, която ѝ бяха избрали. Нямаше да ѝ дадат дори

достатъчно време, за да се нарадва на обичайните празненства, между годежа и сватбата.

Ана отиде до прозорците и се загледа в опасания с дървета път, който започваше да се оживява. С трополене минаваха карети, а болярите язدهа отпочинали коне, с разиграна от утринния хлад кръв. След почти съкрушителното поражение предишната вечер, отначало Ана не бързаше да губи надежда. Иван щеше да си възвърне позициите, завладени от нейната повереница. Дори сърцето ѝ беше изпълнено с радост, защото Алексей дойде при нея и още веднъж прояви безподобните си способности в леглото. Но когато се бе отпуснала блажено в прегръдките му, тя чу за предложението на стария княз и за подлите игрички на Зиновия и за момент ѝ се стори, че целият свят се е обърнал наопаки.

– Наталия дойде при мен вчера вечерта и ме помоли да ти позволя да отидеш при нея, докато мен ме няма – подхвърли през рамо Ана. – Бях сигурна, че няма да имаш нищо против и дадох съгласието си. Убедена съм, че Наталия ще бъде радостна да ти помогне в приготовленията ти за сватбата.

– Нямаме време за нищо – обади се Зиновия. – Да не говорим за сериозни приготовления.

Ана се направи, че не чува, но изля яда си по изпробвания начин, който винаги досега ѝ бе носил безкрайно удовлетворение. Като определяше съдбата на младата девойка, тя установяваше по безспорен начин властта и превъзходството си над своята съперница.

– Ние с Алексей приехме поканата на княз Владимир да обсъдим тази вечер последните приготовления за сватбата и обещахме от твое име, че ще дойдеш с нас.

– Много мило от ваша страна.

Ана се усмихна доволно, усещайки трепването в гласа на девойката.

– Може би ще се зарадваш да научиш, че Иван е зает тази сутрин с приготовленията за пътуването и няма да има време за уроци. Трябва да те уведомя, че той е крайно недоволен от теб. Убеден е, че умишлено си осуетила плановете му да стане духовен наставник на Владимир. Затова бих ти предложила тази вечер да се постарая да поправиш грешката си, когато се срещнеш с благородния си годеник. Това би могло да направи вечерта още по-интимна, тъй като Иван предложи да ни придружи. Това може да се окаже за него последна възможност да насочи вниманието на княза към по-достойна кауза, вместо да задоволява низките си желаниа с теб.

– Пожелавам му успех – отвърна Зиновия с ледена искреност. – За мен ще е голямо облекчение, ако успее да завърти главата на Владимир с кроежите си. Нямам нищо против тази идея.

Ана побърза да си придаде изненадан вид.

– Какво, Зиновия! Ти изобщо не изглеждаш зарадвана от годежа си. Нима се чувстваш разочарована...

Зиновия добре съзнаваше, че княгинята се наслаждава на ситуацията и се опита да смени темата.

– Казахте, че ще ми бъде позволено да отида при Наташа, когато вас ви няма. Кога бих могла да си тръгна?

Ана небрежно сви рамене, опивайки се от болката на повереницата си.

– Можеш да събереш сега каквото ще ти бъде нужно, а утре рано сутринта да отидеш ако решиш, ако решиш. Имам предвид, ако наистина искаш да се пренесеш при нея...

– Разбира се, че искам – изгледа я объркано Зиновия, чудейки се каква ли подла инсинуация се крие този път зад думите на Ана. – Защо да не искам?

Ана не можа да сдържи презрителното си изсумтяване. Ако Алексей не се беше оплакал, че момичето се опитва да го съблазни, тя може би щеше да даде на Иван повече време, за да убеди Владимир в достойнствата на своите предложения, преди да се съгласи за брака. Но когато съпругът ѝ разказа за предложенията, които беше отхвърлил, тя остана заслепена от гняв и реши да си отмъсти по възможно най-суров начин на младата болярка.

– О, когато мен ме няма, а Алексей остане тъй самотен тук, предположих, че ти би могла да пожелаеш...

– Извинете ме, Ана – каза натъртено Зиновия, прикривайки едва-едва язвителността на следващите думи. – Не бих си и помислила да компрометирам доброто име на вашия съпруг, като остана във ваше отсъствие.

– Не, разбира се, че няма.

Сивите очи станаха леденостудени от неприязън. Макар Ана да бе убедена в противното, тя не смееше да обвини пряко Зиновия. Момичето щеше просто да отрече, а това би възбудило по-нататъшни коментари и клевети. Подобна непристойна мътва не би допринесла за нейната поза на недосегаема повелителка, чрез която тя се надяваше да си отмъсти по-добре.

Въпреки потреса си Зиновия осъзна, че Ана иска да я махне по-

далеч от своя дом. Макар да се преструваше, че великодушно се е отзовала на молбата на Наташа поради природната си доброта, Ана не изглеждаше склонна да приеме каквото и да е друго решение. Зиновия прекрасно съзнаваше, че заплахата ще продължава да виси над нея, докато не се отдалечи на безопасно разстояние от Алексей. Затова бе доста разгневена от намека на Ана, че охотно би приела да остане насаме с него под един покрив. Всъщност, ако Ана ѝ бе дала възможността да избира, тя с удоволствие би си събрала багажа на часа.

Ана се усмихна с едва прикрито задоволство и завъртя ножа в раната.

– Като си помислиш само, Зиновия, само след три седмици ти ще бъдеш невеста на Владимир. Би трябвало да си много радостна, че ще станеш стопанка на своя къща и съпруга на един толкова богат болярин. Като се има пред вид, че той е тъй запленил от теб, аз съм уверена, че ще можеш да измъкнеш от него каквото ти сърце иска. – Тънките устни се разтегнаха за миг в презрителна усмивка. – Макар че трябва да призная, че не забелязвам да имаш никакви скрупули, когато решиш да задоволяваш прищевките си. Липсата ти на умереност си проличава веднага по безбройните скъпи тоалети и бижута, които притежаваш. И все пак като жена на Владимир ти ще бъдеш далеч по-богата от сега. Този факт би трябвало да те утешава донякъде, когато ти се наложи да търпиш несръчните му попълзновения в леглото. Макар да се носят слухове, че Владимир все още е способен да задоволи една девойка, все пак съм сигурна, че това няма да е най-хубавото преживяване в живота ти. Поне няма да е същото, каквото би било с някой по-млад мъж, особено някой с голям опит с жените, какъвто явно е полковник Райкрофт.

Една тъмна вежда се изви недоверчиво и Зиновия проследи с поглед как Ана бавно прекосява стаята към нея.

– Не знаех, че познавате полковник Райкрофт дотолкова добре, че да можете да съдите за опита му с жените.

– О, подочувам разни работи – нехайно махна с ръка Ана. – За него явно говорят всички млади болярки, които някога са го зървали, фактът, че живее в немския квартал заедно с другите безделници, които идват в страната ни, му дава допълнителна възможност да задоволява мъжките си апетити. Или си въобразяваш, че си единствената птичка, в която английският ястреб мечтае да впие ноктите си? Хора, които са добре запознати с тези неща, упорито говорят, че на всеки чужденец там се падат поне по половин дузина леки момичета. Самата мисъл, че полковникът би могъл да се лишава от техните услуги, докато крои планове как

да се сдобие с ръката ти, звучи доста самонадеяно, не смяташ ли?

– Това е само ваше предположение – намеси се Зиновия с непочтителна студенина, която не беше необходимо да изпитва. Сама не можеше да разбере защо трябва толкова да се обижда от предположението на княгинята. – Не бихте могла да знаете какво със сигурност прави полковникът, освен ако не го шпионирате.

– Ха! – Ана вирна брадичка при предизвикателната забележка на девойката. – Глупаво би било от твоя страна да смяташ, че полковник Райкрофт не е взел своя дял от пачаврите. Помни ми думите, той ще разпръсне смето си из цялата страна, преди да си замине. Но ако си толкова невежа по отношение на мъжете, че да си въобразяваш, че няма да стопли леглото си с друга жена, то имам да правя по-важни неща, отколкото да си губя времето със спорове за дълбочината на неговата пропадналост.

Ана отиде до вратата и като постави ръка на дръжката, се обърна да хвърли последен поглед на повереницата си. След като чу обвиненията на Алексей, тя изпита дивашко желание да избодне тези зелени очи и издере млечнобялото лице, докато то не започне да привлича само жалостиви погледи от страна на мъжете. Въпреки това, като се имаше пред вид неподправената мъка на Зиновия, имаше пълното право да се радва на постигнатото.

Тънките устни се разтегнаха за миг в тържествуваща усмивка и с едва забележимо кимване се плъзна през вратата като вихрушка, успокоена, че нейното решение е успяло да осуети кроежите на повереницата ѝ да примами млад и жизнен съпруг.

Скъргането на пантите прозвуча като погребален звън в потискащата тишина, която внезапно настъпи в стаята. Лишена от светлите очаквания за бъдещето, Зиновия се отпусна върху леглото като човек, чийто въздух е бил изкаран с удар. Не би се чувствала по различен начин, ако бе чула смъртната си присъда. Вцепенена от несправедливостта на решението, тя остана с поглед, вперен в една точка. Бременето, което се бе стоварило върху нея, беше прекалено непосилно, за да го понесе с мълчание. Разтърсиха я конвулсивни ридания. Тя се хвърли по очи върху леглото, проливайки горчиви сълзи. Безмълвно заблъска с юмрук чаршафите, оплаквайки деня, в който е прекрачила прага на Тарасови.

– Ох, агънцето ми! Агънцето ми! Недей да си късаш сърцето така! – умолително занарежда Али, опитвайки се да утеши господарката си, но Зиновия страстно разтърси глава и продължи безутешно да ридае, защото нищо не можеше да намали скръбта ѝ. Бъдещето не ѝ носеше никаква

надежда, нито за утрешния ден, нито за всичките дни и години, които я чакаха занаяред.

– Събирай всичко – изхлипа през сълзи тя. – Ако небето се смили, повече никога няма да стъпя тук.

– Не можеш ли да попречиш на това, което ти готвят? – разтревожено попита Али. – Не можеш ли да паднеш в краката на цар Михаил и да го помолиш за милост? Или да избягаш в Англия и да останеш при овдовялата ти леля?

– При никого не мога да отида – покрусено отвърна Зиновия. – Най-малкото в Англия. Ако се кача на някой кораб, никога няма да ми позволят да се върна. Брачният договор е бил подписан, Али, и от тази сутрин аз съм обещана на княз Владимир Дмитриевич.

Завъртеният подпис на Ана, който потвърждаваше годежа ѝ с Владимир беше предрешил съдбата ѝ и дори Алексей вече не можеше да спре задвиженото от него. Само цар Михаил или княз Владимир можеха да разтрогнат брачния договор, Негово величество по всякаква причина, а старецът – ако докажеше, че тя не е достойна. Последното не изглеждаше особено вероятно, след като Владимир бе поискал ръката ѝ тъй скоро след първата им среща. Несъмнено той е оценил достатъчно високо нейното възпитание и потекло, за да е убеден напълно в достойнствата ѝ като бъдеща съпруга, така че нямаше да позволи лесно да бъде отклонен от целта. С отмъстителната си ревност Алексей щеше да положи всички усилия стария болярин да научи само хубави неща за нея.

Мислите на Зиновия отчаяно се замяха, търсейки път за бягство от готвената ѝ участ. Хрумнаха ѝ половин дузина идеи, но веднага отхвърли някои от тях, като например да оскърби Владимир или да му каже колко дълбоко отвратителна ѝ е самата мисъл да стане негова жена. Дори ѝ ако това можеше да ѝ донесе свобода, тя не би си позволила да нанесе такава болезнена обида на стария човек, само за да постигне целта си. Подобна постъпка можеше да го вкара в гроба, а тя не искаше неговата смърт да ѝ тежи на съвестта. Не, ако се стигнеше до там князът да не застане пред олтара с нея, то трябваше той сам да я отхвърли.

Като притвори очи, Зиновия опря буза на юргана и се опита да се отпусне от напрежението, като насочи мислите си в друга посока. Не се опита да отклони ума си от изкусителните видения, които бе породил полковник Райкрофт, като нехайно не обърна внимание в банята на собствената си мъжка голота и на нейната невинност. Изглеждаше безсмислено да се измъчва с подобни блянове сега, когато се разбра, че никога няма да изпита блаженството от тяхното осъществяване. Но като млада

жена на стария болярин, тези спомени можеха да се окажат всичко, което има. Кратката ѝ среща с англичанина можеше да ѝ послужи за утеха за всичко, което щеше да ѝ липсва в брака, защото никога нямаше да може да се наслади на удоволствието и възбудата да бъде съединена в брак с мъж с приемливо телосложение. Подобни видения бяха може би всичко, което получаваша някои жени през целия си живот, но Зиновия беше склонна да се замисли дали краткия ѝ досег с подобен великолепен екземпляр не бе я направил лекомислена и придиричлива и не бе я лишил от всякаква толерантност по отношение на онова, което скоро щеше да получи.

Макар виденията и бляновете ѝ да казваха съвсем друго, Зиновия въздъхна тъжно и се опита да се убеди, че положението ѝ не е чак толкова лошо, тъй като все едно не можеше да се сети за никакъв изход. Княз Владимир поне не беше чак толкова отвратителен, колкото биха могли да бъдат някои други мъже, а докато седемте му синове живееха при него, нямаше да се задушава от скука. Напротив, като се имаше предвид склонността на братята да правят пакости, бе повече от вероятно, че понякога ще се моли за малко усамотение и спокойствие.

Като стисна зъби, за да не позволи на засилващата се болка да разруши крехкото ѝ самообладание, Зиновия изтри сълзи и стана от леглото. Съсредоточи цялото си внимание върху събирането на багажа и се зае да помага на Али, като донякъде се утешаваше, че вече никога нямаше да ѝ се наложи да се мярка близо до дома на Тарасови.

След като и последната от раклите ѝ бе напълнена и изпратена в двореца на Наташа, Зиновия се постара да намери Иван в неговите покои и да му върне книгите, които ѝ бе дал. По арогантността му пролича, че той е загубил надежда да извиси нейния интелект до по-високо равнище или да открие поне зърно на някаква добродетел в характера ѝ.

– Надявам се, че сега ще сте щастлива, болярке.

Зиновия въздъхна уморено и тежко, когато срещна неприязнения му поглед. Чувстваше се напълно изстискана, сякаш цялата ѝ енергия бе изцедена от решението на Ана. Нямаше сила дори да отвърне на подигравките на Иван.

– Ще се постарая да бъда.

– Защо да не бъдеш – насмешливо попита той – с всичкото това богатство на твое разположение?

– Щастието не зависи само от богатството, Иване. Човек може да се сдобие с всички богатства на света и пак да бъде безкрайно нещастен. Имотите не могат да заменят любящите приятели и семейството.

Иван изсумтя презрително пред подобни глупости.

– Какво е значело изобщо някога семейството за мен? Презирах майка си. Баща ми? Е, казаха, че бил убит малко преди да се родя, но ми дадоха фамилията на майка ми като незаконороден. Не съм видял доказателства, че той изобщо е съществувал, а ако е така, то бих се отнасял много по-топло към спомена за него, ако ми бе оставил някакво наследство, за да се нахраня и облека, докато не порасна достатъчно, за да се грижа за себе си.

– Мъчно ми е за теб, Иване – промълви с искрено съчувствие Зиновия, започвайки да разбира подтиците на този човек. – Сигурно ти е било много трудно, докато пораснеш.

– Трудно беше – призна той със самодоволно подхилване. – Но преодолях всичко и постигнах не малко. Достигнал съм дотук, без да разчитам на никого, освен на себе си.

– Не си ли самотен понякога?

– Самотен ли? Какво да ми липсва? – остро попита той, сякаш въпросът го бе заварил неподготвен. – Хора? Приятели?

– Може би някой като Ана, който оценява твоите дела, самия теб...

– Никой не оценява мен и постиженията ми по-високо от самия мен.

Отговорът бе тъй категоричен, че Зиновия не виждаше смисъл да продължава разговора. Явно Иван отдавна се беше отказал от мисълта, че приятелите и любящото семейство са от някакво значение за добруването му. Трудно ѝ беше да си представи смисъл на подобен самотен живот.

Доиде време Зиновия да се приготви за посещение в просторното имение на княз Владимир. Занимава се с това цял един час, без да се притеснява, че би могла да подразни със забавянето си Ана. Когато най-сетне се яви в залата десет минути след времето, определено за потегляне, княгинята нямаше никакво намерение да прикрива своето раздражение.

– Е, ти определено ни караш да те чакаме! – скара ѝ се Ана. – И съм сигурна, че го правиш нарочно, ужасно момиче такава.

Зиновия демонстративно се държеше настрана от тримата, но въпреки това не можеше да не забележи как се впиват в нея изпепеляващия поглед на Ана и предизвикателната гримаса на Иван. Най-много я вбесиха похотливите очи на Алексей, които опипваха безсрамно женствените ѝ извивки. Дори и след като бе стоварил отмъщението си върху нея, той не можеше да се въздържа да не смъква с поглед тревисто-

зеления копиринен сарафан, сякаш още я смяташе за потенциална любовница. С подчертана вежливост Зиновия запита Ана:

– Нима не искате да изглеждам възможно най-добре за княз Владимир?

Княгинята трудно можеше да оспори успеха на повереницата си в това начинание. Изящната златна бродерия, с която бяха щедро украсени колосаната яка, маншетите и полите на сарафана беше несъмнено дело на някой талантлив художник. Черната коса, прозирната бяла кожа и зелените очи, съчетани с гъвкавата, но добре оформена женствена фигура, се допълваха с облеклото далеч по-успешно, отколкото биха могли да се надяват повечето жени. Но все пак Ана не можа да се въздържи да не потърси помощ от страна на двамата мъже, които като по чудо изглеждаха единодушни този път, обединени в стремежа си да уязвят колкото могат момичето.

– Ти как мислиш, Алексей? – обърна се към съпруга си Ана и повдигна въпросително вежди. – Резултатът струваше ли си чакането?

Смуглият княз се постара да откликне на молбата на жена си и се усмихна снизходително. Макар трудно да можеше да се намери равна по хубост на Зиновия, той бе убеден, че на нея трябва да ѝ бъде даден добър урок, който да я постави на колене. Беше решен да положи всички усилия, за да докара Зиновия пред олтара с Владимир и също толкова решен да извлече наслада от нея, когато му дойдеше времето. Ако подкрепеше Ана сега, колкото и дребнаво да изглеждаше озлоблението ѝ, това щеше да ѝ вдъхне увереност, че може спокойно да потегли рано сутринта. Нямаше никакво желание плановете му спрямо тяхната повереница да бъдат осуетени от присъствието на жена му в двореца.

– Като се има пред вид какво е постигнала Зиновия, може би трябва да помислим дали да не отложим още малко потеглянето си, скъпа.

– И без това търпяхме предостатъчно – грубо се намеси Иван. – Моля ви, нека тръгваме.

Алексей леко се поклони към съпругата си.

– Както желаш, скъпа.

Ана заобиколи Зиновия, за да поеме ръката на Иван и двамата се запътиха към вратата, а Алексей за е обичайното си място на опашката, откъдето можеше свободно да се наслаждава на полюшването на ханша на Зиновия. След като Иван и Ана се качиха в каляската, той се притисна плътно до нея под предлог, че иска по-бързо да влезе, но всъщност само за да задоволи сладния си порив. Макар безмълвният изпепеляващ поглед, който му хвърли през рамо Зиновия, да не успя да го

охлади, тънкият ток се заби болезнено в пръстите през ботуша му и го убеди в необходимостта да се държи на благоприличие разстояние.

Когато стигнаха до двореца на княз Владимир, старият болярин жадно започна да хвали прелестите на Зиновия. С цял порой от комплименти той побърза да я покани в разкошния си палат, като взе ръката ѝ и залепи на нея една пламенна целувка. След това я поведе към голямата зала, където ги очакваха синовете му, надянали за пред гостите най-разкошните си кафтани и най-добрите си маниери. Иван и Тарасови бяха оставени да подтичват след годениците и трябваше да се задоволят с не тъй почетни места, тъй като Владимир церемониално съпроводи Зиновия до мекото кресло, което бе сложено до неговото.

Иван бе видимо смутен от подредбата. Преди да бъде изместен съзнателно от девойката, той за кратко време се бе ползвал от благоприличието на княз Владимир. Сега старецът почти не обръщаше внимание на опитите му да завърже разговор, докато сякаш напук попиваше всяка дума, отронена от усмихнатите устни на неговата годеница.

Зиновия умишлено пренебрегваше злобните погледи на Иван и бърбеше весело с бъдещия си съпруг и синовете му. Ана и Алексей се уединиха за кратко със стареца, за да обсъдят сватбата, но като се върнаха, яростта на Иван достигна връхната си точка, защото Владимир поднесе на Зиновия една диамантена огърлица в комплект с обици и годежен пръстен с толкова голям брилянт, че почти докара дяка до умопобъркване.

– Ще те облека цялата в злато, ненагледна моя Зиновия – щедро обеща Владимир – и в скъпоценни камъни с всички цветове!

– По-полека, Владимире – сгълча го Ана с престорена усмивка. – Бързо ще разглезиш девойчето с подобни разорителни подаръци. Сериозно бих те посъветвала да не ѝ угаждаш толкова, а да я стягаш по-често, ако искаш бракът ти да преуспява.

Забележката ѝ накара Алексей да върне обратно надигнатата чаша и да я изгледа смаяно, но Ана не обърна внимание на погледа му. Не я интересуваше, че той мълчаливо я питаше доколко тя самата се подчинява на съпружеската му власт. Повече я измъчваше мисълта, че подобни съкровища ще бъдат пропилены по жената, която не можеше да търпи. След като Иван бе тъй близо до това да завербува стареца за своята кауза, сега Ана не можеше да се примири всичко да отиде за това момиче, което несъмнено щеше да прахоса скъпите подаръци. Като си помислеше само от каква полза можеше да бъде това богатство за Иван и за привличането на болярите към неговото дело. Но те двамата с дяка

останаха още по-слисани, когато младата болярка помоли бижутата да останат на съхранение в съкровищницата на Владимир.

– Само до деня, когато се пренеса тук – мило настоя Зиновия. – Не бих могла да понеса такава огромна загуба, ако бъдат загубени поради небрежност.

Тя остана със скромно сведени очи, тъй като се боеше да не срещне унищожителния поглед на Иван. Макар неговият сан да предполагаше достойнствата и добродетелите на богоугодния човек, тя не бе особено склонна да се довери на дяка, особено след като Петров разкри грижливо събираното му богатство. Започваше да подозира, че той е от онези, които използват расото като параван, зад който да натрупа бързо пари от лековерните, които приемаха всеки свещенослужител за скромен и почтен човек. Зиновия трябваше да се съгласи, че Али го бе казала достатъчно ясно, описвайки Иван. Вълк в овча кожа, ето какво бе той!

Владимир охотно откликна на желанието на Зиновия, когато тя постави мило ръка на дланта му и го погледна умолително в очите. След като нацелува пламенно тънките ѝ пръсти, той събра бижутата и ги предаде на Игор да ги върне в съкровищницата.

– Майка ми беше красива – заяви Сергей, като поднесе на Зиновия чаша вишновка, която ѝ напомни за червеното вино, което няколко пъти бе опитала във Франция. – Но смятам, че този път баща ми надмина себе си, като ви избра за своя съпруга.

– Вие сте безкрайно мил – отвърна Зиновия, насилвайки се да се усмихне топло, докато отпиваше от бокала.

Фьодор пристъпи напред, и с дълбок поклон поднесе голям букет цветя.

– Подобно на тези прелестни цветя, болярке, вие ни дарявате със своята красота и благоухание.

Зиновия се почувства неудобно, защото не можеше да изстиска от себе си нищо повече от показна радост. Тя пое букета и потопаи лице в цветовете, вдъхвайки сладкото им ухание. С въздишка се откъсна от тях и се насили да му се усмихне.

– Оказвате ми голяма чест, княз Фьодор, като сравнявате недостойната ми външност с тези недостижими дарове на природата.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи, когато той поднесе ръката ѝ към усните си. Наистина бе болезнено да се чувства напълно недостойна за почитта, която ѝ оказваха, искаше ѝ се да избяга през най-близката врата. Мъчително ясно ѝ бе, че в сравнение със собствената ѝ липса на почтеност, неподправеността на техните сърдечни думи и искрени дарове

се откроява още по-ярко.

Когато най-големият брат се отдръпна, Степан излезе напред, за да постави на врата ѝ зелена гирлянда.

– Присъствието ти ни е далеч по-скъпо от рубините и златото, Зиновия. Бъди сигурна, че синовете на княз Владимир като един са заплениени от твоя чар.

Зиновия се усмихна през новата мъгла от гузни сълзи. Почти против волята си тя бе завладяна от техните галантни обноски, но комплиментите им не можеха да облекчат много бремето, смазващо я под тежестта си.

– Имайте милост, великодушни боляри! Вие тъй ме засипвате със сърдечни дарове и благи думи, че непохватният ми език напразно търси също тъй достойна благодарност.

Владимир отново поднесе към устните си нейните тънки пръсти.

– Истина ти казвам, Зиновия, че дори езикът ти да остане завинаги занемял, ние ще останем все тъй заплениени от сияйната ти хубост, озарила тези груби стени. Ние сме като необработена глина, закопняла да приеме форма под нежното ти докосване.

Макар тяхната компания и галантните опити да покажат колко са щастливи от нейното присъствие да бяха много приятни, Зиновия не можеше да събуди у себе си никаква искрена радост, с която да се отплати за посрещането. Тя успя да овладее паниката си, когато старият княз страстно я целуна по устните на сбогуване, но страхът ѝ от неповторимото приближаване на сватбата си оставаше. Ако Владимир я бе помолил да стане негова дъщеря, тя охотно би приела тази чест, макар да обичаше нежно баща си, но като си помислеше за стария княз като за бъдещ съпруг и за всичките задължения, които произтичаха от това, тя мечтаеше да е далеч от палата на княз Владимир.

Същата вечер сълзите на Зиновия продължиха да се стичат по бузите ѝ дълго след като си беше легнала и да попиват във възглавницата. Макар устните ѝ да помръдваха едва-едва с безмълвна болка, душата ѝ крещеше от отчаяние. Тя отпаднало се молеше някой небесен ангел да донесе покой на измъчения ѝ ум и да ѝ посочи някакъв изход, та да може да се освободи, без да изгуби честта си и да нарани прекалено стареца. Дилемата, в която бе изпаднала, си оставаше все тъй мъчителна, защото въпреки репутацията им тя държеше на приятелството на Владимир и синовете му. Но, за съжаление, това да не бе достатъчно, за да запали в гърдите ѝ желанието да застане пред олтара със стария княз, нито пък да изчака неопределено дългото време, когато вдовството най-

накрая щеше да ѝ донесе свобода. Не желаше смъртта на стареца, но и не искаше да започне да брой дните му в един брак, в който мечтите ѝ за любов и щастие нямаше да намерят утеха.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първите утринни лъчи едва бяха докоснали земята, когато Али се надвеси над леглото на господарката си, за да я събуди. Малко по-късно Зиновия напусна покоите си и слезе. Докато Ана бе задържана горе от някои последни приготовления за отпътуването, княз Алексей бе заел наблюдателна позиция до портала и се изпречи пред Зиновия, когато тя се подаде навън. Той постави ръка на рамото ѝ, сетне намръщено присви очи под лъчите на изгряващото слънце, което блестеше ослепително на небето, като изглеждаше някак оскърбен от присъствието на светилото там горе.

Следите от продължилото цяла нощ пиянство, което започна от двореца на Владимир, добавиха съвсем малко към отвращението, което Зиновия изпитваше към този човек. Изкушаваше се да му обясни ясно какво мисли за него, но устоя на порива и неохотно му позволи да ѝ отнеме няколко минути, след като се увери, че той няма да се осмели да я нападне отново, тъй като стояха пред очите на Али, Йосиф и Стенка.

– Това бе идея на Ана, не моя, да ти позволим да си тръгнеш – намусено я уведоми Алексей.

– Усетих похотливото ти намерение да ме задържиш в бърлогата си още в деня, когато каза, че Ана ще отпътува – призна предпазливо Зиновия. Само заради слугите тя си придаде доброжелателен вид. – Но все пак съм смаяна, че си таил някакви надежди. Знаеш, че Ана не е глупачка. Затова така бърза да ме омъжи за Владимир. Исква да ме държи далеч от къщата, както и далеч от теб. – И като помръдна леко деликатното си рамо, тя допълни: – Разбира се, тя има сериозни основания.

– Сега тя има още по-големи основания от преди да те мрази – подигравателно отвърна Алексей. – След като ѝ признах как флиртуваше с мен, тя гори от нетърпение да те види под венчило.

Красивата вежда се вдигна изненадано.

– Е, виждам, че не се свениш да говориш долни лъжи, Алексей, но подличкият ти опит да ме очерниш няма да промени намеренията ми, предупреждавам те.

– Аз те предупреждавам, моето момиче. – Той изплю думите през стиснатите си зъби, като с усилие овладя яростта си. – Няма да позволя да се изплъзнеш от това, което ти скроих. Макар Наташа да има неприятния навик да нарушава благоприличието, когато трябва да задоволи

желанията си...

Зиновия отново повдигна предизвикателно вежда и го прекъсна.

– Ами ти, княже? Не правиш ли същото?

Алексей не й обърна внимание и продължи с циничен тон.

– Сигурен съм, че Наташа ще се опита да провали годежа ти, като покани у дома си същите хора, които биха очернили честта ти...

Зиновия го изгледа смаяно, тъй като никога не бе й хрумвало, че ако съсипе доброто си име, би могла да избегне брака с Владимир. Подобен начин можеше да я принуди да плати прекалено висока цена за своята свобода; цена, която изобщо не бе сигурна, че е готова да предложи. Все пак може би заслужаваше да помисли за този изход, ако се окажеше в пълна безизходица.

– Разбирам, че си загрижен за моята репутация, като се има предвид, че Владимир надали би поискал да се ожени за девойка, загубила моминството си – отвърна пренебрежително тя. – Но за нищо на света не би могъл да ме убедиш, Алексей, че ще се задоволиш да ме омъжиш, без да се опиташ да ме накажеш допълнително. Това ме кара да се чудя какво смяташ да предприемеш, за да ме включиш в списъка на твоите завоевания. Упорито се говори, че предпочиташ девствениците, но пък същото може да се каже и за годеника ми. Да не би да си склонен да позволиш на Владимир пръв да опита от недокоснатия плод, преди да посегнеш сам към него?

– Ако се наложи, специално за теб ще направя изключение – обеща Алексей с едва доловима пренебрежителна гримаса.

– Много мило от твоя страна – сухо и презрително отвърна Зиновия. Отклони за миг поглед, сякаш се опитваше да обуздае чувствата си, сетне отново го впери в него с предишната сила, стремейки се да разпука наглата му самоувереност. – Ако успея да осуемя твоите намерения, Алексей, бих искала да те уверя с цялото си сърце, че няма да пожалея никакви средства, за да проваля плановете ти и да разруша амбициите ти, дори ако се наложи да пусна в леглото си полковник Райкрофт.

Тъмните очи проблеснаха гневно и думите се впиха в нея със злобно съскане.

– Да не мислиш, че това може да се случи, докато още дишам, момиченце? Самозалъгваш се, като си кроиш такива планове, хубавицата ми, защото няма да позволя на друг мъж да те има!

– Дори и на княз Владимир ли? – язвително попита тя.

– Чрез него аз ще вкуся отмъщението си за злото, което ми причини! Скоро след като си опитала няколко от неговите изсилвания, ще ми

се молиш да те задоволя. Не, няма да ти се размине бракът с Владимир, защото ще наема хора да те охраняват, теб и всяка къща, където си, докато не застанеш пред олтара! Няма спасение за теб, хубавелката ми. Никой няма да ти се притече на помощ, дори скъпоценният ти англичанин.

– Е, ще поживеем, ще видим. – Зиновия се усмихна неприязнено, а клепките ѝ прикриха внезапно пламналия поглед. Като се пресегна, тя леко го потупа по рамото, сякаш небрежно поучавайки някой немарлив ученик. – Ако бях на твое място, Алексей, нямаше да споменавам нищо по този въпрос на жена ти, докато тя не замине, защо смятам да се защита от твоята злонамереност. Ако се наложи, ще отнеса жалбата си до самия цар Михаил и нека той да се разправи с вас двамата така, както заслужавате. Кълна се, че ще го направя!

И като го чукна раздразнено за последен път по ръката, Зиновия се обърна и миг по-късно се качи на каляската, с надеждата, че оставя дома на Тарасови завинаги зад гърба си.

Пътуването до по-големия палат на болярката Наталия Андреевна не беше дълго, но за Зиновия времето прелетя съвсем неусетно, защото обмисляше новооткрилата се възможност. Не можеше с лека ръка да се откаже от идеята, която неволно ѝ бе подхвърлил Алексей. Най-важният въпрос, на който трябваше да си отговори, бе дали е готова да приеме един нещастен брак, за да запази честта си неопетнена, или би предпочела да жертва доброто си име, за да си избере сама път в живота, а може би дори и съпруг по свой вкус. Колкото ѝ да бе примамлива втората възможност, тя можеше да опетни незаличимо нейната репутация. Обществото не бе склонно да прощава на падналите жени и тя би могла да бъде изключена от кръга на равните си. Но пък ако успееше някак да заблуди сплетниците и да запази в тайна постъпките си или дори да измисли някаква неприлична история за себе си (ако подобно нещо изобщо бе възможно), то тогава планът ѝ би могъл да ѝ донесе всичко, което ѝ бе нужно, за да е щастлива.

Когато каретата спря пред портала, Наташа изтича да я посрещне с радостен вик и щастлива усмивка. За Зиновия утрото изведнъж стана по-светло. Не само щеше да се приюти в дома на една добра приятелка, но благодарение на Алексей тя имаше и сламка на надеждата, за която да се хване. Времето ѝ беше крайно ограничено, така че щеше да се наложи бързо да вземе решение, след като прецени всички други възможности. Трябваше да реши дали си заслужава да прибягне до подобна жертва.

Въпреки ясно очертанятия избор Зиновия съзнаваше, че за няколко дни, с които разполага, не би могла да обмисли всички страни и бъдещите последствия от плана си. А когато посети с Наташа и Али един малък, грубо скован параклис в края на града, тя осъзна и колко отблизо Алексей следи всички нейни действия.

Трите се бяха заели да помагат на благия монах, който бе посветил живота си на помощта на ближните. Всеки престарял, сляп, юродив, куц и сакат, всеки нуждаещ се бе добре дошъл в параклиса на отец Филип, който се бе посветил на техните нужди. Мнозина го наричаха светец, макар да носеше окъсано расо и разобличаваше трупането на имоти от църквата, поддържано от много йосифляни. Първата му грижа беше да помага на своето паство, което за него включваше всеки, дошъл за храна, дреха или душевна утеха. Бедните, и юродивите често си тръгваха стоплени и утешени от състраданието на отец Филип или на помощниците му.

Пристигнали рано сутринта, Зиновия, Наташа и Али се заеха да приготвят храна в кухнята, пристроена към параклиса. Те умишлено бяха облекли простички дрехи от обикновен плат, макар богатството им да личеше отдалеч по спряната наблизко разкошна каляска. След като сготвиха, Зиновия започна да раздава самуните хляб и да сипва щедри порции в дървените купички, които й подаваше дрипавото и изгладняло паство на отец Филип. Наташа раздаваше бохчички с дрехи, събрани от нейни приятели, докато Али забавляваше децата с мимики и смешни песни, за да могат майките им спокойно да подберат дрехи, с които да топят семействата си през приближаващата зима.

Сред тази тълпа от унизени и оскърбени Алексей пристигна в облика си на богат и всемогъщ княз. Като забеляза Зиновия, той тръгна надменно към нея, разблъсквайки по несъобразителните. Подигравателно се поклони на двете болярки и презрително изсумтя, оглеждайки хората наоколо.

– Колко великодушно е от ваша страна да посещавате времето си на тези жалки създания! Убеден съм, че Иван Воронски би останал впечатлен.

Зиновия нямаше ни най-малкото желание да се съгласява с него. Всъщност дори да бе казал, че слънцето е на небето, тя щеше да побърза да оспори твърдението му. Но в този случай имаше прекрасна възможност да му възрази и тя се възползва от нея с искрено убеждение.

– А аз съм също толкова сигурна, че Иван няма ни най-малка представа какво е истинско милосърдие, освен когато то пълни собствения

му джоб.

Като хвърли поглед наоколо, Зиновия усети, че опашката за храна се е разпръснала, защото хората се бояха да минат покрай разкошно облечения княз. Като зърна страха, който ясно се четеше по лицата им, тя осъзна, че присъствието на Алексей бе подплашило мнозина от хората, дошли да потърсят тук подкрепа.

– Махай се, Алексей – заповяда тя и посочи хората, които започваха да се разпръсват. – Не виждаш ли какво става? Те се страхуват от теб!

– Страхуват се от мен ли? Че защо? – Той не си направи труда да се престори на учуден. – Дойдох само да се възхитя на състраданието ти към тези смрадливи женици. Ана също ще се смае, като чуе какво правиш. Тя си мислеше, че те е грижа само за себе си. Но пък, от друга страна, тя не е чак толкова състрадателна, че да може да съди правилно за другите. – На червените му устни се появи покровителствена усмивка. – Защо все пак пое по този душеспасителен път? Да не би за да изкупиш греховете си?

Зиновия постави ръце на тънкия си кръст и го изгледа в очите.

– Най-големият ми грях още не е извършен, Алексей. Това ще бъде, когато наема някой разбойник да те удуши. Ако не е тайна, бих ли могла да те попитам какво те води насам?

– Е, и аз дойдох като теб, като великодушен господар, за да утеша бедните.

Той се обърна и подхвърли на смирения монах:

– Ела тук, Филип, или както там ти беше името! Дойдох да дам лептата си за твоето дело. – Той измъкна няколко дребни монети и ги хвърли пред обутите с цървули от лико крака на калугера.

– Ще благодаря на Бога за твоето милосърдие, синко – промълви побелелият монах и се наведе, за да ги събере. Макар да виждаше, че боляринът иска да го накара да се преклони в краката му, той не бе толкова горд, че да пренебрегне нуждите на своето малко паство.

– По-добре ще е да ми благодариш на мен, старче – изръмжа Алексей. – Имам власт тук, на земята, и мога да те хвърля в затвора, защото заговорничиш с крадци – той махна към парцаливата тълпа, която се отдръпна уплашено, като усети какви са намеренията на болярина. Сетне високомерно запита:

– Не съм ли виждал някой от вас да крадат хляб?

– О, но дори и да са го правили, това е било само някой и друг къшей и вие ще им простите този малък грях! – побърза да се примоли

монахът, като с усилие се изправи на крака. – Много от тях ще измрат от глад, ако не им бъде дадено или не си намерят по друг начин нещо за ядене!

– А не те ли видях да храниш и злодеите, които са заключени в окови край Китайгород? Може би ти заговорничиш също и с тези оковани бандити, които се опитват да се измъкнат от справедливото наказание? Чувал съм, че тези разбойници сетне бягат от града и се присъединяват към шайките в околността. Може би те спират и тук, за подкрепа и съвет за пътя?

Светият човек протегна умотелно ръце.

– Истина е, че може да сте ме видели да им помагам, но законите на страната не забраняват да се хранят затворниците, които са държани в окови. А кой би могъл да каже какви са техните престъпления? Делата на някои са достойни за съжаление, за други земните съдии са произнесли своята присъда, но те гладуват еднакво и копнеят за чаша вода и къшей хляб. Не ги питам за техните престъпления, докато раздавам храна. Само се опитвам да ги убедя, че там горе могат да намерят любов и прошка, каквото и да са сторили. Но прости ми, синко, дали ти си тъй праведен и безгрешен, че пръв да хвърлиш камък по тези клетници?

Смуглата кожа на Алексей прие лек червеникав оттенък и той побърза да осведоми монаха.

– Аз съм болярин! В жилите ми тече княжеска кръв!

Блага усмивка се появи на повехналите устни на стареца.

– Нима ще изтъкваш потеклото си пред Бога, синко, когато всички сме равни пред очите му? Никой не е безгрешен, бил той княз или клетник.

Като вирна презрително брадичка, Алексей възрази:

– Нима Бог не вижда кражбите и убийствата?

– Бог вижда всичко, синко, но той и прощава всичко, ако се обърнем с молитва към него.

Алексей изсумтя.

– Ако изобщо има Бог!

– Всеки човек трябва да реши дали да вярва или не. Никой не може да го принуди. Това решава сърцето му.

Веждите на княза мрачно се свъсиха.

– Предпочитам да не го правя. Глупаво е да се вярва в нещо, което не може да се види!

– Бог е избрал нищите духом, за да посрамят мъдростта на мъдрите.

– Монахът посрещна с блага усмивка изпепеляващия поглед на княза. –

Независимо дали вярваш, или не, синко, не можеш да унищожиш Бога. Той съществува.

– Само в ума на хората, които се поддават на подобни глупости!

Незлобливият монах отвърна смирено:

– Прости ми, но не разбирам защо си дошъл тук, щом такава е вярата ти. Нима търсиш съвет от един глупак?

– О, наслушал съм се за хората от твоя сорт – подигравателно отвърна Алексей. – Можеш да ми вярваш! Божеци! Божи хора! Блажени глупаци! Така ви викат! Странници! Юродиви! Правите скитовете си в местности като тази, както ви учи вашият наставник Нил Сорски, този глупак сред глупаците! Но знаеш не по-зле от мен, че Нил умря, след като учението му срещу църквата бе посрамено от Йосиф Санин и оттогава неговите последователи са преследвани от йосифляните и Великите князе Московски... както ще се случи и с теб!

– Познанията ти по история са достойни за уважение, синко, но ти не си отговорил още на въпроса ми. За съвет ли си дошъл при мен?

Алексей се изсмя презрително.

– Не бих могъл да науча нещо от твоята просияшка мъдрост, отче. Дойдох само да се погрижа за безопасността на моята повереница, докато е сред тези смрадливи мужици.

Монахът вдигна поглед към младата болярка, която рано тази сутрин бе дошла заедно с прислужницата си и болярката Андреевна. През последните години по-възрастната дворянка бе доказвала често своята щедрост и милосърдие. Макар той да поддържаше овощна градина и малко стадо овце, за да помага на бедните, приемаше с благодарност подкрепата на такива милостиви и скромни християнки като тях. Те дори изпратиха кочияша си да купи още храна, когато донесеното не стигна, за да се нахранят стеклите се хора. Сега благодарение на тях още много се заситиха.

– Никой тук няма да вдигне пръст срещу нея – заяви монахът. – Хората виждат какво прави за тях болярката.

Алексей презрително изсумтя.

– Положението на болярката в обществото не ѝ позволява да се доближава до тези долни твари.

– А при кого да отиде тогава? – попита калугерът, който започваше да се досеща. – Може би смятате да я накарате да дойде при вас?

Зиновия пристъпи напред и хвърли унищожителен поглед на натрапника, сетне, без да каже и дума, се обърна и тръгна към вратата, отдалечавайки Алексей от белокосия монах. Чак като спряха на входа, тя

го заговори:

– Отдалеч си личи защо си дошъл, Алексей. Дори светият човек разбра какво замисляш. Ако в теб е останала някаква почтеност, моля те веднага да си тръгнеш и да ни оставиш на мира.

– Трябва да ме изслушаш, Зиновия – настоя Алексей.

– По-добре ти се вслушвай в моите думи! Достатъчно търпях лъжите ти и на похотливите ти опити да ме съблазниш! Сега се махай от очите ми, или ще те нашибам с този камшик! И да не си посмял да се върнеш!

Дочула заплахата на момичето, Наташа се обърна към княза с развеселена усмивка.

– Внимавай, Алексей. Убедена съм, че момичето говори сериозно.

Алексей не отклони пронизващия си поглед от по-младата болярка.

– Наех хора да те следят, където и да отидеш, Зиновия. Няма да ми избягаш! Ще вървят по петите ти, докато не ми се примостиш да те освободя от тях.

– Трябва ли да се оплача на княз Владимир от прекаленото ти внимание? – жегна го Зиновия. – Той е достатъчно богат, за да изпрати дружина хора, които да те защитят от твоята злоба.

– Добре! Оплачи се, де! – предизвикателно отвърна Алексей. – Ако той настоя да се ускори още повече сватбата за да те отърве от бандитите, които наех, тогава само ще си отмъстя по-бързо.

Като се поклонил небрежно, той се сбогува с нея и излезе. Зиновия го проследи с поглед, докато той се присъедини към голямата група конници, които го очакваха недалеч от параклиса. Отдалеч те приличаха на обикновена тълпа улични побойници, облечени в причудливи парцали. Същия следобед Зиновия разбра, че първото й впечатление е било правилно. Те бяха необузdana шайка, които лесно я докарваха до ярост с изстъпленията си пред църквата. Към тях се присъединиха множество уличници, те заедно започнаха да се наливат с квас и водка, да танцуват разгорещено и да се кривят. Възмутена от необузdanото им пиршество, Зиновия можеше само да помоли за прошка отец Филип и да се приготви да си ходи.

– Не знаех, че ще ви навлека толкова неприятности, с идването си.

– Няма защо да се чувстваш виновна за делата на тези хора, дъще – промълви той, като хвърли бегъл поглед към папачта, която дюдюкаше и замеряше хората, потърсили убежище в църквата. – Знам, че не си като тях. Болярката Наталия е добросърдечна и щедра, а ти много приличаш на нея. Не позволявай на тези нехранимайковци да те прогонят

оттук завинаги. Днес ти помогна много на тези, които са били по-оноправдани. А с парите, които пожертва, ще мога дълго време да им купувам храна.

– Ще изпращам прислужницата си редовно с помощи за бедните.

– Бъди уверена, че те ще отиват само в техните ръце.

– Знам, че ще е така – усмихна се Зиновия и пое отрудената му малолеста ръка, за да я целуне. – Ще дойда пак, когато се освободя от тези хора, отче, но засега явно ще трябва да се примиря с тяхното присъствие, където и да отида.

– Внимавай, дъще, и Бог да те пази.

Като коленичи пред него, Зиновия прие благословията му, сетне трите с Наташа и Али се качиха в очакващата ги каляска. В отговор на това скандалджийката шайка се метна на конете и препуснаха след каретата, зарязвайки уличниците, които ги изпроводиха с гневни крясъци и ругатни.

Като видя, че трябва да побърза, кочияшът на Наташа изплющя с камшика и подкара конете в галоп, но когато вечерните сенки взеха да се сгъстват, шайката придоби повече смелост и ги наобиколи. С подвирквания и крясъци те показваха ездаческото си майсторство с нехайна дързост, вдигайки голяма олелия. Някои демонстрираха уменията си, като язدهа заднишком, други се премятаха по седлата. Ако трите жени не се страхуваха толкова от намеренията на, бандитите, щяха да се възхитят на сръчността на ездачите. Но сега само въздъхнаха от облекчение, когато пристигнаха невредими у дома. Нехранимайковците се настаниха пред къщата, а слугите се разбързаха да пуснат резетата на вратите и да поставят стражи.

Скоро след това икономът съобщи, че княз Владимир идва със синовете си, с което предизвика голям смут в къщата. Наташа бързо даде разпореждания на слугите си, които се въоръжиха с подръчни средства и се приготвиха да се притекат на помощ на князете, които неминуемо щяха да се нахвърлят на бандитите. Но една прислужница дотича при господарката си с вестта, че папачта е изчезнала и Зиновия и Наташа дружно се залепиха за прозореца, за да видят дали това наистина е станало. И двете въздъхнаха с безкрайно облекчение и почти радостно посрещнаха Владимир и синовете му в двореца, като за тяхна радост не им се наложи да споменават за опасната шайка, която ги бе проследила до двореца.

През следващите няколко дни шумната банда следваше Зиновия, навсякъде, но когато един ден забеляза самодоволната усмивка на

яздещия сред тях княз Алексей, тя взе окончателно решение. По-скоро би предпочела да бъде обесена и разчекната на четири, отколкото да му позволи да тържествува последен! Така тя стигна до твърдото убеждение, че би било далеч по-малка жертва, ако позволи да бъде прелъстена и обезчестена.

Дори и това тъй мъчително решение бе достатъчно, за да внесе покой в развълнуваните ѝ мисли, които не спираха да я терзаят, откакто Ана бе обявила своето решение. Тя се посвети изцяло на подготовката за този съмнителен план за спасение, като започна да крои как да подмами лекомисления полковник Райкрофт, за да ѝ свърши работа като прелъстител. Това да не изглеждаше кой знае какъв проблем, трудно щеше да бъде да запази девството си, към което той очевидно щеше да се стреми. Доколкото можеше да съди по действията му в банята, той се ориентираше доста добре в играта, за която тя не знаеше кой знае колко, така че ако Зиновия не успееше да овладее неговия плам, нямаше ли в крайна сметка да свърши в леглото?

– Искам да те помоля за помощ – обърна се тя към Наташа, след като ѝ обясни подробно плановете си. – Но ако това не ти е по сърце, бих те разбрала. И двете рискуваме много, ако замисленото се провали. Както вече сама забеляза, княз Алексей ще гледа аз да не се компрометирам като невеста на княз Владимир. Той определено те подозира.

– Не се боя от тази надута гарга, а съм загрижена заради това, което би могло да те сполети при тези твои маневри. – Наташа внимателно подбираше думите си, тъй като не желаше да обезкуражи младата си приятелка, но усещаше и нуждата от крайна предпазливост. – Трябва да те посъветвам да внимаваш, Зиновия. Не бих ти била истинска приятелка, ако те насърча, без да те предупредя за опасностите, пред които ще се изправиш. Честно казано, смятам, че поне засега ти трябва да се боиш от англичанина далеч повече, отколкото от Алексей. И двете прекрасно виждаме, че в момента Алексей се е отказал от насилие и се опитва да съхрани твоята девственост за княз Владимир. Полковник Райкрофт не е възпиран от подобни съображения. Боя се, че щом веднъж го насърчиш, после ще ти бъде много трудно да го спреш да доведе прелъстяването до успешен край. Ти си само девойка, не познаваш страстите, които заслепяват мъжете, но аз знам, че ако го разпалиш прекалено, скоро ще разбереш докъде може да стигне.

– Сигурно около квартирата му е пълно с улици. Дочух, че те старателно издирвали чужденците, които идвали тук без семейства и роднини. Навярно не са му останали сили от услугите им.

– Кой разпространява подобни слухове за него? – възмутено попита Наташа.

Зиновия побърза да отговори, смутена от емоцията си. Сякаш една част от нея желаше да бъде разубедена.

– Княгиня Ана беше уверена, че полковник Райкрофт редовно се ползва от техните услуги.

Наташа пренебрежително махна с ръка и изсумтя, сетне се наведе, сякаш щеше да разкрие някаква мрачна тайна.

– Е, моето момиче, аз пък чух да се говори, че полковник Райкрофт смаял много от събратята си – офицери, като отхвърлил не една покана на млади, наскоро овдовели болярки, които го пожелали за свой любовник. Като се има предвид, че той не е приел това, което му се предлага безплатно, при това от привлекателни и богати жени, защо според теб ще трябва да си плаща за улици? Този мъж изглежда погълнат от работа и от опитите си да те спечели, така че ако смяташ да го измамиш, ще трябва да внимаваш. Надали ще ти бъде благодарен, ако го разпалиш мъчително, за да го отхвърлиш сетне.

Странно защо Зиновия се зарадва на аргументите на Наташа, но продължи да излага плана си.

– Необходимо е Алексей и шайката му да бъдат предупредени точно в необходимия момент, за да се заемат със спасяването ми, преди да удовлетвори страстта му. Само на теб мога да ти се доверя за това – казатя. – Нищо не би могло да ме спаси, ако не си изчислим правилно времето. Веднага щом потегля с полковник Райкрофт, той ще иска веднага да ме заведе в квартирата си и да ме пхне в леглото. Трябва някак да го задържа, докато Алексей дотърчи, за да осуети събитието. Да се надяваме, че докато дойде, нещата ще са стигнали дотам, че Алексей ще се сметне за задължен да предупреди годеника ми за моето прелъстяване. Владимир ще има грижата за останалото.

Наташа отново се опита да даде мъдър съвет на приятелката си.

– Какво според теб ще стане, когато полковник Райкрофт и княз Алексей застанат един срещу друг? Да не мислиш, че полковникът ще се предаде без бой?

– Да се надяваме, че полковник Райкрофт ще прояви достатъчно разум, за да разбере, че няма смисъл да се опълчва срещу княз Алексей.

– Съмнявам се, че полковникът ще е склонен да разсъждава логично, когато са го прекъснали пред прага на удоволствието.

– Тогава аз ще го посъветвам да избяга, преди да са го хванали. Ако откаже, той все едно достатъчно добре ще съумее да се защити. Що се

отнася до Алексей, той далеч не е толкова опитен, но несъмнено ще доведе наемниците си, за да го защитят.

– Скъпо дете, все така продължавам да се страхувам, че целият ти план е твърде рискован – потръпна Наташа. – След време може би ще съжаляваш, че си загубила доброто си име, но щом стореното ще е сторено, няма да можеш нито да кажеш, нито да направиш нещо, което да го върне. Не си мисли, че всичко ще потече така гладко, както и двете се надяваме. Дори и при най-добрите планове обикновено нещо се проваля. Ако не се наложи ти да заплатиш за всичко, пожали поне полковник Райкрофт. Той е чужденец в тази страна. Кой ще му се притече на помощ, ако го хванат? Цар Михаил може да реши, че твоето обезчестяване е оскърбление към паметта на баща ти и да отмъсти на полковника.

– Аз ще защита полковник Райкрофт – не отстъпи Зиновия и като срещна недоверчивия поглед на приятелката си, мрачно повдигна рамене. – Ако се наложи, ще падна в краката на цар Михаил и ще си призная, че аз съм го накарала да ме прелъсти, за да избегна брака с княз Владимир.

– Е, това вече ще озадачи доста хора – изрази Наташа съмненията си.

Зиновия прилекна до нея и я погледна умолително.

– Ох, Наташа, ако не се опитам, може би няма да имам друга възможност. Алексей ще си отмъсти, а аз ще бъда свързана с княз Владимир, докато някой от нас не отиде в гроба.

Наташа въздъхна тежко.

– Мисля, че планът ти е рискован, дъще, но мога да разбера неохотата ти да се ожениш за старец. Когато бях много по-млада, и аз се отвращавах от самата мисъл, че трябва да застана пред олтара с първия ми съпруг. Макар да бе благ човек, годините му не бяха малко и в леглото не ми носеше наслада.

Зиновия постави буза на коляното ѝ.

– Не мразя Владимир, Наташа. Ако Алексей разполагаше с повече време, можеше да ми избере и далеч по-лош съпруг. Просто...

– Знам, Зиновия. Няма нужда да ми обясняваш. Главата ти е била пълна с прекрасни блянове за любов и брак като този, който имаха твоите родители. Ако някой трябва да бъде укоряван за илюзиите ти, това са Александър и Елинор. Те искаха и ти да познаеш радост и себеотдаване като техните.

– Може би Ана бе права – мрачно промърмори Зиновия. – Може би са ме глезили прекалено много през целия ми живот.

– Ако това е истина, скъпа, бих се радвала всички деца да бъдат така разглезени, защото ти имаш всички качества, които бих искала да видя у дъщеря си. – Наташа с обич помилва тъмната коса. – Не се тревожи заради Ана и обидите, които е изрекла по твой адрес. Тя живее в своя ад и иска да въвлече и други хора в него. Трябва да забравим за нея и да съсредоточим вниманието си върху по-важни неща, като например да обмислим още веднъж всички подробности по твоя план. Колкото по-малко неща оставим на случайността, толкова по-добре за теб... а може би и за полковник Райкрофт. Разбира се, осъзнаваш, че е много вероятно той да те намрази след всичко това. Гордостта на мъжа е особено уязвима, когато някоя жена злоупотреби с неговите чувства и страсти.

– Полковник Райкрофт ще понесе този удар по самочувствието му далеч по-леко, отколкото Владимир, ако признае колко ме отвращава. Трябва ли да кажа истината и да съсия стареца, а може би дори да го вкарам в гроба?

Наташа печално поклати глава.

– Не, не, дъще! Не бих допуснала старият княз да бъде съсипан така. Само ми се ще да намерим някакъв начин да смекчим удара за полковника. Срамота е да се подиграваме с чувствата на човек като него.

Зиновия вдигна глава и срещна тъжния поглед на приятелката си.

– Нима ще ме посъветваш да му се отдам, за да съхраня гордостта му?

На челото на Наташа се появи печална бръчица.

– Ох, де да имаше някакъв друг начин да осъществиш плановете си. Тях големи надежди за теб и полковник Райкрофт. Сигурна бях, че сред всички твои ухажори именно той ще успее да те спечели.

– Ти съзираш в него много повече неща, отколкото виждам аз, Наташа – меко отговори Зиновия, но отвърна глава, защото не искаше да си проличи, че тя самата бе видяла от него много повече, отколкото би дрзнула да признае някому.

– Може би.

Печалният отговор заглъхна в смълчаната стая. Мина доста време, преди Зиновия да се откъсне от мислите си и да вдигне глава, за да види, че тъмните очи са се замъглили от сълзи. Тъгата на приятелката й накара Зиновия да осъзнае по-добре цялата сериозност на своя замисъл, но вече не можеше да спре на песъчинките на времето, които изтичаха, а с тях се задвижваше и нейният план.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Махалото отбелязваше дългите часове, докато след деня настъпи нощ, след нощта пак настъпи ден и накрая дойде и дългоочакваната вечер на съблазняването. Зиновия се притесняваше като млада булка пред първата брачна нощ, при мисълта, че полковник Райкрофт ще я очаква, а тя ще се опита да го съблазни с всички средства, които се наложило да използва, били те морен взор, прелъстителни усмивки или предизвикателни погледи. Тъй като й липсваха уменията и финеса на някоя поопитна съблазнителка, тя не знаеше как трябва да се подготви за приближавашото събитие. Що се отнася до женските чарове, трябваше да разчита на собствения си инстинкт. При избора на тоалета обаче се съобрази със съвета на Наташа. Подбра една разкошна тъмносиня дреха с европейска кройка, която щеше да подчертае бялата ѝ кожа и да разкрие тъкмо толкова от бюста, че да бъде примамлива и съблазнителна, без да изглежда вулгарна.

– Ако полковник Райкрофт се впечатляваше особено от безсрамното разголване на гърдите, скъпа, досега да е ощастливил някоя уличница. Вместо това той е хвърлил око на теб, Зиновия, и определено има защо, но не вярвам да си му позволявала да зърне нещо повече от някое нежно малко ухо или тил. Затова съм склонна да предположа, че полковникът има по-изискан вкус по отношение на дамското облекло.

Зиновия вдигна ръка, уж за да махне една палава къдрица от челото си, като се опитваше да прикрие пламналата по бузите ѝ руменина. Тя бе последният човек, който би оспорил на глас умозаклученията на Наташа, но беше склонна да се запита дали Тирон Райкрофт щеше да е така запленил от нея, ако не бе видял всичко, което му се разкри така щедро в банята.

– Каза ли на Али какво смяташ да направиш тази вечер? – попита Наташа, като се настани в едно кресло, а Зиновия стана от коритото и се плъзна в басейна, подхранван от подземен извор. Али тъкмо бе излязла, за да вземе забравения балсам от виолетки, който трябваше да втрие в кожата на господарката си. Банята беше на другия край на двореца и прислужницата надали щеше да се върне скоро, така че Наташа имаше време, да зададе още няколко въпроса. Колкото повече приближаваше моментът на планираното съблазняване, толкова повече я тревожеше това, което би могло да се случи.

– Али просто пощуря, като чу, че полковник Райкрофт ще дойде. Тя подозира ли какво му готвиш?

– Какво? И да трябва да търпя също и нейните укори, така ли? – Зиновия поклати глава, но продължи, тъй като не бе съгласна с начина, по който нейната приятелка не подбираше думите си. – Проблемът не е какво готвя на полковник Райкрофт, Наташа, а какво ще му позволя да ми направи! Сякаш ще му извивам ръцете и ще го карам насила да по-сегне към мен! Сигурно щеше да бъде по-малко вероятно да се стигне до скандал, ако бях тъй дръзка! Повярвай ми, ако ръцете на полковник Райкрофт са бързи и нахални като очите му, тогава разбирам колко рисковано е да остана сама с този мъж.

Наташа вдигна ръка, за да спре язвителната тирада на приятелката си.

– Няма да споменавам повече за това, щом веднага избухваш при забележките ми.

– Така е! – съгласи се Зиновия. – Ти си по-скоро на страната на полковник Райкрофт, отколкото на моя!

Наташа се наведе в стола си, облегна малката си остра брадичка на тънки пръсти и впери поглед в смутените очи на девойката.

– Можеш да се цупиш и да ме кориш за жалостта, Зиновия, но трябва да вземеш предвид и нещо друго. Виждам оръжията, с които разполагаш, и треперя при мисълта за опустошенията, които би могла да предизвикаш в живота на този човек.

Зиновия се изчерви до корена на косите си, като усети подтекста на погледа, с който я измерваше Наталия. Като изпухтя недоволно, девойката се потопи в басейна, докато над повърхността остана само главата ѝ.

– Не е честно да заставащ на негова страна срещу мен.

– Напротив, скъпа. Като се заемаш съзнателно да съблазниш един мъж, за да си послужиш с него като с пионка за свои цели, виждам много прилики между твоето поведение и това на една уличница, но се боя, че ти заслужаваш по-голям укор. Уличницата поне би останала, за да изпълни своята част от уговорката, а ти? В мига, когато по-сегне към теб, ще отлетиш през вратата.

– Наташа! Имай милост! – примоли се Зиновия.

– Добре! Защото именно това смяташ и ти да направиш с него!

По челото на Зиновия се появиха едва доловими бръчици, когато тя се намръщи упорито и се втренчи в Наташа.

– Толкова ли ти харесва този мъж?

– Да! Толкова!

Правият, изящен нос се вирна леко, за да подсили несправедливото оскъбление.

– Толкова ли ме мразиш заради това, което съм замислила?

Наташа безпомощно вдигна ръце и я погледна умолително.

– Миличка Зиновия, разбирам защо постъпваш така. – Тя поклати посивяващата си глава, погълната от печални мисли. – Просто ми се къса сърцето, като те виждам как пропиляваш възможността това да разкъфти в любов.

– Никога няма да узная какво до къде бихме могли да стигнем с полковник Райкрофт – отвърна безрадостно Зиновия. – Знам само какво ми предстои, ако не успея да си възвърна свободата. Няма ли да ми дадеш своята благословия?

Посребрената глава отново се залюля отрицателно.

– Не, Зиновия, не мога да направя това, но ще се моля за теб, защото ми се струва, че отчаяно ще се нуждаете от молитви... и ти, и полковник Райкрофт. Алексей може да се поддаде на изкушението да ви убие и двамата.

– Защо трябва да изричаш такива мрачни пророчества? – изсумтя Зиновия.

Наташа се вгледа за дълго в сияйната ѝ хубост и най-сетне отговори:

– Зиновия, дъще моя, мисля, че не разбираш в какво се впускаш.

Вратата зад тях се отвори и двете жени проследиха с поглед Али, която забързано крачеше към тях със своята клатушкащата се походка.

– Ето ме най-сетне и мен. – Едва поела си дъх, тя изля поток от думи. – Бързах през цялото време. Ха, ако тази къща бе мъничко по-голяма, някой би могъл да пусне по средата ѝ двореца на Тарасови и пак щеше да остане достатъчно място, за да танцуват гостите! Горката Даша никога не е виждала толкова голям килер, да не говорим за стаите, които са им дали на двете с малката София. Мога да ви уверя, че няма пощастливи от тях.

– Даша ще ми е страшно полезна. Прекрасна готвачка – засмя се Наташа. – Сигурна съм, че гостите ще оценят несравнимите ѝ способности.

– Елисавета не пада по-долу, но се бои, че трудът ѝ отива на вятъра при Тарасови – намеси се Зиновия, като се опита да отклони мислите си от Тирон Райкрофт. Вдигна поглед, когато старата прислужница дойде до ръба на басейна.

– Защо не отидеш да видиш Елисавета тази вечер, Али? Сигурна съм, че много ще се зарадва да научи за късмета на Даша. Стенка може да те откара там и да мине по-късно, за да те прибере.

– Добре, господарке, така и ще направя, само първо да хвърля поглед на полковник Райкрофт. Той е кажи речи най-хубавия мъж, който съм виждала някога.

Зиновия не бе склонна да подмине този пресилен комплимент, след като се бе наслушала достатъчно на приказки за него.

– Боя се, че преувеличаваш повече от обичайното за теб, Али, фигурата му е доста приемлива, не споря, но с лице като неговото надали би успял да завърти главата на която и да е дама.

Наташа учудено вдигна вежди, но предпочете да се въздържи, тъй като след няколко часа истината все едно щеше да проличи.

Този миг скоро наближи и дойде време гостите да идват. Наташа кимна одобрително, когато Зиновия завъртя широките си поли на своя тоалет около нея.

– Имам ли твоего одобрение, госпожо? – попита девойката с очарователна усмивка.

– Възхитена съм! – горещо я увери Наташа. – Огърлицата от сапфири и бисери кара кожата ти да изглежда тъй дивно бяла... а тоалетът... е, той е великолепен!

Като оправи полата си, Зиновия се настани там, откъдето можеше да види част от своето отражение в огледалото до входа. Колосаната бяла яка се извисяваше като чашка на красиво цвете и обгръщаше лицето и гърдата ѝ с рамка от скъпа дантела. Подобна дантела, гъсто обсипана с перлички като яката, полуприваваше гърдата ѝ по начин, който на пръв поглед изглеждаше свенлив, но измъчваше по-пламенните погледи с намека за дълбоката бразда, която се спускаше надолу между кръглите бледи гърди.

Корсетът бе направен от тежко кадифе, избродиран с коприна на сложни спирални орнаменти. Дългите бухнали външни ръкави бяха цепнати, за да разкрият плътно прилепналите маншети под тях, също обшити със скъпа дантела, по която блещукаха малки бисери. Блестящата черна коса се издигаше нагоре в сложна прическа от преплетени дебели кичури. На ушите ѝ бисерни висулки се люлееха под сапфирите, оградени с перли и диаманти, а разкошната огърлица увенчаваше целия блясък.

– Личи си, че не си дъщеря на просяци – отбеляза с усмивка Наташа. – Боя се, че горкият полковник трудно ще се съвземе, като те зърне.

От този миг той ще е като блеещо агънце, поведено на заколение.

– Наташа, имай милост! Престани с мърморенето си, преди да съм се разпаднала! – помоли я Зиновия и като се нацупи, хвърли кос поглед към болярката. – Ако някой те чуе как ме гълчиш, ще те помисли за моя майка.

Наташа отметна глава и се заля от смях. Като се насмя, тя се взря в зелените очи с топли пламъчета в своя поглед.

– Щом си личи така ясно, че изпитвам майчинска загриженост за тебе, Зиновия, тогава не можеш ли да разбереш, че твоето щастие ми е по-скъпо от всичко друго? Затова те моля да пожалиш гордостта на мъжа, когото ще вкараш в капана си.

Отвън долетя звукът на звънчета, когато първата карета спря пред къщата и миг по-късно се разнесе глъчка от много гласове, приближаващи входа. Като я погледна отново в очите, Зиновия се усмихна притеснено и обеща:

– Ще направя всичко възможно, за да смекча удара върху полковника.

Наташа склони леко царствената си глава, приемайки обещанието на приятелката си и тръгна да посреща гостите. Обещанието поне временно укроти страховете ѝ.

Голямата стрелка на часовника направи още четвърт завъртане, преди полковник Райкрофт да влезе в залата на двореца на болярката Андреевна заедно със заместника си, капитан Григорий Тверской. Руснакът носеше наситеносин копринен кафтан и изглеждаше доста елегантен, но англичанинът се бе облякъл по модата на своята страна и бе целият в черно, с изключение на дантелените маншети и падащата колосана яка. Али дебнеше на стълбите над входа и когато Тирон влезе, за нейно огромно удоволствие той я забеляза и изискано ѝ се поклони.

– Денят ми става по-светъл благодарение на твоята весела усмивка, Али Макабе – извика ѝ той. – Никой досега не ме е радвал толкова.

Доволното кикотене на Али се разнесе зад нея, докато тичаше към покоите на господарката си. След като се убеди, че англичанинът изглежда възможно най-добре, тя спокойно можеше да се качи на каретата за Тарасови, където щеше да побъбри в кухнята с Елисавета.

– Нищо чудно, че Али ви обича, полковник – отбеляза Наташа, когато той насочи погледа си към нея. – С име като Тирон и чар, който би могъл да завладее дори замъка на лорд Барли, вие успяхте да я спечелите. Тя е убедена, че сте от един край.

– Моята баба наистина е от Ирландия – призна Тирон. – И

всъщност тя ме отгледа, защото майка ми често плаваше по моретата с баща ми.

– А какъв беше баща ви?

– Корабостроител, болярке, а когато решише, ставаше и морски търговец.

– Нима не и войник? – засмя се Наташа и като подаде с изящен жест тънката си ръка, добави. – Бих предположила, че той е бил горд рицар като сина си. Как сте усвоили всички тези ездачески умения, щом баща ви е бил корабостроител?

– Баба ми Меган обича конете – белите зъби проблеснаха. – Скоро след като ме отбиха, тя ме качи на седлото. Макар вече да е прехвърлила седемдесет и три години, тя още язди по един час всяка сутрин.

– Баба ти не възразява ли, че си тук, в една чужда страна? Сигурна съм, че би предпочела да може да те вижда от време на време.

– Така е, но не мога да направя нищо. Поне засега.

Тъмните вежди се надигнаха въпросително.

– Звучи доста сериозно, полковник.

Тирон вдигна рамене, тъй като не виждаше смисъл да прикрива деянието си.

– Убих един човек на дуел, болярке, а тъй като неговото семейство има влияние и власт, докато моето има само богатство, посъветвах ме да напусна страната, докато духовете се успокоят, или те не открият причината за дуела.

– А тя е? – Наташа почти затаи дъх в очакване на отговора.

– Спор за жена – смирено отвърна той.

– О – пребледня Наташа и се насили да се усмихне нервно, за да прикрие безпокойството си за тази, която невинно щеше да вкара мъжа в капан. – Склонен ли сте да се карате заради жени, полковник?

– Обикновено не, болярке.

– А тази дама? Остана ли тя доволна от постъпката ви?

– Мисля, че това вече няма значение за нея. Тя почина скоро след като напуснах Англия.

– Колко печално, полковник. Трябва да сте я обичали много, щом сте се сражавали за нея.

– За известно време бях дълбоко убеден, че любовта ми към нея ще устои на всяко изпитание. – Устните му леко потрепнаха в мрачна усмивка. – Оказа се, че греша.

Наташа не се осмели да продължи с въпросите си, защото по отсечените отговори усети, че той предпочита да не се разпростира повече

по тази тема. Тя се обърна с усмивка към капитан Тверской.

– Колко мило от ваша страна, че дойдохте с командира си тук, капитане. Сигурна съм, че ще се зарадвате да научите, че княз Жерков и дъщеря му Татяна са тук. Мисля, че сте земляци.

Като се възползва от старата си дружба с княза и хубавата му дъщеря, Наташа ги въвлече в разговор с Григорий, сетне поведе Тирон към другия край на залата, където Зиновия помагаше на две стари вдовици да си сипят закуски и боровинково вино. Опитвайки се да овладее гласа си за да не трепне при запознаването, Наташа за сетен път се запита дали постъпва правилно.

– Извини ме за момент, Зиновия – промълви тя зад гърба на девойката. Докато младата болярка се покланяше на вдовиците, Наташа хвърли поглед към Тирон.

– Сигурна съм, че сте се срещали вече, но може би без нужните формалности по запознанството.

Макар вътрешно да я побиваха тръпки от глава до пети, Зиновия стисна по-здраво бокала с вино, за да прикрие треперенето на ръцете си и се насили да се усмихне, когато се обърна към полковника. Подготвяйки се за момента, когато погледите им щяха да се срещнат, тя плъзна поглед от обувките му с квадратни върхове, завързани със спретнати фльонги, нагоре по добре оформените прасци в черни чорапи и панталоните до коленете от черно кадифе, докато погледът ѝ не стигна до обшитият с галони сюртук от същия плат. Колкото по-нагоре се качваха очите, толкова повече проблясваха белите зъби под устните, по които вече не личаха никакви отоци. Със затаен дъх Зиновия вдигна поглед още по-нагоре и накрая се взря в присмехулните сини очи, които проблеснаха закачливо и тогава въпреки усилието на волята си тя усети, че брадичката ѝ се разтреперва...

Наташа представи с изящен жест гост си.

– Зиновия, това е полковник сър Тирон Райкрофт, от Стрелецкия полк на Негово величество...

Тирон направи галантен поклон.

– За мен е голямо удоволствие да ви бъда представен официално, болярке Зенкова.

Зиновия рязко затвори уста и нервно разтвори ветрилото си, за да прикрие своето притеснение.

– О, полковник Райкрофт, никога не бих ви познала – призна с тих гласец тя. Той се извисяваше до главозамайваща височина пред нея, защото не си го спомняше толкова висок. Тя продължи нервно и

накъсано.

– Последният път, когато се срещнахме, вие бяхте прогизнал от дъжда... Е, може би не можах да ви разгледам достатъчно добре. Бяхте малко пострадал преди... Но се радвам да видя, че сте се възстановили напълно.

Пламъчето в погледа му бавно прерасна в присмехулен блясък.

– Последният път, когато се срещнахме, болярке, и двамата бяхме мокри до кости, макар все пак не чак толкова, колкото при друга наша среща, на която имах възможност да се наслада.

– О! – Възклицанието прозвуча съвсем слабо. Зиновия побърза да разтвори ветрилото с треперещи пръсти, за да прикрие смущението си и да охлади пламтящите бузи, забравяйки, че въздухът в помещението е доста прохладен. Хвърли поглед, за да провери дали Наташа е чула нещо, но дори след като се увери, че тя не е забелязала нищо смущаващо, не можеше да успокои бясно туптящото си сърце.

– Е, няма значение – побърза да подхвърли тя, за да запълни паузата в разговора им с някаква незначителна бележка. – Това изглежда тъй отдавна!

– Наистина ли? – полугласно попита Тирон, впивайки поглед в нейните очи. – Сякаш бе едва вчера, но пък се връщам към този спомен всеки ден... всяка нощ... всеки час, през който бодърствам.

Зиновия би хукнала накъдето ѝ очи видят, но си напомни за своя план и потърси с поглед Наташа за помощ, за да я види само как се усмихва доволно. Болярката, изглежда, бе безкрайно възхитена от способността на полковника с такава лекота да я смути и остави беззащитна.

Като скръдна със зъби, Зиновия възвърна самообладанието си и потупа с ветрило ръката на Тирон, сякаш едновременно го укоряваше за дръзкото напомняне и се съмняваше в твърдението му.

– Може би трябва да дадете известен отдых на въображението си, полковник. То изглежда върви само в една посока.

Устните на Тирон закачливо потрепнаха, а очите му леко се плъзнаха по нея, придавайки друг смисъл на думите.

– Уверявам ви, болярке, че въображението ми покрива всичко, но обикновено в границите на една и съща тема.

Зиновия едва се удържа да не зяпне отново и да не се изчерви както преди. Лесно можеше да си представи съдържанието на неговите видения, ако той позволеше на ума си да се връща към банята! Несъмнено тя бе прелъстявана и вземана десетки и десетки пъти в неговото въображение!

Като събра отново парчетата на своята решимост, Зиновия си възвърна поне външно самообладана истинските си чувства да се проявят, тя би използвала това деликатно и съзнателно прокара ветрилото си по ръката му. Ако позволише украшение по такъв начин, че веднага би изличила усмивката от устните му.

– Вие ме спасявахте толкова пъти, полковник, че има опасност вече да забравя броя им. Мога само да се надявам, че сте мил към мен и в своите мисли. Не бих искала да ви подозирам във вулгарност.

Тирон леко се засмя при укора, признавайки си, че тя има основания да се изчервява, тъй като бляновете му бяха по правило чувствени и не ставаха за ушите на една девица.

– Понякога ставам жертва на собствените си мечти, болярке, но бих ли могъл да премахна опасенията ви, като ви уверя в своята преданост?

– Едно уверение няма да е достатъчно – отвърна Зиновия, като лукаво се смръщи в пленителна гримаса. Небрежното извинение не й стигаше и тя се изкушаваше да си отмъсти по-сериозно. – Трябват ми доказателства за вашите думи, полковник, а след като не съм ви виждала вече близо месец, вероятно разбирате защо мога да остана с впечатление, че просто си играете с чувствата ми.

Наташа едва се удържа да не вдигне поглед към небето, тъй бе смаяна от безсрамното флиртуване. Тя вече се чувстваше спокойна за способността на полковника да се погрижи за себе си, но когато Зиновия се втурна с опънати платна и заредени оръдия да завладее сърцето на мъжа, й бе трудно да остане безучастна и мълчалива. За да не се изкушава повече да се намеси с някоя забележка, тя грациозно им се поклони и се приготви да се оттегли, като съляпо се надяваше кроежите на Зиновия да не доведат до още един смъртоносен дуел.

– Ще имате ли грижата за Зиновия, полковник? – каза тя. – Обещах на княгиня Ана, че ще я пазя добре. – Тя се засмя и си позволи да вдигне леко рамене, обяснявайки. – Всъщност никога не съм уточнявала, че ще го правя сама.

Леко кривата усмивка на полковника се появи отново, като доведе болярката почти до захлас.

– За мен ще е огромно удоволствие да се посветя на тази задача, болярке Андреевна.

– Наричайте ме Наташа – помоли го тя. – Всичките ми приятели правят така.

– За мен ще е чест, Наташа, ако и вие ми окажете същата услуга. Името ми е Тирон.

Тя го потупа по рамото почти съчувствено.

– Пази се, Тирон.

Полковникът изнесе напред крака си в дълбок поклон.

– Уверявам те, Наташа, че винаги съм полагал големи старания в тази област.

– Моля те да продължиш в този дух – насърчи го тя, като хвърли многозначителен поглед към Зиновия. Сетне се отдели от двойката и отиде при две възрастни жени, които се кискаха, отпивайки от виното.

Като се изключат тълпите хора около тях, които въпреки всичко сякаш бяха далеч, Тирон се чувстваше, сякаш е получил отдавна жадуван дар. След като дълго бе лишаван от възможността да се доближи до Зиновия, сега той не искаше да пропилее и миг и попиваше с зажаднялия си поглед лъчите на нейната хубост. Полугласно промълви, задържайки погледа й:

– Истина е, че властваш в моите мисли и сънища, Зиновия. Никой мъж не би забравил лесно това, което видях.

Зиновия простена вътрешно при дръзкото му напомняне.

– Не съм привикнала да се излагам на показ пред мъжете, полковник, и бих останала много огорчена, ако се изтървете пред някого за случката в банята или за нещо друго, което би ме накарало да се срамувам.

– Няма от какво да се боиш, Зиновия – увери я Тирон с усмивка. – Никому няма да издавам нашите тайни.

Страховете на Зиновия намаляха доста след това обещание и тя най-сетне можа да се отпусне и да отпие от виното си.

– Тревогата за това не спираше да ме терзае, полковник – призна тя. – Майка ми бе англичанка, нали разбирате, и тя ме възпита да се срамувам от публичното къпане. Вие бяхте първото ми изключение.

Очите му пламнаха още по-ярко.

– Радвам се, че никой друг не е видял съкровищата, до които можах да се докосна.

Зиновия едва чу думите му, защото повече я занимаваше неговия неотклонно втренчен в нея поглед. При всичките си пътувания в чужбина или из Русия тя не си спомняше да е срещала и по-хубави, по-сини очи. Определено не бяха сиви, както й се бе сторило първоначално, когато ги бе зърнала сред горските сенки или в мрачната баня, а имаха лазурносини ириса, оброчени с по-наситени сапфирени кръгове. Почернялото от слънцето лице ги караше да изглеждат по-живи, но същите тези лъчи, които бяха направили кожата по-тъмна, бяха изрусили и косата

му. Светлите кичури отгоре преливаха в по-тъмно по слепоочията и късо подстригания му тил. Не беше модно мъжете да се подстригват късо, но Зиновия признаваше предимствата на тази прическа, като си помислеше за неизменния шлем, с който полковникът рядко се разделяше. Каквито и да бяха мотивите му, тя бе впечатлена от резултата, защото прическата го отличаваше от другите и то по достоен за възхищение начин. Наистина, трябваше да признае, че Али е права във всяко отношение. Полковник Райкрофт бе може би най-хубавият мъж, когото беше виждала! Вече не бе тъй убедена, че събитията тази вечер ще се окажат твърде мъчителни, както предполагаше първоначално.

Зиновия кокетно се усмихна и сведе скромно очи.

– Сигурна бях, че княгиня Ана ще ви подплаши и ще ви накара да се откажете, полковник.

Тирон се засмя меко.

– Само ме поощри в опитите ми да направя впечатление на Негово величество.

Зиновия се наведе леко, за да остави полупразния си бокал на близката масичка. Един свещник, поставен върху лъскавата дървена повърхност, разпръсваше лъчи с дванадесетте си восъчни свещи, които хвърляха мека светлина върху нежната ѝ кожа. Приятно вълнение обзе Зиновия, когато осъзна предимствата на осветлението и ги използва, за да разположи оръжията си за нападение срещу мъжките инстинкти на Райкрофт.

– Моля ви, кажете ми полковник, докъде стигнахте в това начинание?

– Хм... не съм съвсем сигурен – запъна се Тирон, като не можеше да откъсне поглед от отблясъците, които пламъците хвърляха върху прозирната дантела. – Негово величество още не е отговорил на молбата ми.

– А каква бе тази молба, полковник? – Гърдите ѝ се сгряха приятно, когато усетиха погледът му да прониква през тънката тъкан. Тя се задържа още малко в тази поза, прокарвайки тънкия си пръст по ръба на чашата, докато се наслаждаваше на неговия поглед. И преди ѝ се бе случвало да ѝ се възхищават и да я изпиват с очи, но сега погледът бе като силен, замайващ нектар, какъвто не беше вкусвала преди.

– Същата, за която ви казах, когато княгиня Ана затръшна вратата си пред мен... да ми позволят да бъда ваш кавалер.

Тирон се наведе, за да вземе бокала, сякаш бе негов, и да напълни очите си с гледката на нейните млечнобели гърди. Като вдигна чаша до

устните си, той леко отпи, без да отсъства поглед от очите ѝ.

– Истина ви казвам, милейди, сърцето ми копнее за това.

Зиновия надигна ръка, за да оправи дантелата на деколтето си, като внимаваше да не срещне погледа, с който той я милваше.

– Бих ли могла да попитам колко други девойки са чули същата клетва от вас, полковник?

– Попитайте – прошепна Тирон, като пристъпи по-близо – и аз ще ви отговоря, че нито една.

– Как така сте избегнали досега оковите на брака? Бих предположила, че вие сте...

– На тридесет и четири, Милейди.

– Достатъчно зрял, за да бъдете женен... ако сте посвещавали усилията си и на други девойки, както сега на мен.

Зиновия съзнаваше, че очите му се плъзгат по деколтето ѝ, но не се опита да попречи на погледа му, макар кожата ѝ да пламтеше под огъня на тези изгарящи сини факли. Донякъде се изненада, като усети, че дишането ѝ се учестява под погледа му, но ѝ бе трудно да си поеме истински дъх, докато бе така събличана с очи.

– Нима има други девойки, които да заслужават колкото вас вниманието на мъжа? – попита Тирон. – Не съм забелязал тяхното съществуване.

– Нима сте тъй решен да ме ухажвате? – промълви тя, като най-сетне вдигна поглед към него.

– Твърдо – прошепна той без колебание, като се доближи толкова плътно, че само бухналите поли му пречеха да се долепи до нея. Пламтящите сини въглени докоснаха устните ѝ и Зиновия неволно предостави тяхната мекота на мъжките им ласки, като, тръпнеща, леко ги разтвори, за да си поеме дъх. Не знаеше с какво я е омагьосал така, но с ликуваща наслада почти усещаше устните му да докосват нейните, когато сведе поглед към устата му. Тя гледаше като хипнотизирана как той надига чашата и докосва с устни мястото, откъдето тя беше отпила.

– Сладко – въздъхна той. – Точно както си представях, че ще бъде.

Зиновия се отърси от магията на неговия неотклонно вперен поглед и като си пое дълбоко дъх, разсеяно огледа залата, опитвайки се да успокои бясно туптящото си сърце. Наоколо гостите бяха потънали в свои разговори и не им обръщаха внимание. Нямаше сплетници, алчно наострили уши да подочуят нещо. Вместо това всеки гост изглеждаше отдаден изцяло на някаква своя страст или стремеж, независимо дали бе на двадесет години или на четири пъти по толкова. Именно това правеше

приятелите на Наташа тъй забавни, остроумни и очарователни. Те не почиваха върху постиженията на дедите си, а сами градяха своята съдба и богатство.

Като сподавено ахна от изненада, Зиновия се отдръпна, щом усети ръката на Тирон леко да докосва гърдите ѝ, когато той посегна да върне чашата. Досегът накара кръвта ѝ да кипне от страст и да помете преградите на волята ѝ, като събуди всичките нейни сетива и ги хвърли във водовъртеж от чувства и смътна наслада. До този момент тя сякаш само се бе плъзгала по ръба на чувствеността и беше просто смайващо да открие колко бързо женственото ѝ тяло може да откликва на мъжкото докосване.

Макар още да не можеше да си поеме дъх, разширените очи на Зиновия се втрещиха уплашено в съсредоточеното лице на Тирон. Бузите ѝ пламнаха, когато кафявата му вежда се надигна развеселено и предизвикателно, сякаш той се осмеляваше да я обвини в някакво престъпление, тъй като и двамата съзнаваха, че тя го измъчва безмилостно с женствената си мекота. Тя внезапно осъзна, че пред нея стои не неопитен младеж, когото би могла лесно да омотае с двусмислени обещания и прелъстителни усмивки. Напротив, вече ясно личеше, че полковник Райкрофт знае правилата на играта по-добре от нея. Потресена разбра, че не тя ще го води, а точно обратното. Той щеше да я поведе към една участ, която тя желаше да избегне.

Внезапно собствените ѝ мрежи започнаха да изглеждат прекалено крехки, за да удържат неговата дързост и плам, защото той напредваше с по-голяма скорост, отколкото бе смятала за възможно, издигайки непреодолима преграда пред нейните кроежи. При бързината, с която Тирон настъпваше, тя можеше да се окаже метната по гръб и с отнето девство още преди да успее да се добере до квартирата му.

– Моля да ме извините за момент – промълви тя с треперлив глас, тъй като разбираше, че трябва да остане за известно време сама, за да си възвърне куража.

– Бих ли могъл да ви помогна по някакъв начин, милейди? – попита Тирон с преувеличена учтивост. Изглеждаше тъй смутена от докосването, че той се запита дали не му се привидяло как тя се направи, че не забелязва погледът му върху гърдите си. – Изглеждате силно притеснена.

Зиновия преглътна гневния си отговор, долавяйки иронията зад самодоволната му усмивка. Трябваше да запази присъствие на духа и да не го срязва заради откритите му попълзновения, иначе всичко щеше да бъде загубено. Като вдигна ръка, за да му попречи да се доближи

повече, тя поклати глава и се опита да го заобиколи.

– Трябва да си тръгвам.

– Може би чаша вино ще ви успокои – предложи Тирон, като сръчно хвана пръстите ѝ и ги целуна нежно. Наистина щеше да му бъде мъчно, ако тя си тръгнеше, защото не бе сигурен, че ще се върне. Та нали бе хукнала като подплашено зайче миналия път, когато той се беше опитал да изтръгне от нея отговор дали да стане неин кавалер.

– Трябва да си тръгвам! – прошепна отново Зиновия, като започна да се паникьосва, усещайки как пръстите ѝ треперят до неговите устни. Като издърпа ръката си, тя се опря в широките му гърди, сякаш се боеше, че ще бъде задържана насила. – Моля ви, отдръпнете се, полковник!

– Ще се върнете ли? – кафявата вежда се надигна въпросително. – Или да забравя, че сме се срещали?

Макар и зададен тихо, въпросът се заби в сърцето ѝ като острието на копие. Цялата болезненост се криеше в тона, издаващ ранимия и страдащ човек. Тя замръзна на мястото си и го изгледа смаяно. И докато гледаше изпитателно сините ириси, които на свой ред я наблюдаваха внимателно, тя внезапно осъзна, че за полковник Райкрофт това не е игра. Той напълно сериозно смяташе да я ухазва по всички правила и да я спечели.

Паниката на Зиновия поутихна и тя успя да овладее притесненията си, като забеляза неговия страх. Как би могъл един мъж да принуди жената да удовлетвори страстта му, когато се грижеше за чувствата ѝ? Тя плахо се усмихна и прокара тънкия си пръст по галона, който обшиваше сюртука му.

– Ще се върна – обеща тя с приглушен глас. – Ще ме чакате ли?

– Толкова дълго, колкото се наложи – обеща Тирон, като отново хвана тънките ѝ пръсти и ги поднесе към устните си.

Този път Зиновия се усмихна по-благосклонно, приемайки докосването на устните му като предложение за мир. Макар да бе понесла без удоволствие почти дузина подобни целувки от Владимир вечерта след годежа, по шума на кръвта, който пулсираше в ушите ѝ тя осъзна, че дори в целуването на ръка полковник Райкрофт беше нещо съвсем различно от всеки друг мъж, когото бе срещала досега.

Като го остави да я изпроводи с поглед, Зиновия прекоси бързо голямата зала и се качи в покоите си. Али беше тръгнала малко по-рано да види Елисавета, което осигури на Зиновия тъй нужната ѝ самота, за да подреди обърканите си чувства и да осъзнае новите усещания, които току-що ѝ бяха открити. Кръстосваше като зверче в клетка просторните

си покои, като не можеше да намери стожер, на който да се опре в объркването си. Това, в което вече беше убедена, бе огромната разлика между лекото отвращение, с което посрещаше пламенното ухажване на Владимир, и това, което току-що бе изпитала с полковника. Дори тази вечер, още преди да я докосне, тя цялата тръпнеше при мисълта, че ще бъде с него, сякаш със самото си присъствие той можеше да ѝ замае главата като на някое глуповато, безнадеждно лекомислено девойче. Очевидно цяла пропаст лежеше между чувствата ѝ към него и безразличието, меко казано, което изпитваше към годеника си.

Като отвори прозореца, Зиновия се облегна на перваза и се вгледа в звездното небе, като прехвърляше в мислите си миговете, които току-що беше прекарала с англичанина. Искеше да я лъхне свежият нощен въздух, да си поеме дълбоко дъх и да се отърси от тези странни, причудливи копнежи, които бяха събудени от неговото докосване. Като си помислеше сега, нежната милувка, с която ръката му се докосна до гърдите ѝ, бе още по-възбуждаща, защото той се бе осмелил да я погали, макар и крадешком, в присъствието на толкова много хора.

Луната излезе иззад облака и Зиновия хвърли поглед надолу, тъй като някакво раздвижване от другата страна на улицата привлече вниманието ѝ. Като прикри с ръка очите си от светлината на свещника, тя се вгледа в тъмнината навън, докато не различи сенките на двама мъже, застанали един до друг. Чак след известно време разпозна, че по-ниският е княз Алексей. Спътникът му очевидно бе един от стражите, които беше наел да я охраняват, но въпреки това нещо в неговия силует я обезпокои. Лицето му бе прикрито под папахата, каквато носеха едновременните монголи, но могъщото му тяло ѝ изглеждаше странно познато.

Привличайки отново вниманието ѝ, Алексей направи няколко крачки напред и като сложи ръце на тънкия си кръст, я погледна предизвикателно. Приглушеният му смях се разнесе в нощната тишина и под нейния поглед той отметна глава и зъбите му проблеснаха срещу обсипаното със звезди небе. Зиновия помръкна, а смехът продължаваше да ехти подигравателно и да помита доброто ѝ настроение. Тя нямаше и сянка от съмнение, че той се смее на нея, подигравайки се на надеждите, които таеше да му се изплъзне, но това само затвърди решението ѝ да вкара Тирон Райкрофт в своя капан.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зиновия възвърна силите си по начин, който би стреснал Алексей, ако знаеше, че той лежи в основата на нейната решимост. Гордостта ѝ бе уязвена и тя изгаряше от желание да накара смехът да му приседне. Като опитна изкусителка девойката се съсредоточи върху външността си, подготвяйки я за атаката, в която смяташе да се хвърли. Решена да не прояви никаква милост, докато не се окаже прелъстена и обезчестена, тя оправи дантелите си, като пристегна тънкия си кръст по-плътно и същевременно поразхлаби деколтето, което ѝ позволяваше не само да диша по-леко, но и разкриваше допълнително бюста ѝ. Тя щеше да се постарее Тиرون отново да се впусне в ухажване и ако имаше истина в предупрежденията на Наташа, че мъжът може да бъде разпален дотам, че да загуби контрол, то щеше да го накара да я заведе в квартирата си.

Като приключи с разкрасяването, Зиновия нагласи дантелата така, че закръглените възвишения под деколтето ѝ да се виждат по-добре. Сетне спусна огърлицата си, докато най-голямата бисерна висулка се залюлее примамливо в копринената падинка. Накрая напръска с темену-жена вода шията и косите си и позволи на няколко непокорни къдрици да се изплъзнат покрай лицето ѝ.

Зиновия се огледа от всички страни във високото огледало, поставено в будоара, и прецени, че е готова. Сигурно никой военен кораб не бе потеглял на бой с тъй наточени оръжия и заредени топове като нея, но този крехък съд на прелестна женственост се бе подготвил за най-жестоката битка, която трябваше да се увенчае не със завладяването на някой наперен младеж, а на зрял мъж със значителен опит.

Като свеж полъх на пролетен вятър Зиновия слезе по стълбите към вестибула пред голямата зала и се спря за миг пред входа, за да потърси с поглед своята жертва. Намери полковника сред групичка мъже, застанали на близо, и по бързината, с която той пресрещна погледа ѝ, на нея ѝ се стори, че е очаквал с нетърпение връщането ѝ. Огледа я бавно и щателно, преценявайки всяка подробност по нея, както се оглежда и преценява с възхищение някое произведение на изкуството. Зиновия лесно можеше да си представи, че той вижда и подразбира неща, за които никой друг не се бе сетил досега, а и надали някой щеше да го направи за в бъдеще. Когато погледът му докосна косата ѝ, тя знаеше, че той я вижда разпусната в цялото ѝ великолепие по голия гръб. Когато очите му се

плъзнаха по нейната гръд, той сякаш си припомни с радост мига, когато бледите възвишения бяха проблеснали под топлата светлина на фенера. А когато сините му очи се задържаха на бухналите поли, сякаш търсеха в техните гънки някакъв намек за изящното бедро и прасец, които някога бе зърнал.

Зиновия потръпна от чувствата, които той бе събудил, развълнувана, сякаш току-що я бе покрил с целувки от глава до пети. Руменина плъзна по бузите ѝ и макар тя да успя да отклони мислите си в друга, не толкова смущаваща посока, впечатлението все пак остана. То се сливаше със спомена за първата им среща, когато Тирон я измъкна от тъмните дълбини на нощната вода и тя се вкопчи отчаяно в него, без да съзнава какъв ефект има голото ѝ тяло върху неговото.

Сега, когато го познаваше малко по-добре, тя още по-ясно осъзнаваше колко мъжествен е той. Сърцето ѝ се сви при почти осезаемия спомен за мига, когато бе плътно притисната до мускулестите му гърди. Можеше дори да си припомни до най-малката подробност играта на мускулите по раменете му, изпъкналите жили, които се преплитаха по неговите ребра и стегнатия плосък корем, който зърна за миг, но остана запечатан с ума ѝ с кичурчето косми под него, което я накара да сведе поглед по-надолу и да се сепне от мъжката му разпаленост. Сега тя пак стоеше смирена под пламения му поглед. Всичките ѝ сетива напомняха за онова, което веднъж вече бе почувствала, но все още не можеше да долови напълно предстоящото. Моминският ѝ ум се луташе между собствения ѝ плах опит и грижовните, но мъгляви напътствия, които майка ѝ бе дала относно задълженията на съпругата. Смътните очертания на голямата тайна я смущаваха най-много, но същевременно я мамеха с обещания, доста по сладострастни и прелъстителни, отколкото някога бе споменавала майка ѝ.

Зиновия бавно си пое дъх и с приглушена въздишка го изпусна. С усилие на волята си възвърна самообладанието. Нямахше да попадне в клопката на собственото си любопитство или да се влюби, докато го прелъстява. И без това бе достатъчно трудно да запази присъствие на духа, докато кръвта ѝ кипеше и я сгорещяваше цялата, щом се сетеше за мига, когато се беше озовала притисната до голото му тяло.

Зиновия бавно въздъхна още веднъж, след като се убеди, че се е успокоила достатъчно, за да посрещне усмихнатия поглед на Тирон. Чувстваше се хладнокръвна и уверена, когато той тръгна към нея със сдържано нетърпение. Като вдигна глава, тя посрещна втрещения му поглед и въпреки приготвленията си чувства как се облива в руменина,

когато неговите горящи очи се потопиха в нейните. Той застана до нея, но ръката му я потупа по гърба и събуди странно приятни тръпки, а сетне замря на нейния кръст, където никой не можеше да я види.

– Вие сте дори още по-хубава сега, отколкото когато си тръгнахте преди цяла вечност – тихо прошепна Тирон и се наклони, за да вдъхне уханието ѝ.

Зелените очи се надигнаха и срещнаха неговите, а Зиновия осъзна колко наблюдателен е той всъщност. Усещаше как усмихнатите сини ириса се впиват в нейните, сякаш искат да прочетат всички тайни на мозъка ѝ, но бе убедена също, че той няма защо да чете мислите ѝ. Изглежда и най-малката подробност не можеше да му се изплъзне.

Всъщност Зиновия нямаше как да разбере в какъв хаос бе успяла да хвърли мислите на Тирон, нито да усети как се възрадва той при вида на подсилената ѝ чувственост, защото очакваше Зиновия да се върне омотана в някакъв шал като застаряваща вдовица, твърдо решена да брани честта си.

– Пребродил съм много земи като войник – продължи той с дрезгав шепот. Тя още веднъж се убеди, че нищо не му е убягнало, когато погледът му се плъзна надолу по откренатия ѝ корсаж. – Но никоя девойка не е запленивала очите и душата ми тъй силно както вас, Зиновия. Трудно мога да се удържа да не ви докосна, както копнее сърцето ми.

– Прекалено ме ласкаете, полковник. – Тя усещаше как пръстите му се плъзгат по дантелите на нейния тоалет и бе също толкова убедена, че ако бяха сами, той щеше да изпробва здравината на възела, който държеше копринените шнулове. Никога не съм срещала мъж, който познава жените тъй добре, че веднага да разбере, ако те са оправили външността си. Тя сведе мигли и като хвърли кокетен поглед под копринените им завеси, запита свенливо. – Нима трябва да ме вините, че искам да изглеждам по-добре?

– Нима някой би могъл да намери вина в съвършенството? – незабавно отвърна Тирон. Усмивката му бе хипнотизираща. – Вие спечелихте напълно и безмерно моето внимание, Зиновия. Бих искал само да сме сами, за да ви докажа как искрено копнея за вашето присъствие.

Усетила, че планът ѝ е на път да се увенчае с успех, но все още опасяваща се да не подплаши плячката, Зиновия се усмихна благосклонно и се опита да овладее вълнението си. Имаше нещо дълбоко чувствено в трепета, който я обземаше в негово присъствие, като при това усещането далеч не бе неприятно.

– Да си мисля ли, полковник, че бихте искали да ме отведете във

вашата квартира?

– Това е най-пламенното ми желание, Зиновия. Та няма дъхът ми не спира само мисълта, че мога да остана насаме с вас! Често ме измъчва споменът за блаженството на нашата първа среща в банята и с цялото си сърце копнея тази среща да се повтори.

– Мисля, че би трябвало да внимавам в такъв случай – промълви тя срамежливо. – Тогава вие ми позволехте да избягам неопетнена, но ще допуснете ли това още веднъж?

– Крайно съмнително е дали пак ще успея да проявя подобна сдържаност – призна Тирон и се усмихна с чара, който тя започваше да опознава. – Все пак ако още веднъж ми бъде отпусната подобна възможност, надявам се, че ще се обръщате към мен по малко име. В крайна сметка преживели сме заедно достатъчно неща, за да изглежда това благоприятно. Толкова ли е трудно да кажете Тирон? Или Тир, ако предпочитате. Така ме наричаше баба ми.

Зиновия прехвърли имената, сякаш пробваше на вкус някакъв сочен плод. – Тирон. Тир. Тирон. – Тя се усмихна, като направи своя избор.

– Докато не се опознаем по-добре, мисля, че Тирон ще е достатъчно.

– В твоите устни името звучи по-сладко от мед – увери я той, а очите му бяха кажи речи лакомо залепени за устата ѝ. – Но бих искал да отпия по-голяма глътка от сладкия нектар на твоите устни. Не се съмнявам, че ще е разкошен пир да те науча как се целува.

Смушението на Зиновия пролича по руменината, която пламна на бузите ѝ. Не се смяташе за благопристойно една девойка да се ориентира добре в изкуството на целувките, но тя не искаше да я смята за невежо дете.

– Кое те кара да мислиш, че се нуждаеш от обучение?

Устните на Тирон трепнаха развеселено.

– Твоята невинност личи от пръв поглед, или поне липсата на сериозен опит. – Той поднесе пръстите ѝ до устните си и промълви: – Наистина, хубавице моя, бих ревнувал, ако не бе така.

Омилостивена от неговата нежност и убедителната целувка по ръката ѝ, Зиновия вдигна очи.

– Трябва ли да те ревнувам от всички онези жени, които са те обучавали?

Тирон се засмя при недискретната ѝ забележка.

– Няма защо, милейди. Откакто те срещнах, съм твой покорен роб.

Зиновия вдигна извитата си вежда, за да изрази съмнението си и предизвикателно отбеляза:

– Чудя се чий роб наистина си ти, Тирон. Ако си мой, както твърдиш, тогава защо не съм те виждала напоследък?

Тирон постави ръка на сърцето си, за да подчертае искреното си съжаление.

– Това оплакване определено трябва да отнесеш към царя, защото изпълнявах неговата воля, но дори когато следвах заповедите му, ти владееше моите мисли.

– Приемливо извинение, донякъде... Все пак до мен достигнаха разни слухове и нямам реално доказателство в подкрепа на твоите думи.

Като усети желанието ѝ да научи нещо повече за жените в неговото минало, Тирон не ѝ даде възможност да продължи с въпросите си.

– Макар, че ми се иска да скрия красотата ти от всеки друг, трябва да споделя радостта от твоето присъствие с един приятел, Зиновия.

Полковникът вдигна ръка, за да направи знак на някой в другия край на залата, а Зиновия бавно обходи с поглед гостите, търсейки на кого маха. Няколко свещи бяха загасени, за да изпъкне по-добре слепият старец, който пееше бъшина за един войнствен княз и неговата красива невяста. Гостите изглеждаха завладени от поетичните напеви, защото не обръщаха внимание на никого и седяха заслушани в певица.

На призова се отзова един руснак, който говореше оживено с млада девойка и баща ѝ. Като забеляза жеста на полковника, хубавият офицер се поклони леко на своите събеседници и си запробива път сред гостите, а Тирон хвана под ръка Зиновия и се отдалечи от вратата. Приглушено, за да не смути заслушаните в песента гости, той ги запозна.

– Мога ли да ви представя моя заместник, капитан Григорий Тверской... Болярката Зиновия Зенкова.

Като се поклони изискано, Григорий отвърна на прекрасен английски:

– За мен наистина е чест най-сетне да се запозная с вас, болярке – Изправяйки се, капитанът весело се усмихна. – Сигурно не ме помните, защото тогава бяхте доста заета с Ладислас, но аз имах щастието да бъда един от хората, които ви се притекоха на помощ, когато вашата карета бе нападната от разбойническата банда. Разбира се, заслугата за това е изцяло на полковник Райкрофт, защото той нареди на войниците да се насочат по посока на изстрелите, които бяхме чули.

Зиновия звънко се засмя.

– Сигурна съм, че няма нужда да ви казвам колко съм благодарна

на вас и вашия командир за старанието, с което изпълнявате задължени-
ята си.

– Искрено съм убеден, болярке, че за полковник Райкрофт е било истинско удоволствие именно той да ви освободи. Той оказа почти същата услуга на няколко млади болярки, които бяха нападнати в един трактир няколко дни преди разбойниците да връхлетят върху вашата карета. Но сетне изглеждаше склонен да отрече своята заслуга, когато те го поканиха да се запознае с баща им в Москва.

Тирон изгледа полуусмихнато, полузаканително капитана и като се обърна към Зиновия, се оправда с добродушна насмешка.

– Една от тях, подобно на сестрите си, едва успяваше да мине през вратата от пълнота. Въпреки това тя си постави за цел да спечели Григорий за съпруг. Наложил се да се пхне в камината, докато тя се отказала от търсенето и си тръгнала с родата си. – Тирон вдигнал очи и като видя, че хубавата девойка, която стоеше до княз Жерков хвърля свенливи погледи на капитана, едва забележимо кимнала към нея. – Забелязвам, че има още някой, който се стреми да спечели вниманието ти, приятелю. Определено имаш успех сред младите болярки.

Усмивката на Григорий стана по-широка, като срещнал погледа на младата княгиня. Той отново се обърна към командира си и като тракнал с токове, си взел довиждане.

– Тъй като сме свободни утре, полковник, няма да се върна с вашата карета. Приех поканата на княз Жерков да му гостувам тази вечер, за да поговорим за родния ни край.

С иронична усмивка Тирон проследил капитана, който се върнал при княза и дъщеря му.

– Убеден съм, че княгинята се е полюбила на Григорий далеч повече от много други – отбелязал той. – Иначе досега да се е скрил в казармата.

– Може би трябва да се радвам, че си с мен и още не си се скрил някъде – кокетно подхвърлил Зиновия.

Тирон се засмя на абсурдното предположение, че би могъл да избяга от нея.

– На твое място, милейди, бих сметнал, че аз съм преследван. Ако искаш да ти го кажа направо, просто изгарям по теб.

Зиновия леко се усмихнал на неговата декларация и усети, че дългите му пръсти обгръщат нейните. Той я преведел през голямата зала до място, откъдето можело по-добре да виждат певеца и същевременно да са близо до сводестия изход към градината. Вратите били отворени и

нежният вятър довяваше уханието на цветята. Двата бяха погълнати един от друг, тръпнеха в очакване, но не смееха да се докоснат и Зиновия осъзна, че не хладният полъх отвън я кара да трепери. Близостта на Тирон и едва доловимият свеж аромат, който се носеше от него, я накара да усети собствената си уязвимост. Не можеше да не забележи колко е напрегнат той, но същевременно странно защо нямаше желание да избяга от очите му, когато те безсрамно се плъзнаха там, където ръцете му не можеха да го направят. Докато изучаваше всяка нейна извивка, той не се опита да прикрие копнежа си, като я принуди да го порицае с усмихнат поглед.

– Толкова ли сте зажадливи за компания, полковник, че трябва да ме поглъщате за вечеря?

– Когато останем насаме, Зиновия – дрезгаво прошепна Тирон – ще ти покажа колко жадувам за теб. Дотогава ще трябва да се наслаждавам на твоята хубост по единствения начин, който ми е позволен.

Песента продължаваше и докато топлият глас плетеше своята дивна магия, Зиновия усещаше със затаен дъх горещия поглед на мъжа и собственото си вълнение. Тя се бе надявала, че ще успее така да оплете в своите прелъстителни мрежи Тирон Райкрофт, че да го подчини напълно на волята си, но сега ѝ се струваше, че той бе по-близо от нея до подобно завоевание. Въпреки това, като си помисли какви ще бъдат последствията, ако се провали, тя продължи да поставя капаните си. Наведе се до ухото му, за да може той да плъзне поглед малко по-навътре в деколтето ѝ, и му прошепна:

– Видяхте ли градината? Гледката е прекрасна дори нощем.

Отдръпвайки се, Зиновия му се усмихна с безмълвна покана и се плъзна като видение към опасаната със стени градина. Отдалечи се доста от входа и застана под едно дърво, където сияйната лунна светлина се промъкваше между шумолящите листа и хвърляше причудливи отблясъци върху земята и тоалета ѝ. Тя застина в нощната тишина, студена и хладнокръвна като велика жрица в някой римски култ, но спокойствието ѝ бе само показно, защото вътрешно тръпнеше от безпокойство пред това, което щеше да се случи и пред собствените си объркани чувства. Чак сега разбра в пълна сила предупрежденията на Наташа, защото наистина не знаеше какво се крие зад вратата, която бе открихнала. Съзнаваше обаче, че преди да е отлетяла тази нощ женската ѝ хитрост ще бъдат подложени на най-тежкото си изпитание.

След дискретно забавяне Тирон влезе в градината. В началото той стъпваше предпазливо, докато очите му не привикнаха към лунната

светлина и измамните сенки и накрая откри тази, която търсеше, полускрита в нощния мрак. Миг по-късно той се отзова до Зиновия и се взря в повдигнатото ѝ лице и сияйните очи, които сякаш отразяваха неговите копнежи, сетне устата му я покори в страстна целувка, която я преряза като остра сабя. Въздишките им се сляха и устните му започнаха алчно да мачкат нейните, езикът му нежно докосваше езика ѝ, проверявайки реакцията ѝ, докато накрая тя се надигна на пръсти и обви врата му. Целувката му определено имаше по-голям ефект, отколкото цялата батарея женски оръжия, която Зиновия се надяваше да насочи срещу него. Тя бе като сладка упойваща медовина, по-омайна от всяка напитка, която бе вкусвала до момента.

Разделиха се задъхани, жадно поемайки си въздух, сякаш бяха препускали диво из степите, но Тирон не се задоволи само с едно отпиване. Жадуваше да получи цялата чаша. Ръцете му се плъзнаха надолу по кръста ѝ, като я притиснаха до неговото мускулесто тяло, а устата му, и алчна, се отвори, за да погълне нейната, мачкайки, притискайки, прониквайки дълбоко в топлите устни. Краката на Зиновия се подкосиха под напора на неговата страст. Нямахме нужда да се преструва, че главата ѝ се е замаяла. Земята около нея се завъртя като бясно кръжаш дървиш и тя загуби и последната си представа, за реалността наоколо. Всички сложни кроежи и изкусни планове се разтопиха под пламъка на неговата изгаряща целувка.

Като извърна лице, за да си поеме въздух, Зиновия се опита да възвърне равновесието на своя разпадащ се свят. Беше замаяна от неговата страстна пламенност, но той си оставаше единствената сигурна опора. Гореща тръпка премина по тялото ѝ, когато устните му докоснаха ухото ѝ и леко притиснаха деликатната мида. Отворената му уста се плъзна надолу по бледата колона на нейната шия, жигосвайки кожата ѝ с изгарящите целувки и нежни докосвания на езика. Зиновия притвори очи, отдавайки се на насладата на неговите блуждаещи целувки, замаяна от първия си досег с чувствените удоволствия. Под напора му тя отпусна морно глава назад, докато тилът ѝ не докосна високата дантелена яка. Сега разкошната огърлица остана комай единствената преграда пред понататъшното слизане на устните му. Изкушението бе прекалено силно за Тирон. Той се забави само част от секундата, преди да преодолее оставащото му разстояние и да впие устните си в налетите възвишения над нейното деколте.

Дъхът на Зиновия секна при дръзката атака. Трепетът ѝ се дължеше не само на накърнената моминска свенливост. Той бе породен по-скоро

от пламъка на екстаза, който бушуваше във вените ѝ. О, да! Да позволи на устните му да се разходят по нейните гърди я правеше далеч пощаслива, отколкото да го измъчва с гледката на късче от деколтето си.

Като потисна настойчивия вътрешен глас, който я съветваше да се измъкне, докато не е станало твърде късно, Зиновия продължи да се придържа към плана си и устоя на прекрасните възбуждащи ласки, като си повтаряше, че в крайна сметка това са само милувки, които не можеха да причинят зло. Въпреки това, за всеки случай, постави ръка на гърдите му, осигурявайки си възможност да избяга, ако се наложи.

Тактиката на Тирон бе изкована в продължение на дълги години и той имаше зад гърба си значителен опит като войник, любовник и съпруг. Вървял бе по бойната пътека достатъчно дълго, за да познава правилата на играта, независимо дали се отнасяше за леглото или за бойното поле. Когато не срещаше никаква наистина ожесточена съпротива, бе склонен да предположи, че врагът не би имал нищо против да се предаде. Смирението на Зиновия можеше да се тълкува като признание за поражение. Но трябваше да напредва крайно предпазливо, за да подсигури позициите си и като вдигна глава, отново впи устни в нейните със страст, на която тя сякаш не можеше да устои. Умелата му маневра целеше да успокои страховете, на девойката, и да възпламени коварно кръвта ѝ. Тогава щеше отново да поднови атаката си и да поощри покорността ѝ, макар всяко докосване до нейната мека, стегната плът го караше да гори от нетърпение да се върне отново на местата, които вече бе завоювал.

Тирон усети, че е спечелил една малка победа, когато ръката, която досега се опираше на неговите гърди, обви врата му. Усмихна се в себе си, щом тънките пръсти се плъзнаха през късата коса по тила му, но не бе загубил напълно контрол и изчака секунда, преди устата му да продължи своето дело, карайки я да тръпне под огнените целувки. Отново отпи от благоуханната роса на нейната шия и дръзко се насочи към още по-съблазнителните места.

Зиновия затаи дъх, когато целувките му се спуснаха леки като снежинки върху гърдите ѝ, но въпреки това възпламеняващата атака, която последва, я завари неподготвена. Преди да успее да се отдръпне и засрамено да го сгълчи за дързостта му, ръката му се плъзна под корсажа ѝ. Този път тя ахна, щом топлите зажаднели пръсти се склочиха около гърдата ѝ, а след това я разголиха под прохладния нощен въздух и изгрящите целувки.

– Не, сър! Не бива! – отчаяният призив бе прошепнат едва чуто, но

наранената ѝ скромност скоро се надигна с пълна сила. – Това не е прилично! – тя се опита да го отблъсне, но той я държеше здраво за ръката, като не ѝ позволяваше да се измъкне.

– Сладка Зиновия, не разбираш ли колко страстно те желая? – Горещият му дъх опари нейната кожа. – Аз съм мъж, изцяло обладан от копнежа да те имам. Отдай ми се, любов моя.

През целия си живот Зиновия никога не бе изпитвала подобно чувствено удоволствие, както когато неговия топъл език бавно докосна зърното на гърдата ѝ, наелектризирайки всичките ѝ сетива. Усещаше, че течният огън, който бавно се разпространяваше по цялото ѝ тяло, скоро ще я погълне. Сладострастието, събудено от похотливата жар на неговата уста, подкосяваше волята ѝ да се съпротивлява, защото тя страстно желаше всяка прекрасна, възпламеняваща негова целувка.

Тиرون искаше нещо повече от докосванията до подобна сладост. Вдигна глава, за да потърси в блесналите зелени очи някаква следа от страх или колебание, и не намери нищо, което да го откаже от намеренията му.

Като я вдигна в прегръдките си, той се озърна за някое скрито място, където да я дари със сърцевината на своето горещо желание. Не му се щеше всичко да свърши, без преди това да е осигурил някое убежище, където да може търпеливо да се погрижи за нейното удоволствие. Страстта му обаче бе разпалена доста над точката на кипенето. Сега почти нищо нямаше значение, освен да я получи гола в прегръдките си. Всяко прикрито място щеше да му свърши работа, за да я вземе, а ако се наложеше да го направи както са облечени, нямаше да му е за пръв път да преодолява пищни бухнали поли, за да задоволи бруталния любовен плам.

Зиновия с мъка овладя собственото си желание да му се подчини, но някъде в дъното на съзнанието ѝ бе останало незасегнато кътче на здрав разум, което ѝ позволи да види каква лудост би било да се отдаде в миг на безумна страст. С усилие на волята си възвърна частица от присъствието на духа. Както стоеше обгърнала врата му и опряла буза до неговата, тя прошепна:

– Моля те, не тук, Тиرون, умолявам те. Ако настояваш на това, ще дойда с теб в квартирата ти.

Боейки се да не пропусне момента на страстта и питайки се дали би могъл да ѝ вярва, когато пламъкът ѝ позатихне, Тиرون се взря в нея в нощния мрак, като усещаше с мъчителна яснота болезненото пулсиране в слабините си. Трябваше да излее копнежа си в нейната женска

топлина, преди да се е побъркал от това изтезание. Като помисли за очакването и за възможността тя да го изостави, той разбра, че не би могъл да понесе още едно дълго отлагане.

– Искам те сега, Зиновия. Ще ми бъде тежко да чакам.

Тихо прошепната молба трудно можеше да даде представа за бурята, която бушуваше в него. Страстите му го връхлетяха, когато отново долепи устни, за да отпие от сладката амброзия на нейната кожа.

Сетивата на Зиновия експлодираха и за миг тя забрави всичко друго, освен вълните от блаженство, които я заливаха. Само с върховно усилие на волята тя се отърси от тях и си възвърна самоконтрола.

– Нима ще обучаващ девица на едно тъй открито място? – прошепна тя до ухото му. – Където може да ни открие всеки, комуто хрумне да се разходи?

Макар да не му се искаше да отлага момента, Тирон се стегна и откъсна устни от нея, за да се опита да овладее страстта си. Тя имаше право, разбира се. Тази градина не бе съкровено място, където влюбените биха могли спокойно да се наслаждават на чувствата си. Зиновия заслужаваше много повече, помисли си той, дори само заради това, че я желаше повече от всяка друга жена, включително. Преди малко повече от три години той бе проявил търпение и нежност към девствената си съпруга. Най-малкото, което можеше да направи сега за тази девойка, бе да се отнася със същото внимание към нея.

– Очакването ще бъде мъчително изпитание за мен, Зиновия, но щом така искаш, ще удовлетвори желанието ти. – Той отново я целуна пламенно и ѝ позволи да стъпи на земята, сетне проследи със съжаление как тя оправя дрехите си. – Ще дойдеш ли с мен сега? – помоли я той. – Каретата, която наех, ни чака долу.

– Ще те помоля за още една минутка – прошепна Зиновия, след като си пое дъх. Още бе разтреперана, а не бе благоразумно да пренебрегва изгарящото желание, което той бе събудил в женственото ѝ тяло. – Ако ме изчакаш тук, ще ида да сменя тоалета си и да взема един плащ.

– Няма да ти трябват – отвърна Тирон, изгарящ от нетърпение да доведе връзката им до края и да удовлетвори сладострастието си. – Ще те топля, а няма да има значение в какви дрехи си, щом стигнем до квартирата ми.

Зиновия се изчерви при намеката му. Мисълта, че може да се окаже без дрехи, веднага породи в ума ѝ сладострастни видения за тях двамата без никакви дрехи. Заплахата, че би могла отново да се отзове гола пред напиращата му мъжка страст почти я накара да размисли, но не би

могла да се откаже от последния си шанс да се спаси от княз Владимир и да осуети кроежите на Алексей.

– Бих искала да се подготвя за теб.

Тиرون отстъпи пред молбата ѝ, проявявайки разбиране към женските ѝ притеснения. Нейно право беше да получи известно време за подготовка и да дойде, когато прецени, че е приключила.

– Последна целувка, преди да тръгнеш – той я прегърна и притисна до себе си. – Тя трябва да ми стигне за дълго.

Зиновия посрещна полуотворените му устни със своите и като се възползва от малкото си познания, плъзна език в неговата уста. Притеснена от собствената си дързост, тя се опита да се измъкне веднага, но малката провокация бе достатъчна, за да възбуди в Тиرون желание да удължи целувката. Дълго време мина, преди да я пусне и този път Зиновия не пожела да се измъкне от прегръдките му.

– Още една – примолви се тя. Като обгърна врата му с ръце, тя се притисна до него и усети учестеното биене на сърцето му.

– Трябва да тръгваш, преди да съм те взел още сега, тук – прошепна пресекиливо Тиرون, а ръката му се плъзна под кръста ѝ и я притисна до себе си. – Не ме мъчи с дълго чакане.

Макар бухналата пола да не позволяваше по-близък досег, неговата молба я накара да осъзнае положението му. Благодарна, че мракът прикрива колко е смутена, Зиновия се отдръпна и го погледна на лунната светлина. Болезнено пулсиращата вена на челото издаваше нуждата му, макар тя да не проличаваше по нищо друго.

– Сега ще отида да се преоблека и да взема един плащ. Ще ме почакаш ли тук?

– Да, любов моя, но побързай!

Тиرون почти простена от отчаяние, когато я видя да се отдалечава. Започна да кръстосва градината, опитвайки се насочи мислите си в друга посока и така да облекчи донякъде напрежението, защото знаеше, че ако тя не се върне, щеше да му е трудно да понесе сам дългия път до дома си. Никога преди не бе вземал жена насила, но Зиновия така го бе завладяла, че щеше да му бъде трудно да удържи на изкушението да нахълта в стаята ѝ горе.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Задъхана и обърквана, Зиновия спря пред входа на градината, за да се поуспокои. Бледа представа за смущението ѝ би могло да даде сравнението с пробита на няколко места фрегата, която влачат към пристанището. Женските ѝ оръжия бяха притъпени и изпотрошени, а платната на нейната самоувереност, който допреди няколко часа се изпъваха от вятъра на самонадеяните предположения, сега висяха на парцали, след като осъзна цялата дълбочина на своята наивност.

Все още задъхана от сладострастния напор на Тионовите ласки, Зиновия се постара да оправи косата и тоалета си доколкото може, но нямаше и най-малката представа как би могла да потуши болезнените тръпки в женското си тяло. Никога не си бе представяла, че може да бъде тъй дълбоко разтърсена от целувките на един мъж, защото никой ухажор не я беше възбуждал както Тирон Райкрофт. Всъщност, като се изключи Владимир, тя никога не бе допускала повече от леко докосване до устните ѝ, да не говорим за огнено завоюване на нейната уста и гърд. Дори сега не можеше да потуши пожара на копнежа, който бушуваше в нея и колкото повече приближаваше момента, когато трябваше да се появи пред погледа на гостите, толкова повече се притесняваше дали ще успее да изглежда достатъчно спокойна, докато вътрешно още тръпнеше от блаженството, в което я бяха хвърлили неговите целувки.

След няколко минути щеше да се наложи да смени дрехите си с Наташа и да се подложи на критичния и наблюдателен поглед на приятелката си, така че знаеше, че ще трябва да си придаде някакво подобие на хладнокръвен вид. Най-много се притесняваше, че ще трябва да се съблече в присъствието на Наташа, защото се боеше, че гърдите ѝ още са зачервени от страстните целувки на Тирон. В себе си бе абсолютно сигурна, че ако Наташа усетеше макар намек за това докъде е стигнал Тирон, играта щеше да приключи още преди да е започнала.

С неуверена ръка Зиновия стисна юздите на своята воля и ги стегна за изпитанието, което я чакаше. Дори ако у Наташа се появеше някакво подозрение щеше да се наложи да го успокои по някакъв начин, за да не оттегли в последния момент помощта си.

С ведър поглед, зад който се криеше огромно усилие на волята, Зиновия влезе в голямата зала и потърси с поглед Наташа. Срещна тъмните, искрящи очи и бавно кимна, сетне с безукорна походка премина през

голямата зала. Стъпките ѝ се ускориха, когато стигна до стълбите и тя нахълта тичешком в стаята си. Добрала се до безопасното място, тя се облегна изнемошяла на вратата, дишайки тежко, сякаш току-що бе спечелила трудно надбягване. Постепенно поовладя конвулсиите, които разтърсваха цялото ѝ тяло. Като си възвърна присъствието на духа, тя отиде до прозореца и разтвори пердетата. Алексей пристъпи на осветеното място, за да ѝ покаже, че е там. При вида на подигравателния му поклон тя се отдръпна и си позволи да се усмихне тържествуващо, докато дърпаше обратно копринените пердета.

Когато Наташа дойде, Зиновия вече бе успяла да смъкне стария си тоалет и да облече разкошна кадифена дреха от друг майстор, която с наситения зелен нюанс и семплата си елегантност подчертаваше хубостта ѝ. Тъй като не споделяше напълно възгледите на Наташа, тя бе подбрала тоалета специално за този случай и този път деколтето бе умишлено предизвикателно, за да е спокойна, че пламъците в Тирон няма да изгаснат съвсем, докато стигнат до неговото жилище. Едно бе да си има работа със страстта му, а съвсем друго да ѝ се наложи да отговаря на неговите въпроси, ако заподозреше нещо за мотивите ѝ да тръгне с него.

За да запази все пак някакво благоприличие, Зиновия метна на раменете си един шал, който щеше да прикрие издайническата червенина по гърдите ѝ. Също толкова ревностно, колко бе пазила в тайна първата си среща с Тирон, тя щеше вече да внимава да не издаде нищо за случилото се между тях тази вечер. Дори Али нямаше да узнае.

Като се обърна с гръб към Наташа, Зиновия ѝ позволи да завърже шнуровите на корсажа ѝ, сетне помогна на приятелката си да свали своя сарафан. В този момент се чу звънът на завързани за хамут звънчета, които отбелязваха пристигането на нейната каляска.

– Стенка се връща от Тарасови – каза тя. – Наредено му е да чака отпред, докато не спля.

– Наистина ли смяташ, че може да ме сбърка с теб? – попита нервно Наташа. Малко бе да се каже, че тя е силно притеснена от кроежите на Зиновия, особено след като чу от самия полковник, че той е стигнал до дуел заради една жена. Не бе споменал как е умряла жената и това я караше да се тревожи за съдбата на Зиновия. Въпреки това виждаше, че момичето е твърдо решено да продължи да следва плана си и ако сега я подплашеше с подобни разкрития, би могла повече да навреди, отколкото да помогне.

– Опитвай се да не говориш със Стенка, за да си помисли, че съм аз – предупреди я Зиновия. – Всичко може да се провали, ако той осъзнае

грешката си, защото веднага ще спре, за да те разпита. Ако Алексей ви следва отблизо, това може да се окаже рисковано. Ако Стенка не успее да те види ясно, просто ще предположи, че вози мен. Вече му казах къде да отиде и макар явно ще е пообъркан от желанието ми да си тръгна от празненството, ще се подчини, без да задава въпроси.

– Оставих у княз Жерков впечатлението, че си се разболяла, така че няма да се учуди на моето отсъствие, защото ще предполага, че се грижа за теб. Той обеща да поеме задълженията на домакин, така че ако никоой от гостите не види, че си тръгваме, няма за какво да се безпокоим. Къде остави полковник Райкрофт?

– Чака ме в градината. Наел е карета за тази вечер, така че няма да се наложи да вземаме твоята.

Гласът на Наташа се разнесе през синьото кадифе на тоалета, който в момента навличаше през главата си.

– И той, разбира се, с огромна охота изпълнява всичко това, имам предвид да те отведе в квартирата си и прочее.

– Доста охотно – Зиновия отказа да се разпростира повече по този въпрос и затегна корсажа на приятелката си.

Наташа огледа изпитателно във високото огледало новия си облик. Като прокара одобрително ръка по пищната дантела на яката, тя каза:

– Отдалеч Алексей може би няма да успее да ни различи. – Тя се завъртя, за да прецени ефекта от различни гледни точки, сетне раздражено се намръщи, когато погледът ѝ спря на косата.

– Боя се, че тази посивяла купа сено ще ме издаде. Имаш ли някакъв воал, за да си покрива главата?

– Този ще свърши работа. – Забелязала вече проблема, Зиновия беше подбрала един бял дантелен шал, който бе носила пред княз Алексей и го уви на свободно падащи гънки около главата на приятелката си, така че да прикрива посребрените кичури.

Като се обърна усмихната, Наташа погледна въпросително Зиновия.

– Как изглеждам?

– Красива както винаги – увери я Зиновия. – Сега застани до прозореца, сякаш се оглеждаш за каретата и позволи на Алексей да те види. Щом излезеш, не му позволявай да те наближи дотолкова, че да те разпознае. Докато смята, че съм се качила в каляската, ще му бъде интересно да провери къде искам да отида и ще язди след теб, докато Стенка не спре. Дотогава вече трябва да съм стигнала до квартирата на полковник Райкрофт.

– Алексей знае ли къде живее полковникът?

– Ако не знае, ще се постарее да научи – сухо отвърна Зиновия.

Наташа въздъхна замислено и потупа девойката по бузата.

– Като гледам как те изпиваше с поглед полковник Райкрофт тази вечер, не вярвам да отлага много своето удоволствие. Може би няма да ти бъде лесно да го държиш на разстояние, докато Алексей дойде.

– Ако не успее, ще трябва да вина само себе си – промълви Зиновия, избягвайки погледа на Наташа. Със смайване установи, че все малко желае да избегне точно този момент. Трябваше да намери начин да възвърне предишната решителност.

– Трябва да тръгвам – въздъхна Наташа, като си помисли за дългата самотна обиколка из града. Сетне на устните ѝ цъфна закачлива усмивка и тя предложи едно по-привлекателно разпределение на ролите. – Може би трябва да си разменим местата и аз да отида с полковник Райкрофт, докато ти обиколиш самичка града.

Зиновия се разсмя.

– Съмнявам се дали такава промяна в плановете ще доведе до същия резултат.

Като въздъхна разочаровано, Наташа още веднъж оплака неблагодарната си задача.

– Ще бъде тъй ужасно скучно да обикалям сама из града, а полковникът е тъй хубав.

Не последва отговор и с театрална въздишка Наташа се изправи опечалено и оправи шала, за да прикрие по-добре косата си. Приела ролята си, тя повдигна елегантно брадичка и застана до прозореца, преструвайки се, че търси с поглед каретата, като придържаше с ръка пердето. През това време Зиновия стоеше прилепена до стената, докато копринените завеси не захриха отново стаята за външни погледи. Като целуна по бузата приятелката си за сбогом, Наташа потегли и остави Зиновия да чака смълчана, докато не чу звука на потеглящата карета. Изчака още известно време, сетне се осмели да надзърне през един процеп между пердетата. Сърцето ѝ подскочи от радост, като забеляза, че Алексей и неговите наемници са тръгнали след каретата.

Несъмнено той смята, че ще ме изненада и залови неподготвена – доволно си помисли Зиновия. – Добре ще му се отрази да се почувства кръгъл глупак.

Като се уви в черен кадифен плащ и прикри внимателно лицето си с качулката, Зиновия напусна покоите си и бързо слезе по запазените само за Наташа стълби, които започваха от нейната стая. Миг по късно тя

се хвърли в прегръдките на Тирон долу в градината.

– Започвах да се чудя дали ще се върнеш – промълви той, като я притисна силно до себе си.

Зиновия отметна глава и като посрещна зажадените му устни, се сля с него в дълга целувка, докато не усети, че краката ѝ омекват, а сърцето ѝ започва да тупти бясно. Затаили дъх от предвкусане на следващата стъпка, те се разделиха. Тирон усмихнато хвана ръката ѝ и я поведе към очакващата го карета! Помогна ѝ да се качи и каза на руски нещо на кочияша, тъй като бе научил достатъчно, за да може да се оправя в подобни случаи. Сетне влезе вътре и седна до нея.

– Бързо напредвате, полковник – отбеляза усмихнато Зиновия, когато той затвори вратата зад себе си. – Вече не е толкова трудно да ви разбере човек.

– Ако знаех, че ще дойда тук, щях да започна три години по-рано да уча езика – подхвърли през рамо Тирон, докато се навеждаше да дръпне кожения капак на прозореца. Каретата потегли неочаквано и той се стовари със смях на седалката, после се надвеси над нея, а горящият му поглед потъна в сияйните дълбини на нейните очи. – Стига ми това, че можеш прекрасно да ме разбереш на какъвто и език да ти говоря, прекрасна Зиновия. Само това е от значение за мен. Струваше си да дойда, за да те открия.

– Сигурна бях, че Наташа ти е казала, че тази вечер ще съм на приема.

– Струваше си да дойда в Русия – обясни той. – Що се отнася до тази вечер, много съм щастлив, че се върна, Зиновия. Вече сериозно обмислях дали да не тръгна да те търся и не взема своето, където и да те намеря.

Като вдигна ръка, Зиновия нежно помилва бузата му в тъмнината и напипа следи от засмени бръчици край неговите устни.

– Шегувате се с мен, сър.

Вместо да отговори на това предположение, Тирон прошепна:

– Нямах представа колко дълъг може да бъде един век, докато не ми се наложи да те чакам в градината.

Тънките пръсти се плъзнаха по гърба на орловия му нос, проследявайки благородните очертания.

– А как тече времето сега?

– Боя се, че прекалено бързо.

Палецът ѝ поглади кафявата вежда, сетне връхчетата на пръстите нежно се плъзнаха надолу по гладката буза.

– Какво трябва да направим, за да го спрем?

– Остани завинаги с мен – отвърна той.

Ръката ѝ замръзна, когато забеляза, че сините очи я наблюдават напрегнато.

– Мога да прекарам с теб само няколко часа. Трябва да се върна тази нощ.

– Тогава всеки отлетял миг ще бъде завинаги загубен за мен – промълви Тирон, като обърна лице към ръката ѝ и залепи пламенна целувка на нея. Повдигна глава и леко помилва красивото ѝ лице с устни, както тя бе сторила с пръстите си. – Трябва да побързам да те взема.

– Моля те да не правиш това – въздъхна Зиновия в устните му, долепени до нейните. – По-скоро те моля да се наслаждаваш на часовете, които прекарваме заедно и да ги превърнеш в скъп спомен, който да стопля и двамата ни. Нима не е по-хубаво да се наслаждаваме бавно на любовта, оценявайки всяка капчица наслада, която тя ни предлага?

Устните му помилваха нейното чело и се допряха до пулсиращата веничка на слепоочието.

– Мъдростта ти ме смайва, Зиновия. Ако не от опит, откъде другадے си я придобила?

– От майка си – въздъхна тя, докосвайки копринените шнурове на гърдите му.

– Мъдра жена. Навярно много е обичала баща ти, щом е оставила родината си и всички приятели, за да дойде да живее тук с него.

– Жертвата не е била толкова голяма, като се има предвид какво ги свързваше. – Печална въздишка се изтръгна от устните ѝ. – Мъчно ми е, че не останаха по-дълго с мен. Княгиня Ана е много далеч от това да ги замести, а княз Алексей е нагъл развратник. Уверявам те, всяка жена би направила по-добре да избяга от него още преди да са ги запознали. Непрекъснато се боях, че може да ме завари неподготвена. Заплахите му вече ми докараха големи страхове, така че смятам за цяло чудо, че още успявам да му се измъкна невредима.

– Заплахите му? – попита Тирон, като вдигна глава и се взря в нея.

Под изпитателния му поглед Зиновия не можа да не се изчерви.

– Княз Алексей ми даде ясно да разбере, че иска да легне с мен и ме заплаши, че ще си навлека огромни неприятности, ако му се съпротивявам.

– Макар да не мога да го виня, че те е искал, отвращават ме методи-те му за убеждаване.

– Как точно изразявате и моите чувства, господин полковник.

Устата му се сведе до нейната.

– Радвам се, че дойде при мен доброволно.

Клепките на Зиновия се сведоха и тя позволи на огнените му целувки да я заспят. Мина доста време, преди Тирон най-сетне да вдигне глава, оставяйки я да въздиша блажено. С треперлив шепот тя призна:

– Целувките ти ме изпълват с желание.

– Задоволяват ли те?

– Не, не ме задоволяват – оплака се тя, като с полуотворени устни се наведе към него. – Карат ме да искам още.

С мек смях Тирон махна качулката от главата ѝ и възнагради жадните ѝ устни с нежни, продължителни целувки, докато дългите му пръсти се бореха с връзките на плаща ѝ. Когато копирените шнулове паднаха освободени, той сне кадифето от раменете ѝ и пусна дрехата да падне на седалката зад гърба ѝ. Както кремък, от чийто твърда повърхност се посипват искри, сивосините очи на Тирон проблеснаха от страст, когато бавно прокара поглед по изкусителния разкош пред него. Зиновия го наблюдаваше в полумрака, чудейки се дали не е сбъркала, като е разкрила толкова много. Затаи дъх, когато той вдигна пръст и го прокара бавно по рамото ѝ, милвайки деликатните ключици и плъзвайки ръка надолу, докато не стигна до ръба на дрехата. За миг изглеждаше, сякаш ще се задоволи да следва извивките на шията ѝ, но Зиновия, потръпвайки в предчувствие на момента, когато щеше да продължи по-надолу, се притисна до него с жадно разтворени устни и потърси неговите. Това бе единственото средство, за което се сещаше, да му попречи да продължи към гърдите ѝ, но това бе по-скоро опит да се гаси огъня с огън. Целувката му я разтърси издъно, докосвайки се до самата сърцевина на нейната женственост, събуждайки всички нейни сетива, докато отворената му уста смучеше нейната и жадно пиеше сладката ѝ роса.

Но докато устните му играеха с устните ѝ, Тирон се пресегна към бедрата ѝ и като пхна ръка под тях, я придърпа в скута си, като се извърна така, че да може да се облегне на седалката. Зиновия едва ли можеше да усети нещо извън целувката, и чак когато тръпнеща си пое дъх, усети, че полата ѝ вече не е под нея. Под бедрата си можеше да почувства дръзкия напор на неговите слабини и твърдите мускули под кадифените панталони. Стресната, тя осъзна, че той е все тъй неотклонно решен да постигне крайната си цел. Всъщност ако имаше малко повече време, би могъл да се възползва от престоя в каретата, за да задоволи своята похот.

Разбирайки уязвимостта си, Зиновия се опита да слезе от скута му,

но Тирон нежно я задържа в прегръдките си. Той страстно желяше тя да остане там, защото за сетивата му бе истински празник да я усеща без безбройните бариери на поли и фусти. Бе сигурен, че нищо не би могло да го възбуди повече от тежестта на меките ѝ голи бедра върху неговите, поне докато не свали и своите дрехи.

– Не ме изоставяй, Зиновия – умолително прошепна той в ухото ѝ. – Приятно ми е да те чувствам толкова близо до мен.

В стремежа си да отклони вниманието ѝ, Тирон отново я целуна, този път без задни мисли, като изпробва здравината на съпротива ѝ. Отворената му уста притисна нейната с неистова алчност, поглъщайки опияняващата ѝ сладост и настоявайки да получи ответна страст, докато постепенно Зиновия не отхвърли задръжките си и не му даде желаното, първоначално неуверено, като позволи на езика ѝ да бъде притеглен в неговата уста, сетне пламенно, като посрещаше дръзките му набези със същата жар.

Щом се отдръпнаха, сините очи усмихнато проблеснаха към нейните, а ръката му се плъзна по гърдите ѝ, преброждайки техните възвишения и долини, и накрая се отпусна на рамото ѝ. Там пръстът уж нехайно се промъкна под шева, който свързваше ръкава ѝ с корсажа.

Зиновия жадуваше да продължи и се притисна до него, а полуотворените ѝ устни замилваха леко като перца неговите. Той сякаш се въздържаше и посрещаше игривите ѝ целувки с известна резервираност. Разочарована донякъде от липсата на плам у него, Зиновия преметна ръце около врата му и като облегна лакти на неговите гърди, се вгледа в лицето му в полумрака.

– Омръзнаха ли ти неопитните ми целувки? – прошепна тихо тя, смутена от угасването на неговата страст.

Тирон се усмихна на нелепостта на това предположение.

– Запленен съм от всяка твоя частица, Зиновия, макар в момента да съм особено изкушаван от твоето облекло.

Погледът му се плъзна надолу и помилва гладките бели възвишения, които се надигаха под тясната черупка на корсажа. Макар тя сякаш да бе забравила какво се разкрива пред него, докато се притискаше до гърдите му, Тирон не снемаше поглед от прелъстителната гледка.

Когато вдигна очи към лицето ѝ, те блестяха като разгорени въглини и, точно както бе искала Зиновия. Открехнатата му уста се сля с нейната със същата страст, която преди няколко мига бе разрушила преградите на женската ѝ съпротива, но този път Тирон бе решен да продължи по-нататък.

С умело движение на китката той отметна ръкава от рамото ѝ и продължи надолу, помагайки на корсажа да се свлече, докато не освободи възхитителните възвишения от недостойния калъф на роклята. Ръката му жадно обхвана меката топла плът, както бе фантазирал в мъчителните си нощни видения. Окуражен от липсата на съпротива, той дръпна още по-надолу корсажа, докато другата му ръка накара гърба ѝ да се извие, за да се повдигнат още по-нагоре голите ѝ гърди. Нежните хълмчета проблеснаха сияйни и бледи в неясната светлина и го мамеха като сладък и сочен плод след дълго гладуване. Тирон умираше от глад и жадуваше да им се наслади. Ръката му обхвана една гърда, а устата му се склони, затърсила чувствените местенца, като обсипваше с горещи целувки хълмовете и долчинките. Зиновия не можеше да си поеме дъх от страстта. В слабините ѝ се надигна пожар, който се разпалваше с всяка секунда, но Тирон далеч нямаше да се задоволи с постигнатото. Той искаше всичко.

В жаждата си да се наслади на блаженството, което той бе събудил в нея, Зиновия не усещаше как свободната му ръка се плъзва под полата ѝ, докато не се шумгна край бедротото ѝ и не се настани там, където досега никой не се бе осмелявал да я докосне. Ако я бе опарил, нямаше да се стресне повече. Зиновия ахна възмутено и се опита да го отблъсне и да стане. Устата му отново затвори нейната, заглушавайки гневните ѝ протести. Буйният пламък на целувката издаде неговата сладострастна жажда, но само подсили яростта на Зиновия, че е била докосната по такъв неприличен начин. Сякаш я бяха докоснали с главня!

– Моля те! Недей! – изохка тя, като откъсна устата си от неговата. Хвана китката му и се опита да спре напредването ѝ. – Не бива! Недей тук!

Тирон неохотно издърпа ръката си, като му се наложи да повика на помощ цялата си воля. Сякаш се заключи сам в желязна клетка, за да обуздае нагона си и да не я вземе веднага. Макар разпалеността, с която тя откликваше да го бе убедила в нейната страст, не си бе изгубил ума дотолкова, че да се надява да ѝ достави някаква наслада, като я насили. Вече бе решил, че с малко търпение може да превърне Зиновия в любовница, която да му бъде скъпа като съпруга. Искеше бавно да я преведе през нежностите, които си разменят влюбените и да я издигне до такива висини на насладата, че тя да не може да му устои и за в бъдеще. За да постигне подобна цел, трябваше да изчака подходящия момент, само още мъничко.

– Хайде, Зиновия – успокои я той, когато тя притисна ръка до

голите си гърди, за да ги прикрие от неговия поглед. Вдигна плаща и го метна върху раменете ѝ. – Успокой се, любима. Няма да ти причиня зло.

Зиновия още тръпнеше от ужаса на неговото посегателство и не бе съвсем склонна да го послуша, когато той я покани с жест да се облегне на него. Като пхна ръка в процепа на плаща, тя оправи роклята си обратно над гърдите, избягвайки погледа му. Боеше се, че той може да види в очите ѝ страх, различен от онзи който я очакваше. Девојката вече силно се съмняваше, че ще успее да се изплъзне от неговия плам, защото дръзките му ръце сякаш не знаеха прегради. Преди малко тя в миг осъзна докъде ще доведе неговия неотклонен стремеж. Нищо, дори собствената ѝ смърт, нямаше да е в състояние да предотврати любовното сливане, освен ако просто не се махнеше. Гордият ястреб, който бе избрала за своя план, ставаше все по-неконтролируем. Само някакво щастливо стечение на обстоятелствата можеше да му попречи да се спусне върху нея, иначе щеше да бъде отнесена в гнездото му и глътната на една хапка, преди да е изтекла нощта.

Тирон освободи една тъмна къдрица, затисната под плаща, и я пусна в кадифената качулка, докато ѝ шепнеше успокоително.

– Зиновия, докоснах те така, Зиновия, както всеки съпруг и влюбен докосва възлюбената си. Това е нещо обичайно в брака.

– Ние не сме женени! – простена тя. Внезапно си представи дълбоко разтревоженото лице на майка си.

– По-различно ли щеше да се чувстваш, ако бяхме? – попита той и продължи с обезоръжаваща нежност. – Ти сякаш искаш тази връзка също толкова страстно, колкото и аз, а изглежда нямаш представа какво трябва да очакваш. Любима Зиновия, ако ти ми бе върнала докосването по подобен начин, аз сигурно щях да го сметна за прекрасен ордьовър, преди да е започнал същинският пир.

Очите на Зиновия трепнаха и тя го изгледа смяно, а Тирон сви рамене и се усмихна.

– Нима мислиш, че съм от желязо? Не, любима. Аз съм мъж и те искам така, както мъжът иска жена си. Искам да те докосвам, да те любя и копнея ти да ми отвръщаш със същото. Съвсем естествено е да се даряваме с наслада при нашите срещи. – Той се разсмя, когато тя отстъпи и му позволи да я притегли до себе си. – Мислех си, че знаеш какво да очакваш.

– Никога преди не съм била с мъж – промълви Зиновия и предпазливо се облегна на него. – Моята майка ми бе разказала какво да очаквам от брака, но съветите ѝ бяха някак общи и без особени подробности.

Тя явно е смятала, че съпругът ми ще се заеме с тях. Сигурна съм, че сега се обръща в гроба си. Надали е желала такава съдба за мен. Тя бе сигурна, че някой ден ще бъда свързана в почтен брак.

– Ще бъда внимателен като съпруг – обеща Тирон със обезоръжаваща топлота. – Недей да се боиш, че ще те нараня. За мъжа е далеч по-приятно жената да откликва със същата страст.

Като я притисна до себе си, Тирон се облегна на седалката, заслушан в сребърния звън на звънчетата в тихата нощ. Не поднови опитите си да я овладее в каретата, макар да не бе лесно да устои на изкушението от меката плът в прегръдката си. Въпреки това неговото търпение сякаш успокои страховете ѝ. Тя се сгуши по-плътнo до гърдите му с приглушена въздишка. Той доволно се усмихна, като притисна буза до челото ѝ и реши засега да оправдае доверието.

Каретата спря пред тясната двуетажна къща, която Тирон бе наел в Немския квартал на Москва. Ако квартирите не бяха такъв проблем по времето, когато пристигна, щеше да си потърси някое по-малко жилище и така да спести нещо от наема, а може би и част от парите, които даваше за почистване. Стаите бяха скромно мебелирани, но все пак достатъчно чисти, за да го задоволят, благодарение на грижите на една тромова вдовица, която редовно идваше да почиства. Но разпоредбите за настаняването на чужденците в града непрекъснато му създаваха затруднения. Налагаше се дълго да язди до казармите на войниците си – руснаци и още по-дълго до убежището на Зиновия.

Като слезе от каретата, Тирон свали Зиновия, сетне плати на кочияша и с нейна помощ като преводач му обеща една доста прилична сума, ако изчака някой и друг час в края на улицата. Каретата затрополи надолу по пътя, а Тирон се обърна към момичето. Вземайки я в прегръдките си, той я целуна с цялата страст, която досега се бе опитал да удържа, сетне се засмя, притегли я и потри нос в бузата ѝ. Това я накара да се изкиска, сетне тръгнаха, олюлявайки, се към вратата.

– Аз съм опиянен от твоята сладост – изтананика той в ухото ѝ.

– Тогава те моля бързо да изтрезнееш, преди да си загубил правия път – предупреди го тя, като хвърли поглед над рамото му, за да вижда къде стъпват. Като го прегърна здраво, тя се стегна в очакване на падането, което изглеждаше неминуемо.

Смехът на Тирон се разнесе надалеч, а Зиновия ахна от изненада, когато той я сграбчи здраво и я завъртя бързо около себе си. Веднага си пролича, че той се владееше прекрасно и само се закачаше с нея, за да излее някак радостта си. Когато спря, тя беше замаяна и цялата

омекнала и покорна в ръцете му. Светът продължаваше да се върти бясно и единствената ѝ опора оставаха горещите му устни, които отново се впиха в нейните.

Стигнаха до вратата и Тирон леко се наведе, за да отключи бравата, като се оплакваше от честите ѝ повреди. Най-сетне с въздишка на облекчение той натисна дръжката и бутна с рамо масивната дървена врата. Нахълта в тъмната стая, въртейки Зиновия във въздуха, и затвори с ритник вратата. После, станал внезапно сериозен, той спря и като се опря на близката стена, я целуна отново с пламенна страст. Ръката му се плъзна под коленете ѝ и нейните бухнали поли се усукаха около бедрата му, а краката ѝ се спуснаха на пода между неговите.

– Дай ми секунда да си поема дъх – примоли се безсилно Зиновия, почти смазана под огнения му напор. – Светът около мен се обърна с краката нагоре и още стои на главата си.

Тирон охлаби хватката си, сетне хвана двете ѝ ръце и залепи на всяка от тях по една гореща целувка. После се изправи и като обиколи помещението, запали множество свещи. С небрежен жест посочи стаята, която бе обзаведена съвсем скромно с няколко обикновени стола, малка маса, бюро и два високи шкафа.

Зиновия застана до него и се огледа, съзнавайки, че отсрочката на нейната присъда изтича с всяка мимолетна секунда. Вече бе в гнездото на ястреба; беше само въпрос навреме кога ще стане негова жертва. Макар заплахата да не ѝ изглеждаше вече толкова страшна, целта ѝ си оставаше съвсем друга.

– Доста е чисто – отбеляза Тирон, – но се боя, че е малко голо за женски вкус.

– Изглежда точно както си го представях – отвърна Зиновия с плаха усмивка. – В крайна сметка ти си войник на служба при Негово величество за кратко и скоро ще си отидеш. Въпреки това е учудващо добре поддържано.

– Плащам на една жена да ми чисти и готви – призна Тирон, като сне плаща от раменете ѝ и го сгъна на един стол. Сякаш прехласнат от красотата на безукорната млечнобяла кожа, той посегна и леко прокара длан по рамото ѝ, докато погледът му се плъзна надолу по дрехата ѝ. Запленен от съвършенството на видяното, той разсеяно добави: – Тя идва всеки ден за час-два, но си тръгва преди да съм се върнал. Ако не бе по-тежка от мен с петдесетина килограма, щях да предположа, че се страхува от мен.

– Може би аз също трябва да се страхувам от теб – свенливо

промълви Зиновия, усещайки горещината в погледа му и съзнавайки докъде може да я доведе тя. – Едва те познавам, а ето ме насаме с теб.

Тирон я целуна по челото и прошепна:

– Уплаши ли се от мен в банята?

Зиновия не намери сили да се отдръпне, когато устните му обсипаха нейните с леки, бързи целувки.

– Бях вбесена от това, че си се осмелил да ме наблюдаваш, без да си дадеш труда да ме предупредиш, че си там.

Тирон се надвеси над нея със закачлива усмивка на хубавите си устни.

– Щеше ли да ми позволиш да те разгледам, ако се бях издал?

– Разбира се, че не. – Тя се усмихна, сгушвайки се в прегръдките му. – Как можеш да питаш такова нещо?

– Тогава може би разбираш защо не пожелах да се обадя. Изкушението да те гледам как се къпеш се оказа прекалено силно за мен. И сега бих искал да те видя така, както се появи тогава, и да те притисна, както в басейна. – Той продължи да обсипва устните ѝ с леки целувки и попита: – Някой казвал ли ти е колко си прекрасна гола?

Зиновия се помъчи да се отърси от магията на неговите целувки. Съзнавайки вътрешния си трепет, тя се отдръпна от тези устни и очи, способни да я лишат от решителност и воля.

– Жените обикновено се стесняват да говорят за това – отвърна тя през рамо и усети как гърдите му се допират до гърба ѝ, когато той се доближи до нея. – А тъй като ти си единственият мъж, който ме е виждал, то трябва да приема присъдата ти, каквато и да е тя.

Тирон съвсем не бе разочарован от нейната поза, защото тя му осигуряваше прекрасна гледка към едва прикритата гърд. Мекият блясък на кожата ѝ се подсилваше от топлата светлина на свещите, разпалвайки сетивата му дотам, че да се запита дали в жилите му не тече разтопено олово. Съзерцавайки сочните плодове, той сподели какво вижда:

– Гърдите ти са сладки като роса върху медна пита и тъй меки и прелъстителни, че тръпна при самата мисъл, че скоро ще се любя с теб.

Зиновия не можа да овладее руменината, която плъзна по бузите ѝ, когато позволи на въображението си да ѝ нарисува картината. Ако това се окажеше тъй опияняващо, както ласките му досега, тя не бе сигурна дали ще може да понесе тъй голямо блаженство. Но, както побърза отново да си напомни, не бе дошла тук, за да стане негова плячка.

Тирон се наведе и притисна устни в изкусителния ѝ тил, сетне тихо попита:

– Наистина ли се страхуваш от мен, Зиновия?

– До тази вечер не се боях – честно отвърна тя и потръпна в сладостно предчувствие, когато ръцете му се плъзнаха нагоре по кръста ѝ и наближиха гърдите. Затаи дъх от изумление, когато пръстите му започнаха да си играят с техните зърна, които се стегнаха под плата. Като дръпна здраво юздата на отслабената си воля, Зиновия се засмя и се отдръпна отново, хвърляйки поглед през рамо. – Сега определено се страхувам.

– Тогава може би чаша вино ще те накара да се отпуснеш – предложи Тирон и като разкопча дрехата си, затършува в един малък шкаф. Метна небрежно куртката на гърба на един стол, после развърза шнуровете на ризата си до самия си кръст, като същевременно прехвърляше бутилките. Когато се обърна с избраната напитка в ръка, Зиновия осъзна, колко се е променил видът му. Погледът ѝ се плъзна по процепа на ризата и за миг се наслади на хубавите мускулести гърди, тук-там покрити с къдрави косми. Врълетяха я греховни видения за момента, когато се бе озовала притисната до тази гърд. Сега споменът изглеждаше също тъй ясен и пагубен за нейното самообладание, както и реалният мъж. При всяка своя крачка и дума, независимо дали бе голяма или малка, героична или обикновена, той проявяваше несравнима мъжественост, която според нея караше другите мъже да бледнеят пред него. Зиновия бе наблюдавала много представители на този пол през живота си и по време на своите пътешествия, така че бе сигурна, че от гледна точка на телосложението почти никой не можеше да се сравнява с полковника, особено пък побелелият княз Владимир. Наистина, достатъчно беше само да си представи стареца по бельо и споменът за голото тяло на англичанина придоби допълнителен ореол.

Тирон се спря до масата, за да налее вино и сетне дойде до нея, носейки само каната, за да ѝ я предложи с целувка.

– Ще си я поделим – прошепна той в устните ѝ. – Твоят вкус ще направи виното по-сладко.

С треперещи пръсти Зиновия надигна съда и отпи под топлия му поглед. На свой ред Тирон пое дълбока глътка, сетне отново впи устни в нейните.

Доста време след това той се откъсна от Зиновия и се вгледа в сияйните зелени езера, сетне кимна към тесните стълби, които водеха към тъмния коридор.

– Ще се кача, за да запаля няколко свещи за нас.

Зиновия погледна колебливо към застрашителната черна празнота

над стъпалата.

– Какво има горе?

– Спалнята ми – отвърна Тирон и вдигна въпросително вежда, като я видя да потръпва. – Горе е по-удобно, отколкото тук, мила. – Той посочи мебелите наоколо. – Както сама добре виждаш.

– Разбира се – отвърна Зиновия, очаквайки го да продължи. Моментът, когато щеше да се наложи да се раздели с девствеността си върху неговия сламеник, бързо приближаваше. Зиновия съзнаваше, че това може да е последната ѝ възможност да избяга, но за своя изненада остана. И както се опитваше да успокои угризенията на съвестта, които я налегнаха внезапно, тя се почувства сякаш някой друг бе тук на нейно място и правеше все неща, които би осъдил а преди седмица две. Оставаше си сурова реалност това, че след няколко кратки минути разпалените от нейното кокетство страсти ще бъдат удовлетворени, за да донесат облекчение ако не на нея, то поне на него. Осъзнала какво е сторила, тя не намери сили да го погледне в очите.

Тирон прекалено добре усещаше промените в настроението на жената, в която се бе влюбил, за да не забележи рязката промяна в нейното състояние. Макар да бе смутен от внезапната ѝ хладина, на него му стана изведнъж безкрайно ясно, че Зиновия не бе чак толкова въодушевена от идеята да му се отдаде. Сериозно се съмняваше дали и целувките му щяха да успеят да успокоят страховете, които я бяха обзели сега, и изглеждаше най-благоразумно да я остави за известно време сама, за да направи избора си.

Като се примири мислено с мрачната и разочароваща перспектива да се окаже лишен от сладката утеха на нейната страст, Тирон тръгна към стълбите и подхвърли натъжено през рамо:

– Ще се върна след минута.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Звукът от стъпките му, съпроводен от лекото поскърцване на дъските, постепенно заглъхна. Зиновия бе изправена пред последната преграда пред осъществяването на нейния план. Играта приближаваше края си, но нейната съвест внезапно се надигна срещу коварните кроежи и започна да я терзае немилостиво. Почтеност! Чест! Свят! Девство! Скъмност! Скрупули! Милосърдие! За всичко, което бе скъпо на нейните родители, сега тя се отплащаше с възел от лукавство и скандално поведение, като безсрамно предизвикваше действия, от които някоя по-блага, по-свенлива и по-смирена девойка би тръпнала от ужас. И всичко това само защото искаше за съпруг човек, когото да може да обича. Пътят, който си бе избрала, надали можеше да бъде наречен морален. Тя съзнателно съблазняваше един мъж, за когото знаеше, че я желае, допусна го до себе си и скоро щеше да разруши надеждите на друг, който разчиташе тя да стане негова съпруга. Защо да не понесе ударите на съдбата в името на честта така, както го правеха другите жени? – питаше я съвестта ѝ. Преди много години Наташа беше приела да се омъжи за по-възрастен човек и като награда се слоби с любов, която ѝ бе много скъпа. Защо и Зиновия да не постъпи по същия начин? Какво ѝ даваше основание да бъде тъй вироглава, че да пренебрегва морала и да мине по разбитите сърца на хората, които бе наранила?

Девойката потръпна при мисълта, че Тирон ще бъде най-пострадал от нейното лукавство. Поради някаква причина тя вече не можеше с лека ръка да пренебрегне неговите чувства. И той бе човешко същество! И той можеше да страда! И щеше да бъде наранен от нейното коварство!

Как да постъпи? Как можеше да избяга от мрежата на собствените си кроежи?

Просто като си тръгне!

Зиновия се смръщи от болка, когато гузната съвест изкрещя тези думи в съзнанието ѝ. Тя направи няколко неуверени стъпки към стълбите, а неизплаканите сълзи натежах като камък върху сърцето ѝ. После замръзна и с ужас помисли какво щеше да ѝ струва нейното тръгване. Част от нея настояваше да се махне, но имаше и друг глас, който я окуражаваше да следва плана си, ако не иска да понесе последиците.

У нея започна да се надига паника, докато стоеше заслушана в битката между двата гласа. Неохотно очите ѝ се плъзнаха към черния

кадифен жакет, метнат на стола и тя простена вътрешно, като осъзна, че планът ѝ няма да се увенчае с успех. Полковник Райкрофт бе точно това, което я бе предупредила Наташа. Той не заслужаваше да падне в капана на една лукава жена.

Преглъщайки сълзите си, като го чу да слиза по стълбите, Зиновия грабна плаща си и хукна към вратата. Тя вече натисна дръжката, готова да избяга, но в паниката си я натисна прекалено грубо и бравата отново заяде, като осуети опита ѝ да се изплъзне, без да го погледне в очите.

– Зиновия...

Тя рязко се извърна при звука от името си и го погледна със замъглени от сълзи очи. Той стоеше на най-долното стъпало с ръка, подпряна на горната греда и просто я гледаше. Можеше да прочете мъката по лицето му, да я почувства с цялото си сърце; болеше я заради него и заради самата нея, но нищо не можеше да се направи. Трябваше да си тръгне веднага!

– Остани – дрезгаво каза той. – Не ме изоставяй.

Зиновия потърси в себе си сили да му откаже, но гласът ѝ бе заглъхнал и тя можа само да отвори и затвори устата си, докато се мъчеше в безмълвна агония да произнесе думите, които щяха да ѝ помогнат да избяга.

– Остани с мен... моля те...

Молбата му накара сърцето ѝ да се свие. Плащът се изплъзна от отпуснатата ѝ ръка, а тя направи няколко неуверени крачки към него.

– Трябва да бързаме! Налага се да си тръгна...

Внезапно той се озова пред нея и я грабна в прегръдките си, а тя обви ръце около врата му. Той взе стълбите сякаш на два скока и се затича към светлата ивица, която се процеждаше през открехнатата врата в другия край на тесния коридор. Като влезе в спалнята, той я постави до просторния, грубо скован дървен нар. На прозорците в другия край на стаята висяха тънки перденца, но те бяха достатъчни, за да ги защитят от любопитни погледи.

Устата на Тирон се впи в нейната в болезнено страстна, свирепа целувка, която я прониза като светкавица. Усети я като горяща стрела с огнени пера, която прелита по всичките ѝ сетива, разпалвайки пожар във вените ѝ. Нищо не можеше да спре нейния полет, когато страстта бе разкъсала оковите си и тя мигновено поразил целта си, забивайки се дълбоко в сърцето на мъжа, който я желаше.

Пръстите на Тирон разкъсаха шнуровете на гърба ѝ и миг по късно той смъкна роклята и ризата от коприненото тяло, оставяйки ги да се

свекат около обутите в чорапи крака. Със същото нетърпение се зае да сваля и своите дрехи, а Зиновия свенливо приседна на ръба на леглото и сне чорапите си. Тя крадешком хвърляше погледи към стройното му тяло, като се правеше, че масажира челото си, за да прикрие своята недискретност. Широките мускулести рамене, тънкият кръст, плоският стегнат корем бяха точно такива, каквито си ги спомняше, но издутината по-надолу, която свидетелстваше за неговото желание, накара бузите ѝ да пламнат.

Усещайки погледа ѝ, Тирон се пресегна и махна ръката ѝ, за да разгледа по-добре лицето под нея. Виждайки издайническите червени петна по бузите ѝ, той промълви успокоително:

– Няма защо да се смущаващ, Зиновия. Позволявам ти да ме разглеждаш. Дори можеш да ме докоснеш, ако искаш.

Тя го изгледа с болезнено огорчение, тъй като не можеше да разбере неговото мъжко безразличие. Той изглежда изобщо не се притесняваше от голотата си.

Тирон нехайно сви рамене, като видя неудобството ѝ.

– Не се срамувам, че съм мъж и че те желая, Зиновия. Оставям в твои ръце всичко, което съм.

Очите му се разгоряха като въглини, когато сам започна да я изпива с поглед. Като хвана ръката ѝ, той я придърпа към себе си, докато меки-те ѝ гърди не се притиснаха до неговите. Пръстите му се плъзнаха по освободената от дрехите плът с нежни ласки, карайки я да потрепва с всяко сладостно докосване. Като прокара най-сетне дълга милувка по цялото ѝ тяло, той я целуна с такава жар, че дъхът ѝ секна.

Зиновия ахна и предпазливо постави ръце на широките му рамене, когато той я вдигна и я притисна плътно до себе си. Позата бе доста подръзка, отколкото бе предположила в банята, но той и сега не се опита да преодолее последната тънка преграда, а само разпалваше девойката с бавните, изкусителни движения на бедрата си. Топлотата на неговото тяло се разливаше по всичките ѝ сетива, а дъхът ѝ започна да става пресеклив, като всяко негово движение я караше да ахва и да се притиска блажено до него с все по-голяма страст. Той я пусна да стъпи, а огнените му целувки взеха да слизат все по-надолу по белите ѝ гърди. Внезапно Зиновия вече не знаеше къде да сложи ръцете си и с някакво странно нетърпение ги разтърка силно по гърдите му, усещайки под дланите си неговите твърди зърна. Като го обгърна, тя притисна бедра до неговите, жадна да се подчини на зова на инстинкта си и да запълни неопикуемата празнота, която кръстеше да бъде запълнена, но това не донесе

облекчение на пулсиращите ѝ слабини. Като скръцна със зъби от разочарование, тя пхна ръка между бедрата си с по-дръзко намерение, като почти изкара дъха на Тирон.

– Побързай – примоли се тя, като го придърпа към себе си в леглото. Какъвто и инстинкт да я водеше, той нямаше нищо общо със страха от Алексей.

– Внимавай, Зиновия – дрезгаво промълви Тирон. Бе докаран прекалено близо до границата на силите си, за да устои на подобно сладно мъчение. – Насладата е прекалено силна. Не мога да се въздържам повече.

Отпускайки длан, Зиновия легна по гръб на леглото, потръпвайки от чувствената наслада при допира до хладните чаршафи. Тирон я последва и застана на колене до нея, като обгърна с горящ поглед щедрите дарове на нейната хубост. Сетне се отпусна в леглото и покри разтворените ѝ устни със своята уста, целувайки я с жаждата на човек, който бе прекарал векове в пустинята, копнеейки по нея. Като пхна ръка под кръста ѝ, Тирон я постави напречно на пухения дюшек, а сетне отпусна стройното си тяло до нейната копринена мекота и нежно разтвори краката ѝ, за да допуснат неговите тесни бедра. Зиновия се напрегна, очаквайки болката да я връхлети, но той прошепна успокоително, целувайки я по слепоочието:

– Скоро ще свърши, любима. Опитай се да се отпуснеш.

Все още уплашена от момента, когато той щеше да проникне през преградата, Зиновия извърна лице и се опита да овладее тръпката си, когато той проникна до нежния щит от стегната непокорна плът. Остра болка прониза слабините ѝ и с болезнен стон тя се дръпна, отнемайки на Тирон и малкото завоювана територия. Тласкан от инстинкта си, той едва не я метна обратно на леглото, за да влезе напълно в нея, защото бе разтърсен почти до корените на мъжкото в себе си. Само с изключително усилие на волята той овладя повелята на инстинктите си. Отдръпна се и я изчака да се поуспокои, сетне отново започна да я целува и милва, извикал на помощ цялото си присъствие на духа, за да запази кавалерското си поведение.

– Извинявай – прошепна насълзена Зиновия под целувките му. – Извинявай.

– Шшт, любима – успокои я Тирон, милвайки слабините ѝ.

Този път Зиновия бе готова да му се отдаде изцяло, възмутена от себе си как е могла да се държи като страхливо девойче, когато тя самата желаше да се съединят не по-малко страстно от Тирон. Но той не бе

особено зарадван от това, което напипа, защото макар да бе проникнал донякъде, тя си оставаше все още почти девойка и прекалено тясна долу, за да го пусне безболезнено до топлата си сърцевина.

Ръката на Зиновия предпазливо се отпусна на гърдите му.

– Може ли да те докосна отново?

– Още не, любима – отвърна задъхано Тирон, разтърсван от напора на своето желание. – Просто се отпусни и ме остави да ти доставя на теб наслада, така и аз ще получа моята.

Само след няколко мига Зиновия вече усещаше, че болката и срамотът са отнесени от вихъра на блаженството. Под умелите му ласки и леки целувки тя отново започна да тръпне и стене, а непознати усещания потекоха по разбудените ѝ сетива. Тирон продължи да вае магията си, докато нежните ѝ въздишки не преминаха в стонове и тя не започна да се мятта под целувките му. Затрепери с цялото си тяло и внезапно го придърпа върху себе си, насочвайки го към тънкия процеп и жадно надигайки бедра към неговите.

Тирон също бе обладан от сляп порив да побърза и трепереше почти колкото нея, ръцете му сграбчиха бедрата ѝ за последен напор, когато се разнесе далечен звук, карайки го брутално да се отърси от омаята.

– Какво е това? – прошепна Зиновия и се заслуша с надигната глава, после очите ѝ се разшириха, когато чу тропот от конски копита, който се закова точно пред къщата.

– Някой идва – отвърна Тирон, смаян от това нахълтване по никое време.

Зиновия простена отчаяно, осъзнавайки с ужас какво е сторила. Въпреки промяната в намеренията ѝ, всичко се бе стекло така, както бе планирала. След миг Алексей щеше да нареди на хората си да разбият вратата и Тирон щеше да бъде заловен на местопрестъплението, точно както бе замислила да стане.

Като видя страха в погледа ѝ, Тирон я стисна за раменете ѝ и я разтърси.

– Боже Господи, жено, какво ти става? Не разбираш ли? Пред къщата има хора и по всичко личи, че идват тук! Не мога да измисля никакво оправдание, докато ти стоиш чисто гола!

Избута я от леглото и като ѝ помогна да се изправи, събра дрехите ѝ. Метна ги на чаршафите до нея и затърси ризата, когато върху външната врата се стовари тежък юмрук и един приглушен глас достигна до тях през дъските.

– Полковник Райкрофт! Трябва да говоря с вас!

– Вдигни ръце – нареди Тирон с притеснен шепот, без засега да обръща внимание на призива. Зиновия се подчини и той ѝ нахлузи ризата, сетне я нагласи около тънкия ѝ кръст.

– И сама мога да се облека – заяви тя, като се съвзе най-сетне и вдигна тънките си пръсти, за да закопчае копченцата между гърдите си. – Ти по-добре се облечи и се скрий някъде!

– Какво?! И да те оставя сама срещу тези хора? – Тирон се засмя грубо, отхвърляйки предложението. – Ако изобщо реша да се скрия, Зиновия, ще те взема с мен.

Заялата брава долу отново се разтърси и груб глас запита:

– Полковник Райкрофт, тук ли сте?

Личеше си, че вратата няма да се поддаде лесно. Тежки юмуруци заблъскаха дъските, напирайки да влязат.

– Полковник Райкрофт, знаем че сте тук!

Тирон отиде до прага на спалнята си и се провикна надолу:

– Слизам след минута!

– Трябва да слезете веднага, полковник – разнесе се гневният отговор. – Знаем, че болярката Зиновия е с вас. Ако незабавно не отворите тази врата, хората ми ще я разбият.

– Алексей! – прошепна Зиновия. Под въпросителния поглед на Тирон тя се изчерви и засрамено сви изящните си рамене. – Той е наел хора да наблюдават къщата на Наташа.

– Господи, Зиновия! Защо не ми каза по-рано? Можем да отидем другаде – Тирон нежно я побутна към леглото. – Облечи се и се обуй. Трябва да се измъкнем оттук!

В същия момент думите му бяха подкрепени от тежкия удар на множество яки рамене върху външната врата. Скоро последва нов напън, поставящ на изпитание здравината на дъбовите дъски.

Съзряла възможност да се измъкне от последиците на своите кроежи, Зиновия се разбърза и мигновено се подчини на заповедта на Тирон, който междувременно навлече едни бричове, ботуши и риза. След като препаса сабята си, той ѝ хвана за ръката и я поведе надолу по стълбите. Забави се за секунда, за да провери силата на поредния напън срещу вратата и прецени на око колко време имат, преди дебелиите дъски да се поддадат. Сетне вдигна плаща ѝ от пода и като го метна на рамене ѝ, я помъкна към задния изход.

Като постави пръст до устните си, Тирон ѝ махна да остане на мястото и с извадена сабя в ръка внимателно вдигна резето и открехна вратата. Безшумно, с предпазливи стъпки той се измъкна навън. Забави се

няколко секунди, стиснал сабя и огледа сенките, като бавно движеше глава, докато накрая зърна нещо вдясно. Сабята проблесна като живак в нощта и изсъска, спирайки удара на друго острие, насочено от ръката на някакъв човек, покатерил се на няколко дървени бъчви до стената. Викът му накара множество нозе да затрополят към тях. Тирон парира и следващия му удар, но надеждата да избяга със Зиновия бързо се стопи, когато иззад ъгъла на къщата се зададоха десетина задъхани юначаги. Тирон бързо отстъпи, затръшна вратата и пусна резето.

– Качвай се горе! – Той посочи с брадичка спалнята. – Ще се опитам да ги отблъсна тук.

– Трябва да ме оставиш и да избягаш! – отчаяно извика Зиновия.

– Жено, прави каквото ти казвам! – изрева на свой ред Тирон. – Няма да те оставя беззащитна срещу тях!

Стресната от заповедническия му тон, Зиновия стисна юмруци, но опита отново, като извиси глас над тряска от ударите върху двете врати.

– Ще ме изслушаш ли, Тирон? Знам какво говоря!

– Какво?! И да дам на Алексей възможност да те изнасили, а после да те закара на сигурно място? Казах ти да отиваш горе!

Зиновия изпъшка от отчаяние и тръгна към стълбите точно когато вратата поддаде и множество мускулести мъжаги нахълтаха вътре. Техният вид накара Зиновия да хукне по-бързо, макар да чу гласът на Алексей да крещи нейното име от безопасно разстояние зад стената от мъже. Тирон скочи, за да прикрие отстъплението ѝ, а дългата му сабя заплашително проблесна.

– Хванете го! – изрева Алексей и посочи с дългия си пръст полковника.

Тирон се изсмя презрително.

– Защо не го направиш сам?

Половин дузина мъже се хвърлиха да изпълнят заповедта и веднага отстъпиха с болезнени крясъци и зейнали рани.

– Пълна кесия за този, който успее да хване негодника! – извика Алексей, въбесен от упорството на Райкрофт. – Нали го търсехте! Ето ви го! Направете с него същото, което той ви стори на вас и вашите приятели! Хванете го!

Тирон нямаше възможност да отговори, защото този път цяла дузина яки мъжаги се нахвърлиха срещу него, принуждавайки го да отстъпи нагоре по стълбите. Като се качи на горната площадка, той се хвърли към спалнята и затръшна вратата зад гърба си. Пусна сабята на леглото

и препречи вратата с един тежък шкаф. Зиновия смаяно гледаше как той грабва един стол и го хвърля към прозореца. Измъкна чаршафа от леглото и завърза единия му край на възел, после застана до прозореца и измери с поглед малкия перваз под него и разстоянието, което го делеше от земята. Сетне ѝ махна да дойде до него.

– Ще те спусна от перваза до земята, сетне ще скоча след теб! – Хвърли поглед към вратата, която се тресеше от мощните удари, сетне заговори малко по-силно, за да го чуе сред този трясък. – Ако не успя, бягай към каретата и кажи на кочияша да те върне при Наташа! Разбра ли?

– Разбрах, Тирон, но на колене те моля да бягаш, преди да са те хванали.

Като я сграбчи, Тирон я прехвърли през прозореца, но докато тя се мъчеше да запази равновесие на перваза, отдолу се разнесе боботещ смях. Тирон се надвеси и видя мъж с дълги провиснали мустаци и единствен кичур коса на избръснатото теме да тича към прозореца с разперени ръце.

– Охо! Полковник Райкрофт! Май пак се срещнахме, а? Много мило от твоя страна, приятелю, да ми подхвърлиш момето. – Грамадният мъж отново се разсмя гръмогласно. – Малката гугутка май е вкусно парче, а? Сега и аз ще се облажа с твоята гозба.

– Петров! – ахна Зиновия и хвърли поглед към Тирон, който сподавено изруга.

– Това значи, че и Ладислас е тук! – промърмори той. – Трябва да попитам княз Алексей откъде си намира такива приятели!

Той помогна на Зиновия да се пхне обратно в стаята.

– Боя се, че князът е взел всички мерки, за да не се изплъзнем, щом е наел тези разбойници да ме намерят. Бъди сигурна, че умират да си отмъстят. Убеден съм, че Алексей е знаел за това, като ги е потърсил.

– Откъде е знаел как да ги намери? – объркано попита Зиновия.

– Същия въпрос бих искал да задам и аз на Алексей, ако имам тази възможност.

– По-лесно ще избягаш без мен – обади се Зиновия, плъзвайки ръка под разкопчаната му риза, за да докосне мускулестите гърди. – Няма ли да се опиташ? Обещавам ти, че Алексей няма да позволи на тези хора да ме насилват, не ѝ когато има възможност царят да научи за това...

Тирон изсумтя презрително.

– Алексей може да няма избор, ако Ладислас е тук. Злодеят те искаше и преди. Този път няма какво да му попречи да те вземе.

– Моля те да ме изслушаш, Тирон! Аз мразя повече от теб Алексей и Ладислас, но ако ме оставиш и успееш да се измъкнеш, може би ще можеш да събереш хора, за да ме изтръгнеш от техните ръце. Нали вече веднъж ме измъкна от Ладислас. Не можеш ли да го направиш пак?

Тирон се намръщи, обмисляйки предложението. Със сигурност нямаше да успее да ѝ помогне, ако бъдат пленени заедно, когато толкова много хора жадуваха да се разправят с него.

– Може би ще успее. Някои приятели живеят наблизко. Английски офицери. Ако си пробия път, те ще ми се притекат на помощ.

Под непрекъснатите удари дъската около резето започна да се пропуква, което накара Тирон пак да посегне към сабята си. Докато я прибираше в ножницата, вниманието му бе привлечено от капчиците кръв, посипани по белия чаршаф. За секунда не можеше да откъсне поглед от тях, сетне се обърна към Зиновия.

– Ще довърша това, което започнах преди малко обеща ѝ той с горещ шепот и бързо я целуна. – Опази се за мен.

Преглъщайки сълзите си, Зиновия се насили да му се усмихне.

– Внимавай!

Тирон се засмя в отговор, сетне скочи на прозореца и подхвърли през перваза.

– Можеш да кажеш на княз Алексей и Ладислас, че ще се върна и ще ги убия, ако ти причинят зло.

Зиновия дотича до прозореца, а той спря на перваза. Там Тирон пъкна два пръста в устата си и за голяма изненада на Зиновия силно изсвири, карайки Петров да дотича обратно, за да му послужи за публика. Мускулестият гигант зяпна нагоре, а Тирон му се усмихна и се поклонил подигравателно.

– Много мило от твоя страна, че идваш като те повикам, Петров – подразни го той и като скочи от перваза, се хвърли право върху великана, който се олюля от изненада. Зиновия допря ръка до устата си, за да заглуши уплашения си писък, но всеки звук би бил заглушен от мощния пресекалив вой, който се разнесе от едрото гърло на Петров. Той постепенно премина в оглушителен рев и внезапно заглъхна, когато полковникът се приземи с цялата си тежест върху него.

Както се бе надявал Тирон, смелия му скок бе смекчен от туловището на разбойника и само за всеки случай той вдигна юмрука си и стовари мощен удар върху масивната брадичка на замаяния бандит, изпращайки го в безсъзнание. Голямата глава се люшна безпомощно, когато Тирон провери реакцията му. Задоволен от резултата, той скочи на

крака и отупа праха от дрехите си, сякаш след обикновено подхлъзване. Сетне се обърна и с малко кривата си усмивка се поклони изискано, този път в чест на възлюбената си дама, която още стоеше на прозореца с притиснат до устата юмрук.

Засмяна от облекчение, Зиновия изръкопляска на дръзкия му подвиг и му прати въздушна целувка, после той се обърна и хукна към най-близката къща. Макар да напрягаше зрението си, скоро го изгуби в нощта и остана странно смутена, но същевременно успокоена от щастливото му избавление.

Шкафът започна да се люлее и миг по-късно Зиновия се извърна, за да посрещне мъжете, които нахълтаха вътре. Ладислас ги предвождаше, но той се закова наред стаята, след като бледите му очи я бяха пребродили за миг надлъж и нашир, без да срещнат следа от англичанина. Той сне пухкавата кожена шапка от русата си глава, пристъпи до леглото и внимателно го огледа, сетне вдигна поглед към нея. После очите му се спряха на вешите се пердета на прозореца и той бързо прекоси стаята, наведе се над перваза и се вгледа в проснатото на земята тяло.

Зиновия вирна брадичка и се постара да изгледа възможно най-надменно Ладислас, когато той тръгна ухилен към нея.

– Закъсна – съобщи тя. – Англичанинът избяга.

– И сам мога го виждам, болярке. Виждам също красивата играчка, която заряза.

Небесносините му очи се плъзнаха по загърнатата в плаща фигура, сетне се пресегна да докосне една от меките къдрици.

– Позволяваш на моят враг да се наслаждава на прелестите ти, хубавелке. Ще ти простя това, защото очевидно е останало и за другите, но искам да ми кажеш къде е отишъл.

– И очакваш, че ще ти кажа? – смаяно попита тя.

Алексей се подаде на вратата, все още на безопасно разстояние зад гърбовете на другите.

– Не си губи времето с опити да научиш нещо от нея – изръмжа той. – Никога няма да ти каже къде е офейкал любовникът ѝ. Сам ще трябва да го намериш.

Като се обърна високомерно, той изсрака с пръсти към разбойниците и те хукнаха отново навън.

– Помнете! – изпроводи ги той с вик. – Пълна кесия за онзи, който го хване!

Алексей изчака, докато стъпките им отзвучаха, сетне изгледа раздразнено Ладислас.

– Е, какво? Ще оставиш ли хората си сами да го търсят наоколо, или сам ще се опиташ да го уловиш? – той вдигна предизвикателно вежда и с подигравка към грамадния мъж. – Не ми казвай, че се страхуваш от него.

Ладислас посрещна насмешката с изсумтяване.

– Тук има само един страхливец и аз го гледам в момента.

Тъмните очи на Алексей проблеснаха гневно.

– Доколкото съм чул, ти си побягнал, когато англичанинът се появил на сцената.

– Внимавай – заплашително продума гигантът. – Никой няма да забележи липсата на един болярин в този град.

Погледът на Зиновия се прехвърляше от единия на другия. В нея се зароди надежда, че двамата биха могли да се скарат и да забравят за Тирон достатъчно дълго, за да му дадат възможност да избяга. Тя се усмихна иронично на княза.

– Обесникът, който си наел, май не проявява особено уважение към теб, Алексей? Отдавна ли се числи към прислугата ти?

Князът на разбойниците изсумтя шумно при оскърбителното й предположение.

– Никой не е господар на Ладислас. Скъпоценният ти болярин напусна Москва, за да дойде при мен, когато наредих да разпространят в града слуха, че ме интересува един англичанин. Иначе нямаше да ни видиш заедно.

– Значи възнамеряваш да убиеш англичанина? – предпазливо попита тя.

– Ще позволя на княза да получи онова, за което си е платил, след като аз си взема моето – отвърна Ладислас и й се усмихна подигравателно. – Във всички случаи, когато приключим с полковника, болярке, за теб няма да е останало много.

– Ако успеете да го хванете – намеси се гневно Алексей. – Сигурен съм, че това забавяне ще ни струва залавянето му.

Ладислас се усмихна самодоволно.

– Обещах ти да го хванем и ще го хванем.

С тези думи разбойникът се обърна на токове и излезе от стаята. Няколко секунди по-късно гласът му се разнесе под прозореца, подканяйки Петров да се изправи най-сетне на крака.

Алексей презрително огледа стаята, сбърчи нос при вида на скромните мебели и внезапно очите му пламнаха, като видя капчиците кръв по чаршафа. Извърна се рязко към Зиновия и я зашлеви с всичка сила с

опакоето на ръката си, така че я залепи за отсрещната стена.

– Така значи, кучко! Истина е! Ти си се отдала на нехранимайкото!

Зиновия се олюля замаяна, премига няколко пъти, като се опитваше да прогони мъглата пред очите си, сетне разтреперана опипа брадичката си и окървавената долна устна, чувствайки се сякаш върху половината й глава се е стоварила тухлена стена. Смътно усещаше, че от ъгъла на устата й се стича струйка кръв, но не й обърна внимание и изгледа княза със студено презрение.

– В началото бях готова да се отдам на полковник Райкрофт единствено за да осуемя плановете ти, Алексей, но вече ще положа големи усилия, за да спечеля неговата близост. Няма съмнение, че той е далеч повече мъж, отколкото ти някога ще бъдеш.

– Ще видиш как си плащам! – изкрещя Алексей, вбесен от нейното пренебрежение.

Прекомерно раздутата му гордост бе сериозно уязвена от факта, че тя е допуснала в прегръдките си един чужденец, след като му бе отказала на него. Но ето сега се прибави и оскърблението да чуе, че тя съзнателно ще се постарее да се сближи още повече с полковника.

– Ще го видиш да страда единствено по твоя вина!

– Ще трябва първо да го хванеш, Алексей, а не смятам, че ти или наетите от тебе лакеи сте на равнището на подобна задача – язвително отбеляза Зиновия.

– Ще видим, скъпа – изсумтя презрително Алексей. – Разбираш ли, Ладислас и хората му мразят англичанина почти колкото мен. Единствено въпрос на време е кога ще им падне в ръцете. Те ще го чакат в засада, докато се появи, сетне ще го завържат като бясно куче, измъкнало се от клетката си. – Князът пресече стаята и като се надвеси над Зиновия, й се изсмя в лицето. – Веднъж да сложа ръка на него, ще се постарая да запомни тази нощ за цял живот. Преди да го довърша, ще му снема кожата от гърба, а сетне ще се погрижа вече да не е способен да легне с жена до края на живота си.

На известно разстояние от къщата нощният мрак ставаше още по-гъст между дърветата на малка горичка, растяща край прашния път. Там Тирон спря, за да огледа открития участък пред него. Надникна предпазливо към улицата, сетне внимателно проучи крайпътните градини. Никаква тъмна сянка не трепваше в шубрака, не помръдваше дори и кочияшът й бе задрямал на капрата. Тирон тихомълком извади сабята си

от ножницата и се промъкна до края на дъбравата, където още веднъж се ослуша предпазливо. Не можеше да се освободи от лошото предчувствие, което го бе обзело с влизането му в горичката. Нещо му изглеждаше някак не наред, въпреки безлюдното наоколо. Не можеше да долови никакво движение или дори съмнителна сянка, които да издадат човешко присъствие. Въпреки това той се бе научил да се вслушва в инстинкта си, когато той го предупреждаваше за опасност. Предпазливо отстъпи заднешком и се готвеше да се обърне, за да хукне назад, когато внезапно главата му избухна от болка. Свлече се на колене, а в очите му безброй ослепителни светлини се завъртяха в бесен хоровод, сетне бавно загаснаха в тъмна сива пепел. През мрака, който го обгърна, той смътно усети как над него се надвесва някакъв тъмен силует и надига ръка, но замъглените сетива не можаха да реагират на време и дебелия тояга отново се стовари върху главата му. Мрачната нощ се сключи над него, изпращайки света наоколо в пълно забвение.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Далечен звън се разнесе в смълчаната нощ и привлече вниманието на Алексей. Той вдигна глава и се заслуша в приближаващия тропот на колелета и чаткането на подкови, съпровождащи пристигането на една карета и голяма група ездачи. Чуха се отсечени команди, когато файтонът и многочислената му стража спряха пред квартирата на полковника. Миг по-късно Ладислас се провикна от коридора:

– Можете да слезете, Ваше високоблагородно светлейшество – той не си направи труда да прикрие презрението си. – Хванахме англичанина!

Думите на гиганта смразиха сърцето на Зиновия и стопиха самоувереността ѝ. Бе така уверена, че Тирон ще им се изплъзне, тъй като неговите способности ѝ изглеждаха почти свръхчовешки, а ето сега трябваше да признае, че е хванат. Сети се отново за заплахите на Алексей. Можеше само да трепери от ужас при мисълта за онова, което му готвеха двамата с разбойника.

– Сега ще видиш! – тържествуващо се захили Алексей.

Като стисна жестоко ръката на Зиновия, той я помъкна със себе си и забързан слезе по стълбите. Наетата карета бе спряна пред входа и Ладислас ги чакаше там с Петров и многобройните си хора. Още двадесетина злодеи бяха останали по седлата на конете си зад файтона.

Като видя колко са многобройни, Зиновия внезапно разбра причината за провала на Тирон при опита му да избяга. Разбойниците бяха достатъчно на брой, за да се опънат мрежа от въоръжени постове на голямо пространство и да му отнемат всяка възможност да се измъкне успешно. Също толкова ясно ѝ стана, че Алексей е обещал голяма сума на Ладислас и хората му, за да осигури изпълнението на заповедите си.

Дългите пръсти се впиха грубо в рамото на Зиновия и тя се смръщи от болка, когато Алексей я блъсна към каретата. Той се надвеси над нея и, доволно ухилен, стисна тънките кости на китката ѝ, като я накара да започне да се гърчи безмълвно.

– Предупреждавам те, моето момиче. Ако се опиташ да направиш нещо, кълна се, че само ще утежниш положението на англичанина.

Ладислас, който наблюдаваше цялата сцена, пристъпи напред с ехиден блясък в бледите си очи и се загледа втренчено в болярина, докато той накрая не се обърна към него. Сетне, сякаш развеселен от

объркания поглед на княза, разбойникът се усмихна широко и отвори вратата на каретата.

– Вашата плячка е вътре, велики княже Алексей – обяви той, посочвайки с палец вътре. – Овързан е като гъска, чакаща шиша, точно както го искахте. Вече не е опасен за вас.

– Прекрасно! – въодушевено възкликна Алексей.

Със смесица от ужас и отвращение Зиновия се изтръгна от хватката на Алексей и като опря ръцете си на неговите гърди, го блъсна с всичка сила, като успя да го свари неподготвен. Той се олюля и отстъпи под силата на нейната воля, а Зиновия се обърна бързо и без да губи и миг се покатери вътре в каретата. Алексей веднага си възвърна равновесието и като изръмжа на бандитите да подсигурият вратата от другата страна, се хвърли вътре и я сграбчи за ръката, за да ѝ попречи да избяга, но скоро осъзна, че няма защо да прибягва до сила.

Видът на безпомощно отпуснатото тяло на Тирон изпълни Зиновия с безумен ужас. С безутешен вопъл тя падна на колене до седалката, където той лежеше неестествено прегънат и мъртвешки неподвижен. Ръцете и краката му бяха завързани здраво с дълго преплетено въже. Подобна предпазна мярка несъмнено целеше да го лиши от възможността да се движи свободно и да ги нападне, когато излезе от безсъзнание, което пък я успокои, че поне е жив.

Опасявайки се, че раните му могат да се окажат сериозни, Зиновия потърси следи от кръв под разкопчаната риза по стройната му гърд. Надеждата ѝ се възвърна за миг, когато не намери нищо, но сетне страховете отново се събудиха, когато прокара пръсти по сплътената му коса и докосна огромен оток, от който се процеждаше кръв. Като поднесе ръка до очите си, от устните ѝ се изплъзна сподавен стон, тъй като зърна голямото тъмно петно, което отразяваше лунните лъчи в мократа си повърхност.

– Това е само началото – увери я Алексей, който усети как се надига страхът ѝ. Циничното му тържество разцъфтяваше с всяка секунда, щом си помислеше каква власт държи в ръцете си. Докато разполагаше с англичанина, можеше да накара девойката да моли за милост. Обеща си, че преди да го довърши, щеше да се постарее тя да пълзи в краката му. Капка по капка щеше да изцежда кървавото си отмъщение от Райкрофт, докато не го превърне в къс гърчещо се от болка месо. – Успокой се, скъпа. Възлюбеният ти полковник още е жив, но скоро ще съжали за това.

– Не можеш да го виниш за моите постъпки! – извика Зиновия и

гневно изправи глава, за да го изгледа.

– О, как да не мога, Зиновия – увери я почти мило Алексей. Той нехайно сви широките си рамене, когато каретата потегли. Дори под бледото сребро на лунните лъчи той можеше да види как сълзите се стичат от очите ѝ и се спускат като ручейчета по бузите. Повече от всичко го вбесяваше това, че тя проявяваше тъй дълбока загриженост за полковника, докато явно не изпитваше ни най-малки угризения за мъките, които му бе причинила. Носът му още бе крехък и чувствителен при докосване, да не говорим за малката подутина, която щеше да остане завинаги на мястото на счупването и да загрозява аристократичните му черти.

– Полковник Райкрофт ми отне едно много изискано удоволствие, което бях запазил за себе си, скъпа, и ще го накарам да си плати скъпо за това. – Алексей се надвеси над нея със самодоволна усмивка и обеща: – А ти ще наблюдаваш всичко, красавице моя, като част от наказанието си.

Омразата накара зелените очи да станат студени като лед.

– Запазено за теб ли, Алексей? Мислех си, че възнамеряваш да ме доставиш недокосната на княз Владимир.

Алексей прокара пръст по мустака си и изсумтя с цинично самодоволство.

– Можеше да позволя на съпруга ти да те опита пръв, а можеше и да не му позволя.

Зиновия преглътна думите, които бяха на върха на езика ѝ, защото знаеше, че само ще го раздразни още повече, ако изригне всичките обидни прозвища, които напълно си беше заслужил. Погнусена от самата мисъл, че се намира в една карета с него, тя нежно повдигна главата на Тирон и като се плъзна на седалката, я настани в скута си, без да я е грижа дали кръвта ще изцапа тоалета ѝ.

– О, колко си любяща и нежна към него – подигравателно каза Алексей. – Полковникът сигурно ще ти бъде много благодарен, щом му обясня, че е бил само пионка в хитрата ти игричка. Не се съмнявам, че от устата му ще се леят възхвали за твоята красота и доброта, докато аз режа от слабините му бисерите на неговото мъжество.

Зиновия разтреперана допря ръка до гърлото си и отвърна лице, мислейки с ужас за заплахата и за ролята, която бе изиграла Тирон да попадне в Алексеевите ръце. Знаеше, че никога няма да си прости, ако князът изпълнеше закана си. Заради нейната собствена съвест щеше да е по-добре, ако пъклените му кроежи за мъст застигнаха само нея.

С иронично присвити хубави устни Алексей се наведе и продължи

да я измъчва, намирайки в това удовлетворение за своята ярост и ревност.

– Нали знаеш какво означава това за един мъж, Зиновия?

Изразите му станаха откровено нецензурни и нейното ахване и ужасен поглед само поощриха вулгарността му. Може би червенината по бузите ѝ само да му се беше привидяла, но все пак му бе приятно да си мисли, че циничните му обяснения може да са накарали бузите ѝ да пламнат дотам, че да си проличи дори в полумрака.

– Вече не си девойка, Зиновия, така че разбираш, че не те лъжа. Той вече никога няма да бъде същият и ще трябва да виниш за това само себе си. Предупреждавах те, но ти не ме послуша. Когато приключи с него, той ще е само един никому ненужен евнух.

Ако Зиновия таеше макар и искрица надежда, че Алексей би могъл да бъде умиловителен от нейните молби, не би се поколебала да падне на колене пред него и да го помоли да пусне Тирон, но той очевидно беше полудял от ярост и нямаше да спре, докато не изпълни заплахите си. Тя знаеше, че те не са празни приказки и въпреки че отчаяно се мъчеше да се сети как би могла да помогне на Тирон да се измъкне от клопката, в която го бе вкарала, нищо не ѝ идваше наум. С болезнена яснота съзнаваше, че с всяко завъртане на колелата на каретата тя и нейният безстрашен, но сразен рицар се доближават до страшен край.

Когато каретата влезе в двореца на Тарасови и спря, Зиновия разбра, че не е подготвена нито физически, нито психически за изтезанията, които Алексей им бе подготвил. Налегнаха я мъчителни угризения за дяволския кроеж, който ги бе довел дотук и си казваше, че ако сега ѝ предложат да се омъжи за княз Владимир и обещаят срещу това да ги освободят, тя би се съгласила с радост и дори щеше да настоява да застане същата минута пред олтара.

Ладислас и хората му скочиха от конете и се струпяха около каретата, сякаш очакваха англичанинът да се е свестил и да започне да буйства. Вероятно доста им олекна, като го видяха да лежи в безсъзнание и все тъй неспособен да им окаже и най-малката съпротива.

Алексей нареди на четирима юначаги да отнесат пленника в коюшнията и да завържат ръцете му за гредите на тавана. Като допълнителна предпазна мярка Ладислас разпореди още неколцина да ги придружат с пистолети в ръка, в случай че полковникът се свестеше, преди да са го завързали добре.

Алексей вече не се притесняваше, че Зиновия би могла да избяга, защото тя изглеждаше като прикована към шестивето, което той надут

поведе. Така високомерно раздаваше наляво-надясно заповеди на наетите си съучастници, че пропусна да забележи дребната фигурка, която бързо се сви зад един храст, когато хората на Ладислас преминаха с товара си. Не забеляза и как мъничкият силует се прокрадна до Зиновия и я притегли зад същия храст.

– Али! – възклицанието прозвуча като приглушен шепот, но на Зиновия ѝ се щеше да извика от радост, толкова бе щастлива да види някой, който би могъл да ѝ се притече на помощ. – Още ли си тук?

– Както можете сама да се досетите, господарке, Стенка не си дава много зор да бърза за мен. – Ирландката проследи с любопитен поглед отдалечаващите се хора. – Какво все пак прави тук този обесник Ладислас? И княз Алексей с него?

– Али, трябва да ми помогнеш! – Зиновия нямаше време да обяснява. – Полковник Райкрофт е в голяма опасност.

– Е, и сама се сетих за това, като гледам как са го овързали и го охраняват – сухо отбеляза прислужницата. Тя надникна иззад храста към четиримата, които влачеха пленника си към вратата на конюшната. – Но не виждам с какво мога да му помогна срещу тези зверове.

– Ти си единствената ми надежда, Али, така че слушай внимателно – нареди Зиновия. – Трябва веднага да тръгнеш и да спреш каретата на улицата, преди тези хора да са те видели. Щом намериш Стенка, кажи му веднага да те откара в царския дворец и накарай някой от стражите да доведе майор Некрасов. Кажи на майора, че Ладислас е в града и че над полковник Райкрофт е надвиснала голяма опасност. Веднага трябва да вдигне войниците, за да го спасят. Разбра ли?

– Да, агънцето ми – прошепна Али – но вече трябва да тръгвам! Чувам Стенка да идва! – и с крадливи прибежки тя хукна към улицата, откъдето се разнасяше тропотът на каретата.

Стоплена от искрицата надежда, че Тирон може да бъде спасен, Зиновия вдигна полите си и хукна след мъжете, които се бяха струпали в конюшната, за да видят как англичанинът си плаща за престъпленията. Тук-там бяха окачени мъждиви фенери с лоени свещи, за да осветят сцената. Зиновия се промъкна в процепа между широкоплещестите мъжаги и стигна до празното пространство в средата, където стоеше Алексей. Той ѝ хвърли надменен поглед и за миг тя бе обзета от паника, като усети приповдигнатото му настроение. Той се захили с очевидно удоволствие и я помами с пръст да се приближи.

– Идваш тъкмо на време, Зиновия – той нехайно посочи стройното тяло, увиснало под гредата. – Тъкмо се готвехме да събудим хубавия ти

любовник с една студена баня. Защо не му се полюбуваш за последен път, преди да бъде обезобразен и осакатен завинаги?

Краката на Зиновия се подкосиха, когато зърна Тирон. Главата му бе безпомощно отпусната между голите разперени ръце, а краката му бяха оковани за две тежки наковални, поставени от двете му страни. Беше останал само по дългите си долни гащи, които носеше под бричовесте, но сега и те се свличаха надолу, едва прикривайки слабините му.

Зиновия преглътна болезнения си стон, когато Ладислас се пресегна, дръпна един изрусял от слънцето кичур от кестенявата коса и вдигна главата на пленника. С презрително изсумтяване той я пусна да падне отново и в следващата секунда лиснаха кофа вода върху лицето на Тирон. Главата му се залюля замаяно между раменете, докато водата се стичаше по тялото и смъкна бельото му още по-надолу. Още веднъж ведрото бе напълнено от кладенеца и лиснато върху него. Този път това свести Тирон, той се отърси от замайването и възкликна изненадано. Капчици вода се пръснаха встрани, когато вдигна глава и се огледа. Погледът му се смекчи за миг, когато откри Зиновия, сетне отново стана студен, щом забеляза синината на бузата ѝ и разцепената ѝ и подпухнала долна уста.

Алексей тържествуващо пристъпи напред и доближи лоената свещ до лицето на англичанина, за да го разгледа по-добре.

– Е, полковник Райкрофт, най-сетне се срещнахме.

– Да не си губим времето с представяне – изръмжа Тирон и замижа от светлината, сетне впи поглед в него. – Знам кой си. Краставата жаба, която се опита да принуди болярката Зиновия да задоволи похотта му. Сигурно доста се разстройваш от мисълта, че тя ме предпочита пред теб.

Алексей се разсмя с презрение и омраза.

– Разстроен съм почти толкова, колкото ще си и ти, като научиш, че тя само те използваше за свои цели. Преди няколко дни повереницата ми беше официално сгодена за княз Владимир Дмитриевич. Тя си постави за цел да бъде опетнена от някой като теб, за да избегне този брак. Както виждаш, приятелю, ти бе така глупав да повярваш, че ѝ харесваш, докато тя не дава и пукната пара за теб. Това бе обикновена хитрост, за да се спаси от брак, който я отвращава.

Тирон премести погледа си върху Зиновия и усети, че вестта за предателството ѝ го пронизва като остро копие. Макар тя да пристъпи неуверено напред и да се опита да каже нещо, той внезапно разбра, че Алексей не го бе излъгал. Бяха го използвали! Бе измамен! Направен на

глупак! И сега щеше и да си плати за това!

Сините очи студено се отместиха от нея и обходиха ухилените лица наоколо, които го наблюдаваха внимателно. Чу как те избухват в смях, когато някой им преведе казаното. Сред тях разпозна мнозина, които беше видял при първата си среща с глутницата на Ладислас. Личеше си, че те се радват на късмета си най-сетне да го хванат.

– Е, ето че ме пипна в капана си – обърна се той към Алексей. – Какво смяташ да правиш с мен?

– О, приготвил съм нещо специално, полковник. Сигурен съм, че ще страдаш до края на живота си, но това ще ти е за урок, задето се осмели да посегнеш на една руска болярка. Всъщност, приятелю, вече няма да си способен да се любиш с жена до края на живота си. След като те нашибат добре с камшик, ще бъдеш кастриран, а девойката ще гледа всичко.

Тиرون скръцна със зъби и се опита да свие крака, за да го сграбчи между тях. Един от хората на Ладислас извика предупредително, но мавивните железни наковални едва помръднаха, въпреки огромната сила на Тиرون. Въпреки това Алексей се отдръпна на безопасно разстояние и погледна полковника с разширени очи, които издадоха неговия страх. Когато възвърна дързостта си, Алексей кимна отсечено на високия юначага, който се беше съблякъл до кръста и разкръшваше могъщите си рамене, обрасли с гъсти черни косми. Това бе Голиатът, който бе избил шлема на полковника с копието си. По всичко личеше, че той с особено удоволствие щеше да се заеме с бичуването на техния враг.

Голиатът вдигна един бич с множество ремъци и застана отзад и леко вдясно от Тиرون.

– Стегни се, англичанино – избоботи той. – Обикновено си имам работа с копия и мечове, но те уверявам, че скоро ще съжалиш, че си жив.

Алексей се усмихна, предвкусвайки удоволствието. Застанал с широко разтворени крака, той скръсти ръце като някой мургав султан и зачака първия удар. Гигантът вдигна ръка и завъртя бича във въздуха.

– Нееее! О, моля те! Недей! – Зиновия се хвърли в краката на Алексей и го замоли, раздирана от ридания. – Спечели, Алексей! Можеш да ме имаш! Моля те! Не прави това! Ще ти се отдам! Моля те само да не му причиняваш зло!

– Да не мислиш, че ще го пусна? – озъби се Алексей и ѝ хвърли изпепеляващ поглед. – Ти беше само едно от мимолетните увлечения на полковника, скъпа! Нима не знаеш това? Да преспи с всяко моме, което

му хване окоето, е главното забавление на войника, когато не преследва враговете си. Не мога да се преброят всички, с които е преспал твоят скъпоценен полковник, преди да ти дойде редът! Но не! Трябваше да му се отдадеш! Добре тогава, вече не те искам! След като приключим с това тук, нямам нищо против да те дам на Ладислас да ти се порадва. Това ще е достойно наказание, задето пренебрегна предупрежденията ми. – Като отмести поглед към водача на разбойниците, Алексей го попита: – Какво ще кажеш, Ладислас? Тя достатъчна ли ти е за награда?

Зиновия рязко се извърна и ужасена изгледа русия гигант, чийто леденосини очи проблеснаха развеселено към нея.

– О, велики и пресветлейши княже – подигравателно отвърна разбойникът, – след покаянието на полковника тя е повече, отколкото се надявах да получа. Но трябва да платиш на хората ми в злато, както обеща.

Зиновия хвърли унищожителен поглед към Алексей.

– Няма да се осмелиш на такова престъпление! Царят...

Князът грубо я прекъсна.

– Болярката Андреевна пое отговорността за теб в отсъствието на жена ми. Щом ти е позволила да скиташ с англичанина, след което сте изчезнали... тогава вината за липсата ви ще падне върху нея. Царят няма да научи нищо повече по този въпрос.

Без да ѝ обръща повече внимание, Алексей кимна на голия до кръста исполин. Той отново завъртя бича и секунда по късно го стовари, от което полковникът се смръщи от болка, а Зиновия нададе отчаян вопъл. Тя се хвърли между палача и жертвата и като сграбчи здраво Тирон през тънкия кръст, се приготви да поеме върху себе си удара, поглеждайки предизвикателно към мъжете наоколо. Но помощта ѝ бе отхвърлена от този, когото искаше да защити.

Тирон почти ослепа от ярост; през червеникавата мъгла, която падна пред очите му, той видя как по лицата на враговете му цъфват иронични усмивки и нямаше нужда да чуе какво си казват, защото очевидно го смятаха за глупак, позволил на болярката да го води за носа. Пулсиращата болка на гърба му беше далеч по-поносима, отколкото тази, която разкъсваше сърцето и мозъка му. С гневно скърцане на зъби той я отхвърли с рамо.

– Коварна кучка! Махай се от мен! Дори тези обесници да ме одерат жив, не искам нищо от теб, най-малкото да ме съжаляваш или защитаваш! Ако зависи от мен, охотно те давам на Ладислас! Има искрената ми благословия!

Алексей гръмогласно се разсмя, като се наслаждаваше на смущението по хубавото лице на девойката.

– Май никой от нас вече не те иска, Зиновия. Трябва да е доста отрезвяващо да видиш, че не един, а двама мъже подред се отказват от твоите услуги.

Той вдигна едно гребло и с дръжката му я отдели от полковника, тъй като се боеше да се приближава повече.

– Сега се махай и го остави да си получи заслуженото. Вземи пример от него и скърцай със зъби, ако те боли, че си отхвърлена. Бъди доволна, че Ладислас още те иска.

С надменно кимване Алексей нареди на Голиата да продължи, като побърза да се отдръпне на безопасно разстояние, преди да се стовари вторият удар. Заслепена от сълзи, Зиновия се строполи в един тъмен ъгъл и избухна в ридания, потръпвайки от болка всеки път, когато кожешите ремъци изплющяваха върху плътта.

Не чу дори и звук, камо ли сподавена молба за милост. Но всеки удар, който се стовареше върху мускулестия гръб на Тирон, сякаш се впиваше със същата жестокост и в Зиновия.

Тя стисна глава с ръце, но не можеше да удържи конвулсивните си тръпки, докато бичуването продължаваше. Макар да изгуби броя на ударите, в съзнанието ѝ се впиваше всяко поредно стоварване на ужасния бич. Всеки път, когато той изплющеше, тя се смразяваше от ужас, сетне я побиваха студени тръпки и после чуваше как бичът отново изсвистява във въздуха. Душата ѝ пищеше под безжалостното зверство на изтезанието, на което бе подложена.

Тирон беше увиснал безпомощно във веригите си и нямаше сила дори да повдигне глава, но достойнството и куражът му си оставаха несломими. Безспорното му мъжество му спечели постепенно уважението на хората, които се бяха събрали да го накажат по свой вкус. Ладислас и съратниците му бяха само шайка бандити, но живееха сред битки и усещаха дъха на смъртта всеки ден в продължение на дълги години. Те бяха пострадали от ръката на полковника много по-тежко от Алексей. Някои от другарите им бяха убити от него, но това бе почетна смърт, с меч в ръка. Струваше им се, че този достоен противник заслужаваше същата участ. Бичуването бе нещо, което се полагаше на скимтящите от страх кучета, а всички знаеха, че полковник Райкрофт беше умел и много храбър воин. Един по един разбойниците престанаха да се наслаждават на бичуването. Постепенно недоволното мърморене между тях се засили и те се размърдаха застрашително, когато Алексей настоя ударите да

бъдат по-често. Пет пъти по десет удара се бяха стоварили върху гърба на Тирон, когато бичуването най-накрая спря, и то защото Голиатът погнушено хвърли камшика и отказа да го докосне повече.

– Да не си полудял? – изкрещя вбесено Алексей. Той не страдаше от скрупули от рода на чест и уважение към чуждото достойнство. Искаше да се наслади в пълна мяра на отмъщението си. – Аз заповядвам тук! И аз ти казвам да продължиш с наказанието, докато не реша, че е достатъчно... или се кълна, че няма да получиш нищо!

– Свършихме ти работата! – изрева Ладислас и пристъпи напред. – Ще ни платиш или...

Петров се захили, измъкна един блестящ кинжал и опипа острието му с пръсти.

– Може би ще ни платиш с кожата си, както искаше да плати англичанина.

– Ще ви платя след като бъде кастриран и нито минута по-рано – настоя Алексей, който бе прекалено възбуден, за да усети на каква опасност се излага.

– Тогава го направи сам – изсумтя презрително Ладислас. – Ние няма повече да вдигнем ръка срещу него заради човек като теб! На мен ми е достатъчно онова, което той получи дотук. Ние сме воини и го уважаваме като воин. Ако искаше да се изправим срещу него в честен бой, тогава щяхме да го пронижем, но няма да стане по начина, който ти искаш. – Разбойникът презрително посочи с брадичка окървавения, насечен гръб.

– Ти искаш да умре като жалък страхливец. Имахме числено превъзходство и го хванахме жив, както нареди, но ето какво ще ти кажа, болярно: той е далеч повече мъж, отколкото ти изобщо би могъл някога да бъдеш!

За втори път тази вечер Алексей чуваше тази неприятна истина и това само го вбеси още повече. Червените му устни оголиха бели зъби и той с ръмжене ги изруга, задето отказваха да му помогнат, сетне измъкна един остър кинжал, хвърли се напред и посегна да смъкне бельото на Тирон. Пленникът се опита да се защити от осакатяването и се замята отчаяно, но беше толкова отслабнал, че не можеше да направи нищо.

Попречи Зиновия, която свирепо се нахвърли върху Алексей с отчаяна решимост. Бе готова дори да поеме удара с тялото си и да пожертва своя живот. Тя жестоко впи дългите си нокти в лицето му, като се опитваше да го отклони в друга посока. Когато той се опита да се отърси от нея, тя заби зъби в ръката, която стискаше ножа. Болезнен вой се

разнесе от гърлото на Алексей, но Зиновия не обърна внимание на кръсците и само стисна по-здраво зъби, като разкървави ръката му и го принуди да отслаби хватката си, докато накрая не изпусна кинжала. Зиновия го блъсна и се опита да грабне оръжието, но тъмните очи на нейния противник проблеснаха яростно и като изруга, той я хвана за широкия плащ и я завъртя около себе си, сетне с всичка сила я запрати към един дебел кол. От внезапния, болезнен удар Зиновия почти загуби съзнание и замаяна отстъпи няколко крачки.

С доволно изсумтяване Алексей ѝ обърна гръб и като вдигна ножа, се запъти към своята жертва, но внезапно цялата конюшня закънтя от яростен рев. Ладислас се хвърли на помощ на Тирон и изби оръжието от ръката на княза. Кинжалът остана да трепти забит в дъските на пода.

– Стига толкова! Няма да допусна такова нещо! Получи си своята кръв! Сега трябва да мирясаш, да не те кастрирам лично аз!

От възмущение Алексей загуби всякаква предпазливост и без да се замисля, заплаши на свой ред разбойника.

– Мръсен нехранимайко! Как се осмеляваш да ме заплашваш! Че аз съм карал да пребият с камшик и разчекнат на четири и къде по-добри от теб, задето са дръзвали да ми се противопоставят!

– Няма защо да ме плашиш, приятелю – подигравателно му се усмихна Ладислас и нехайно махна към мъжете, които се струпаха около тях. – Може би трябва да се замислиш дали не грешиш. Не обичаме бояри като теб.

Внезапно вратата на конюшната се отвори с трясък и вътре нахълта майор Некрасов, последван от една дузина въоръжени войници, зад чийто гръб се виждаха други. Ладислас веднага разпозна командира и разкошните униформи на новодошлите и разбра, че е крайно време да се оттегли с хората си. Едно бе да нападне малка група стрелци наред полето, а съвсем друго да приеме сражение срещу личната стража на царя в средата на Москва, където неограничен брой войници можеха да го чакат в засада. Явно моментът не бе удобен да грабне девойката, защото от опит знаеше, че така ще накара майора да го преследва, а тъкмо от това определено се пазеше. С огромни скокове той хукна през конюшната, като крещеше предупредително към хората си. Те се разпръснаха и заизскачаха навън през всички възможни врати и прозорци. Веднъж излезли, те си пробиха с бой път до конете си и като се метнаха на седлата, се обърнаха чак когато подминаха градските порти, за да видят дали някой не ги преследва.

Алексей не бе толкова хитър. Той се изпъчи и се приготви да

протестира срещу нахълтването в дома му, но внезапно се задави, когато разпозна човека, който идваше сред разтворилия се шпалир от стрелци. Загубил ума и дума, той падна на колене пред абсолютния монарх.

– Ваше Величество! – треперливо продума той, като гласът му премина във фалцет. – Какво ви води в моя дом в тъй късен час?

– Злодеяния! – мрачно продума цар Михаил и огледа бързо вътрешността на конюшната. Кимна към приклепналата в реверанс Зиновия и си отбеляза наум насиненото ѝ лице и омачканата рокля, сетне отиде до полковника. Тирон отново бе изпаднал в безсъзнание и висеше безпомощно отпуснат на въжетата, завързани за таванските греди. Той изобщо не забеляза царя, който се смръщи болезнено, като огледа окървавения му гръб.

– Веднага развържете полковник Райкрофт! – нареди цар Михаил и махна към майор Некрасов, който се спусна с няколко други мъже, за да освободят англичанина от оковите. – Отнесете го в моята каляска. Личният ми лекар ще се погрижи за него незабавно.

Николай погледна с копнеж Зиновия, когато хората му поеха товара, но тя не го забеляза, тъй като събираше дрехите на полковника и поплака малко над вързопчето, преди да го подаде на стражника.

– Моля ви, бъдете внимателни с него – през сълзи помоли тя, докато носеха Тирон към вратата.

Цар Михаил леко повдигна вежда, не пропускайки да забележи нейната загриженост, сетне се обърна гневно към Алексей.

– Имате ли някаква причина да бичувате този човек?

– Простете ми, Велики Царю на цяла Русия – запелтечи Алексей и унижено се закланя отново. Той говореше тихо, за да не си навлече гнева на господаря. – Полковникът бе заловен в квартирата си с нашата повереница, болярката Зенкова, след като я беше обезчестил. Не можем да допуснем подобно престъпление срещу една руска болярка да остане безнаказано и тъкмо му въздавахме справедливото наказание.

– И заради това влезе в заговор с разбойниците?

– Разбойници ли, Ваше Величество? Как така? – Алексей изглеждаше силно изненадан.

– Не знаеше ли с кого си имаше работа?

Алексей се опита да се престори на невинен.

– За пръв път ги виждам. Казаха ми, че си търсят работа и аз ги наех да дадат на полковника урок друг път да не посяга на руска девица.

Михаил се намръщи и се обърна, за да изгледа Зиновия, която отчасти бе успяла да си възвърне присъствието на духа.

– Имате ли да добавите нещо, болярке?

– Ваше Величество... – Тя се обърна умопително към него отдалеч, сякаш се боеше да не го омърси със своя грях. – Ще ми позволите ли да се доближа и да се застъпя за полковника?

Цар Михаил ѝ кимна да се приближи.

– Ела, Зиновия. Любопитен сме да чуя какво имаш да кажеш.

Като пристъпи напред, тя смирено се поклони и не вдигна повече поглед, тъй като изгаряше от срам и я мъчеха угризения за това, което бе замислила и което наистина бе сторила.

– Най-смирено ви моля за прошка, Ваше Величество. Моя е вината за това, което стана тук. Не можах да намеря сили да се примиря с годежа ми за княз Владимир Дмитриевич и съзнателно съблазних полковник Райкрофт, за да ме пусне в леглото си. Предпочитах да се лиша от девството си, отколкото да приема брака, който ми бе уреден. Сторете с мен каквато е волята ви, Ваше Величество, защото аз съм виновна за злините, които се струпаха върху полковника.

– Сигурен съм, че полковник Райкрофт трудно би могъл да ти устои, като виждам твоята хубост и знам колко желаше да бъде твой кавалер, Зиновия.

Докато казваше това, цар Михаил бе вперил пронизателен поглед в княза. Алексей не даде никакво обяснение за годежа ѝ, макар Михаил да бе сигурен, че всички в двора знаеха, дето царят сериозно обмисля молбата на полковника да ухажда болярката Зенкова. Или братовчедката му и нейният съпруг не бяха обърнали внимание на тази възможност, или бяха невероятно глухи за клюките.

Цар Михаил сведе поглед към преклонената глава на своята подавица и благо поглади разбърканите къдри.

– Ще поговорим повече за това с теб и полковника, Зиновия. Можеш да се явиш на аудиенция при мен след два дни, но дотогава ще трябва да намериш безопасно убежище извън този дом. Имаш ли при кого да отидеш?

– Болярката Наталия Андреевна е моя добра приятелка, Ваше Величество. Каляската ми навярно ме чака отвън, за да ме закара в нейната къща.

– Добре! Тръгвай тогава! И имай предвид, че никому не трябва да казваш и дума за това. Няма да допусна срещу полковника да се надигне гняв, нито ще позволя ти да пострадаш от сплетниците. Разбра ли?

– Вашата милост няма равна на себе си, Ваше Величество.

След като Зиновия си тръгна, цар Михаил отново се обърна към

Алексей със студена усмивка.

– Къде все пак е нашата братовчедка? Бихме искали да поговорим с нея.

– Княгиня Ана не е тук, Светлейши Царю. Баща ѝ се разболя и я по-моли да отиде при него за известно време.

– Трябва ли да сметнем, че само ти носиш отговорност за това дело?

Алексей преглътна, като се опита да запази самообладание и попита:

– Какво дело имате пред вид, господаря?

– Нима не си подготвял сватбата между княз Владимир Дмитриевич и болярката Зенкова, знаейки прекрасно, че полковникът желае да стане неин съпруг, или вината е изцяло на Ана?

Алексей безпомощно разпери ръце.

– Разбира се, чухме за интереса на полковника, но не знаехме, че трябва да се съобразим с него. Стори ни се разумно да уредим брак между княз Владимир Дмитриевич и момичето, като се има предвид богатството на стареца и това, че той щеше да се грижи за нея. Поне Ана реши така.

– Разбираме – Цар Михаил замислено присви устни, преценявайки отговора на княза. – А нима Ана не бе чула, че Ние обмисляме молбата на полковника?

– Каква молба, Ваше Величество? – Тъмните вежди се смръщиха, когато Алексей си придаде невинен вид. – Нима сме съгрешили някак срещу Ваше Величество?

– Възможно е и да е така – тежко отвърна цар Михаил. Усещаше, че се опитват да го измамят под прикритието на абсолютната невинност, в която не бе особено убеден.

– Може би ние сгрешихме, като поставихме болярката Зенкова под ваша опека. Трябваше да вземем предвид, че тя е била възпитана далеч от обичайните ограничения, на които повечето болярки привикват от малки. Като се има пред вид възпитанието, което е получила, можем да разберем защо се е разбунтувала, когато сте ѝ уредили подобен брак. Все едно, това в момента не е от значение. Трябва дискретно да уведомиш княз Владимир, че болярката Зенкова не може да се омъжи за него, тъй като нашата повеля е друга. И знай, че не трябва да споменаваш за това никому другиму, освен на Владимир. Надяваме се, че той ще прояви достатъчно мъдрост, за да си държи езика зад зъбите. Що се отнася до твоя език, ние лично ще наблюдаваме как го изтръгват, ако се

разприказваш. Някакви въпроси?

– Някакви, Светлейши Повелителю на Цяла Русия. От мен няма да излезе и дума за случилото се – Алексей, отново разтреперан, започна да удря чело в пода.

– Добре! Значи ни разбра!

– Напълно, Ваше Величество.

– Тогава ще ти пожелаем лека нощ и сбогом, княже Тарасов. Надяваме се, че никога няма да повториш глупостта си да насочиш своята злоба срещу някой, върху когото е легнала нашата милост, нито да наемаш разбойници за злодеянията си. Още не сме приключил с това дело, но имаме достатъчно търпение, за да потърсим къде лежи истината, преди да въздадем справедливост. За твое добро се надяваме, че не си влязъл съзнателно в сговор с разбойниците.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зиновия пристигна рано в Грановитата палата за аудиенцията си при Негово величество Михаил Романов, царя на цяла Русия. Бяха минали точно четиридесет часа, откакто Всеросийският повелител ѝ нареди да се яви пред него и макар страховете ѝ да не бяха отшумели, тя чакаше пред личните му покои в бледоморав сарафан, като изглеждаше привидно спокойна и много свенлива. От своята ниша тя има възможност да наблюдава церемониалното въвеждане на полковник Райкрофт. От мястото, където бе настанена, той не можеше да не я забележи, но със стиснати челюсти и вирната брадичка Тирон отказа да го направи, докато майор Некрасов го превеждаше през предверието на царските покои към тронната зала, където царят го очакваше.

В самотата, настъпила след минаването на Тирон, Зиновия отново бе налегната от угризения и мъчителни спомени за гневния тон, с който той ѝ нареди да се маха, след като ремъците на бича за пръв път се усухаха около него. Той я бе отхвърлил с отвращение и бе позволил на Ладислас да я вземе, изпълнявайки прокобата на Наташа, че ще я намрази заради капана, в който го бе вкарала. Когато приятелката ѝ изричаше своето предупреждение, чувствата на полковника не я интересуваха чак толкова, но сега споменът за това, как я отхвърли Тирон, я изпълваше с дълбока печал. Умът услужливо и поднасяше многобройни извинения, с които да смекчи гнева му, но съзнаваше, че дори някое от обясненията ѝ да струва нещо, пак нямаше да успее да го умилостиви. По всичко си личеше, че полковник Райкрофт бе решил да забрави за нейното съществуване и просто нямаше да изслуша нейните молби и доводи. Тя дори не би се учудила, ако можеше да чуе в този момент думите му пред царя.

– Моля да ми простите, Ваше Величество – Тирон се опитваше да не даде израз на лошото си настроение, – но му бе трудно дори да си помисли да приеме предложението на царя. – Трябва най-покорно да ви откажа. Не мога да приема за жена болярката Зенкова, след като научих как ме е използвала за своите цели. Ако поискате през идните дни и години да пролея кръвта си за вас на бойното поле, надявам се да го направя с чест, като ваш верен воин, но сега искате прекалено много от мен.

– Струва ни се, че не си ни разбрал правилно, полковник Райкрофт

– благосклонно се усмихна цар Михаил. – Ние не искаме да приемеш нашето предложение. Докато си в тази страна, ще следваш нашата воля и сега тя е да вземеш болярката Зенкова за своя жена, и то възможно най-скоро. Ние обещахме на нейния баща, на смъртното му ложе, че ще се погрижим за съдбата на дъщеря му и няма да пожалим усилия, за да изпълним клетвата си. Ние няма да допуснем ти да се изплъзнеш от личната си отговорност в това дело, без да заплатиш по някакъв начин.

– Нима раните по гърба ми не са достатъчно наказание за стореното от мен? – дръзко попита Тирон.

– Бичуването бе наистина ужасно дело, но то не помага да се поправи стореното. Болярката Зенкова си призна вината, че съзнателно те е съблазнила и е използвала в известен смисъл твоята помощ... – Царят сведе поглед към полковника, тъй като му се счу някакво пшкване. След като замислено се вгледа в гневното му лице, царят продължи още по-решително.

– Въпреки това ти си човекът, който го е сторил и само ти би могъл да поправиш своето дело. В крайна сметка не си младо момче, което може да се оправдае, че е било подведено. Достатъчно си зрял, за да поемеш отговорността за своите постъпки и доколкото мога да преценя, си далеч по-сведущ в тези дела, отколкото девойката. Не се съмнявам, че тя е имала сериозни основания да прецени, че желаш да я имаш, иначе никога не би те набелязала за извършител.

– Ваше Величество, ще бъдете ли така добър да чуете и моите доводи?

Цар Михаил започна да губи търпение при вида на неговото упорство и рязко попита.

– Беше ли тя девствена, преди да я познаеш, да или не?

Хлътналите бузи на Тирон се стегнаха от усилието да не избухне и той.

– Беше девствена, но...

– Тогава няма какво повече да говорим! Няма да допуснем друг мъж да плаща за твоите прегрешения, само защото си се оставил едно дете да те подведе! Нима на бойното поле ще се разкрещиш, че си бил измамен, ако бъдеш надхитрен от някой вражески генерал, който още има жълто около устата?

– Разбира се, че не, но...

Цар Михаил стовари юмрук по колоната на трона си.

– Или ще се ожениш за болярката Зенкова, или ще бъдеш позорно изгонен от службата си тук.

Изправен пред подобна заплаха, Тирон можеше само да се покори на царската воля. Той тракна с токове и отдаде чест на самодържеца в знак, че ще се подчини на неговата повеля.

– Да бъде волята ви, Ваше Величество.

Цар Михаил се пресегна, дръпна един копринен шнур и майор Некрасов незабавно се появи в залата.

– Вече можете да въведете болярката Зенкова.

Тирон се осмели да го прекъсне, което накара майора да замръзне.

– Моля ви за още секунда, Ваше Величество.

– Да? Какво има? – цар Михаил отново се намръщи, очаквайки въпроса на полковника.

– Ще се покорявам на волята ви, докато съм тук, но щом си тръгна, вече няма да бъда ваш поданик – Тирон изчака предпазливото кимване на царя, който призна истината в думите му, после смирено продължи: – Ако тогава решите, че службата ми ви се е поправила и аз не съм се докосвал до болярката Зенкова, което ще се потвърди от липсата на наследник, тогава бихте ли позволили нашият брак да бъде разтрогнат, преди да се върна в Англия?

Майор Некрасов трепна и изгледа двамата мъже, разтърсен до дъното на душата си от мисълта, че Зиновия ще се омъжи за полковника. А искането на англичанина дори не можеше да достигне напълно до съзнанието му, защото той самият охотно би рискувал живота си само и само да я получи за жена.

Молбата постави цар Михаил в затруднено положение, но той не можеше да намери справедлив предлог, за да я отхвърли. В крайна сметка, ако бракът не беше разтрогнат в границите на Русия, вероятно полковникът щеше да го поиска в Англия, а цар Михаил не желаше да подложи болярката на подобно унижение.

– Ако всичко бъде както казваш, полковник, и ако все тъй желаш да се разделиш с нея преди потеглянето си, тогава може и да удовлетвори молбата ти. Но трябва да ти напомня, че ни дължиш още три години служба.

– Три години, три месеца и два дни, господарю.

– Това е доста дълъг срок, за да устоиш на подобна прелестна жена, полковник. Би ли могъл дори да си представиш, че ще успееш в подобно начинание?

Тирон откровено си поставяше същия въпрос на себе си. Не можеше да бъде наистина сигурен, че ще устои на съпружеската близост със Зиновия, нито че ще успее да потиска тъй дълго желанията си, но

искаше да си остави вратичка за отстъпление, ако решише да разтрогне брака в случай, че не вижда смисъл да остане с нея. В момента бе непоклатимо решен да продължи по своя жизнен път без нея заради коварството ѝ, но все пак бе възможно в бъдеще да се размекне. Не му се вярваше това да стане в близко бъдеще, не и докато кипеше от ярост, но кой можеше да каже докъде ще го доведат страстите му през следващите месеци и години? Както царят бе забелязал още в първия миг, Зиновия бе тъй прелъстителна, както и хубава и макар очевидно да не заслужаваше ни най-малко доверие, не можеше да се закълне, че никога повече няма да попада в мрежите на нейната съблазн. Но пък тогава сърцето му вече никога нямаше да се излекува напълно от новите рани.

– Ще ви съобщя, преди да отпътувам, дали съм успял или съм се провалил, Ваше Величество. Тогава ще получите пълен отчет за брака ни.

– Надяваме се, че дотогава сърцето ти ще бъде смекчено от прошка, полковник – въздъхна цар Михаил. – Да пренебрегваш тъй красива жена! По едно време обмислях дали да не я взема за съпруга, но прецених, че тя надали би понесла ограниченията на терема. Ще бъде силно огорчен, ако Зиновия страда заради вашето отношение към нея.

– Бихте могли да ѝ спестите бъдещите мъки, като ни разрешите още сега да се разделим – предложи Тирон, като поглеждайки изпод вежди царя.

– Никога! – цар Михаил скочи разгневен от трона. – Няма да се измъкнеш с хитрост от сватбата! Ще се постарая да те ожена още тази седмица!

Тирон бе достатъчно умен да разбере кога една битка е загубена и кога благоразумието изисква да се подчини незабавно. Като постави длан на гърдите си, той отсечено се поклонил пред Всеросийския самодържец, макар че едва не изохка от болка при движението.

– Да бъде волята ви, господарю.

Цар Михаил рязко кимна на майор Некрасов, който се обърна на токове, за да изпълни заповедта му. В предверието Николай се насили да се усмихне окуражително на жената, от която се възхищаваше и за която копнееше.

– Цар Михаил иска да влезеш, Зиновия.

Плаха усмивка се появи на устните ѝ, когато попита:

– Счуха ми се викове. Гневен ли е царят?

– Не и срещу теб, скъпа Зиновия – увери я Николай.

– Каза ли защо иска да ме види? – притеснено попита тя.

– Не ми разреши да остана в стаята, докато разговаряше с полковник Райкрофт. Ще трябва сама да го попиташ за това.

– Никога не съм предполагала, че ще разгневя толкова много хора със стореното от мен... – Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да усети, че Николай я гледа озадачено.

– И какво може да е то, Зиновия?

Тя побърза да сведе очи, за да не срещне погледа му за по-дълго, отколкото бе наложително.

– Нищо, с което бих могла да се гордея, Николай. Бих предпочела, ако може, да не говоря за това.

Сетне тя внезапно се сети, че не му е благодарила за всичко, което бе сторил, за да спаси полковника. Постави треперещата си ръка върху неговата.

– Цял живот ще съм ти благодарна, че ни помогна, Николай. Не смеех и да мечтая, че ще доведеш Негово Величество. Как успя да го направиш?

– Само казах, че полковник Райкрофт е в опасност и вече нищо не можеше да удържи Негово Величество. Явно със заслугите си англичанинът е успял да спечели благосклонността и уважението на царя. Слава Богу, защото този факт несъмнено му спаси и живота. – Николай хвърли поглед към залата, където царят даваше неофициални аудиенции и побърза да добави. – Трябва вече да те въведа вътре, Зиновия. Цар Михаил те чака.

Зиновия си пое дълбоко дъх, опитвайки се да успокои обтегнатите си нерви. Като кимна на Николай, тя му позволи да я съпроводи вътре. Влезе, облегна на неговата ръка, бързо обходи с поглед просторната зала и веднага забеляза Тирон, изправен като бастун малко вляво от трона. Той дори не погледна към нея, когато цар Михаил ѝ махна да се приближи, тя се подчини и направи дълбок реверанс пред самодържеца, сетне зачака разтреперана, докато майор Некрасов излезе през близката врата.

– Зиновия, този следобед взех много решения, които засягат и твое то бъдеще – обяви Михаил. – Надявам се, че няма да ги сметнеш за прекалено тежки.

– Вашето желание е закон за мен, Ваше Величество – спокойно отвърна тя, макар гласът ѝ да спадна към края на изречението. Нямаше представа какво ѝ се готви, но бе готова да приеме със смирение всяко решение.

– Заповядах да се омъжите за полковник Райкрофт...

Смаяна от тази вест, Зиновия трепна и бързо вдигна очи към Тирон, за да види неговата реакция. Макар той все така да отказваше да я погледне, мускулите на неговите обрুলени от вятъра бузи се стегнаха, когато се опита да овладее своето раздражение.

– ... преди да е изтекла седмицата – продължи царят, като едва й даде време да си поеме дъх. – Аз ще ви бъда кум вдругиден. Времето трябва да ви стигне да изясните нещата помежду си. Немислимо е руска болярка да живее в Немския квартал. Затова, Зиновия, трябва да помолиш болярката Наталия Андреевна да ви настани в своя дом, което ще приема като лична услуга към мен. Знам, че ще го направи охотно, затова смятам въпроса за решен. Щом приключим с ритуала, можете да отпразнувате сватбата както намерите за добре. Убеден съм, че Наталия с удоволствие ще устрои голямо празненство по този повод и макар полковникът все още да е неразположен поради болката в гърба си, настоявам да се включите в празненството както подобава. Не се случва толкова често руският цар лично да кумува на сватбата на двама от любимите си поданици. Можете да смятате вниманието, което ви отделям за лично благоволение и към двама ви. Има ли нещо друго, което бихте желали да обсъдим?

Изчака и двамата да кажат, че няма и усмихнато ги освободи.

– Тогава можете да си тръгвате.

Те се поклониха – Зиновия с дълбок реверанс, а Тирон с мъчително прегъване в кръста. Сетне англичанинът се изправи и рязко се обърна на токове, за да тръгне към врата, но цар Михаил го спря.

– Полковник Райкрофт, надявам се да разбереш какво щастие е да се сдобиеш с тъй красива невеста и да се отнасяш към нея както подобава. Не е ли прието сред благородниците от вашата страна женихът да излезе под ръка с годеницата си и да покаже пред всички колко скъпа му е тя? Ако при вас не е така, то ние смятаме, че в нашата държава обстоятелствата позволяват да проявите чувствата си. Разбрахте ли ни, полковник?

– Напълно, Ваше Величество – отсечено отвърна Тирон и като застана до Зиновия, студено й поднесе ръка и се обърна към вратата. Тя разбираше, че той кипи от гняв, задето е принуден да прояви някакво кавалерство към нея, но също не бе забравила и как плъзна поглед по цялото й тяло, преди да се обърне да излиза. Тя вече беше запечатала в паметта си неговия лик и нямаше нужда още веднъж да прибегва до помощта на очите си, за да види колко хубав и горд изглежда в момента. Наистина, и лицето, и тялото му бяха тъй прекрасно изваяни, че

ускореният ѝ пулс не можеше да се успокои. С учудване забеляза, че ръката ѝ трепереше, когато я постави върху ръкава му и с не по-малко смайване усети колко силно я вълнува неговата близост. Тя се бе впуснала в осъществяването на плана си с леко сърце и без да се замисля особено, но сега за нейна голяма изненада в душата ѝ се бореха чувства, които не разбираше добре. Най-много я измъчваше въпросът какво се е променило в нея през последните дни. Как би могла тя, надменната Зиновия, да бъде тъй бързо запленена от един мъж?

– Каретата ви отвън ли е? – попита Тирон, когато влязоха в предверието.

– Да – свенливо отвърна тя, разбирайки неохотата му да я придружи дори за няколко минути. – Но няма нужда да идвате с мен, ако това ви затруднява.

– Заповедта на Негово величество е да проявявам нежност към вас, поне пред хората – рязко отвърна той. – Докато не останем сами, ще се постарая да изпълня даденото ми нареждане.

Когато Великият воевода влезе с клатушкащата си походка в предверието, Тирон рязко спря и му отдаде чест, но щом той отмина, Зиновия погледна загрижено бъдещия си съпруг, тъй като забеляза как лицето му става пепелносиво, а мускулите по бузите му се стягат. Няколко секунди той се мъчеше да се пребори с болката, сетне внимателно намести рамене и си възвърна самоконтрола. Стоически я поведе към изхода на палата, макар и с по-бавна крачка.

Като се пребори със стъпалата само с едно-две болезнени смръщвания, Тирон я отведе до чакащата карета и след като затвори вратата, кимна на Стенка. Каляската потегли и Зиновия се отпусна на седалката, прехапала устни и стиснала очи, за да не позволи на сълзите, насъбрали се в сърцето ѝ, да рукнат. Въпреки опитите ѝ да ги удържи, те потекоха на все по-широки ручейчета изпод тъмните ѝ мигли. Човек би казал, че тя си е постлала добре и сега щеше да спокойно да легне. Но нима това можеше да ѝ донесе някакво удовлетворение, щом бъдещият ѝ съпруг преливаше от омраза.

Наташа чакаше пред входа на двореца си, пристъпвайки от крак на крак, когато каретата пристигна. Вече без да сдържа пороя от сълзи, Зиновия изхлипа някакво извинение и мина тичешком покрай нея. Хукна към стаята си, където се сблъска с Али. Вярната ирландка:

– Ох, агънцето ми! Агънцето ми! Какво са ти направили?

Хълцайки, Зиновия я помоли да я остави сама и легна по очи на покритото с балдахин легло, изплаквайки черната си мъка, докато не

капна от умора. Клепачите ѝ подпухнаха и просто се затваряха. Опита се да поспи, за да се откъсне от мрачните си мисли, но сънят не идваше. Дълго лежа, безмълвно загледана в отсрещния ъгъл на стаята, сетне очите ѝ се плъзнаха с безразличие по ярките есенни листа под прозорците. Малко по-късно откъм вратата се чу леко почукване и Зиновия неохотно стана да пусне Наташа в стаята.

– Не можех да чакам и минута повече – извини се тя за нахълтването и се вгледа загрижено в зачервените очи. – Скъпа дъще, какво зло те е сполетяло, та изглеждаш така? Да не са ти забранили да стъпваш в двореца?

Отпаднало кимване на тъмната глава дойде вместо отговор.

– Тогава да не би царят да те порицал?

Нервно махване на тънката ръка отхвърли и това предположение.

– Ще те затворят в манастир?

– Не е толкова просто – печално прошепна Зиновия.

Наташа загуби ума и дума и като хвана девойката за раменете, я разтърси и отчаяно попита:

– Боже Господи, дъще! Какво наказание ти определи Негово величество?

Зиновия преглътна напирашите сълзи и като се запъваше на всяка дума, отвърна с усилие.

– Негово величество цар Михаил постанови полковник Райкрофт да се ожени за мен преди да е изтекла седмицата.

– Какво? – Наташа почти изпищя от щастие. – О, пресвета Богородице! Как може този човек да е толкова умен?

Зиновия печално свъси вежди.

– Ти не разбираш, Наташа. Полковник Райкрофт ме мрази, точно както ме предупреди ти. Не иска да има нищо общо с мен и особено се отвращава от мисълта, че ще му стана жена.

– Ох, скъпото ми дете, недей да се измъчваш и страдаш – успокои я по-възрастната жена. – Нима не виждаш какво ще стане? Гневът на полковника сигурно скоро ще се стопи. Никой мъж не може да не забелязва жената, която му е съпруга.

– Той ме презира! Мрази ме! Дори не искаше да ме изпрати от двореца!

– Няма значение, ще се оправи – увери я Наташа. – Къде ще се настаните?

– Негово величество попита дали ти би приела да ни вземеш в...

Наташа се засмя и замислено потърка с пръст брадичката си.

– Да не съм чула да казват, че цар Михаил не е в състояние да се справя сам с руските дела. Дори само с това разпореждане той доказа, че умее да взема мъдри решения. – Тя се усмихна на разплаканата Зиновия и се опита да я успокои. – За известно време, Зиновия, гневът и взаимната ви омраза ще ви измъчва и двамата, но когато яростта утихне... – тя весело вдигна рамене. – Един Бог знае как ще свърши всичко на този свят. Ние можем само да чакаме и да се надяваме, че всичко ще е на добре.

Наташа отиде да отвори вратата и се усмихна на Али, която притеснено пристъпваше от крак на крак. По тъжния поглед и дълбоките бръчки, очертали се по лицето ѝ, лесно можеше да се види колко дълбоко е разтревожена. Като хвана тънката ѝ ръка, Наташа дръпна прислужницата да влезе.

– Никога няма да се сетиш, Али – каза тя с радостна усмивка. – Царят наредил на полковник Райкрофт да вземе господарката ти за жена.

Тесните вежди подскочиха от изненада.

– Не думайте!

– Точно това правя – увери я Наташа. – Същност трябва да се оженим до края на седмицата, което явно значи вдругиден.

– Толкова бързо? – Али подскочи от изненада. – Сигурна ли сте?

– Твоята господарка ми каза.

– Тогава защо е така кахърна? – подозрително попита Али. Тя бе наистина объркана, тъй като не можеше да разбере как някоя жена би могла да страда при мисълта, че ще се омъжи за такъв хубавец.

– Странно наистина, но нейната печал несъмнено ще се обърне в радост, нали така? – тя изчака за секунда, докато старицата убедено кимаше. – Да, Али! Това е само въпрос на време. Но ние трябва да подготвим празненство в тяхна чест! Да отбележим както подобава събитието! Трябва да кажем на полковника да покани своите приятели, а ние ще поканим нашите – Наташа се засмя от радост, представяйки си бъдещото веселие. – Сериозно се замислям дали да не поканим княз Алексей, само за да му видя лицето, но се боя, че ще накара полковника да избухне, а не можем да допуснем това. Разбира се, княгиня Ана ще загуби ума и дума, като се върне и ви види вече оженени. Когато я срещнах за последен път, тя бе просто побесняла, задето полковникът е поискал от царя ръката на Зиновия.

Наташа се обърна към прислужницата ирландка и продължи да си порой от предположения.

– Ако ме питаш мен, Али, ще ти кажа, че княгиня Ана просто

ревнуваше заради вниманието, което полковникът обръщаше на твоята господарка. В крайна сметка годините на русата княгиня се трупат и тя вече не е едновременната хубавица. Вместо да вземе каквото може от възрастта си, тя вероятно мечтае да си върне младостта. – Наташа отметна тъмнокосата си глава и весело се разсмя. – Надявам се да се пръсне от яд, като научи за сватбата на Зиновия. Определено точно това заслужава, след като не позволяваше на полковника да види господарката ти. Като си помисля само! Те можеха да се оженят отдавна, ако не беше тази вещица!

– Махайте се и двете! – простена отчаяно Зиновия. – Вие само се забавлявате от това и явно не ви е грижа за мен. Аз ви казвам, че съм така изтерзана от мъка, че няма да успея да заспя цяла година!

– Тогава ще те оставим да страдаш в самота – отвърна Наташа без капчица съчувствие. – Ние с Али с удоволствие ще се нагърбим с приготовленията, щом ти си неразположена. – Тръгна към вратата и се спря, за да зададе последен въпрос. – Къде все пак ще ви венчаят? Мислила ли си за това?

– Негово величество реши вместо нас. Ще се венчаем в Кремъл и той ще ни бъде кум.

– Тогава трябва да ти подготвим разкошна дреха. Необходимо е да изглеждаш възможно най-добре и в чест на царя, и заради полковника.

– Не мисля, че и двамата ще ги е грижа как изгледам – мрачно отвърна Зиновия.

– Въпреки това трябва да бъдеш облечена великолепно, ако искаш да събудиш някаква топлина у полковника.

Али побърза да предложи.

– Господарката ми вече бе избрала един сарафан за сватбата си с княз Владимир Дмитриевич. Той е може би най-хубавото нещо, което бихме могли да намерим за толкова кратко време. Мисля, че ще е достоен за случая, той е розов и хубав почти като нея.

– Денят ще е слънчев – обяви Наташа – а булката ще е просто ослепителна...

– Просто ослепителна! – прошепна на себе си майор Некрасов два дни по-късно, като наблюдаваше въвеждането на болярката Зиновия в двореца. Беше облечена в сарафан от розово кадифе, чийто широки ръкави и поли бяха щедро обсипани с изящна златна бродерия и безброй едри розови бисери. Още стотици бисери с различна големина бяха

разпръснати по цялата дреха и по обкования със злато кокошник, който увенчаваше тъмната ѝ коса. Изящни нанизы от мънички перли се спускаха от кокошинка и висяха като ресни над челото, подчертавайки невестинската хубост на лицето. Тя наистина изглеждаше царствена и същевременно тъй крехка, че сърцето на Николай щеше да се пръсне от мъка.

Тирон говореше с Григорий и бе с гръб към вратата, при влизането на Зиновия, но когато Наташа се откъсна от нея и се забърза към Николай, за да размени няколко думи с него, полковникът леко обърна глава, за да огледа крадешком невестата си. Само Григорий и Николай забелязаха накъде са обърнати очите му, но и за двамата бе ясно, че погледът бе далеч по-зорък, отколкото можеше да се предположи по демонстративната му сдържаност.

Зиновия дооправи дрехата си и хвърли поглед наоколо, когато срещна сините ириса, обхождащи тялото ѝ. Тирон кимна студено и се извърна, сякаш отричайки предишния си поглед. Студената му резервираност смрази сърцето на Зиновия. Надменният му красив профил не оставяше никаква надежда, че с времето гневът му ще утихне.

Скоро им наредиха да тръгнат към параклиса, където Негово величество ги очакваше с един свещеник и сърцето на Зиновия подскочи, когато Тирон хладно ѝ предложи ръката си, подчинявайки се като добър войник на заповедта. Като постави треперещата си ръка върху ръкава на тъмносинята му куртка, тя събра цялата си воля и тръгна с него, а останалите ги последваха.

Зиновия имаше чувството, че навлиза в тъмна и тежка мъгла, легнала над помещението, в което ги въведеха. Усещаше само, че Тирон стои или от време на време застава на колене до нея или как кафявата му ръка поема нейните тънки бледи пръсти, за да пхне на безименния ѝ пръст един тежък пръстен, или как устните му официално се допират до нейните, за да подпечатат клетвата. Потисната от надвисналата на нея мъжествена фигура, която сетне внезапно се дръпна, Зиновия затвори уста, усетила, че тя се е отворила трепереща под неговите устни. Бузите ѝ пламнаха от срам, когато той се отдръпна и тя повече не вдигна очи от земята, защото се боеше да не прочете в погледа му подигравка или отвращение.

Сякаш само няколко мига, след като бяха казали „да“, те изслушаха благопожеланията на царя и бяха изпроводени до каретата. Мълчаливо поеха по сякаш безкрайния път към двореца на болярката Андреевна, който сякаш бе на другия край на света, тъй като Наташа се бе погрижила да предупреди Стенка да не бърза, за да могат гостите да пристигнат

преди младоженците. Тирон седна на другия край на седалката, сякаш тя бе нещо мръсно, от което предпочиташе да се държи по-далеч. Един плах поглед към него показва на Зиновия, че хубавите му черти не са се смекчили. Той седеше, подпрял брадичка на ръката си, челюстите му бяха все тъй гневно стиснати, а прикрити под полупритворените клепки, сините очи не се откъсваха от прозореца.

Гостите още не бяха слезли от каретите, когато Стенка спря впряга недалеч от входа и изчака, за да свали господарката си и нейния млад съпруг направо на входните стъпала. През нощта беше валило и времето бе прохладно, така че калта още не беше изсъхнала. Задните колела на каляската затънаха така здраво в лепкавото блато, че конете не можеха да я изтеглят, за голям смут на Стенка и Йосиф.

Като подаде глава от прозореца, Тирон също прецени ситуацията, но не беше в настроение да чака кога ще доведат още един чифт коне, за да подсилят впряга. Като скочи на земята, той махна на Зиновия да дойде до вратата и щом тя плахо се приближи, я взе на ръце. Помнейки за явното му отвращение от нея, Зиновия бе болезнено притеснена от ситуацията и не можеше да прецени дали трябва да обгърне с ръце врата му или да постави предпазливо ръка на гърдите или рамото му. Но когато миг по-късно усети как ботушът му се подхлъзва в калта, тя се стресна да не бъде изпусната в калта и обгърна здраво врата му с две ръце.

Наташа ги чакаше на входа и поведе Зиновия при гостите, а Тирон сне калните си ботуши и отиде по чорапи до кухнята, където един прислужник веднага ги взе да ги почисти. Докато Тирон го чакаше да се върне, едно момиченце на около три години предпазливо надзърна иззад престилката на майка си, привличайки вниманието му. Англичанинът не знаеше какво точно, но нещо в нейното поведение и външен вид силно му напомняше за младата му невеста. Може би това се дължеше на големите, красиви зелени очи и къдравата тъмна коса на детето, но бе посклонен да търси приликата в плахото държание и стеснителността. През последните дни сякаш почти нищо не бе останало от надменната девойка, която бе срещнал някога в банята. Сега Зиновия сякаш се боеше от него също толкова, колкото малката фея, която сега се криеше зад майка си.

Като се усмихна на момиченцето, Тирон приклепна до дървените кубчета, които бяха пръснати по пода и започна да строи къчица. Детето отново се подаде иззад полата на майка си. Стъпчица по стъпчица, с безкрайна предпазливост то се доближи, за да разгледа произведение-то му и внезапно се заля от смях, когато той сложи едно кубче на криво

и цялата конструкция се срути на пода. Даша усмихнато наблюдаваше тяхното сприятеляване, макар да не можеше да разбере какво казва този човек на дъщеря ѝ.

Зиновия дойде да повика Тирон при гостите, които го очакваха. Бяха ѝ казали къде е и тя се забави за миг пред отворената врата, за да събере сили, преди да го прекъсне. Той се смееше и бъбреше нещо на детето, но момиченцето само свиваше объркано рамене, без да разбира ни една от леещите се думи. Въпреки това все още плахата усмивка, която бе цъфнала на малките устнички, свидетелстваше за победата на неговия чар. Зиновия усети, как и нейното сърце странно се размеква от нежността му към детето и тъжно се усмихна, като си спомни колко внимателен бе той към нея дори в разгара на страстта си. Ако не бе така изпълнен с презрение, би било истинска радост да има подобен съпруг. Но дори и сега, заплашителен и мрачен, той определено бе за предпочитане пред княз Владимир.

Слугата най-сетне донесе ботушите на Тирон, чисти и грижливо лъснати, и му ги подаде. Като ги нахлузи, Тирон стана и хвана ръчичките на момиченцето.

– Трябва да тръгвам – уведоми я той, – но сега ще живея вече тук и бих искал от време на време да минавам през кухнята да те виждам. Нали нямаш нищо против?

Детето го погледна смутено, разбирайки, че го пита нещо, но като видя Зиновия да влиза в кухнята, се затича към нея със светнало лице и я хвана за ръката. През последните седмици то се беше привързало много силно към младата болярка. Тирон се изправи със сдържано изражение и мълчаливо загледа младата си жена, която говореше с момичето на руски. Детето светна цялото и като се обърна към полковника, се поклони и заговори бързо.

Зиновия се осмели да вдигне поглед към него и преведе.

– София казва, че много ще се радва да идваш и можеш да говориш с нея когато си поискаш.

Тирон забеляза, че руменината по бузите на годеницата му се съства, когато той продължи да я наблюдава мълчаливо. По начина, по който тя засрамено сведе очи, му стана ясно, че тя бе разбрала неправилно погледа му като израз на недоволство от появата и намесата ѝ. Но Райкрофт беше в толкова великодушно настроение, че да ѝ обяснява колко трудно би могъл да не забележи нейната хубост и очарование.

– Нямах намерение да ви прекъсвам – извини се свенливо Зиновия, като нежно помилва главата на детето, което любопитно опипваше

бисерите по сарафана. – Просто си помислих, че може би ще поискаш да превода думите ти, това е всичко.

– Щом ще живеем под един покрив, ще трябва да ме научиш на вашия език – студено отвърна Тирон. – Трябва някак да убиваме времето, докато сме заедно.

Зиновия трепна, болезнено уязвена, но нямаше време да се замисля какво е имал предвид, защото се чуха забързани стъпки. Миг по-късно задъханата Наташа нахълта в кухнята.

– Зиновия – каза тя, като едва си поемаше дъх. Опря ръка на гърдите си, като се опитваше да успокои дишането си. – Княз Владимир дойде със синовете си! Искат да видят новия ти съпруг и като гледам в какво настроение са, май на Тирон ще му трябва подкрепления.

Тирон подигравателно попита жена си:

– Предполагам, че става дума за отхвърления ти годеник?

– Какво ще правим сега? – Едва успя да промълви Зиновия, трепереща от ужас пред предстоящия сблъсък. Нямаше да понесе ново нападение срещу Тирон.

– Успокойте се, госпожо – посъветва я съпругът ѝ. – И друг път съм се сблъсквал с ваши ухажори. Надявам се само този княз да не е толкова избухлив, колкото предишния.

– По-добре внимавай – предупреди го Наташа. – Синовете на княз Владимир непрекъснато ги сърбят ръцете и много обичат да решават споровете с юруци. С други думи, полковник, в сравнение с тях княз Алексей може да ви се стори цял светец.

– Тогава празненството може много скоро да приключи – гневно отбеляза Тирон. Като повдигна вежда, той изгледа Зиновия и ѝ подаде ръка, за да я поведе.

– Ще се изправим ли заедно срещу тях, скъпа? В крайна сметка не се случва всеки ден някой отхвърлен влюбен да среща съпруга на бившата си годеница.

Зиновия усети сарказма и отвърна студено и укорително:

– Не знаеш на какво са способни тези хора, когато се разгневят. Освен това не си още толкова здрав, за да се отнасяш лекомислено към това.

– Може би не съм, скъпа, но запознанството навярно ще е интересно.

– Ако оцелееш след него! – отговори Зиновия и постави ръка върху неговата чак когато влизаха в залата.

Тирон отвърна, иронично усмихнат.

– Предполагам, че ще се наложи да се подготвя за срещата с цели легиони от отхвърлени ухажори. Това може да се окаже по-сериозно изпитание, отколкото битките с враговете на царя. Ако бях проявил повече разум, щях да разбера това още при първата ни среща, когато се мъчех да те спася от Ладислас, и повече да внимавам.

Зиновия се осмели да продължи с изречението, което сякаш логично следваше от мислите му.

– Може би дори щеше да размислиш дали трябва да ме спасяваш, ако знаеше какво ще се случи.

– Може би – отвърна Тирон, не възнамерявайки да я разубеждава. Но когато уязвената Зиновия се опита да издърпа ръката си, той задържа тънките пръсти.

– Хайде, хайде, скъпа. Трябва да се подчиним на Негово величество и да се държим както подобава пред гостите.

Зиновия му хвърли в отговор изпепеляващ поглед. Въпреки опитите си да си измъкне ръката, тя не можеше да се освободи насила, без да направи сцена, а бе сигурна, че той няма да има нищо против да стигне дотам, ако го принуди. Така че с демонстративно кавалерство Тирон я въведе в голямата зала, както в миналото се полагаше на всяка възлюбена невеста.

– Дами и господа, ние със съпругата ми ви казваме добре дошли в този прекрасен дом – обяви той, влизайки в претъпканата зала. Под ръкоплясканията и благословиите на струпаните гости младоженците в знак на благодарност отвърнаха със скован поклон и изящен реверанс.

Княз Владимир не бе толкова изискан. Чувстваше се разлютен като ранен мечок. Обърна се с презрително изсумтяване, когато най-големият му син го смушка да предупреди, че Зиновия идва с жениха си. Докато двойката минаваше между гостите, избледнелите му сини очи се забиха във високия мъж до нея, а синовете му се насъбраха около младоженците, сякаш за да демонстрират готовността си да се бият до последния човек.

Зиновия вече здраво стискаше ръката на Тирон. Тя се огледа уплашено, чудейки се как ли ще свърши всичко това. Измъчваше я мисълта, че съпругът ѝ пак можеше да стигне дотам да плати за срамните ѝ кроежи.

Зад гърба на войнствените братя Григорий и няколко английски офицери оставиха чаши и внимателно наблюдаваха какво става, защото отдалеч си личеше, че князът смята да доведе младоженеца до сбиване. Като знаеха как пламенно полковникът бе ухаждал момичето, те не бяха

изненадани от новината, че той се е скарал с настойника й, който е наел хора да го накажат за дързостта. Не бяха толкова смаяни и от реакцията, с която Райкрофт се сблъскваше сега, несъмнено предизвикана от светкавично изпълнената заповед. Не бе чудно, че който се стреми към добре охранявано съкровище, обикновено си навлича неприятности.

– Така значи! Ти си хитрият нехранимайко, който ми отмъкна девойката – избоботи Владимир. – Пък и какво друго сте вие англичаните? Диваци, които ни крадат невестите изпод носа и офейкват някъде с тях, за да вършат злите си, похотливи дела? Навлеци като теб трябва да бъдат нашибани с камшик!

Заплахата изглеждаше на път да се осъществи, защото синовете му гневно се размърдаха и пристъпиха напред. Тирон предизвикателно повдигна вежда към побелелия болярин, когато зърна как ръката му се стрелва към дръжката на сабята. Оскърблението бе прекалено явно, за да се направи, че не го е забелязал.

Зиновия се опита да излезе напред, за да смекчи гнева на бившия си годеник, но бе спряна от Тирон, който я хвана за ръката и дръпна зад себе си. Той и сега не бе по-склонен да се крие зад женските поли, отколкото когато бе разпнат в конюшната на Тарасови.

– Не се меси, Зиновия – нареди той. – И сам мога да се оправя.

– Но княз Владимир може да ме послуша – умотелно прошепна Зиновия, като хвърли поглед през рамото на Тирон към внушителния старец. Събрала смелост, тя постави умотелно треперещата си ръка на гърдите на съпруга си.

– Моля те, позволи ми да опитам.

Княз Владимир шумно изсумтя при вида на нейната загриженост за чужденеца и като пристъпи напред, хвана полковника за ръкава и го обърна към себе си.

– Нима ще се вслушваш в женски приказки?

– Да! Ако в тях се крие мъдрост! – отвърна Тирон, освобождавайки се от ръката на стареца. – Никой не може да ми кажа кого да слушам!

Заплашителен рев се надигна в гърдите на стареца и изригна като презрително изръмжаване.

– Царят може и да те е поканил да обучаваши войската ни, но ще откриеш, че повечето боляри са оскърбени от присъствието на чужденци в тази страна. Ти, английски обеснико, не само се месиш във воинското ни изкуство, но посягаш и на жените ни!

– Кой всъщност се бърка в работите на другия? – остро попита Тирон. – Познавам момичето преди теб и помолих Негово величество за

ръката ѝ. Ти дойде по-късно и започна да заговорничиш с княз Тарасов, преди да си чул отговора на молбата ми към царя. Ще възразиш ли срещу височайшата повеля, щом цар Михаил е скрепил брака ни?

Ниско ръмжене се изтръгна от гърлото на разгневения Владимир.

– Аз се държах както подобава на благородник и спазих изискванията на честта, като ухаждах болярката Зиновия. Къде беше ти, когато подписвахме и подпечатвахме договора?

Тиرون се усмихна презрително в отговор на неубедителното изявление на стареца.

– Същите коварни хора, които подпечатаха договора с теб, ми забраниха да стъпвам в двореца на Тарасови и да се срещам с девойката. С помощта и закрилата си аз я заслужавам повече от теб или другите хленчещи страхливци тук. Ако не бях аз, тя никога нямаше да стигне до Москва, а щеше да задоволява похотта на някой обесник като негова плячка!

– Въобразяваш си, че щом си я спасил веднъж от разбойници, тя вече е твоя собственост? – изрева смяяният Владимир.

– Не! – върна удара Тиرون. – Тя е моя, защото заедно застанахме пред олтара в присъствието на царя! Така че те моля да не ми досаждаш повече с несериозните си доводи, защото нямам намерение да прощавам на никой, който се опита да ме раздели с нея.

Той отстъпи крачка назад, внимателно преценявайки движенията на синовете, които заплашително се скупчиха по-наблизо. Отстъпи още една крачка, за да е сигурен, че няма никой зад гърба му и хвърли за миг поглед към младата си невеста. Тя го гледаше просълзена от благодарност, че пред всички я е обявил за своя. Това наистина го смая, защото тя очевидно не бе успяла да разбере характера му. Какво си мислеше, че би могъл да направи? Да я захвърли като някаква крастава жаба на свинете?

– Царската повеля е по-важна от всичко друго, нали, милейди? – подхвърли той с мека ирония и мигновено съжали, като видя как я е уязвил. Нещо в него настояваше той да я успокои и утеши, а друга копнееше за мъст, задето е бил тъй безочливо използван. Гордостта не му позволи да прояви съчувствието си, но честта не му позволяваше да продължи да я наскърбява пред очите на човек, който се осмеляваше да опори правата му върху нея. В гърдите му бушуваше същинска война и той сам не знаеше кое чувство ще надделее.

Тиرون отново се извърна към княз Владимир и синовете му и в тяхна чест се опита да се вживее в ролята си на гостоприемен домакин.

Успя да свие нехайно рамене, без да го пререже обичайната остра болка в гърба.

– Ако вие, княже, и синовете ви желаете да останете на празненството, тогава сте добре дошли и можете да заповядате. Постъпете както намерите за добре.

– Много мило от твоя страна, англичанино! – присмехулно каза Сергей и плесна Тирон по гърба при което той едва не закрещя от болка. От близо Зиновия можа да види как широките рамене на мъжа ѝ се стягат от мъчителния допир и сърцето ѝ подскочи, искаше да му помогне някак, но знаеше, че Тирон не бе приел съчувствието на жена пред враговете си. Сините очи внезапно проблеснаха яростно и той се обърна към младежа, скърцайки със зъби. Престореното дружелюбие на Сергей веднага се разпука при вида на впечатляващия гняв на Тирон. Като сграбчи младежа за шнуровите на кафтана, полковникът го притегли към себе си, докато Сергей не застана пред бълващите свирепи искри сини очи. Това доста го стресна и той реагира инстинктивно, освобождавайки се с рязко движение, но в следващата секунда, тъкмо когато започна да отстъпва, бе хванат за врата, а лявата му ръка болезнено извита зад гърба му. При болезнения му вопъл братята се хвърлиха на помощ, но с новия писък на Сергей дойде и отчаяната молба да останат по местата си.

– Внимавай като ме пипаш, пале – изсъска до ухото му Тирон. – Иначе ти обещавам да си тръгнеш оттук само с една ръка. Ясно ли ти е?

Владимир и синовете му разбираха прекрасно английски и разбраха предупреждението. Бащата пристъпи напред и с гръмотевичен глас поиска Сергей да бъде освободен.

– Пусни го, иначе ще хвърля кокалите ти на кучетата още тази нощ.

Тирон се изсмя на великана, без изобщо да се притеснява от заплахата.

– Тогава вържи лаещите хрътки около себе си, иначе ще имаш сериозна причина да ме преследваш.

Рошавите бели вежди на Владимир подскочиха от изненада. Рядко бе виждал човек, който тъй дръзко да се опълчи срещу него и синовете му. Като вдигна сбръчканата си ръка, той махна на момчетата да се дръпнат. В отговор Тирон блъсна Сергей сред братята му.

Изведнъж всички се стреснаха от внезапния смях на англичанина. Райкрофт великодушно сложи ръка на гърдите си и леко се поклони в знак на извинение.

– Най-смирено ви моля за прошка за избухването си, господа.

Преди ден-два се сблъсках с разбойническа банда и те се постараха да разранят гърба ми. Още не е заздравял, но докато си държите ръцете далеч от него, може би ще успея да ви посрещна с цялото гостоприемство, на един сърдечен домакин.

Сергей разтърка навехнатата си ръка и намусено забеляза:

– Лесно се палиш, англичанино.

– Слабост, на която се поддавам, щом ме връхлети болката. – Тирон хвърли поглед към останалите членове на семейството и като видя, че погледите им са насочени към Зиновия, я хвана за ръка и я дръпна към себе си, за да покаже по недвусмислен начин своето право пред тях и особено пред стареца, който я изпиваше с поглед.

– Дошли сте да ме поздравите за щастие да се ожена за тъй мила и хубава невеста, нали?

Въпросът му определено се разминаваше с истината, но Тирон не бе тъй великодушен, че да не си отмъсти поне мъничко за опита им да го сплашат. С една ръка той обгърна нежните рамене на жена си, а с другата вдигна бокал с вино.

– Господа, вдигам наздравица в чест на лейди Зиновия Райкрофт, съпруга на наша милост и стопанка на бъдещата ми къща! – Той отпи от виното и като доближи устни до ухото на невестата си, тихичко я насърчи, подавайки ѝ чашата. – Пий, скъпа. Не забравяй, че трябва да се веселим пред гостите си.

Майор Некрасов влезе в залата тъкмо когато Тирон произнасяше тоста. Не му стана особено приятно. Думите на англичанина изглеждаха коварно подвеждащи, като се имаше предвид какво обещание беше изтъргнал този мъж от царя. Макар преди да не хранеше лоши чувства към Райкрофт, от този миг Николай внезапно го намрази. Той си обеща да предупреди Зиновия за плана на съпруга ѝ и да я помоли да се държи настрана от него, докато все още е в Русия.

Дебнейки удобна възможност да отправи предупреждението си, Николай не откъсваше поглед от младоженците през целия следобед. Денят остаря, наближи нощта, а той ставаше все по-мрачен. Пред гостите си съпрузите бяха неразделни, сякаш изцяло запленили един от друг. Хванати за ръце, те заедно изпратиха с церемониален поклон Владимир и синовете му. По-късно, когато ги повикаха на разкошното угощение в съседната зала, те бяха настанени на почетните места начело, които Наташа им отстъпи с особено удоволствие. Двамата седнаха тъй близо един до друг, че на Николай му се струваше, че телата им се докосват. Безпокоеше го сърдечността, която проявяваха един към друг, а още по-

притеснен ставаше, като си помислеше какво Зиновия скоро щеше да дари на този мъж. През цялото празненство тя изглеждаше тъй свенлива и мила редом със съпруга си, сякаш действително държеше на него. Николай едва не избухна от интимното държание на полковника, сякаш не бе измолил сам от царя позволение за фиктивен брак. Некрасов не можеше да понесе това нагло опипване! Ръцете на Райкрофт се плъзгаха по крехките рамене, отпусаха се нехайно на кръста или край гърдите ѝ, или нежно обгръщаха тънкия ѝ кръст и я привличаха по-близо до него... всичко бе почти както в най-скъпите мечти на Николай един ден да притежава Зиновия.

Но Николай съзнаваше, че най-лошото тепърва предстои. Скоро младоженците щяха да се оттеглят в съпругеската си спалня и доколкото можеше да се съди по днешния следобед, нямаше никаква надежда Тирон да се въздържи. Като наблюдаваше как интимно англичанинът докосва жена си, Николай не можеше да повярва, че той ще се придържа към сделката си с царя. Отчаяно търсеше начин да предупреди Зиновия за коварството на съпруга ѝ, надявайки се така да осуети тяхната близост, но тя не оставаше нито за миг сама. Лешниковите очи на Некрасов я проследиха с печален поглед, когато тя се оттегли от залата, съпроводвана от Наташа и десетина най-близки приятелки на булката.

Щом жените се прибраха, някои започнаха да закачат Тирон, че е откъмнал под носа им най-хубавата девойка. Чуха се и въпроси защо сватбата е станала тъй светкавично, но той отхвърли подозренията с многозначителна усмивка.

– Всички сте чули колко нетърпелив бях да получа ръката на болярката. Нима е чудно, че исках час по-скоро да легна с нея? – Тирон надигна отново чашата си с водка, подпря се на железния обков на една врата и заяви: – Царят се смили над мен и отмени всички други планове във връзка с годежа ѝ, като лично уреди брака ни. Това е всичко!

Николай мрачно се усмихна при тази нова версия на случилото се. Полковникът не беше излъгал относно фактите, но бе представил пред гостите картина, която напълно се разминаваше с реалността. Съжали, че Зиновия я няма да чуе лукавото преиначаване на истината, изречено от съпруга ѝ.

Малко по-късно Наташа се върна в голямата зала и съобщи, че младоженката очаква съпруга си. С развеселени възгласи мъжете се струпаха около Тирон, който, явно забързан, пресуши една чаша. Само той знаеше, че се опитва да заглуши болката не само от изранения си гръб. Мисълта, че ще прекара цяла нощ в спалнята на Зиновия, бе мъчително

изпитание за волята му.

Когато приятелите му се струпаха около него, Тирон направи гри-маса и се отдръпна, щом посегнаха да го потупат по гърба.

– Внимавайте, иначе булката няма да има никаква полза от мен – побърза да ги предупреди той. – Състоянието на гърба ми е такова, че на моменти изтласква всичко друго от съзнанието ми. Затова ви моля да бъдете крайно предпазливи в поздравленията си, иначе няма да има смисъл да се качвам горе.

– Вдигнете го на рамене, момчета – извика един английски офицер на име Едуард Уолсуорт. – Трябва да го носим, за да запази силите си за подобри неща. Пък и надигаше чашката толкова често, че може и да не намери сам пътя до спалнята, за да опита други прелести.

Сред оглушителен смях Тирон бе вдигнат на рамене и отнесен на горния етаж под съпровода на гръмогласни, безсрамно мръсни песнички. Пред покоите на Зиновия те го пуснаха да слезе и се скупчиха пред вратата, за да зърнат булката, нагласена за младоженеца.

Тирон не виждаше смисъл да отрича, че си бе наливал доста щедри дози вино по време на тържеството. Но дори пиянството не можеше да обясни защо сърцето му започна да бие тъй бясно в гърдите, когато пред него се откри гледката, за която копнееше и от която се страхуваше. От първия миг, когато бе зърнал Зиновия, той бе забелязал несравнимата ѝ хубост, но сега тя бе негова законна съпруга и той болезнено съжали, че бе позволил на уязвената си гордост да постави такива прегради пред мъжката му страст.

Застанала сред своите шаферки, Зиновия изглеждаше тъй съблазни-телна и прелестна, че всяка булка би ѝ завидяла. Тъмната ѝ коса беше разделена на две плитки, знак за новото ѝ положение на омъжена жена, в които бе вплетена златна лента. Разкошна нощница от блестяща златиста коприна падаше на свободни гънки от деликатните ѝ рамене до пода и макар под мъждивата светлина на свещите да не можеше да различи формите под лъскавия плат, Тирон знаеше колко топла и красива бе тя под тях. Видът ѝ бе достатъчен, за да накара тялото му да се разбунтува срещу ума и като се добавеше разхлабващия ефект на алкохола, Тирон не бе много сигурен дали твърдата му решимост ще устои дълго на нейната завладяваща хубост. Изглеждаше толкова безсмислено да я наказва чрез своето въздържание, когато собствените му мъки щяха да са далеч по-големи.

Глупости! Разбунтува се умът на Тирон, възмутен от тези колеба-ния. Позволяваше да го водят като овен на заколение, точно както го бе

съблзнила преди с топлия си поглед и нежните си ласки. Ако не внимаваше, скоро щеше да му се наложи да застане пламнал от срам пред царя, за да обяснява как е бил съблзнен през първата си брачна нощ и веднага и е направил дете.

Мъжете нададоха шумни одобрителни викове при появяването на невестата. Зиновия вдигна за миг поглед към тях и ги дари със свенлива усмивка. Княгиня Зелда й прошепна нещо на ухото, при което зелените очи веднага се насочиха към младоженеца, а бузите пламнаха.

Тирон се подпря на рамката на вратата, усещайки, че двете жени говорят за него. По начина, по който го оглеждаха, можеше да допусне, че обсъждат физиката му, за която Зиновия вече имаше добра представа. Тя предпочете да не отговаря, което накара другата жена да смени темата, но все пак невестата му срещна неговия поглед с повече топлота, отколкото бе проявявала досега, поне откакто бяха застанали пред олтара.

Влязоха в спалнята и Тирон си спомни друго подобно събитие преди около три години, когато видя първата си съпруга, Анджелин, облечена в булчинска рокля. Настроението му тогава бе съвсем друго, щастливо и весело, както обикновено е с младоженците, предвкусащи първата брачна нощ. Всъщност и сега можеше да бъде така, каза си той...

А можеше да е дори по-хубаво, защото и ухаждането на двете бе различно. В сравнение с внезапното прехласване по Зиновия бавното му отстъпване пред натиска на Анджелин сега му изглеждаше доста вяло. Анджелин беше съседско дете, но той почти не й обръщаше внимание, докато не порасна. Тя привлече погледа му едва две години преди да се оженият, но процесът след това приличаше повече на постепенно разлагане на мъжката му съпротива под моминския ѝ чар, което в крайна сметка доведе и до брака им.

Другите му връзки с жени се бяха разпаднали по различни причини, някои поради честата му заетост, други защото бе загубил интереса си към въпросната жена или защото предпочиташе да не стига до по-сериозна връзка. В този случай едва ли можеше да се похвали със същото хладнокръвие. Всъщност, като се имаше предвид как пламенно бе желал Зиновия, изглеждаше невероятно самонадеяно да предположи, че ще устои дълго на чаровете ѝ, ако са в една стая с нея, да не говорим за едно легло.

Той беше помолил възможно най-дискретно Наташа да му даде отделна стая, дори някое килерче, но болярката се усмихна мило и се извини, че както винаги къщата ѝ е пълна с гости и не са останали

свободни стаи. Така че, изправен пред изкусителната гледка в брачното ложе, Тирон трябваше да си признае, че или щеше твърде скоро да се откаже от намеренията си, или се налагаше да прекарва по-голямата част от времето си далеч от този дом.

Като погледна през рамо към кискащите се и подвикващи гости, Тирон поиска тишина и гълчавата спадна дотолкова, че можеше да се чуе приглушеният шепот на жените. Той пристъпи към тях и очите му пламнаха, като огледа ослепителната си невеста. Тъй като шаферките наблюдаваха всеки поглед, всяко движение на младоженците, Зиновия му се усмихна плахо, но в очите ѝ се четеше предпазливост и недоверие. Тирон се поклони сковано на дамите и те хукнаха с кискане навън, сетне застана до младоженката.

– Заради гостите, мадам, – оправда се той шепнешком, сетне повдигна изящната брадичка и я целуна силно по устата, не толкова за да не разочарова приятелите си, колкото заради себе си.

Зиновия искаше да се притисне до него и да разтвори устни под предпазливата му целувка. От него лъхаше на някаква силна напитка, докато устните му си играеха с нейните умишлено нехайно. Тя непрекъснато си повтаряше каква болка бе изпитала преди, когато той я преоблегна. Нямаше да допусне отново да потъне в земята от срам.

Тирон вдигна глава и се вгледа в лицето ѝ, леко разочарован от предпазливата ѝ сдържаност. Не беше толкова глупав, че да се надява тази нощ или която и да е друга да му донесат макар и минимално удовлетворение, докато си забраняваше да насити страстта си с нея. Гордостта му страдаше при мисълта, че независимо какви цели се надяваше да постигне чрез своето въздържание, те губеха за него смисъл, щом застанеше близо до нея.

Като се върна при скупчените на прага мъже, Тирон вдигна последна наздравица с тях, но не беше дотолкова на градус, че да не забележи как Николай скришом хвърля погледи към Зиновия. Не се изненада от яда си пред наглостта на този мъж, който се осмеляваше да зяпа така жена му, а тази вечер дори повече от друг път. След като се бе разправил с толкова кавалери на Зиновия, сега не бе в настроение да дели дори частичка от хубостта ѝ с друг мъж, особено някой, който го бе следвал плътно по петите в ухажването му и бе последвал примера му да помоли царя за нейната ръка.

Тирон се пресегна назад и умишлено рязко тръшна вратата, сетне предизвикателно вдигна очи към майора, давайки му да разбере, че Зиновия е негова, докато не сметне за добре да я остави. Не свали погледа

си, докато Николай не се обърна рязко с пламнало лице и излезе.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гостите най-сетне оставиха младоженците сами и масивната дървена врата се затръшна зад гърба им, а Тирон грижливо я заключи, за да не позволи да изиграят на него или на невестата му някоя грубовата шега. Неколцина от неговите колеги офицери бяха останали последни, затрупвайки го със съвети как трябва да подходи към една девойка и Тирон ги бе изслушал, кимайки замислено, сякаш попиваше всяка дума. Но умът му бе далеч от тях, омагьосан от нахлулите съблазнителни спомени за Зиновия, легнала гола на леглото, отместваща се да му направи място. Макар да бе погълнал достатъчно водка, за да не усеща насечения си от бича гръб, не успяваше да заглуши болката при тези спомени и прелъстителни видения. Не бе чак толкова пиян, че да не забележи несъстоятелността на повечето от приятелските съвети. Ако вярваше на собствения си опит, определено нямаше да има никаква полза от мнението им. Не че се смяташе за много по-опитен от тях; всъщност някой от приятелите му се славеха като дръзки донжуани и любовници на няколко жени едновременно. Самият той се придържаше в личния си живот към същия прагматизъм, както в професионалната си кариера и не си позволяваше да поддържа повече от една по-сериозна връзка в даден момент. А последната от тях и доскоро най-сериозната беше с покойната му съпруга Анджелин. Просто предпочиташе да действа според собствения си усет, поне що се отнася до любовната игра. Съблазнителката, за която току-що се беше оженил, бе проявила изключителна отзивчивост към неговото любовно изкуство, ако все пак приемеше, че пламенността ѝ не бе част от нейните кроежи. А ако можеше да се вярва на признанията, направени от Анджелин на смъртно легло, то неговата първа съпруга се бе влюбила в него по-силно след сватбата. Чак когато той бе изчезнал за дълго в чужбина, служейки на родината си, тя бе позволила да бъде съблазнена от друг. Или поне така му се кълнеше в последните часове преди смъртта си, молейки го до сетен дъх да ѝ прости.

Тирон влезе в спалнята и предпазливо се приближи до голямото легло с балдахин, където го очакваше втората му съпруга. Тя бе свалила златистата нощница и женствената ѝ фигура бе свенливо прикрита от един чаршаф, с който се беше завила до брадичката. Докато разкопчаваше жакета си, пламтящият му поглед алчно попиваше долчинките и възвишенията на съблазнителния пейзаж под чаршафа.

– Цар Михаил беше прав – безразлично отбеляза Тирон, сетне прокле езика си, задето бе загубил присъщото си красноречие. Макар сетивата му да бяха донякъде помътени от алкохола, който бе погълнал, не можеше лесно да потуши бурята, която щеше да се разрази в него, ако упорстваше във въздържанието си. – Вие сте наистина много красива, мадам. Мисля, че никоя от жените, които съм виждал, не би могла да се сравни с вас.

Всички външни белези на радост, която Зиновия бе проявявала пред приятелките си, бяха изчезнали от лицето ѝ щом те си тръгнаха. Сега тя наблюдаваше предпазливо съпруга си, чудейки се какво ли може да очаква от него в това състояние и с подобно настроение. Дали нямаше да излее гнева си върху крехкото ѝ тяло или да я засипе с оскърбления, задето го бе използвала и надхитрила? Нямаше ли да оплаква деня, когато ѝ бе хрумнала самата мисъл да го използва в кроежите си?

– Досега няхахме възможност да поговорим, Тирон...

– Значи искаш да говорим. – Той мъчително се поклони и се олюля, преди да успее да възвърне равновесието си. Усмихна се, сякаш надсмивайки се на себе си. – Трябва да ме извините за състоянието ми, мадам. Донякъде не съм в най-добра форма тази нощ, защото щедро се угощавах с даровете на лозата... или по-скоро със скоросмъртницата, с която вие, руснаците, непрекъснато се наливате. Коварно питие е тази водка, но пък облекчава болката ми... – и той постави ръка на сърцето си, сякаш посочвайки областта, където бяха нанесени най-големите поражения. – Какво точно бихте искали да обсъдим, съпруго моя? Нежеланието ми да бъда използван? – Той потърка гърдите си, сякаш почувства болка от тази мисъл. – Да, с хубавата си ръка ти ми нанесе дълбоки рани. Никой не би могъл така умело да забие нож в сърцето ми. Аз ти предлагам всичко, което имам, колкото и скромно да е то, а ти ме разиграваше. Сега горкият глупак е паднал в капана, впрегнат в брачния хомот. А на всичкото отгоре в леглото го чака такова прекрасно угощение, че похотта започва да замъглява ума му и няма къде да бяга. – Тирон плесна леглото и се захили към нея, сетне размаха другата си ръка, сякаш призовавайки невидимите зрители да му отговорят. – Какво ще кажете, мадам, за моята глупост? И за вашата, разбира се? Докато се опитвахте да се отървете от един съпруг, вие си хванахте друг. Доволна ли сте от плодовете на кроежите си?

Зиновия предпазливо се повдигна върху възглавниците, като внимателно придържаше чаршафа върху гърдите си.

– Не исках да се омъжа за княз Владимир...

– Вече съвсем ясно ми обяснихте това, мадам – проехтя оскърбителният отговор. Тирон свали кадифения си жакет и го метна на един стол. Все пак не беше успял да достигне такава степен на опиянение, че да остане безучастен към гледката, която се разкриваше пред него. Тънки восъчни свещи горяха в свещника, оставен на масичката до Зиновия и очертаваха през прозирната жълта тъкан на балдахина нейните рамене, ръце и достатъчно голяма част от гърдите ѝ. Изгладнялото му въображение се развихри в похотливо желание да разгледа още веднъж това, което оставаше скрито под чаршафа.

Тирон се почувства доста обезпокоен, когато съзерцаваше младата си жена, защото докато погледът му бавно се плъзгаше по нейните прелести, той осъзна, че я желае дори още по-силно, отколкото преди неуспешната им връзка, ако това изобщо бе възможно. Никоя жена не бе разпалвала въображението му така, както Зиновия. От самото начало тя бе завладяла мислите му до такава степен, че животът му бе подчинен само на една цел – да я стигне. Сега обаче щеше да страда още повече. Страстта му бе примесена с жажда за мъст и нужда да излекува болката, гордостта, гнева си по единствения начин, който би могъл да му донесе успокоение. Щом тя се бе държала като уличница, за да го съблазни и примамва в капана си, каза си той, нима нямаше право да я използва именно по такъв начин?

– Попитах ви, мадам, дали сте доволна от плодовете на вашите кроежи?

Бузите на Зиновия пламнаха и тя се опита да намери някакъв отговор, който би смекчил гнева и омразата му. Ако му кажеше, че е щастлива да се омъжи за него, той можеше да си помисли, че това е била целта ѝ от самото начало. От друга страна, би било лъжа да отречеше, че се е влюбила искрено в него. Или просто досега бе оставала сляпа за чувствата си към него и чак сега започваше да разбира какво всъщност има между тях.

– Не можеш ли да ми отговориш? – саркастично попита Тирон.

Зиновия трепна под язвителния му тон и нервно се опита да го умилостиви с нежен гласец:

– Нима не можеш сам да видиш истината? – Тя сведе очи под ледения му поглед, съмнявайки се дали изобщо някакви думи биха могли да го умилостивят. За Бога, запита се тя, защо да се опитва да му обясни колко се радва да е до него, когато я пронизваше така заплашително с орловия си поглед? – Нима всяка девойка не би ви предпочела за съпруг пред някой стар велможа, милорд? Но аз няхах намерение да ви устроя

клопка...

– Не! – подигравателно отвърна той. – Само искахте да ме използвате като някоя евтина играчка и да ме захвърлите, щом свършите! За вас не бях нищо повече от разгонен глупак, мадам! Нетърпелив ухажор, който щеше да ви свърши работа и цената, която бяхте готова да платите за моите услуги, явно бе вашата добродетел!

Като ѝ обърна гневно гръб, Тирон се заклатушка към другия край на стаята и влезе в гардеробната, където пред него се изправиха стройни редици обувки, наредени по лавиците в копринени калъфи с бродирани кутии за шапки и полирани ковчезета за бижута, както и резбовани гардероби и ракли, пълни с дрехи, фусти и ризи с дантели. Смаян от броя на дрехите, Тирон заинтригувано опипа разкошната тъкан на няколко тоалета и повдигна една прозрачна батистена нощница срещу светлина-та, за да разгледа ефирната ѝ тъкан.

Неговите дрехи и вещи предвидливо не бяха разопаковани, но стояха грижливо подредени до нейните, при това на по-леснодостъпни места. Бе доста изненадан от проявеното внимание. Наистина, може би Али искаше да му направи услуга, като ги подреди така, но дребничката прислужница никога не би го направила на своя глава, без позволението на господарката си.

Като се намръщи от болка, Тирон сне ризата си. Взе каната, която му изглеждаше най-хладна при допир и лисна ледената вода в легена. Миенето го освежи поне дотолкова, че да събуди искрица надежда да запази присъствие на духа, когато легне до своята омайно хубава жена. За след това разчиташе на алкохола, който може би щеше да го потопи в дълбок сън, от който се надяваше да не излезе до сутринта.

Преди да се върне в спалнята, Тирон прикри голотата си с чифт дълги гащи, от които в момента явно крайно се нуждаеше. За него изглежда бе оставена тази половина от леглото, която беше по-близо до предверието, защото невестата му бе легнала на другата. Докато се клатушкаше натам, той избягваше да срещне уплашения ѝ поглед и за да намери някакво занимание за очите си, внимателно огледа спалнята. Беше впечатлен от нейните размери, разкошното обзавеждане и елегантност. По всичко си личеше, че момичето е толкова скъпо на Наташа, че тя му бе дала едни от най-хубавите покои в двореца. Не се беше докосвал до подобен разкош, откакто напусна Англия, а и тамошният блясък не можеше да се сравни с богатството на Наташа. Къщата от времето на Тюдорите, която баща му беше дал като сватбен подарък на него и Анджелин, беше просторна и удобна, но обзавеждането отговаряше на

архитектурата ѝ, която далеч не бе тъй предразполагаща и пищна, както този женски рай.

Като спря до свещника, Тирон угаси пламъчетата и се обърна с гръб към жена си, благоразумно опитвайки се да избегне насладите за окоето, които просто го молеха да им обърне внимание. Ако някога си бе задавал въпроса какво ли значат думите „сладостно мъчение“, сега знаеше отговора. Копринените чаршафи и ефирната нощница очертаваха формите ѝ тъй съблазнително, че мисълта как по свое собствено решение не можеше да ги докосне, бе чисто изтезание. Дори само усещането, че тя е тук и споменът за нейната отзивчивост към страстта му караше кръвта в слабините му да кипне и да благодари на мрака, който го прикри, когато разкопча и смъкна панталона си. Като седна на ръба на леглото, той свали дрехата и се пхна под завивките. Не искаше да я остави да тържествува, че е надделяла над волята му.

Свещите зад Зиновия сега единствени осветяваха стаята, но те бяха достатъчни, за да забележи тя ужасните белези, които набраздяваха гърба на мъжа ѝ. Следите от камшика стигаха до десния му хълбок и макар повечето да зарастаха, подпухналите ръбове на една по-дълбока бразда показваха, че раната там е започнала да гноясва, което я накара да скочи от леглото.

Тирон не беше такъв човек, че да пропусне едва прикритата ѝ голо-та. Надничайки през рамо, той проследи с поглед как тя навлече набързо златистата роба и щом тя се плъзна върху нощницата ѝ, хукна към гардеробната. Когато се върна след миг, носеше голям леген с вода, малка кърпа, метната на ръката ѝ и бурканче, пълно с някакъв мехлем с неприятна миризма.

– Една рана на гърба ти се е възпалила – каза му Зиновия, като остави буркана на нощната масичка. – Трябва да се почисти и намаже с това, за да ѝ изтегли гнойта.

Тирон дръпна гащите си нагоре, съзнавайки какво може да разкрие голотата му.

– Раната не ме мъчи особено, мадам.

– Но ще започне, ако я оставиш така – възрази Зиновия и с кремък и огниво изкара искра, за да запали свещите. – Ще ми трябва твоят кинжал, за да я отворя...

– Казах да я оставиш така! – ледено отвърна Тирон, предвиждайки какво бедствие ще си навлече, ако ѝ позволи да го докосне. Лесно можеше да понесе болката, ако мислеше само за гърба си, но го притесняваше кипящия, бълбукащ котел от разпалени страсти, които сега се

бореше да удържи. Едно нежно докосване на ръката ѝ можеше да накара всички негови решения и задръжки да се стопят за секунда.

Зиновия се подразни от заповедническия му тон.

– Защо не ми позволиш да я превържа?

– Мога да се справя и сам – твърдоглаво възрази той.

– Едва ли – нежно каза младата жена и кимна към пейката до леглото. – Седни, моля те, там и ми позволи да се погрижа за гърба ти.

Минаха няколко секунди. Зиновия наблюдаваше как бръчките между веждите му стават по-дълбоки и преминават в заплашително смръщване. Тирон не поглеждаше към нея, а продължаваше да се вира мрачно в трепкащите пламъци на свещите, докато тя не се наведе към него и не попита.

– Полковник Райкрофт, да не би да се боите от моето докосване?

Нервите на Тирон не издържаха.

– Да, по дяволите! Казах ти вече! Нищо не искам от теб, най-малкото пък твоето съчувствие...

Пред това вулканично изригване Зиновия отстъпи крачка назад и се взря объркана в неговото толкова студено и толкова хубаво лице, но той продължаваше упорито да избягва погледа ѝ. Горчиви сълзи бликнаха в очите ѝ и със сподавено хлипане тя грабна легена и се извърна рязко, като в бързината лисна част от водата върху гърдите му.

Тирон подскочи от изненада и когато защитната покривка падна от скута му, загуби гордата си резервираност. Но за секундата, която му бе нужна, докато си възвърне присъствието на духа и дръпне нагоре падащите гащи, просълзените очи на Зиновия се стрелнаха към него и се разшириха от изненада.

Тирон скръцна със зъби, когато учуденият ѝ поглед се вдигна да срещне неговия. Изръмжа ниско и отметна издайническата завивка, защото вече не виждаше смисъл да се прикрива. Какво повече имаше да крие, когато само с един поглед тя го разобличи в гордостта му?

– Какво очакваше – изсъска той. – Не съм от камък! За Бога, жено, остави ме на мира!

С тези думи той дръпна чаршафа до кръста си и като легна на лявата си страна далеч от нея, се приготви за сън. Без да я поглежда, пъхна възглавницата под главата си и се умълча, продължавайки да се вира гневно пред себе си.

Зиновия бе не по-малко смутена от неговото избухване. Върна легена в гардеробната и там даде воля на яда си, като облече друга нощница, която я прикриваше от глава до пети. Поточетата, които се стичаха

по бузите ѝ, не можеха да бъдат спрени и след като се върна в спалнята. Като се загледа в безучастния му гръб, тя духна свещите на нощната масичка и отиде в своята половина на леглото и също му обърна гръб. Дръпна се най-далеч от Тирон, като за малко не падна на земята. Сетне се зави плътно, хвърли му унищожителен поглед през рамо и се сгуши между завивките, като продължаваше да хлипа безутешно.

Тирон беше вбесен повече на себе си, отколкото на своята невеста. Тя се опитваше единствено да превърже раните му, но неговите мисли далеч не бяха тъй невинни. Все повече го притесняваше настойчивият зов на тялото му, а тя стоеше тъй близо. Съзнаваше колко несправедливо е постъпил и това само наливаше масло в бушувания пламък на гнева му. Колкото и да бе пострадал той самият или гордостта му от нейните кроежи, това не означаваше, че копнее по-малко да я просне на дюшека и да облекчи набъбващата си похот в нейната топлина. При мисълта за черната ѝ коса и изящното тяло, отпуснато в леглото до него, трябваше с усилие на волята да потисне желанието да я грабне в прегръдките си, да попие с целувки нейните сълзи и да я утеши с нежни и успокоителни думи.

Изкушението бе прекалено силно и като стисна здраво очи, докато мускулите на бузите му продължаваха гневно да потреперват, Тирон с неистово напрежение на волята овладя страстите си. Това му струваше неимоверно усилие, но той обузда потока на мислите си и ги насочи към плановете за едно нападение в околностите на Москва. Съсредоточи се върху мисълта как щеше да изпрати своя следотърсач Захар да намери лагера на Ладислас, преди да тръгне с хората си, защото един човек можеше да се промъкне по-лесно незабелязано.

В смълчаната стая младоженците лежаха на по-малко от една ръка разстояние един от друг, усещайки болезнено ясно присъствието си, но упорито отказваха да си продумат или да помръднат. Така неподвижни и каменни, те приличаха на статуи. Зиновия първа потъна в сън и, заслушан в лекото ѝ равномерно дишане, Тирон най-сетне последва нейния пример. Около три часа те прекараха в нервна дрямка, която им донесе известно облекчение от мъката да са заедно, но все пак разделени.

Минаваше два часа през нощта, когато Тирон внезапно се събуди, усещайки, че Зиновия става от леглото. С известно любопитство проследи как тя крадешком се промъква към ъгъла на стаята, където сребърен лъч лунна светлина падаше през прозореца и разкриваше предпазливите ѝ движения. Той мълчаливо наблюдаваше как ръката ѝ се протяга и тихичко вади неговия кинжал от ножницата, окачена на метнатия на стола

колан. Върна се на пръсти до своята половина от леглото, където Тирон вече не можеше да я вижда. Той се стегна, за да посрещне нападението, уверен, че лесно ще я надвие, ако се опита да го намушка. Обеща си наум, че в такъв случай щеше да се погрижи бракът им незабавно да бъде анулиран, независимо от заплахите на царя. Човек би могъл да се усъмни в душевното му здраве, ако приемеше да остане с жена, която е напълно луда!

Тирон се намръщи, когато видя да дърпа нагоре ръкава на нощницата и да поставя острието на кинжала до сгъвката на лакътя си. Целта й вече му изглеждаше ясна. С недоволно ръмжене той се хвърли през тясното разстояние, което ги разделяше, карайки Зиновия да ахне от уплаха. Тя изпищя от болка, когато той безжалостно стисна крехките й пръсти и я принуди да пусне острия нож.

– Какво смяташ да правиш? – гневно попита Тирон. – Нима ще се откажеш от живота само защото са те накарали да се омъжиш за мен?

– Не, милорд! Не това беше целта ми – увери го Зиновия с гласец, разтреперан почти толкова, колкото самата тя. Светкавичното му нападение бе накарало всяка частица от тялото й да затрепери от ужас. Никак не й бе трудно да си представи как се бяха чувствали хората на Ладислас, когато Тирон ги връхлетя, фактът, че той бе чисто гол до нея в леглото не успокояваше страховете й. Макар стаята да бе осветявана единствено от лунната светлина, лесно можеше да различи мъжествената му фигура.

Като захвърли кинжала, Тирон прекрачи ръба на леглото с дългите си крака и стъпи на пода. Стаята стана по-светла, когато запали няколко свещи. Сетне отново се извърна към нея. Сграбчи я за брадичката и повдигна лицето й към светлината, вглеждайки се изпитателно в очите й. Гласът му бе изпълнен с подозрение, когато я запита:

– С каква друга цел ще искаш да си прережеш вените с моя кинжал?

– Моля те, Тирон, трябва да ми повярваш. Нямах намерение да сложа край на живота си. – Тя се запъна, но продължи с мъка и срам. – Само че нали сме тук... заедно в тази стая... а ти нямаш намерение да ми обърнеш внимание. На сутринта шаферките ще дойдат да ми помогнат да се облека. Ако по чаршафите няма кръв като доказателство за моята девственост, ще се посрамя пред приятелките си.

Тирон бавно започваше да разбира и повдигна вежда, оглеждайки младата си съпруга. За него бе очевидно, че тя е силно смутена, задето й се е наложило да му обяснява страховете си и също толкова притеснена

от срама, който щеше да я застигне заради студенината между тях.

Той внезапно взе решение и като грабна кинжала, карайки Зиновия да се отдръпне уплашено, направи с острието му малка резка на вътрешната част на ръката си. Червени капчици се появиха по кожата и като седна до нея, Тирон се пресегна към средата на леглото и допря ръката си с чаршафа, сетне се огледа за нещо, с което да спре кръвта.

– Това ще свърши ли работа, мадам? – попита той и се обърна, за да срещне смаяния поглед на Зиновия.

– Да, определено – побърза да отговори тя, дълбоко изненадана от жеста. Никога не би предположила, че той ще направи подобна жертва за нея, когато мъжката му гордост още се гърчеше от болка, след като тя така безогледно бе използвала страстта му. Друг мъж на негово място би се възползвал от възможността да си отмъсти, като я посрами пред приятелките ѝ. Защо той не постъпи така? Въпреки уплахата си Зиновия не можа да се въздържа да не попита плахо.

– Никога не бих предполагала, че ще проявите подобно разбиране и доброта. Защо направихте това?

Тирон нехайно махна с ръка и се засмя малко насила, тъй като не искаше да я остави с впечатлението, че пак се е оставил да бъде подведен от нейните женски хитрости.

– Недейте да приписвате рицарски мотиви на този клет глупак, мадам. Ставаше дума не толкова за вашата репутация, колкото за моята. По дяволите! Без доказателства за нашата връзка в леглото моите войници несъмнено ще решат, че не съм способен на такива подвизи. Така че отново ставам жертва на поредната ваша хитрост, мадам – този път, за да съхраня доброто си име пред моите другари, защото на всички е ясно, че имате с какво да привлечете и най-студения съпруг.

Зиновия вирна брадичка, уязвена в гордостта си от неговата ирония.

– Ако беше така, милорд, как тогава успявате да се въздържите и ме пренебрегвате като съпруга?

Тирон направи усилие да се държи като кавалер: искрен, но без да натрапва огорчението си:

– О, мадам, ако не бе ранената гордост, която ме бичува също тъй жестоко, както камшиците на бандитите, нямаше да устоя на изкушението. Но при всеки пристъп на болка си припомням за моята глупост и се смирявам при мисълта за предишното си безумие.

– Не ви смятам за глупав или безумец, милорд – отвърна Зиновия, опитвайки се да намали пропастта помежду им. – Вие знаете далеч

повече от всеки друг мъж, когото съм срещала.

Тирон вдигна вежда и с безкраен скептицизъм я попита:

– Толкова много мъже ли сте срещала, че да се смятате за достоен съдник?

Бузите на Зиновия пламнаха и тя неохотно призна.

– Не, милорд, не съм срещала чак толкова много.

– В такъв случай, мадам, ще имам предвид липсата ви на опит, когато правите подобни изявления.

– Може и да нямам опит, сър, но имам глава на раменете си и мога да мисля с нея – възрази тя.

– Хубава глава, милейди – съгласи се той, умишлено изопачавайки думите ѝ. – Няма по-хубава, което си е истина. Всъщност вашите престести ме направиха жертва на прищевките ви.

Зиновия ядосано отклони поглед, опитвайки се да запази спокойствие. Започваше да мисли, че този англичанин можеше да бъде също толкова дразнещ, колкото и агресивен.

Спечелвайки този рунд в словесната битка, Тирон съсредоточи вниманието си върху последната си рана. Като дръпна полата на ношницата ѝ, той избърса в нея избилите капчици кръв, като същевременно крадешком огледа откритите се изящно бедро и извивка на ханша. Очите му лакомо се плъзгаха под дрехата ѝ и напук на волята му събудиха спомена за онази нощ, когато той жадно бе целувал всички женствени гънки, сега бяха прикрити от ношницата. Разсеяно продължи да търка плата върху ръката си, докато Зиновия не му отправи въпросителен поглед и той сметна за добре да извърне очи. Като осъзна какво кръвопролитие е предизвикал с острия си кинжал, той намери приемливо извинение за престараването си.

– Като видят тези кърви, приятелите ни ще си помислят най-лошото. Ще те съжалят, задето ти се е наложило да изгърпиш моята жестокост.

Въпреки напрежението между тях, Зиновия се осмели да го погледне предизвикателно:

– Щом се тревожите толкова за репутацията си, сър, защото тогава оставихте на мен да се сетя за това, вместо сам да предложите изход? Въпреки възраженията ви, мисля, че трябва да ви благодаря, задето не оставихте хората да ме мислят за... – тя се поколеба, преди да продължи, чудейки се дали не облича в думи неговите мисли – за уличника.

Старите спомени отново нахлуха в съзнанието на Тирон и той замислено въздъхна и отвърна поглед.

– Според мен най-малкото, което един съпруг би могъл да направи за жена си, е да защити нейната чест. А вие мислете каквото си искате.

Очите на Зиновия внезапно се навлажниха и тя с усилие продължи:

– Трудно ми е да повярвам, че ме смятате достойна за вашата закрила, особено що се отнася до моята добродетел.

Тирон я погледна доста изненадано. Каквото и да имаше против нея, никога не бе пожелавал да я види стъпкана в калта на хорското презрение. Искаше му се да я увери в обратното, но не можа да се насили и просто отхвърли думите ѝ с пренебрежително свиване на раменете и необвързващ отговор.

– Безспорно не знаеш много за мен, Зиновия.

– Да – печално се съгласи тя. – Не знам нищо за теб, Тирон.

– Някои мъже проявяват изключително разбиране – продължи той. – Други просто не обръщат внимание на нуждата на жената да бъде опазена от подлите сплетни. Познавах един мъж, който като чул слуховете, пуснати от друг по адрес на жена му и повикал любовника ѝ на дуел. Донжуанът се бил подиграл с чувствата ѝ и разказвал на всички как си е поиграл с нея е и я захвърлил, щом взела да му омръзва. Той бил един от онези лекомислени развратници, които налитали на всяка вдигната пола. Ако съпругът бил тъй отмъстителен като Алексей, можел да кастрира женкаря и да го остави да се разкайва горчиво за всички жени, които някога е подмамил.

– И как е свършило всичко? – плахо попита Зиновия. – Дали любовникът се извинил, или се е стигнало до дуел?

– Съпругът го убил – отвърна Тирон с гневна откровеност. – Жената била бременна в петия месец, но искала да се прибере при мъжа си, когато той се върнал след дълго отсъствие. Детето очевидно не било негово, но той обещал да заведе жена си на село и да остане с нея, докато роди. По някакви странни съображения тя решила, че ще поправи всичко, ако се отърве от бебето. Опитвайки се да се освободи от бременността и от греха си, тя се хвърлила от стълбата, когато мъжът ѝ го нямало, надявайки се да пометне. Постигнала целта си, но хванала треска и умряла седмица по-късно в ръцете на съпруга си.

Зиновия вдигна поглед и предпазливо попита:

– Привързан ли беше към тази жена, Тирон? Разказът явно силно те разстрои. – Последва дълго мълчание. Съпругът ѝ гледаше безучастно в далечината и тя се опита отново да разбере какво го свързваше с тази жена и какво бе означавала тя за него. – Може би става дума за сестра ти?

Все така загледан в празното пространство, Тирон въздъхна.

– Това вече няма значение, мадам. Нея я няма, тя лежи в гроба.

Минаха още няколко минути, през които Зиновия наблюдаваше безуспешните му опити да спре кръвта и накрая събра смелост да прекъсне напрегнатото мълчание.

– Позволи ми да ти превържа ръката.

В първия момент Тирон щеше да отхвърли предложението, но с известна изненада осъзна, че не му се ще отново да я наскърбява с груб отказ. Затова отстъпи с привидна неохота.

– Е, май трябва.

С внезапно светнало лице Зиновия скочи от леглото, изкарвайки дъха на съпруга си, пред който се разкри крайно съблазнителната гледка на дългите ѝ изящни крака и приятно закръглените възвишения над тях. Когато се върна с нов леген вода, Тирон вече я чакаше седнал на пейката, която му беше посочила преди няколко часа. Като знаеше, че ще му е трудно да не реагира на присъствието ѝ, той предвидливо се бе снабдил с малка кърпа, с която да прикрие слабините си и веднага прибягна до нея, щом младата жена се притисна до бедрото му, превързвайки ръката.

Тирон внимателно я наблюдаваше. Кожата ѝ изглеждаше почти прозрачна на светлината на свещите и също тъй деликатна, както крехките ѝ форми. Миглите ѝ бяха сведени, докато почитваше раната, прикривайки зелените езера. Всичките му инстинкти отново надигнаха глас и той се вгледа в извивките по тялото ѝ, истинска поема на разцъфтялата женственост. Кръвта му закипя.

– Мога ли сега да се погрижа за гърба ти – попита неуверено Зиновия, когато приключи с превързването на ръката. Очаквайки нова гневна реплика, тя остана със сведен поглед, макар да усещаше как я оглежда.

– Правете каквото сметнете за добре, мадам. Прекалено съм уморен, за да споря с вас.

Това не бе много умело оправдание, но за момента вършеше работа. Наистина беше уморен и нямаше желание да продължава до безкрайност тирадите си. За негово голямо облекчение Зиновия отиде да вземе кинжала и бурканчето с мехлема, като му позволи спокойно да въздъхне, след като толкова време бе сдържал дъха си, докато тя стоеше до него.

Като се върна, Зиновия внимателно изми гърба му с мек сапун, сетне предпазливо отвори гнойната рана. Тирон леко се стегна, когато острието се заби, но бе смаян от нейната нежност. През дългите години на

военна служба бе опознал безцеремонността на военните хирурзи и докосването на нейната ръка приличаше повече на нежната милувка.

Зиновия работеше бързо и за броени минути почисти раната, така че да започне да излиза чиста кръв, сетне с леки, съчувствени пръсти разтърка мехлема върху нея. Разкъса на ленти голяма чиста кърпа и ги уви около гърдния му кош, като се притискаше до него, докато ги увиваше.

– Задръж за момент краищата – нареди му тя на ухото, както го бе обгърнала с ръце и подаде двата края на бинта пред гърдите му. Когато усети как пръстите му поемат краищата, тя погледна с натежало от нежност сърце разбърканите светли кичури на тила му, после погледът ѝ се плъзна по мършавата му буза и изсечените сурови линии на челостта му. Макар често да си бе представяла разни неща с него, никога не бе имала възможност да го разгледа от такъв ъгъл. Реши, че и отзад гледката е толкова съблазнителна. Можеше само да гадае как ли би реагирал, ако прокараше език по ухото му. Дали отново щеше да отхвърли близостта ѝ, както стори с брачната им целувка, или би се обърнали да посрещне закопелите ѝ устни със своите?

Устоявайки на порива, Зиновия мина пред него, за да завърже краищата на превръзката с двоен възел на гърдите му.

– Не исках да стане така, Тирон – предпазливо каза тя, боейки се отново да се връща към тази тема, но трябваше да му каже каквото ѝ тежеше. – Не исках да пострадаш.

Тирон язвително се засмя.

– Веднъж бях повярвал в твоето състрадание към мен можеше почти да ме убеди, мадам, но получих своя урок да не се доверявам на коварните ти ходове. Той се запечати в паметта ми почти тъй дълбоко, колкото раните на гърба ми.

– Бях отчаяна – умолително продължи Зиновия, надявайки се да я разбере. – Не можех да понеса мисълта, че ще се омъжа за княз Владимир Дмитриевич. Предпочитах да си загубя доброто име, но не и да търпя съпружеските му милувки. А ти беше тъй настойчив... тъй отдаден на стремежа си да ме получиш...

– Така е! Настойчив бях! – охотно призна Тирон. – Как можех да не бъда? Твоята хубост ме съблазняваше от самото начало, а ти си постави за цел да ме съблазниш със сладки обещания. Видях ги в очите и ги чух от устните ти. Как можех да се досетя, че съзнателно ме водиш в капан, който почти ми струва живота! За мене голям късмет, мадам, че главата ми още си е на мястото, а слабините ми са в добро състояние!

Лицето на Зиновия пламна, когато погледът ѝ въпреки волята ѝ се насочи към кърпата, която едва прикриваше скута му. Бе доста изненадана от себе си, че ги оглежда тъй любопитно сега, когато вече нямаше право на това.

– Не знаех, че Алексей ще се разгневи така... Не си и помислях, че може да стигне до такава жестокост...

– Глупости! – изръмжа Тирон. Като се изправи, без да се опитва да прикрие голотата си, той отиде до другия ъгъл на стаята, сетне под учудения ѝ поглед се върна и застана пред нея. Гневът му поне помогна да охлади донякъде горещината в слабините си. Като постави ръце на тесните си хълбоци, той се наклони към нея даде воля на яростта си.

– Не знам кога точно ме избрахте за своя жертва, мадам, но и никога опитна уличница не би се справила с подобна сръчност. Бяхте прелъстителна като богиня. Да мадам, такава бяхте. Макар да съм обиколил доста свят, не съм виждал такава прелестно, такава изкусително момиче. Хитростта, с която използвахте чаровете си, ме накара да се вържа като някой разгонен хлапак с жълто около устата. Да, мадам, бяхте мила и прелъстителна и аз няхах никакъв шанс срещу силата на вашата съблазън. Очите ви бяха толкова топли и мамещи, устните ви тъй меки и тръпнещи, гърдите ви тъй закопнели за докосване, че като последен идиот аз си помислих, че и копринените ви бедра са закаднели за мен. Дори и сега мечтая да задоволя желанието си. Прекрасно съзнавам, че ако това продължи, вие ще ме лишите от мъжеството ми по-успешно, отколкото би го направил кинжалът на княз Алексей.

Зиновия не откъсваше от него очите си, които святкаха сякаш със собствена светлина. Не знаеше как да успокои възмущението му. Той беше тъй оскърбен от постъпката ѝ за спасение, че не виждаше как би могла да го умилостиви. Вбесяваше го, че е измамен от една жена, но пък Зиновия бе движена колкото от своите намерения, толкова и от неговата страст. От нейна страна съблазняването бе в най-добрия случай неумело и наивно, докато мъжките му ласки бяха плод на дълъг опит и на съзнателно намерение да я получи. Истина бе, че в началото беше решена да осъществи плановете си, но някъде по средата му бе отдала не само своето тяло, но и сърцето си. Никога не би му помагала тъй охотно да я лиши от девството ѝ, ако той не бе успял да я омае. Но ако сега се опиташе да му обясни този прост факт, несъмнено щеше да ѝ отговори подигравателно, че се мъчи да му пробута измислици.

И все пак Тирон не преставаше да я удивлява, откакто бяха надянали брачните халки. Тъй се бе вживял в ролята си на младоженец пред

гостите, че бе започнала да се поддава на очарованието му, но щом вратата се затвори, я държеше на разстояние от себе си. Това окончателно я обърка. Сега, когато и двамата знаеха, че той най-много от всичко иска да я люби, той предпочиташе да търпи пожара в себе си, но не и да се държи като съпруг в първата брачна нощ! Нима щеше да го разбере някога? Нима щеше да го накара той да я разбере? Какъв подвиг трябваше да извърши, за да го превърне отново в любовника, на който не можеше да устои?

– Тир – гласът на Зиновия бе мек като копринена милувка, галеща бодлите на настръхналата му гордост. – Защо не отидем в леглото и не си поговорим просто... един за друг? Изобщо не те познавам... а бих искала... наистина.

Тирон дрезгаво се разсмя, отметнал глава към тавана. Опита се да събере мислите си, но се чувстваше като звяр, хванат в клетката на своята похот, звяр, долавящ миризмата на разгонената женска, разпален до безумие от нейната близост. А същевременно уязвената му гордост не му позволяваше да се подчини на бушуващите инстинкти. А Зиновия искаше само да отидат в леглото... и да си поговорят!

– Зиновия, Зиновия – простена той и заклати глава, сякаш съкрушен от внезапна болка. – Обръщаш цялото ми същество наопаки, нощта ми става мъчително изтезание, денят ад... а сетне ми шепнеш утешителни думи на ухото. Какво да ти отговоря, да кажа ли не, когато дърпаш струните на сърцето ми с копринения си глас? Искаш дълги разговори, за да ме омотаеш с чаровете си.

Зиновия изчака мълчаливо той да повдигне глава и да впери в нея пронизващите си сини ириса. Шепотът ѝ се разнесе в смълчаната стая.

– Наистина, Тирон, не смятах, че ще те сполети подобна злина. Избрах теб, за да извършиш това, но не съм те принуждавала да правиш каквото и да е против волята си.

Тирон въздъхна тежко, предавайки се поне за момента. Немощно махна с ръка към леглото, знаейки какви мъки го чакат, като легне до нея, без да я докосва, но засега не му се щеше да се карат повече.

– Можем да поговорим, ако искаш, а можем и да поспим.

Пое си дълбоко дъх, сякаш щеше да се гмурне под гигантска вълна, тръгна с нея към леглото и проследи с поглед как тя се качва на своята половина. Очите му се залепиха за гънките на нощницата по ханша ѝ, преди да се пхне под завивките и да ги дръпне до брадичката си. Тя гледаше встрани, докато той си легна, а сетне се обърна с лице към него, сякаш очаквайки от устните му да потече поток от откровения.

Тирон вътрешно простена при тази мисъл и като легна по корем, се пресегна към свещника и духна свещите. С благодарност се остави на тъмнината да ги обгърне и да прикрие лицата им, защото знаеше, че може да се удави в тези дълбоки зелени езера и тогава щеше охотно да даде всичко, което поискаха от него.

– Не можем ли просто да поспим? – прошепна умолително той. – Напоследък нямах възможност да си почивам много и трябва да ти призная, че сега умирам за сън.

– Както пожелаеш, Тирон – нежно отвърна Зиновия, благодарна за топлия му тон. Очите ѝ проследиха как той посяга към краката си и издърпва пухения юрган върху нея, сетне усмихната се сгуши в топлата му пазва, радостна, че Тирон е наблизо.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето се издигна иззад върховете на дърветата и още не бе прогонило съвсем мрака, когато Тирон се отърси от прекрасния си сън и постепенно започна да осъзнава, че този път не го бе споходило поредното видение. То беше осезаемо, топло и живо! Истината постепенно достигна до него през просъницата и той рязко отвори очи, почти очаквайки Зиновия да е будна и да го измъчва умишлено. Тя наистина бе тук, сгушена до него, отпуснала глава на същата възглавница. Можеше да усети нежния допир на бузата ѝ до рамото си, както и лекия полъх на топлия ѝ дъх.

Беше праметнала ръка през гърдите му и едва покритата ѝ гръд го изкушаваше с мекотата си, събуждайки отново същите видения, от които току-що се бе изтръгнал. Едно стройно бедро почиваше върху слабините му. И като връх на всичко Тирон усещаше и примамливата топлина на нейния skut до бедрото си.

Прикован към леглото от нежната прегръдка, той се почувства разпнат на колело за изтезания, върху което бе безмилостно привързан от собствената си страст. Голата мекота на Зиновия правеше терзанията непоносими. А от тях можеше да се освободи само ако се поддадеше на желанието и си пробиеше път през остатъците от нейното девство, възползвайки се от съпружеските си привилегии.

Съгласно заповедта на Негово величество и собствената му клетва, произнесена пред свещеник, той бе обвързан навеки с нея и независимо от глупавите обещания, които беше дал на царя, копнееше да влезе там, където обеща да не пристъпва. Всъщност моментът беше изключително подходящ да откъсне плода на съпружеското блаженство. Ако само мъничко променеше позата, би могъл да отпие от крехката чаша на нейната женственост и да утоли жаждата си със сладкия нектар на осветената страст.

Сега Тирон имаше възможност спокойно да огледа невестата си. Не откри и следа от лисичата хитрост, в която я обвиняваше. Вместо това държеше в прегръдките си невинно заспала девойка, на която не би могло да устои и най-закоравялото сърце. Изучавайки я на светлината, която разкриваше и най-дребните подробности, той за сетен път бе покорен от необикновената хубост на жена си. Тя имаше свежо, естествено излъчване, фигурата и чертите ѝ бяха самото изящество. Черни къдри

обрамчваха съвършено лице, а един немирн кичур поведе погледа му върху мъничкото ухо. Под гордите дъги на веждите й дългите й мигли приличаха на копия, отпуснати върху розовите бузи. Меките й устни бяха съблазнително открехнати като сочен плод, жадуващ да бъде откъснат от целувката на влюбен. Ако не се чувстваше задължен да се въздържа, Тирон щеше да впие своите устни в тях.

Нейното уханье го накара да си припомни омайната сладост на кожата й и сладката роса на твърдите й гърди. Нямаше нужда да напруга въображението си, за да си представи екстаза, който го очакваше, ако позволеше на тялото си да се слее с нейното. Но сега по-неотложен бе проблемът как да пренебрегне подобни обещания за щедри наслади, когато трябваше само да посегне, за да ги вземе.

От начина, по който Зиновия се бе притиснала до него, личеше, че се е промъкнала в съня си, примамена от топлината му, защото завивките й бяха паднали на пода. Само обшитата с дантели нощница беше останала върху тялото й, но и тя се бе вдигнала нагоре, разголвайки бедрата й чак до извивката. Подобна изкусителна гледка измъчваше безкрайно един мъж, който бе предпочел страданията на въздържанието, вместо да утоли похотта си с уличниците или с някои от съпругите на офицерите чужденци. Една кокетка беше положила особени усилия да пробие съдържаността му. Близо петдесетгодишният генерал Вандерхаут вероятно не подозираше, че очите на младата му съпруга Алета шарят настрана и е ненаситна за хубави и напети любовници. Тирон няколко пъти беше отхвърлял настойчивите й аванси под предлог, че е ангажиран другаде. Всъщност това не беше далеч от истината, тъй като през по-голямата част от времето си кроеше планове как да се добере до Зиновия. Сега, когато тя бе тук като негова жена, буквално в прегръдките му, той отново се замисли дали негодуванието му на измамен влюбен беше чак толкова разумно и оправдано. Може би ако поровеше какво се крие под неговата неприязън, щеше да открие, че благородното му възмущение не бе нищо повече от тънък параван пред раненото му сърце и уязвената гордост, които и двете мечтаеха само да бъдат утешени.

Не го напускаше мисълта, че Зиновия беше съкровище, за да се добере до което бе положил невероятни усилия, но без нейните кроежи можеше тъй и да не докосне. Вместо да се възмущава от коварството й, може би трябваше да оцени факта, че тя беше проявила достатъчно ум и твърдост, за да разруши плановете на настойниците си да я омъжат за княз Владимир. Знаеше, че би понесъл много трудно загубата, ако я бяха принудили да се омъжи за стареца. Следователно не беше ли по-

разумно да спре да се прави на оскърбен младоженец и да благодари на съдбата си, че сега може да я нарече своя жена?

Прекрасно знаеше, че под царствената си външност Зиновия крие всичко, за което един мъж би могъл да мечтае. Тя беше красива, страстна, остроумна и чаровна. Трудно му бе да си представи, че би могла да омръзне на мъжа си, дори и той да остарееше до нея като княз Владимир и тя да му роди толкова синове. Затова изглеждаше доста глупаво да отвръща лице от щедрите дарове, с които го бе затрупала съдбата и да пренебрегва техния брак.

Но той сам се беше похвалил пред царя, че ще се държи далеч от Зиновия и не биваше да нарушава думата си. Внимателно се освободи от нежната хватка на кадифените бедра и се измъкна от леглото. Скочи на крака и веднага съжали за непредпазливостта си. Главата му експлодира от болка. Като притисна ръце до пулсиращите си слепоочия, той внимателно опипа черепа си и изчака, докато болката поспадна до поносими граници. Сетне, олюлявайки се, отиде в гардеробната и наплиска със студена вода лицето и рамене си. Напъха дългите си крака в прилепнали бричове и тъй като днес не бе на служба, си сложи цивилни дрехи. Върна се при леглото и си позволи още веднъж да огледа Зиновия с възхищение, сетне вдигна завивките от пода и грижливо я зави.

Тирон слезе по стълбата и помоли един минаващ прислужник да го упъти. За негов късмет това се оказа един от хората, които покойната болярка Елинор Зенкова бе научила на английски. Докато го съпровождаше до банята, старият слуга явно нямаше нищо против да си припомни езика.

– Жена ви дойде тук като дете. Ама колко беше хубава! И майка ѝ също! Момчетата все тичаха след госпожица Зиновия, но тя не им обръщаше внимание. Повече я интересуваха науките и пътешествията със семейството ѝ. Каквото си наумеше, това правеше.

– Нищо не се е променило – сухо отбеляза Тирон.

Слугата се захла.

– Май много прилича на болярката Андреевна. И двете могат да завъртят главата на мъжа. Поне, милорд, няма да скучаете до края на живота си.

– Именно това ме безпокои най-много! Колко дълго ще издържа да съм женен за дамата!

В къщата вече бяха плъзнали слухове за сблъсъка между полковника и княз Владимир, така че старият прислужник не се изненада от забележката на младоженеца.

– Дори няколко години ще са ви достатъчни, сър – увери той англичанина със закачлив блясък в очите, сетне отвори вратата. – Ето я и банята, господин полковник. Пожелавам ви приятно къпане.

Тирон слезе и видя, че много от приятелите му са вече вътре, след като бяха будували цяла нощ. Бяха го изпреварили поне с един час и го посрещнаха с дружен рев и закачки защо е закъснял толкова. Тирон болезнено се намръщи при шумните им крясъци, но те само се развеселиха още повече от гримасата му.

Григорий се приближи с кърпа, усукана около кръста, и подаде на командира си чашка водка.

– Това ще облекчи донякъде болката.

– Или ще ме вкара в гроба – простена Тирон. Гаврътна чашката и потръпна от отвращение, като се кълнеше в себе си, че за в бъдеще ще внимава повече с тази напитка. Името скоросмъртница според него беше твърде слабо определение.

– Какво стана? – попита подполковник Уолсуорт и посочи превръзките по гърдите и ръката на Тирон. – Какво ти е направила жена ти? Заби нокти в гърба ти или се опита да те задържи?

Тирон махна с ръка при неприличните подмятания на офицера.

– Едуард, спести ми шегите си, защото не съм във форма да ги слушам и мога да стана отмъстителен.

– Заплануван е още един ден за празнуване – уведоми Григорий командира си, като присъедини своя кикот към гръмогласния смях на Уолсуорт. Той небрежно сви рамене под подозрителния поглед на Тирон.

– Ние в Русия се стремим да извлечем възможно най-много веселие от всеки повод. Това ни спасява от скуката през дългата зима. И, разбира се, водката повдига духа още преди празника.

– Внимавай със запоя, приятелю – предупреди го Тирон. – Утре сутрин трябва да сме на служба.

Григорий го последва в едно по-усамотено ъгълче на банята, където слуга пълнеше огромно корито.

– Чувствам, че си намислил пак нещо.

Тирон хвърли поглед към слугата и за всеки случай изчака, докато той свърши.

– Смятам при първа възможност да открия бърлогата на Ладислас и се надявам да го пленя заедно с помощниците му. Утре ще покажа на нашите момчета една нова тактика, за да ги надхитрим.

– Готов си да оставиш невестата си още след първата брачна нощ?

– Григорий беше смаян. Той най-добре знаеше как пламенно командирът му се бе борил да спечели девойката и бе изненадан, че смята да я остави толкова скоро.

– Знаеш, че не мога да допусна личният ми живот да пречи на служебните задължения – флегматично отвърна Тирон. – Негово величество пръв ще ме укори, ако се отпусна и пренебрегна дълга си. Наистина гърбът ми все още не е зараснал, но царят ме уведоми, че скоро ще поиска да направим парад в чест на някакви чуждестранни дипломати. Докато се лъскаме за парада и се готвим за сражението, няма да имаме време да мислим за нищо друго.

– Жена ти е много красива, а ти не си вземал почивка откакто си дошъл. Мислех си, че ще предпочетеш да останеш в града и да тренираш войските тук.

– Зимата приближава, а ако отложим всичко за напролет, може и да не намерим Ладислас. Ще трябва да изготвим план и да подготвим хората. Искам този път да изпипаме нещата. Не трябва да оставяме нищо на случайността.

– Щом твърдо си решил да тръгваш, ще трябва да изпратим някой съгледвач да потърси лагера на Ладислас.

– Вече помислих за това. Захар е може би най-подходящият. Той намрази Ладислас, откакто разбойникът открадна сестра му миналата година.

– Как все пак ги е открил княз Тарасов?

– Ладислас е разпространил в града и околностите вестта, че ме търси. И хоп!, княз Тарасов е откликнал на призива, когато е решил да ме отстрани от пътя си. Каквото и да ги свързва, останах с впечатлението, че не са особено добри приятели.

– Като си помисля как те преби, имаше късмет, че госпожа Зиновия изпрати прислужницата си в Кремъл да повика майор Некрасов на помощ.

Тирон бе смаян. Кога Зиновия е успяла да изпрати Али с подобна мисия?

– Кога е станало това?

– Майор Некрасов ми каза, че именно Али му съобщила, че си в беда. Старицата май е била в двореца на Тарасови, когато бандитите те мъknели към конюшната.

Тирон се засмя и поклати глава, все още объркан от разкритието на капитана.

– В такъв случай трябва да благодаря на Али. Досега тъй и не

можях да разбере как всъщност се отървах и как цар Михаил и майор Некрасов пристигнаха тъкмо когато имах най-голяма нужда от тях.

– Али каза на майора, че господарката ѝ я е изпратила да го повика и че ти си в голяма опасност. – Григорий потърка твърдата четина, която покриваше брадичката му и погледна въпросително командира си. Но как е могла госпожа Зиновия да се окаже в двореца на Тарасови, когато всички мислехме, че лежи болна тук? Поне княз Жерков е останал с такова впечатление.

Григорий зачака отговора на полковника, макар той внезапно да се съсредоточи върху непокорния възел на превръзката си.

Тирон нехайно повдигна вежди.

– Може би не е била в спалнята си, както е мислел княз Жерков. Може би е била с Али у Тарасови.

Григорий предпазливо сниши глас, опитвайки се да научи нещо повече.

– Болярката е била с теб, нали?

Тирон се намръщи и като хвана бинтовете, рязко ги дръпна.

– Дори да беше така, Григорий, мислиш ли, че щях да ти кажа?

– Независимо дали ще го направиш или не, приятелю, отговорът ти ще си остане между нас. Знаеш това.

Тирон не искаше да посрамва Зиновия, независимо че се бе подиграла с чувствата му.

– Да не мислиш, че щях да се хваля с подобен подвиг? Дамата е моя жена.

– Цар Михаил настояваше да застанете възможно най-бързо пред олтара – добави с усмивка Григорий. – Какво всъщност стана?

Тирон театрално въздъхна.

– Съмнявам се, че някога ще станеш майор, ако не се научиш да пазиш въпросите за себе си.

Григорий се засмя на шегата и продължи със своите предположения.

– Е, приятелю, не те познавам като лъжец, затова съм склонен да предположа, че княз Тарасов и Ладислас са те хванали по бели гащи и са наредили да те нашибат с камшик. И щом Али е била изпратена да повика майор Некрасов, значи са хванали госпожа Зиновия с теб. А щом са те накарали да се ожениш за нея насила, тогава мога да разбира защо беше тъй зле настроен към нея вчера.

– Кой казва, че съм бил зле настроен? – Тирон бе изненадан от проницателността на капитана.

– Да, това обяснява всичко – продължи да разсъждава Григорий, без да обръща внимание на въпроса на полковника. Той пак потърка замислено острата четина по брадата си и се усмихна. – Очевидно са те хванали с момичето и настойникът му, княз Алексей, те е накарал да си платиш за това...

– Глупости! Той я искаше за себе си!

– В такъв случай са те нашибали, защото си му отнел дамата. – Очите на Григорий блеснаха дяволито, когато реши да подразни командира си. – През цялото време гореше от нетърпение да замъкнеш момичето в леглото си. Не си могъл да дочакаш царят да ти я даде. Сега трябва да си платиш за грешката и си й сърдит...

– Ама че дивотии! – изсумтя Тирон, уязвен от истината в думите на руснака. – Да не си въобразяваш, че си се научил да четеш мислите ми? Защо си решил, че съм й сърдит?

– Познавам те, приятелю – Григорий сви нехайно широките си рамене. – Ако не й беше ядосан, нямаше да се преструваш така неумело...

– Така значи! Преструвам се, казваш?

– Ако всичко помежду ви беше наред, цялата руска армия нямаше да може да те изкара оттук. Щеше да останеш да я любиш в спалнята и нямаше да слезеш, докато не й се наситиш.

Тирон зяпна младежа, който май го познаваше по-добре, отколкото той самия себе си. Не можеше да възрази срещу този довод.

– И което е по-важно, нямаше да мирясаш, докато не се помириш с нея и не премахнеш пукнатината, която се е появила между вас. Ако я обичаш, а според мен е така, трябва да побързаш да се помирите.

Райкрофт с гневен жест хвърли превръзките.

– Не е толкова просто, Григорий. Аз не означавам нищо за нея.

– Според мен не е така – възрази младежът. – Госпожа Зиновия изглежда здравата хлътнала по теб.

Тирон недоверчиво изсумтя.

– Прекрасна актриса. Аплодисменти за таланта ѝ.

– Спести ѝ тази обида, приятелю! Абсурдно е да се мисли, че не държи на теб!

– Как ти смееш да твърдиш, че разбираш тази девойка, когато тя ме изненадва на всяка крачка? – ядосано попита Тирон. – Нямам представа какви мисли се въртят в главата ѝ, макар до скоро имах глупостта да си въобразявам, че са ми ясни!

– Полковник! Нашата дружба нищо ли не означава за теб? Не ме ли смяташ за верен съратник и приятел? Не ти ли доказах, че съм такъв? Не

те ли предупредих, че майор Некрасов е последвал примера ти и почти по петите ти е хукнал при царя, за да поиска сам ръката на момичето? Ти искаше веднага да го извикаш на дуел, а аз те посъветвах да изчакаш. Защо не предположиш, че някой би могъл да види истината по-ясно от теб? Ти си прекалено близо до нещата, за да ги видиш ясно. В нетърпението си да разбереш всичко ти правиш прибързани заключения. Дай на жена си някаква възможност да докаже своята любов.

Тирон уморено въздъхна.

– Докато сме в Русия, ще има предостатъчно време да покаже чувствата си към мен. Не мога да поискам бракът да бъде разтрогнат, докато усещам във врата си дъха на цар Михаил, дебнещ дали ще изпълня заповедта му.

– Работата ти в Русия няма да се увенчае с особен успех, ако си позволиш подобно нещо – каза Григорий, доста докачен, че приятелят му е могъл дори да си помисли подобно нещо. – За нас, руснаците, е въпрос на чест да не допускаме нашите болярки да бъдат захвърляни или оскърявани от чужденци. Александър Зенков се ползваше с голямо уважение в страната. Като приятел бих те посъветвал да се държиш добре с дъщеря му.

– Велики Боже! Какво мислиш, че ще сторя с нея? Ще я бия? – Тирон не можеше да повярва на ушите си. – Зиновия е моя жена! Дори само по тази причина тя заслужава да я пазя и да се грижа за нея! – Искрено ядосан от предупрежденията на Григорий, той смъкна бричовите си и влезе в коритото. Като се отпусна в горещата вода, той се смръщи от болка. Като усети, че капитанът продължава да го гледа объркано, той вдигна предизвикателно очи.

– Има ли нещо друго за обсъждане?

Григорий замислено се отпусна на близката пейка.

– Успя да ме озадачиш повече от всеки друг, приятелю. Разправяш, че си щял да се разделяш с жена си, а в следващата секунда тържествено обявяваш, че тя е твоя, за да се грижиш за нея. Когато пристигна тук, не искаше да се обвързваш с никоя жена, сякаш ги мразеше до една. Оттогава не съм виждал друг войник да се бие така свирепо като теб. Макар и да спазваш правилата на воинската чест, щом ти кажат да връхлетиш врага, правиш го с такъв устрем, че помиташ всичко настреща. Сякаш пет пари не даваш за опасностите, сякаш всъщност не те е грижа дали ще те убият...

– Разбира се, че ме е грижа!

Григорий не можеше да бъде така лесно прекъснат.

– В известен смисъл сигурно е така. Но ме притеснява, че не обръщаш сериозно внимание на опасностите. Щом забележиш, че задачата е прекалено рискована за нас, ти се нагърбваш с нея...

– Опитът също играе роля, не си ли го разбрал досега? – намусено възрази Тирон. – Аз съм се сражавал повече от който и да е друг в нашия полк и много пъти съм гледал смъртта в очите. Ако не бях толкова опитен, нямаше да съм тук и да върша онова, за което ми плащат – да ви обучавам вас.

– Просто се чудя дали нямаше да обръщаш по-голямо внимание на опасностите, ако беше доволен от живота си...

– Прекалено задълбочаваш, драги – промълви Тирон, сапунисвайки лицето си. – Разбирам, че се опитваш да намериш някаква логика във всичко това, но не мога да ти обещаая, че ще започна да се държа по друг начин. С Божията помощ аз ще изкарам честно службата си тук.

– Ще се моля и двамата да се радваме на дълъг живот и здраве, приятелю. Също така ще те помоля да си спомниш колко кратък е животът дори без опасностите в боя и да побързаш да оправиш отношенията си със жена си.

Тирон изплакна сапуна от очите си и зяпна капитана, който му се усмихна и като отдаде небрежно чест, спокойно се отдалечи. Останал сам, Тирон се отпусна в коритото и се замисли над думите на Григорий. Макар да го бяха притеснили, те бяха искрени и добронамерени. Веждите му се сключиха замислено и той си припомни как няколко пъти в бой беше излизал пред редиците на хората си и се бе хвърлял доста необмислено сред враговете, както например срещу бандата на Ладислас. Сега трябваше да признае, че действията му може би изглеждаха донякъде дръзки, почти безотговорни, а може би дори на моменти не бе проявявал достатъчна загриженост за живота си. Въпреки това бе убеден, че всеки път светкавичните му атаки се оказваха полезни и стъписваха врага. Ако беше постъпил по друг начин, щяха да пострадат невинни хора и Зиновия сега щеше да принадлежи на Ладислас, а не на него.

Изкъпан и сресан, Тирон се запъти към спалнята, съпроводен от същите мъже, които го бяха занесли до нея предишната вечер. Когато приятелите му потропаха на вратата, отвътре се разнесоха звуци, които доста напомняха квакането на патици, скупчени около някое езерце. След известно време вратата се откряна и през тесния процеп надзърна една девойка.

– Минутка само... светли боляри – отвътре се разнесе кискане. – Болярката Зиновия... още не е свършила... с тоалета си...

– Кажй й да дойде, за да се уверим с очите си – извика през смях Уолсуорт.

– Хайде, хайде – започна да придумва Тирон момичето, дарявайки го с най-обаятелната си усмивка. Нима ще държиш младоженеца на вратата, когато е дошъл да види булката си? Дръпни се и ме пусни да вляза.

Приглушеният глас на Зиновия каза нещо от вътрешността на стаята и младата болярка отстъпи. Вратата веднага се отвори широко и мъжете нахълтаха. Елегантно облечените дами и двете прислужници, които с усилие мъкнеха голямо корито към съседната стая, ги посрещнаха със смях. Докато мъжете се бяха разполагали в банята, Зиновия бе използвала широкия меден съд, за да се изкъпе и парфюмира. След това в стаята бяха нахлули кискащите се прислужници и любопитните матрони, изпънали вратове и ококорили очи да видят какво има по чаршафите. Али още оправяше сарафана на Зиновия, когато нетърпеливите мъже нахълтаха през вратата. Младата булка се извърна от любопитните им погледи, опитвайки се да завърже копринените шнулове, които придържаха дрехата й. Княгиня Зелда напразно се опита да покрие черната й коса с воал, защото Тирон се закова до тях и махна блестящата тъкан от главата на жена си.

– Ако е възможно, княгиньо, бих предпочел косата на жена ми да не се загрозява с ленти и воали – заяви той с дръзка усмивка, но ужасеният поглед на Зелда веднага му даде да разбере, че влизат в противоречие с традицията. Усмивката му стана по-неуверена.

– Явно не е възможно.

Със светнали от удоволствие зелени очи Зиновия го погледна през рамо, зарадвана, че е показал мъжкия си интерес към нея пред погледите на всичките си приятели. Когато той приближи глава, я лъхна миризмата на остър мъжки парфюм и свежия дъх на сапун. Очите й се плъзнаха с възхита по чертите на лицето му, докато обясняваше смисъла на воала.

– Нечувано е омъжена жена да показва косата си пред друг, освен съпруга си, милорд. Така е прието в Русия. Но ако искаш да я оставям непокрита, когато сме насаме, само ми кажи.

Тирон посегна и бавно поглади меките къдри, припомняйки си първия път, когато погледът му бе паднал върху буйния водопад черни коси, макар тогава предпочиташе да не губи ценно време и да съзерцава голото й тяло.

– Да, предпочитам да е открита – просто каза той и като кимна за извинение на Зелда, й върна воала. Княгинята пое прозирната тъкан със

смутена усмивка и побърза да я закрепя, а широко ухиленият Григорий се приближи с чаша изстудено вино. Тирон пое поднесената напитка.

– Навярно госпожа Зиновия ще се радва да те научи на руски език, както и на някои от тукашните обичаи. Сигурен съм, че уроците ще са полезни и за двама ви.

– Ние със Зиновия вече се венчахме, така че не виждам защо трябва да се държиш като сватовница, приятелю – укори го дружески Тирон.

Усмивката на капитана стана още по-широка:

– Една добра сваха няма да миряса, докато не се увери, че и двете страни са доволни. Защото вие, полковник, не сте доволен, как тогава ще получи повишението си?

– Ама че приятел! – ухили се Тирон. – А бях така сигурен в искреността ти! Вместо това си търсел само най-прекия път към повишението.

Григорий добродушно сви рамене.

– Все някак трябва да го постигна.

Репликата му предизвика дружен смях сред мъжете и одобрителни усмивки сред дамите. Миг по-късно в стаята влезе Наташа и призова гостите да опитат деликатесите, които им беше приготвила Даша. Показани полковника да оглави шествието с невестата си, а сама с усмивка пое предложената ѝ от Григорий ръка.

– Какво мислиш за брачния избор на командира си? – усмихната попита Наташа младия руснак.

– Забелязах, че са прекрасна двойка, болярке. Поздравявам ви за вкуса, с който си подбирате приятелките.

– И аз за вашия – изящно сведе глава тя. – Но кажете ми, как вижда полковникът всичко това?

– Сигурен съм, че този брак ще донесе само добро, болярке – заяви тактично капитанът. – Мисля, че с времето те ще станат много щастливи.

Доволна от проникателността на младия офицер, Наташа удовлетворено кимна, защото именно това искаше да чуе от него.

Младоженците седнаха на отрупаната със закуски маса и пиршеството започна с много шум и наздравници. Насърчавани от гостите, Зиновия и Тирон се целуваха, за да подсладят блюдата след всяка оглушителна вълна от викове: „Горчиво! Горчиво!“

Скоро след това малка трупа смешници им изнесе представление с пъстри пантомими, в които за всеобщо удоволствие гостите се обличаха в причудливи костюми и охотно се включваха в игрите и танците. Дори

Тирон се заливаше от смях, когато виното посмекчи болката в разранения му гръб, и се шляеше из двореца и парка с невестата си. Беше много забавно да играят на гоненица и криеница с другите гости.

Смешникът изпълняваше ролята си с ентузиазъм, ръмжеше и виеше, душеше и дебнеше в сивата си вълча кожа, оглеждайки се за всяка госпожица, която би могла да мине за Жар птица. Той бе в другия край на двореца, когато Тирон бързо измъкна Зиновия навън и избра за нея скривалище между две сраснали се дървета, прикрити от кичест храст. Спотаени, двамата зачакаха вълкът да дойде, но всеки чувстваше болезнено присъствието на другия, както бяха притиснати плътно в скривалището. Дори през тежкото кадифе на сарафана си Зиновия усещаше напора на слабините му и тежкото туптене на сърцето. Тръпка на удоволствие събуди сетивата ѝ и обнадеедена от неговата реакция, тя се притисна до съпруга си и вдигна очи, за да види как в погледа му пламва познатата жар.

Вгледани един в друг, те не забелязаха приближаването на сивия вълк, който зърна цветната пола на сарафана ѝ да се подава иззад дървото. Той нададе тържествуващ вой, стряскайки двойката, и сграбчи китката на пленницата. Като я помъкна към двореца, смешникът изсумтя развеселено и хвърли поглед към Тирон, който се влачеше след тях силно смутен. Какво можеше да се очаква от един младоженец. Въпреки това нямаше да проявява снизхождение, а щеше да скрие невестата. Тирон се появи няколко минути по-късно, насилвайки се да изглежда весел. При влизането му сивият вълк се насочи към него и го подкани да намери по-скоро Жар птицата, затворена в златна клетка, защото иначе лошите братя щяха да го убият и да я вземат. Заливащи се от смях, неговите приятели му устройваха капани и всякакви препятствия, докато той обикаляше къщата, търсейки Зиновия. Накрая малката София се подаде от вратата на кухнята и издайнически посочи към килера. С тържествуващ вик Тирон грабна младата си жена на ръце и хукна пред коварните си братя, за да остави Жар птицата в краката на царица Наташа, която със смях го короняса с венец от зеленина. Тирон занесе наградата си в кухнята и увенча главата на София, която го дари със сияйна усмивка и срамежлива целувка по бузата. Когато Тирон се върна при Зиновия, в очите ѝ имаше странна топлина, съвсем различна от страстта.

– Явно имате подход към децата, полковник Райкрофт. Мислили ли сте някога да имате свои?

– Много пъти – отвърна той, спомняйки си колко разочарован беше, когато Анджелин пометна три пъти за две години. Нейният лекар ѝ

предписа куп билки, за да подсили утробата ѝ. Тирон смяташе за тъжна ирония това, че лечението се оказа успешно и затова тя забременя от друг мъж. После рискува собствения си живот, за да премахне плода на греха.

– Значи нямаш нищо против да имаш деца? – направо попита Зиновия.

– Не това е проблемът ми, мадам – отвърна със същата откровеност Тирон. Той я поддържаше за лакътя, докато слизаха към залата. – Не мога да понеса обаче измамата. Как бих могъл да ви имам доверие, когато се показате тъй ловка в интригите?

– А как да ви имам доверие, когато в един момент ме гледате страстно, а в следващия сякаш ме мразите? – върна му го Зиновия. – Лицемер ли сте, полковник? От устните ви се сипят обвинения, но когато погледна в очите ви, те казват нещо съвсем друго.

– Така е, мадам, с вас сме малко двойствени – охотно призна Тирон. – С кокетните си усмивки и прелъстителен вид вие сте способна да стигнете до сърцето на мъжа и да го направите незащитен. И най-силният, безстрашен воин става като дете пред вашите машинации. – Тирон се закова на място и като я погледна в очите, призна с дрезгав глас: – Не мога да отрека, Зиновия, че си способна да ме подложиш на изкушения, на които не бих могъл да устоя. Боя се, че напразно се опитвам да издигна стена, за да се укривя от болката, която очаквам да ми причиниш.

Зиновия не бе склонна да му отстъпи в този тъй важен спор.

– Умолявам ви, сър, не ме съдете така строго. Нямам намерение да ви причинявам болка. Само търся твърда почва, върху която бихме могли да стъпим и двамата, за да сме донякъде доволни от брака си. Виждам, че се стремите да се държите на разстояние от мен и се питам дали завинаги ще ме лишавате така от своето внимание и от дете?

Кафявата вежда рязко се повдигна от изненада при откровения въпрос.

– Завинаги ли, мадам? Кой може да каже какво ще ни донесе утрешния ден? Но вие несъмнено добре знаете, че за създаването на дете е нужна по-тясна връзка...

– Противопоставяте ли се на по-тясната връзка? – попита лукаво Зиновия.

– Трябва да ви призная, мадам, че засега се боя от такава близост. Тя прилича на песен на сирена, която чува веднъж, завинаги оставя мъжа окован в копринени вериги. Веднъж ако я опитам, не знам дали ще мога да устоя на по-нататъшните ви машинации.

– От мен чувате не песен на сирена, милорд, а надеждите на съпруга, която не иска да бъде пренебрегвана. Освен чрез вас, аз няма как да науча какво се крие зад простото съединяване на телата. Именно вие, сър, ме разпалвате, а сетне се отдръпвате, а аз трябва като безпомощна лястовица да чакам кога ястребът ще пожелае да сграбчи плячката си, за да мога и аз да се нахраня.

Тирон я погледна с изненада. Знаеше, че я бе извел до високия връх на насладата, на който сам искаше да се изкачи, но бе доста учуден, че тя споделяше копнежите си с подобна откровеност. Намираше искреността ѝ за безкрайно интригуваща и тя го подтикна сам да направи едно признание.

– Така е, мадам. Самият аз копнея да заситя разкъсващия ме глад. Вие си оставате все тъй хубава и съблазнителна както в деня, когато дойдохте в квартирата ми. Можете да изкушите всеки мъж, а вероятно мен по-лесно от повечето други.

– Това ще е само физически порив да ме любите. Казаха ми, че мъжете били такива – рече Зиновия, смутена от пропастта между думите и делата му. Щом бе тъй податлив на женските ѝ прелести, тогава защо се дърпаше при самата мисъл да се люби с нея? – Защо не с мен? Сам казахте, че от дълго време сте се лишавали от женска компания, затова предполагам, че всяка жена би ви свършила работа.

– Не непременно, мадам.

Изящната вежда се надигна учудено.

– Чувала съм, че в Немския квартал обикалят множество уличници. Никога ли не сте прибягвали до тях, търсейки компания?

– Никога – рязко отвърна той. – С времето ще научите, че съм доста придирчив към жените, с които лягам.

– И аз вече не съм в тяхното число. – Гласът на Зиновия леко трепна, докато героично се опитваше да удържи сълзите, които напиреха в очите ѝ.

Без да забелязва настроението ѝ, Тирон побърза да възрази.

– Не съм казал такова нещо, Зиновия. Недей да ми приписваш такива думи.

Придържайки лицето си сведено, за да прикрие влагата по бузите си, тя го попита:

– Толкова ли си оскърбен, че ти е противно да се любиш с мен и да ме дариш с твоето дете?

Тирон отклони поглед, тъй като не искаше да ѝ даде никакъв отговор, който да послужи на целите ѝ. А колко силно искаше всъщност

както да засее семето, така и да прибере плода. Съзнавайки, че стъпва на хлъзгавата почва на собствените си развихрени страсти, той бързо се насочи към лудуващите им приятелите и умело избегна отговора, оставяйки Зиновия отчаяна.

Късно същия следобед генерал Вандерхаут и красивата му млада жена Алета дойдоха на гости. Макар и двамата да не изглеждаха особено въодушевени, изрекоха задължителните благопожелания. Но Винсент Вандерхаут беше нетърпелив да прояви своя авторитет и власт и затова скоро придърпа Тирон настрана и го поведе към градината да поговорят насаме.

– Трябва ли да ви напомням, полковник Райкрофт, че всеки командир има право да бъде уведомен лично за намерението на някой от подчинените му офицери да се жени. Явно е, че скритата ви връзка с тази жена ви е струвала ергенството, а и наказание от моя страна. Мъмря ви за нехайството по отношение на задълженията ви към висшестоящия офицер...

– Моите извинения, генерале – прекъсна го Тирон, комуто беше започнал да омръзва високопарният стил на холандеца. Когато реши да дойде в Русия, никога не бе предполагал, че ще му се наложи да иска позволение от някой чужденец за решения, засягащи личния му живот. И без това не беше лесно да понесе намесата на царя, но все пак реши и сега да се въздържа, макар силно се изкушаваше да каже на генерала, че бракът му не е негова работа. Вместо това предпочете да затвори устата на стареца с истината. – Негово величество цар Михаил изрично нареди да се ожена за болярката Зиновия.

– Какво, по дяволите, сте направили, Райкрофт? Момичето е забременяло преди брака, така ли? – извика холандецът. – Проклетие! Нима забравяте, че сте в чужда страна?

Тирон стисна зъби, а очите му станаха ледено студени. Боейки се да не избухне, той предпочете да не срещне изпепеляващия поглед на генерала, а застана мирно, загледан над главата на по-ниския холандец.

– Не, генерале! Болярката Зиновия беше девица, когато се ожених за нея, сър! Ако това изобщо е ваша работа, сър!

Очите на генерал Вандерхаут се присвиха и той впери в полковника пронизващ поглед.

– Внимавайте, полковник Райкрофт. Мога да уредя да ви върнат веднага в Англия.

– Не ви съветвам да го правите, генерале, преди първо да се обърнете към царя, сър!

Устните на генерала се разтрепериха от гняв и той трескаво затърси някаква заплаха, която би накарала полковника да заквичи от ужас като прасенце. Като не успя, той изсумтя гневно и се върна в къщата, като остави Тирон да се оправя със своята ярост. Сигурен беше, че всички вътре чуха виковете им и макар донякъде да бе спокоен, че неговите приятели ще проявят достатъчно дискретност, не бе така сигурен за другите.

Като изруга полугласно, Тирон се обърна и излезе гневно от градината, като умишлено се насочи в посока, противоположна на оная, в която тръгна генералът. Вече му се искаше да беше удушил този човек, задето си позволяваше да го укорява за сватбата му със Зиновия и се бъркаше в работи, които бяха прекалено лични, за да бъдат обсъждани с цяло гърло. В такова настроение би могъл да го повали с юмруци, ако пак го зърнеше. Така че предпочете да се усамоти в покоите, които делеше със Зиновия, за да се успокои и да не вдигне нов скандал.

Никой не му се изпречи по пътя към стаята и Тирон въздъхна с облекчение, когато затръшна вратата зад гърба си. Вълните на гнева му започнаха бавно да се уталожват, докато кръстосваше нервна стаята. Смъкна жакета си и го метна на един стол, сетне измъкна ризата от бричовите си и я свали. Смачкана на топка, тя също полетя след жакета. Влезе в гардеробната и наплиска с хладна вода главата и гърдите си, което му помогна да се поуспокои.

Беше увил мократа си глава с една кърпа и като бършеше лицето си, влезе в спалнята. Тъкмо привършваше, когато бе изненадан от една малка ръка, която бавно се плъзна по плоския му, стегнат корем. Не знаеше, че Зиновия е влязла. Тирон понечи да се отдръпне, но си спомни колко разочарован се почувства, когато тя отказа свенливо целувката му предишната нощ. Въпреки твърдото си решение да не допуска необмислени постъпки, Тирон се усмихна под кърпата, докато ръката бавно го галеше.

Блажен от нейното докосване, той спря да бърше косата си и с доволна въздишка се отдаде на усещанията, които го връхлетяха. Чу как тя тихо ахна от възхищение и дишането му се ускори, когато ласките й станаха по-целенасочени, смайвайки го с инстинктивната си мъдрост. Пое дълбоко дъх, усещайки как наложено от гордостта въздържание е подложено на жестоко изпитание. Пръстите й започнаха да търсят процеп на бричовите и с намерението да й помогне, той махна кърпата от главата си. Когато обаче видя жената, която стоеше пред него, сякаш го поляха с ледена вода.

– Алета!

– Ах, ти, лошо момче – сгълча го русата жена с престорена скромност. Като му се усмихна, тя обгърна врата му с ръце. – Да се ожениш тъй бързо! Тц, тц! Всички жени бяха покрусени, като научиха, че ще се жениш за болярката. Винсент каза, че си ядосал царя, като си вкарал в беда дъщерята на покойния посланик и че трябвало да си получиш заслуженото. Не съжаляваш ли, че не позволи на Алета да се погрижи за теб?

Разочарованието на Тирон бе невероятно. Той едва се сдържа да не излее яда си върху жената, задето не бе тази, за която я беше помислил. Смъкна ръцете ѝ от врата си и я отлепи от себе си.

– Извини ме, Алета, но винаги съм предпочитал да не лягам с жени-те на командирите ми. Сигурно знаеш, че подобни начинания са крайно рисковани и са сериозна заплаха за кариерата ми.

– О, Тирон, зная, че не се боиш от нищо, най-малкото от жена като мен. – Тя пак се притисна до него и му се усмихна с влажни от желание очи. – Трябва да ме навествяваш, когато искаш да се позабавляваш истински, Тирон. Ще направя всичко, което поискаш. Мога да те накарам да забравиш за хлапачката, за която си се оженил. Тя няма представа как да се харесана един мъж, особено ако е похотлив като теб.

– Така е, много има да учи, но се радвам при мисълта, че ще я науча как да ми доставя наслада – Тирон отново отлепи жената от себе си и с труд удържа презрителната си усмивка, когато се запъти да отвори вратата. – Мисля, че вече трябва да си тръгваш, Алета. Нито жена ми, нито твоят мъж ще се зарадват, ако научат, че си тук.

– Хайде, хайде, Тирон. Малкото момиче, за която си се оженил, никога няма да те задоволи. Трябва ти по-опитна жена, която да се погрижи за теб.

Като му се усмихна сладно, тя отново пристъпи напред и притисна цялото си тяло към него, търсейки пипнешком процепа на бричовите му.

Като я хвана за раменете, Тирон ядосано я отблъсна.

– Алета! Не съм в подходящо настроение! Не можеш ли да разбереш това?

– Знам по-добре от теб, Тирон! – възрази тя, прилепвайки се отново като магнит и се отърка в тялото му. Плъзна ръце зад гърба и стисна задника му. – Тъкмо в подходящо настроение беше!

– Помислих си, че е жена ми! – изръмжа той.

– О, Тирон, никой няма да пострада, ако си те поделим. Не бъди чак толкова благодарен! Стигаш и за двете ни!

Тирон хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите.

– Виждам, че трябва да ти го кажа открито, Алета, така че няма какво повече да си подбирам думите. Не ме интересува нищо, което ти би могла да ми предложиш, така че ако обичаш... просто се разкарай!

– Страхуваш се от мъжа ми! – обвини го Алета, неспособна да проумее, че той може да не я иска.

– Така е, не искам да си имам неприятности с него – мрачно се съгласи Тирон. – Но и от теб не искам нищо. Постарай се да ме разбереш! Между нас никога няма да има нищо, затова, ако обичаш, ме остави намира! И за в бъдеще гледай да не се приближаваш до мен!

Лицето на Алета се сгърчи от омраза и с леко кимване Тирон прие изражението ѝ като знак на съгласие. Тя оправи с рязко движение полата си и се обърна към вратата, за да излезе гневно, но внезапно зяпна от изненада. Най-накрая беше съзряла жената, която от доста време стоеше до отворената врата. Възгласът на Алета незабавно привлече вниманието на Тирон и той видя съпругата си, която го гледаше с въпросително вдигнати вежди.

– Надявам се, че не ви прекъсвам. – Студената ѝ усмивка показва, че това не я притеснява особено.

– Зиновия... аз... – запелтечи Тирон, надявайки се да не изглежда така виновен, както се чувстваше. – Аз... просто дойдох тук да се махна...

– Няма нужда да ми обясняваш – уведоми го тя с явна студенина. – Чух те как се караш с генерала и не можех да понеса погледите, които се насочиха към мен, защото всички чуха виковете ви.

Обърна се към Алета, която просто се вцепени под смразяващия поглед на зелените очи.

– Ако знаех, че тази жена ще е тук и ще бърка в панталона ти, щях да дойда по-подготвена. Всъщност тя можеше да стигне по-лесно до това, което очевидно иска, ако ѝ беше казал, че бричовите ти се закопчават с копчета, а не с шнулове.

Тирон трябваше да се изкашля, за да потисне внезапно напушилия го смях. Ясно беше, че Зиновия е силно раздразнена от другата жена и много държи да подчертае съпругеските си права. Не пропусна и унищожителния поглед, с които изпрати излизачата Алета.

– Вероятно някоя нетърпелива обожателка? – отбеляза Зиновия с нервна усмивка. – Заради нея ли не се интересувате от мен, полковник?

– Не ставай глупава, Зиновия! Тази жена не означава нищо за мен! Дори не знам как е дошла в стаята, освен ако не ме е проследила и се е

промъкнала, докато се миех. Бършех си косата и си помислих, че си ти, когато се лепна за мен.

Зиновия гневно скръсти ръце и като вдигна поглед към тавана, язвително отхвърли обяснението му.

– Е, щом си я сбъркал с мен, тогава няма защо да се притеснявам дали сте стигнали далеч, нали така? – Тя метна още един ядосан поглед към бързо смалвящата се фигурка и добави сухо. – Все пак май ѝ доставяше удоволствие да те опипва... сякаш бе насърчена от реакцията?

Тирон отвърна с крива усмивка.

– Не всички жени са образец на добродетелта като теб, скъпа. Не ѝ трябваше никакво насърчаване.

Отказвайки да приеме обяснението, Зиновия го сръза с презрително кимване и го остави да съзерцава гневното усукване на полите ѝ, докато се отдалечаваше. На Тирон му хрумна, че с цялата си прехвалена хубост Алета Вандерхаут не можеше да се мери с жена му нито по изящество, нито по чар или красотата.

Тази вечер Тирон сравнително рано пожела лека нощ на приятелите си, като укроти протестите им с довода, че на другата сутрин трябва да е в добра форма на службата си. Като прегърна жена си през рамене, той им махна за довиждане и я последва нагоре по стълбите.

Али ги чакаше в покоите, за да помогне на господарката си да се приготви за лягане. Двете жени се оттеглиха в съседната стая, а Тирон подготви униформата и снаряжението си за следващия ден. Търсейки нужните му оръжия и колани, той не се поколеба да нахълта при жените и внезапно зърна Зиновия напълно съблечена. Ръцете ѝ бяха протегнати, за да облече нощницата, която ѝ подаваше прислужницата. Али замръзна от притеснение, а всички страсти, които Тирон бе потискал с усилие на волята през целия ден и предишната нощ, отново го връхлетяха безмилостно. Той смотолевия някакъв неясен въпрос относно снаряжението си и почти не забеляза пръста на Али, който му сочеше една лавица, защото бе прекалено зает да съзерцава голотата на съпругата си. Най-накрая мина зад нея, взе това, за което беше дошъл, и на връщане отново получи възможност да разгледа Зиновия, преди нощницата да се спусне върху зашеметяващите гърди, гладкия млечнобял корем и съблазнителните бедра.

В спалнята Тирон бавно изпусна въздуха от дробовете си и свали бричовите. Опитвайки се да охладя ума и тялото си, той седна на пейката до леглото и се зае да подготви снаряжението си. Само с неимоверно усилие на стоманената си воля успя да отклони мислите си към нещо не

така обременително, както гледката в съседната стая. Но когато Али си тръгна и жена му влезе в спалнята с нощница, която само подчертаваше извивките по тялото ѝ и коса, падаща на блестящи вълни по раменете, самоконтролът му започна да се пропуква.

Зиновия сама беше в плен на особено настроение след посещението на Алета в тяхната спалня и краткото влизане в будоара ѝ. Тогава беше усетила горещината на погледа му и се бе опитала да потисне глада в собственото си тяло, но като не успя, сега копнееше за неговото внимание и нямаше намерение да допусне повторение на предишната нощ.

– Кога ще потеглиш утре? – попита тя, спирайки до него, докато той лъскаше сабята си.

– Малко след изгрев слънце, но ти няма защо да ставаш. Свикнал съм да се оправям сам. Пък и Али каза, че Даша ще приготви в кухнята нещо за закуска и кошница с храна, която да взема. Вероятно ще се върна чак късно през нощта, така че няма нужда да ме чакаш.

– Нямам нищо против да те чакам – нежно промълви Зиновия, питайки се дали не бе глупаво да се надява, че той ще откликне на нейната близост.

Тирон се бе съсредоточил съзнателно върху задачата си и се опитваше да не гледа към нея. Все пак Зиновия беше в състояние да привлече погледа му, когато поискаше, а сега определено държеше на това.

Привидно небрежно тя плъзна пръсти по късите кичури коса на врата му, като го накара да се обърне със смайваща бързина.

– Косата ти е пораснала – шепотът ѝ прозвуча като милувка. – Искаш ли да те подстрижа?

– Не тази вечер – отвърна той като в сън, загледан в топлите ѝ зелени очи.

– Няма да ни отнеме много време – примолви се Зиновия, като прокара пръсти по светлите кичури на слепоочията и темето му. – Само едно-две клъцвания тук-таме, за да се подравни косата.

– Късно става, а аз трябва да си почина – отказа Тирон, а погледът му се плъзна по съкровищата, едва прикрити от ефирната зелена нощница. На фона на трепкащите зад нея свещи платът приличаше на воал от състени пари, обвиващи тялото ѝ, и сякаш нещо теглеше погледа на Тирон да проникне отвъд трепкащата мъгла и да се разходи из вълшебната градина на тялото ѝ.

Внезапна остра болка прекъсна паузата и накара Тирон да подскочи от изненада. Оглеждайки се, той осъзна, че е порязал палеца си с острата като бърсна сабя.

– Гръм и мълния! – изрева той. – Дори не мога да си лъсна сабята, без да пострадам, когато стоиш наблизно. – Като й хвърли гневен поглед, той й нареди да се маха, без да обръща внимание на огорчението в погледа й. – Марш в леглото, преди да съм си отрязал нещо по-важно и да изпълня желанието на Алексей.

Преглъщайки напирашите сълзи, Зиновия бързо отиде на своята половина от леглото и седна на ръба. Оттам хвърли няколко унищожителни погледа към безучастния гръб на съпруга си, докато сърдито си решише косата. Честото й подсмърчане накара Тирон най-накрая да избяга в гардеробната, за да не му се наложи да се извини за грубостта си и да я утеши с разкаян поглед.

Когато най-сетне се върна в спалнята, след като се беше измил и облякъл халата си, Зиновия лежеше скрита под завивките, дръпнати до брадичката й. С мълчанието си тя ясно показваше колко оскърбена се чувства от грубия начин, по който беше пропъдена. Тирон разбра, че тази нощ няма защо да се притеснява от изкушения, защото тя веднага потърси убежище на края на леглото. По всичко личеше, че не иска да има нищо общо с него, поне засега. Навярно Тирон трябваше да се радва, но всъщност всичко пак се бе объркало, Зиновия остана с впечатлението, че не иска тя да се доближава до него. Напротив, той се наслаждаваше на близостта й толкова силно, че искаше да извлече всичко възможно от нея и единственият начин, по който копнежите му можеха да бъдат удовлетворени, беше да я направи своя съпруга във всяко отношение.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ако преди Тирон Райкрофт се гордееше, че хвърля и последната капка от своята енергия в служба на царя, сега той не можеше да се похвали със същото. В опитите си да не мисли постоянно за Зиновия, англичанинът изразходваше много повече решимост и концентрация, отколкото за служебните си задължения. Откакто се бяха оженили и спяха в едно и също легло, Зиновия заемаше главно място в мислите му. Постоянната им близост създаваше безброй възможности, от които преди той охотно би се възползвал. Сега можеше да съзерцава младата си невеста в най-различни моменти, но бе принуден да извърща поглед и да потиска както надигащото се желание, така и чистата, неподправена радост просто да я наблюдава. Тъй големи бяха усилията му да изглежда безучастен и да отблъсква непрестанните атаки на изкушенията, че дори обмисляше дали да не се върне в старата си квартира, за да си почине малко, защото бе изчерпал почти всичките си сили. Ако гърбът му вече беше оздравял и силата му се бе възвърнала дотам, че спокойно да участва в открит бой, не би се поколебал веднага да тръгне да търси Ладислас, само и само да си спести мъката от поражението в своето собствено легло, особено тъй скоро след като беше имал глупостта да се обърне с такава молба към царя.

Тъй като нямаше намерение да хвърля сянка върху доброто име на жена си, като отиде да живее на друго място, той предпочете да хвърли себе си и полка в дълги изморителни тренировки, като се опитваше да изтиска своята сила и жизненост дотолкова, че да премине границата на изтощението. Само като изцедеше цялата си енергия, можеше да се надява донякъде, че ще успее да устои през нощта на прелестите на Зиновия. Доста го огорчаваше споменът затова как бързо бе откликнал на ласките на Алета, когато я беше сбъркал със Зиновия. Явно нямаше да устои на подобна съблазън, ако тя идеше от съпругата му.

Стана му навик да закусва рано с Наташа, която обикновено ставаше преди изгрев слънце. Сетне излизаше и се връщаше, когато останалите приключваха с вечерята. Сетне прекарваше някой и друг час в конюшната, където хранеше и почистваше високия черен жребец, оставен от Ладислас, и светлокестенявия раванлия, който пазеше най-вече за демонстрации на ездаческото изкуство и за царските паради.

Накрая, след работата в конюшната, Тирон се прибираще в къщата.

Определено се нуждаеше от баня, но първо вечеряше в кухнята, където му прислужваха Даша и Зиновия. Колкото и да бе капнал от умора, не можеше да не забележи хубостта на жена си и благоуханието, което се носеше от нея, докато му носеше блюдата.

След вечерята той потопяваше натъртеното си тяло в банята и накрая се качваше в спалнята. Там се строполяваше върху леглото, за щастие прекалено уморен дори за да говори. Единствената отстъпка от негова страна пред съпружеските грижи на Зиновия беше да ѝ позволи да намаже с мехлем гърба му, за да не остане обезобразен от белези. За тази процедура той смъкваше халата си и лягаше по корем на дюшека, след като Зиновия беше махнала чаршафа и завивките. Нежният масаж скоро го караше да се отпусне и още докато тя мачкаше стегнатите му мускули, дишането му постепенно ставаше по-дълбоко и равномерно и под грижовните ѝ ръце той се унасяше в сън.

Именно в тези минути Зиновия започна да усеща удоволствието да бъдеш съпруга. Нямахме груби думи или укори, които да нарушат хармонията между тях. Макар още да не бе станала негова жена в истинския смисъл на думата, поне Тирон я даряваше с близостта и доверието, които бяха привилегия на съпругата. Доколкото можеше да прецени по сцената с Алета, на която бе станала свидетелка, той надали щеше да допусне друга жена толкова близо до себе си, че да докосва голото му тяло. Зиновия се чувстваше стоплена от непринудеността, с която той се остави на грижите ѝ, макар да не му бе особено благодарна за продължаващото въздържание.

Към края на следващата седмица Тирон я изненада, като за разнообразие се върна сравнително рано. Тя беше в покоите им, когато го зърна да язди към двореца и след бърз поглед в огледалото хукна надолу по стълбите. Спря пред вратата и оправи забрадката, престилката и селската пола, която беше облякла тази сутрин, за да помогне на Наташа в домакинството. Сетне спокойно тръгна надолу по алеята и уж случайно хлътна в конюшнията.

Тирон не забеляза веднага появата ѝ, защото съсредоточено сапунисваше опашката на лешниково-кафявия кон. Беше с гръб към нея и чак когато Зиновия дойде до яслите, той я зърна и се обърна. Както винаги лазурносините очи се плъзнаха по нея, оценявайки по достойнство фигурата ѝ. Тирон продължи известно време разсеяно да изплаква сапунената пяна от опашката на коня, наблюдавайки с удоволствие жена си. Тя се усмихваше плахо, но изглежда желаше да остане, макар под втръчения му поглед по бузите ѝ бавно плъзна червенина.

– Рано се прибра – отбеляза Зиновия, като не можа да се сети за нищо по-подходящо. Нейният поглед също се спря с удоволствие на отвора на разкопчаната му риза, под която се виждаше бронзовата му гръд.

Тирон кимна към другия край на яслата, където беше оставил дървено ведро, напълнено до ръба.

– Можеш ли да донесеш онази кофа и бавно да я излееш върху опашката, за да я изплакна?

Зарадвана, че ще се доближи до него, Зиновия вдигна тежката кофа и прехапала устна, я домъкна до него. Разтвори широко крака, вдигна ведрото и изпълни нареждането на мъжа си. И тъй като гледаше него, вместо да наблюдава водата, тя не забеляза, че обувките ѝ се мокрят и водата се просмуква през тъмните ѝ чорапи. Чак тогава се наведе с недоволна гримаса и огледа подгизналите черни чехли.

– Я ми дай кофата – рече Тирон и протегна ръка към нея. – Мокриш се.

– Не, почакай! Просто ще си сваля обувките – отвърна Зиновия, като пусна ведрото. Отиде до другия край на яслата и махна мокрите чехли, сетне повдигна пола и смъкна чорапите си. Накрая затъкна края на полата и многобройните фусти в колана си, разкривайки доста от съблазнителните си крака.

Сега беше ред на Тирон да зяпа жена си.

– Ще настинеш ужасно – предупреди той, загледан в малките боси стъпала, които шляпаха във водата. – Сетне аз ще съм виновен, защото те помолих да ми помогнеш.

– О, но аз го правя с голямо удоволствие – побърза да отговори Зиновия, сетне сбърчи изящното си носле и предпазливо огледа каменния под на конюшнията. – Всъщност повече ме притеснява да не стъпя на нещо.

Тирон се засмя, докато рошеше конската опашка под струята вода от нейната кофа.

– Не знаех, че сте толкова гнуслива, мадам.

– Е, има неща, които деликатно се опитвам да отбягвам – призна Зиновия. – Едно от тях е стъпването в конски тор.

Тирон се разсмя на забележката ѝ. Никога не беше предполагал, че миенето на една конска опашка може, да се окаже толкова приятна работа. Зиновия, изглежда, искаше да му помага с всички сили, докато той почистваше и решише двата коня. През това време те можеха да се отпуснат и да се насладят на хармонията, която се възцари между тях.

Преди да духне свещта на последния фенер, който висеше до ясли-те, Тирон зърна гнусливия поглед на жена си към покритата със слама пътечка към вратата. Това го накара да се усмихне развеселено, но все пак се смили над нея и предложи, след като пхне чехлите и чорапите в джоба на престилката си, да се качи на ниската пейка, откъдето за нейно огромно удоволствие я качи на гърба си.

– Не са ме носили така от дете – рече тя, заливайки се от смях. Очарователна като девойче, лудуващо заедно с баща си, тя прегърна врата му и му прошепна на ухото: – Гледай никои да не ни види, Тирон. Мога да разберат неправилно липсата ми на свян.

– Това ще си остане наша тайна, мадам – отвърна той, като ѝ хвърли лукава усмивка през рамо.

– Добре! – тя се усмихна възторжено и внимавайки да не се допре до разранения гръб, притисна по-здраво врата му. Дясната ѝ ръка се плзана в отвора на ризата и пръстите ѝ заиграха небрежно с лявото зърно на гърдата му, докато тананикаше тихичко някаква детска песничка на руски, която прозвуча почти като гукане до ухото му.

Сетне настроението ѝ се смени, тя отново се разсмя и като разпери голите си крака от двете му страни, раздвижи пръсти, наслаждавайки се на разходката. Като се надвеси над ухото му, тя закачливо прошепна:

– Дали за мъжете е също толкова забавно да яздят коне, както ми е на мен да яздя теб?

Тирон бе изоставил благоразумните си задръжки някъде по пътя и сега я ошипа отзад, което накара яхналата го немирна фея отново да се закиса.

– Успокойте се, мадам – призова я той през смях. – Наближаваме къщата и с вашето кикотене ще накарате всички да се залепят за прозорците.

– Жалко, че в градината е толкова студено – прошепна тя в ухото му, като си спомни за първото ѝ приключение там. – Бих искала да видя мястото, където щеше да ме вземеш, ако бяхме останали да се любим.

Свенливата покана не мина незабелязано и Тирон вече търсеше някое удобно място да довърши започнатото тогава, когато видя Наташа да им се усмихва от вратата. По внезапния порив на неприязън към нея той осъзна, колко близко бе до фаталния миг да забрави за своето решение и да се люби с жена си. Като потисна раздражението си, той привлече вниманието на Зиновия към чакащата ги болярка.

– Откриха ни, мадам.

– Жалко – разочаровано въздъхна Зиновия. – Тогава бяхме тъй

близо до пълното съединяване... а сега се опасявам, че никога няма да завършиш започнатото.

Тирон остави забележката ѝ без отговор, тъй като Наташа идваше да ги посрещне. Но в себе си той често се беше питал как ли щяха да се стекат по-късно събитията, ако онази вечер беше успял да я лиши напълно от невинност.

По-късно същата вечер, когато се готвеха да си лягат, той между другото ѝ подхвърли, че на следващата сутрин в Кремъл ще има военен парад и много стрелкови полкове ще покажат уменията си пред царя и чуждестранните му гости. Тъй като Тирон беше един от основните организатори на парада, който беше станал почти традиционен, той и неговите хора щяха да имат много голямо участие. Зиновия беше поканена заедно със съпругите на другите офицери и тъй като щеше да бъде допусната и всякаква публика, можеше да вземе и Наташа или когото поиска.

– Дори Али може да дойде – добави Тирон и се усмихна на прислужницата, която веднага дотича до вратата на будоара, за да чуе. – Много от жените на офицерите ще доведат дойките и бавачките на децата си. Предполагам, че Али ще се радва да поизлезе.

Като видя щастливата усмивка на прислужницата, Зиновия го укори развеселено:

– Е, милорд, съмнявам се дали вече ще мога да я удържа далеч от парада.

– Ще пожелаете ли нещо, преди да си легнете, милорд – попита усърдно ирландката, проявявайки обичайната си благосклонност към него.

– Благодаря ти, Али, но засега имам всичко, което ми трябва.

– Тогава ви пожелавам лека нощ, сър и същото и на вас, господарке. – Тя си тръгна с обичайната си забързана походка, като на врата се обърна, за да смигне за последен път на Тирон.

– Навярно вече си разбрал, че Али те обожава – отбеляза Зиновия, докато си сваляше халата. Покатери се в средата на леглото и, седнала на пети, се загледа как той лъска военното си снаряжение за парада на следващия ден. – Постоянно я глезиш и вече стана почти нетърпима.

Тирон бавно окачи жакета си на гърба на стола и като вдигна поглед към жена си, повдигна въпросително вежди.

– Какво прави тя, та така те дразни?

– Изобщо не се замисля дали няма да ме изостави в труден момент, когато хукне да ти угажда. Така си е! Дори не може да говори за нищо

друго, освен за теб!

– Разбирам – устните му потрепнаха развеселено. – Мога да си представя колко дразнещо може да бъде това, мадам.

Зиновия намираше за най-неприятно непрестанното натякване на прислужницата да обръща още по-голямо внимание на мъжа си. Как можеше да бъде образцовата съпруга, в каквато искаше да я превърне Али, когато Тирон почти не ѝ обръщаше внимание?

– Започвам да си мисля, че двамата сте се съюзили зад гърба ми. А сега и Наташа взе да се застъпва за теб, след като вероятно си я наредил сред обожателките си. Всъщност Даша ми докладва, че сте си създали навика да закусвате заедно. Мога само да гадая каква пакост ще се роди от това. Сигурно заговорничите зад гърба ми.

– Положението ви сигурно не е чак толкова лошо, колкото го обрисувате, мадам. Али и Наташа винаги са ви били верни и добри приятелки.

Подготвяйки се за обичайния сеанс по превързване на гърба му, Зиновия беше наредила множество мехлеми и чисти кърпи на един поднос до леглото. Чакаше го само да отпусне стройното си тяло до нея, но Тирон се бавеше, отпивайки малки глътки от чашата с греяно вино, която тя му беше наляла. Наслаждаваше се на прелъстителната гледка, която се разкриваше пред него. Тъмните къдри бяха разплетени и падаха свободно на меки вълни по раменете и гърдите ѝ, прикривайки това, което само се подчертаваше от прилепналото дантелено деколте. Свещите хвърляха топла светлина зад нея, която проникваше през тънката батиста и очертаваше силуета ѝ, така че Тирон едва сдържаше надигащото се желание да я хвърли на леглото.

Този следобед се оказа последната капка, която преля чашата на неговото търпение към собствената му глупост. Писнало му беше от тази детинска игра на въздържание, която беше започнал сам и реши да потърси подходящ начин да я приключи. Може би по-почтено би било преди да се люби с жена си да отиде при царя и да му признае, че е променил отношението си към нея и иска да оттегли молбата си. В такъв случай може би нямаше да се чувства занаяпред човек, който безславно се е поддал на женските съблазни и е станал техен роб. Все пак не беше сигурно дали ще успее да получи аудиенция при царя, преди стените на въздържанието му да се пропукат, защото именно натам вървяха работите този следобед.

– Не знам дали не трябва да се притеснявам заради вашите закуски с Наташа призори.

Въпреки дружбата си с болярката Зиновия беше уязвена, задето Тирон не бе приел нейното предложение да му прави компания сутрин, докато охотно сядаше на масата с по-възрастната ѝ приятелка.

– Защо? – изгледа я учудено Тирон.

Зиновия сви рамене, без да се усмихва.

– Когато една жена е хубава като Наташа, възрастта няма значение. Освен това девет години не са чак толкова много. По всичко личи, че ти предпочиташ нейната компания пред моята.

– Това предположение е крайно пресилено, Зиновия – каза успокоително Тирон, като се чудеше дали да вярва на ушите си. Как изобщо можеше жена му да си помисли такова нещо, когато той през целия си живот не бе изпитвал такава буря от чувства, каквато тя бе вдигнала в душата му? През целия си брак с Анджелин, дори когато най-силно я обичаше и мразеше, тя не бе успявала да плени мислите му дотам, че да го кара да се страхува от нейното влияние. А това се случи със Зиновия още от първата им среща. Когато го бе изоставила в гората, след като ѝ бе помогнал да избяга от Ладислас, той я проклинаше заради безотговорността и неблагодарността ѝ. Откакто се ожениха, враждебност, озлобление и неприязън, а понякога и откровена омраза се намираха в непрестанна борба с неуловимите, но могъщи сили на страстта и нежността. Напомни си, че тя е негова жена и че тъкмо сега, когато всичко, за което беше копнял, можеше да се осъществи просто като протегне ръка... той беше предпочел да се отдръпне.

– Ако пък те тревожи какво си говорим с Наташа, Зиновия, тогава няма от какво да се страхуваш. Също като Али, ние се придържаме към една тема говорим единствено за теб. – С чаша в ръка той махна към нея, за да подчертае думите си. – Като лавирам между Али и Наташа, научих вероятно повече, отколкото знае всяка от тях поотделно. Както ми каза Наташа, ти явно си успяла да отблъснеш успешно доста ухажори, да не говорим за множеството високомерни френски дипломати, които са допуснали грешката да те сметнат за неграмотна рожба на руските степи.

Зиновия раздражено сви рамене.

– Значи вече трябва да ме разбираш доста по-добре – отбеляза сърдито тя. Не ѝ харесваше охотата, с която Наташа разказваше стари прекеждия, които още я ядосваха. Тя не се церемонеше с надутите пуяци, които я оглеждаха похотливо и се опитваха да ѝ кажат някоя и друга саката фраза на руски, докато подхвърляха на приятелите си бележки на френски относно скандалното поведение на руските болярки, които се

къпели с непознати мъже в обществените бани. Несъмнено тези господа се надяваха да имат подобни изживявания с нея, но на отличен френски тя им обясняваше, че не разбира техния неграмотен руски, а сетне на перфектен английски споделяше с Наташа, че според нея те са просто простаци от някое село, които никога преди не са си подавали носа извън Франция. Знаеше, че много от тях разбират английски и това ѝ позволяваше да нанесе последния удар върху прекомерно раздутото им самочувствие.

– Пътищата, по които се движи умът ти, са прекалено сложни, за да ги разбере прост човек като мен, мадам – отвърна Тирон. – Но пък може би аз не съм единственият, когото озадачаваш. Струва ми се, че понякога успяваш да объркаш напълно и Наташа, а позволявам си да предположа – и самата себе си.

Зиновия се замисли за няколко секунди, преди да си признае тази слабост.

– Наистина, не винаги успявам да разбере истинските си чувства. Случвало се е да уважавам някой човек и дори да съм привързана към него, докато в един момент той не се опита да си открадне целувка или някакъв нежен отговор. Тогава усещам как бодлите ми щръкват и трябва да положа усилия да прикрия отвращението си, за да не разруша самочувствието на този, когото някога съм ценила. Някои обаче успяваха да забележат спада в ентузиазма ми и подигравателно ме нарекоха Снежна царица. – Тя направи с изящните си ръце театрален жест, сякаш призоваваше небето за свидетел на тази несправедливост. – Снежната царица не знае що е милост, оплакваха се те, уязвени в гордостта си. Казваха, че съм била прекалено студена и дръпната!

Тирон бе по-скоро склонен да смята обратното. Зиновия беше прекалено топла, жива и съблазнителна, за да може дори да си помисли да ѝ припише тъкмо тези грехове.

– Искам да те попитам, мадам. Това отвращение, за което спомена... – той я наблюдаваше внимателно, докато задаваше въпроса – изпитваше ли го също по отношение на мен?

Лицето на Зиновия мигновено омекна и на устните ѝ грейна развеселена усмивка.

– Не, милорд, и това си е чистата истина. След първата ни среща в банята бях сигурна, че си простак, но за дълбоко свое съжаление не успях да те изхвърля от ума си. Макар не по моя воля, ти царуваше над сънищата ми. Дори сега се улавям, че понякога те сравнявам с другите мъже, но се боя, че никой от тях не може да се равнява с теб.

Тирон беше изненадан от странния начин, по който реагира сърцето му при нейния отговор. По цялото му тяло се разля приятна топлина, която смекчи раздразнението му и го накара да промени мнението си по ред въпроси. Но все още бе предпазлив, боейки се да не бъде измамен.

– Правиш ми много мил комплимент, Зиновия. Като се има предвид колко хора са се домогвали до ръката ти, трябва да бъда много поласкан от твоите думи. Но от друга страна, теб изобщо не те беше грижа за раните, които ми нанесе с интригите си.

Зиновия по погледна умолително, тъй като не искаше да завършват деня с поредния скандал. Тирон нямаше нужда да бъде увещаван с думи, когато тези дълбоки зелени езера излъчваха такава топлина и нежност. Той въздъхна примирително в знак, че се отказва от темата и остави чашата си. Като смъкна халата, той се извърна да го хвърли върху близкия стол без да забелязва одобрителния поглед на младата си жена.

През последните дни Зиновия можеше свободно да масажира гърба му както намереше за добре, но все повече я завладяваше желанието да докосва и гледа целия мъж. В крайна сметка той беше неин съпруг, а специално тази привилегия той й беше дарил още преди да застанат пред олтара. Сега копнееше да си възвърне това право.

Когато Тирон се обърна пак към леглото, веднага забеляза къде точно е вперен погледът на жена му. Посегателствата на Алета към неговата личност не бяха по-възбуждащи от тези любопитни зелени очи, които дръзко го оглеждаха. С усилие нормализира дишането си и я подразни:

– Ако моята голота те притеснява, Зиновия, може би ще трябва да си слагам нощница.

Зиновия надменно вирна брадичка и срещна предизвикателния му поглед.

– Ако не си изтрил от паметта си този ден, може би ще си спомниш, че веднъж вече ми разреши да те гледам целия. Притеснявам ли те, като гледам? – Очите й бавно се плъзнаха надолу и тя доволно отговори. – Аха, виждам, че те притеснявам. Всъщност, милорд, ти, изглежда, си крайно податлив. Може би наистина трябва да носиш нощница, щом погледът ми те възбужда толкова лесно.

С крива усмивка Тирон отхвърли предложението й. Дързостта й само го разпали още повече и направи въздържанието още по-мъчително.

– Няма да сложа женска дреха, за да прикрие този очебиен знак за незадоволена страст, мадам. Нека той ти напомня за твоите коварни планове да ме лишиш от мъжеството ми.

Раздразнена, че той отново се връщаше към намерението ѝ да го съблазни, Зиновия го сгълча:

– Несъмнено си подвил опашка от страх, сър, щом така бързаш да смениш темата...

– Не става дума за опашката ми – засмя се Тирон. – Нито пък съм я подвил от страх.

Ако разговорът и очевидния ѝ интерес към темата не му бяха така приятни, отдавна щеше да го е прекратил. Но се чувстваше странно възбуден от нейното любопитство и нямаше желание да се прикрие от погледа ѝ, затова седна на леглото до нея.

– Все пак съм склонен да се съглася с теб, мадам, що се отнася до последните дни. Всичките ми мисли се въртят напоследък около това нещо.

Зиновия затвори за миг очи, опитвайки се безуспешно да си възвърне дързостта. Когато ги отвори отново, тя посочи с брадичка обсъжданото място и отвърна иронично:

– Видях достатъчно, съпруге мои, за да знам, че си воден най-вече от похотта си. Така си беше от самото начало, когато ме сграбчи в басейна.

– Да съм те сграбчил? – Русолявата вежда предизвикателно се повдигна. – Просто се опитвах да те спася от удавяне.

– Ако не беше ме наблюдавал скришом, нямаше да има такава опасност – дръзко възрази Зиновия.

– Но никой не би могъл да устои на гледката, така че не ми и хрумва да се лишавам от щастливата възможност да ти се порадвам.

– От самото начало ме преследваше, за да получиш разрешение да ме ухажваш. А сега се дърпаш от брака, сякаш си жертва на чудовищна несправедливост. Но доколкото мога да забележа, сър пострадала е само гордостта ти. Страхотно си оскърбен, защото си въобразяваш че си бил измамен, но кажи ми, любими мой съпруге, каква е разликата между нас? Ти ме искаше за свое удоволствие, докато аз бях в голяма беда. Бях готова да ти дам онова, което искаше най-много, за да постигна и своята цел.

– Уличниците правят същото – грубо заяви Тирон, чието добро настроение се беше изпарило пред нейните доводи. Очите му застрашително потъмняха, когато срещнаха смаяния ѝ поглед. – Не играеше ли играта си за лична изгода?

Зиновия ахна от обида.

– Аз не съм уличница, сър!

Гневният отговор изглеждаше отдавна готов.

– Не мадам, само девица със сърце на уличница!

– Оскърбяваш ме до дъното на душата ми! – оплака се Зиновия в чийто очи застрашително се събираха сълзи. – Без никакво основание! Знаеш, че не съм била с никого друго, освен с теб!

Тирон отново се съгласи.

– Така е, но трябваше да отблъсквам ухажорите ти с всички сили, иначе те щяха да ми видят сметката! Те са като глутница побеснели хрътки, подушили разгонена кучка. Да вярвам ли, че не си ги насърчила поне малко?

Зиновия го зяпна, занемяла за миг от ярост, но гласът ѝ бързо се възвърна и тя гневно отхвърли обвинението:

– Никога не съм го правила!

– Ти ме насърчаваше!

– Ти ме искаше!

– Да! Така е! Но кажи ми, мадам, след като съм лишен от способността да чета мислите ти, защо избра точно мен сред всички тези мъже, които те обикаляха? Всеки от тях с удоволствие би ти направил тази услуга, но ти се обърна специално към мен! Можеш ли да обясниш мотивите си? Майор Некрасов щеше да те люби и после охотно да се ожени за теб... – подигравателно допълни, той.

– Докато ти беше по-склонен да получиш удоволствието си и после да избягаш, преди да платиш дължимото – отвърна Зиновия с гримаса на отвращение.

– Жено, ти изобщо не ме познаваш!

– Така е!

– Не сменяй темата! Не можеш ли да ме обясниш защо избра точно мен?

Зиновия гневно поклати глава, при което дългите меки къдрици се усукаха около раменете ѝ. Отново се опита да му обясни.

– От самото начало ти искаше само да спиш с мен, докато майор Некрасов никога не си позволи подобно държание към мен.

Отговорът ѝ определено отговаряше на истината, но разкриваше само част от нея. От самото начало вниманието на Тирон я вълнуваше далеч повече, отколкото чувствата на майора. Как не можеше да разбере, че именно привързаността ѝ към него бе изиграла решаваща роля в избора?

Тирон я изгледа намръщено, недоволен от отговора.

– Никога не съм ти отправял неприлични предложения, преди ти да

ме остави с впечатлението, че желаш да чуеш подобно нещо от мен.

– Така е, но ясно ми показваше какво имаш наум. Непрекъснато повтаряше, че искаш да ме ухажваш.

– Само аз ли съм ти казвал такова нещо?

– Ти беше най-настойчивият.

– Така значи! Избрала си ме, само защото съм бил най-настойчивият, а сякаш не си спомняш за оплакванията си срещу княз Алексей и Ладислас. Щом те така тичаха подире ти, мадам, склонен съм да повярвам, че е имало и други.

– Какво искаш от мен? Кръв ли? – извика отчаяно Зиновия и се хвърли по очи на възглавницата, без да продума повече.

Тирон умишлено я беше измъчвал, като се надяваше да чуе нещо съвсем друго и отговорите ѝ далеч не успяха да го успокоят. Гневно хвана подноса с мехлемите и го тръсна на нощната масичка, сетне се протегна към ръба на леглото, за да постели обратно чаршафите.

Зиновия чуваше гневното му, учестено дишане. С предпазливостта на човек, легнал до опасен звяр, тя се отдръпна бавничко до старото си убежище на ръба на леглото. Мина близо час, без да им стане по-леко и на двамата. Той се въртеше и мятеше неспокойно между завивките, докато накрая Зиновия не се надигна на лакът и не го погледна.

– И двамата няма да можем да заспим така ядосани един на друг, а утре те чака тежък ден. Ще ти стане ли по-добре, ако намажа раните ти с мехлем?

– Не! – отвърна грубо Тирон, защото ѝ беше наистина ядосан, че отново е раздразнила всички болезнени спомени, към които предпочиташе да не се връща.

Огорчена от възцарилото се отчуждение, Зиновия се отпусна на гръб и прикри очите си с ръка, без да се опитва да спре сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Ако не се боеше, че отново ще бъде отблъсната така грубо, можеше да му даде отговор, който щеше да го смае. Но сякаш нищо не можеше да запълни пропастта, зейнала между тях.

Като осъзна колко груб и гневен беше отговорът му, Тирон се надигна, за да ѝ се извини за лошото си настроение. Видя ручейчетата по бузите ѝ и разбра, че се е държал с изискаността на великан людоед. Болеше го да я вижда разплакана и с тежка въздишка призна пред себе си, че е права. Нямахше да заспи, докато не се помирят.

Като се плъзна по-близо до нея, Тирон въпреки нейната съпротива повдигна ръката от очите ѝ, сетне я прегърна, загледан в извърнатото ѝ лице.

– Зиновия, извинявай. Не исках да се държа така грубо.

Протегна ръка и внимателно избърса с пръст малките ручейчета, които се спускаха по бузите ѝ, измъчван от угризения за недостойното си поведение. Горещият му дъх лъхна лицето ѝ, докато я наблюдаваше надвесен над нея. Но тъмните мигли само потрепваха от усилието на Зиновия да ги задържи затворени.

– Не можеш ли да разбереш, Зиновия, че след като те исках и копеех така отчаяно за теб, не можах да понеса мисълта, че само си искала да ме използваш за малко, преди да ме изхвърлиш като ненужна вещ? Няма как да разбере дали мога да се доверя на чувствата си, когато съм с теб. Анджелин също се закле пред олтара да ми бъде вярна, а сетне...

Зелените очи се разтвориха ужасени и Зиновия се отдръпна като ужилена. Балансирайки на ръба на леглото, тя го погледна, внезапно прозряла всичко и забравила за сълзите.

– Значи казваш, че си женен за друга? – Тя размаха юмруче във въздуха, предупреждавайки го да не се доближава, когато той се пресегна да я притегли обратно на леглото. Гневен вик се изтръгна от устните ѝ. – Ти ме измами! Накара ме да повярвам, че не си женен! И през цялото време се правеше на оскърбен, докато всъщност ме лъжеше и мамеше!

– Зиновия, не е това, което си мислиш! – Разбрал страховете ѝ, Тирон стана и отиде до нея, за да я прегърне, но тя се дръпна и го погледна с омраза и отвращение.

– Да не си ме докоснал, лъжецо!

– По дяволите, Зиновия, чуй ме! – изръмжа Тирон и като хвана ръцете ѝ, леко я разтърси, принуждавайки я да го изслуша. – Преди доста години бях женен в Англия, но жена ми умря преди да дойда тук! Ти си единствената ми жена сега!

Изгарящата болка, която беше пронизала цялото ѝ тяло, примесена с ужаса, че е била коварно измамена, бавно започна да утихва. Постепенно ѝ олекна, сякаш животът отново се връщаше в нея, след като е бил безвъзвратно изгубен.

После се появи нова мисъл и Зиновия пак внимателно огледа слабо-то, хубаво лице на Тирон.

– Ти си човекът, за когото разказа неотдавна, нали? Мъжът, чиято жена му изневерявала...

Болезнени бръчки се появиха на обветреното му лице, когато призна:

– Да, аз съм.

– Как би могла някоя жена да ти изневери? – попита смаяна

Зиновия. Не можеше дори да си представи, че дори и най-изпаднала уличница би могла да тръгне след друг, щом е омъжена за него.

Като се върна на своята половина от леглото, Тирон пхна ръка под главата си и се облегна на възглавницата. Остана така, загледан в балдахина над тях, докато Зиновия не седна до него. Усещайки погледа ѝ, той най-накрая отговори неохотно с крива усмивка.

– Анджелин беше по-млада от теб, когато се оженихме. Ако беше жива, сега щеше да е на твоите години. Дори преди да ѝ разрешат да има кавалери, мъжете се въртяха около нея и чакаха на опашка за ръката ѝ. Помагаше ѝ това, че баща ѝ беше богат и ѝ беше определил щедра зестра. Като порасна, тя отиде в двора и прекара много време сред тамошните донжуани. Нали разбираш, родителите ни бяха съседи и аз я гледах как расте, като все си мислех, че е още дете. Веднъж ме срещна, докато ловувах и дойде да си поговорим, може би за да ми покаже, колко е пораснала. Беше остроумна, очарователна, красива, всичко, което един мъж би могъл да иска. Каза ми, че още като дете мечтаела един ден да стане моя жена и че си поставила за цел да ме спечели, след като наблюдавала отстрани моите връзки с течение на годините. Зае се с това с всички сили и накрая аз не устоях и поисках ръката ѝ. Оженихме се, без да си помисля, че би могло да ѝ доскучее да стои сама по време на честите ми отсъствия, след като беше свикнала около нея да се върти цял рояк придворни кавалери. Знаеш останалото. През третата година от брака ни тя започнала да ми изневерява в мое отсъствие. Любовникът ѝ охладнял към нея, след като му казала, че ще имат дете. Надсмивал ѝ се, че му е повярвала, и се хвалел пред другите за подвига си и за копелето, което ѝ направил. Върнах се у дома и заварих Анджелин да се опитва да скрие състоянието си от хората, макар бременността ѝ да беше вече доста напреднала.

– Не споменавах за любов, но усещам, че ти е била скъпа – деликатно попита Зиновия.

– Скъпа ми беше, както съпругата е скъпа на мъжа си – призна Тирон и се спря тъкмо преди да добави, че Зиновия му е по-скъпа.

– И аз съм твоя жена – свенливо му напомни тя. – Има ли някаква разлика?

– Да – Тирон кимна и не каза нищо повече. Ако тя узнаеше как сърцето му скътва като скъпоценност спомена и за най-леката ѝ усмивка, би могла да използва това, за да му нанесе нова рана.

Зиновия не остана особено убедена след съдържания отговор, но копнееше да спечели любовта му. Като истинска съпруга тя се сгуши до

него, отпусна ръка на гърдите му и склони глава на неговото рамо.

– Щастлива съм, Тирон – нежно промълви тя. – Радвам се, че съм твоя жена. Само да можеше повече да се разбираме.

Тирон беше разтърсен до дъното на душата си. Това не бяха думи на самовлюбена и безскрупулна девойка, за каквато я мислеше някога. Но макар в сърцето му да се надигаше надежда и той вече да бе решил в себе си, че ще се откаже от въздържанието, все още не се осмеляваше да изрече на глас какво чувства. Боеше се, че тя би могла да го използва отново и да го подложи на изкушения, на които не би могъл да устои.

– Скоро ще тръгна да търся Ладислас – уведоми я той. – Твърдо съм решил да го изправа пред съда с цялата му банда. Не знам колко ще ми се наложи да отсъствам.

– Ще ми липсваш – тихо каза Зиновия, сдържайки напирашците сълзи.

– Наташа ще ти прави компания, докато ме няма, и ще ти помага да си запълниш времето.

Бойки се, че гласът ѝ ще я издаде, Зиновия се насили да свие нехайно рамене. Обичаше Наташа, но далеч предпочиташе той да е близо до нея.

– Вдругиден съм свободен – промълви той и се извърна към разпилените черни къдри. – Ако нямаш какво друго да правиш, защо не ме понаучиш на руски?

Зарадвана на възможността да остане по-дълго с него, Зиновия кимна до гърдите му. После той придърпа обратно чаршафа и юргана и я прегърна. Тя се сгуши по-надълбоко между завивките, без да обръща внимание, че нощницата се вдига над бедрата ѝ. Облегна буза на гърдите му и леко помилва с върха на пръстите си зърното, после ги зарови в къдрите около него. Леко докосна с устни розовото зърно и наведе лице, за да прикрие усмивката си. Отново допря буза до гърдите му, усещайки неговата възбуда и го остави да се бори със страстите, които бушуваха в ума и тялото му. Засега ѝ стигаше и това, че още можеше да ги разпалва.

Тирон мислено простена и за да се защити от закачките, махна ръката ѝ и легна настрана, с гръб към нея. Това не затрудни особено Зиновия. Тя пак се сгуши до него, притискайки бедра до голите му задни части и докосвайки с гърди гърба му.

Само тънкият плат делеше Тирон от заоблената ѝ гръд, сякаш създадена специално да го изтежава. Единствената ясна мисъл, която продължаваше да пламти в съзнанието му, беше учудването как е имал

Завинаги в твоята прегръдка

глупостта да си въобразява, че дълго ще може да се удържи далеч от съкровището, за което жадуваше тъй отчаяно.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Али тръпнеше от възторг при мисълта, че ще види полковника на парада, за който вече беше чула разни слухове. Може би именно благодарение на нея пристигнаха тъй рано в Кремъл, но не само тя гореше от нетърпение да види събитието. Зиновия беше едновременно развълнувана и притеснена от това как Тирон и хората му ще се представят пред царя. Стискаше палци всичко да мине гладко така, както той го е замислил, особено сега, когато бяха дошли и други стрелецки полкове, които искаха да блеснат и да отнемат на неговия полк славата на най-добрите и най-внушителните.

За да достави удоволствие на съпруга си, Зиновия се беше облякла в тъмнозелен тоалет от тафта с европейска кройка. Съобразила се беше с ограниченията, налагани на омъжените жени в нейната страна и за да покрие главата си, беше измайсторила тюрбан от разкошно кадифе. Той напомняше султанска чалма, украсена с големи черни пера и с онази същата скъпоценна брошка, която някога Тирон беше върнал от ръцете на разбойниците. Зиновия не подозираше, че само след няколко седмици нейното произведение ще да се наложи като последен вик на модата сред европейките, които бяха на парада.

Ентузиазмът на Зиновия и Али се предаде и на Наташа, която изскочи от каретата развълнувана и весела и мина дори не се спря при приятелите и познатите си, а само ги поздравяваше пътьом. Княз Жерков ѝ махна отдалеч и забърза към нея, докато тя пък се стараше да не изостава зад Зиновия. Като стигна до павилиона, където се събираха съпругите и семействата на офицерите, Зиновия най-последно се поспря да си поеме дъх, за голямо облекчение на двете жени, които ситнеха след нея. Бузите и на трите бяха зачервени от бързането и свежия утринен въздух.

– Ако Тирон те видеше сега, скъпа щеше да си помисли, че гориш от нетърпение да го видиш целия излъскан и натъкмен – възкликна запъхтяната Наташа и избърса бузите си с дантелена кърпичка. Въпреки мразовитата сутрин лицето ѝ беше пламнало от бързия ход.

– Първо си поеми дъх, Наташа, после се заяждай с мен – сгълча я весело Зиновия. – Нима ти е все едно как ще се представят? Ако е така, ето княз Жерков ще те забавлява по време на парада. – Тя едва долови-мо кимна към посивелия дворянин, който бързаше към тях. – Ето го,

идва да те спаси от скучните неща, които сме дошли да видим...

Наташа се засмя на приятелската закачка.

– Дори най-добрият впряг на княз Жерков не може да ме отлепи от тук, скъпа. Знаеш го не по-зле от мен.

– Разбира се – отвърна Зиновия с доволна усмивка. – Просто исках да го чуя от твоята уста.

Двете жени направиха дълбок реверанс, когато княз Жерков ги поздрави. Очите на княза проблеснаха одобрително, когато похвали тоалета на Зиновия, но щом се спряха на Наташа, пламъкът в тях се засили. Не можеше да скрие любовта си и въпреки че на няколко пъти беше получил деликатен отказ, не губеше надежда, че някой ден болярката ще отстъпи и ще се омъжи за него. В крайна сметка обществото отдавна очакваше това.

– Благоволете да озарите царския павилион с хубостта си – предложи той. – А оттам се и вижда най-добре.

Зиновия деликатно отклони предложението.

– Боя се, че не мога да приема благосклонното ви предложение, княз Жерков. Съпругът ми очаква да ме види тук и не бих искала да си помисли, че ме няма. Но разбира се, няма причина Наташа да не дойде с вас.

Князът започна пламенно да убеждава приятелката ѝ.

– Много наши приятели са там, Наташа. – Ъгълчетата на устните му трепнаха издайнически, когато подхвърли: – Княгиня Тарасова много държеше да седне около царя. Мисля, че тя се опитва да си възвърне благосклонността му. Ще те развесели и намусеният малък дяк, когото тя е пощуряла да вкара в свитата на патриарх Филарет. Не се съмнявам, че Негово светейшество веднага ще разбере какво се крие зад ласкателствата на Воронски и те скоро ще му омръзнат. Каквото и да стане, няма да скучаем.

– Ще дойда малко по-късно, Василий – обеща Наташа и му се усмихна топло. – Може би след парада, когато няма да си толкова зает да представяш разни чужди дипломати и посланици на Негово величество. Ще можеш ли да дойдеш днес на вечеря у нас или трябва да присъстваш на официалния банкет?

– Уви, налага се да бъда на банкета. – Той я погледна обнадежден. – Може би някой друг път?

– Разбира се, Василий. Ще поговорим за това по-късно.

Тъмните му очи блеснаха.

– След парада ли?

Тя му кимна и подаде ръка за целувка.

– Ще мина да те взема – каза той.

Двете жени го изпроводиха с усмивка, докато си пробиваше път сред навалицата. Зиновия хвърли любопитен поглед към приятелката си, която не откъсваше очи от него.

– Ще се омъжиш ли за него?

Наташа въздъхна със задоволство.

– Може би след време. Просто искам да съм спокойна, че споменът за покойният ми съпруг няма да се изправи между нас. След като си имала най-доброто, трудно е да се задоволиш с по-малко.

– Доколкото мога да преценя, надали ще останеш разочарована от княз Жерков. Той много те обича.

Тъмните очи на Наташа проблеснаха развеселено, когато срещнаха погледа на приятелката ѝ.

– А какво ще кажат злите езици за мен тогава? Ах, тази ужасна Наталия Шейдякова! Да се жени за четвърти път! Отвратително!

– Няма жена на твоята възраст, която да не ти завижда. Всички до една!

– Ана Тарасова поне ще има за какво да говори. Колко години минаха, а тя тъй и не ми прости, че Алексей навремето искаше ръката ми.

Зиновия изгледа смяно приятелката си.

– Не знаех.

Наташа небрежно сви рамене.

– Не беше нещо, за което да си заслужава да говорим, скъпа. Едва се познавахме с Алексей, но след първата ни среща той се зарече да ме има. Обърна се към родителите ми, но те вече ме бяха обещали на моя първи съпруг. Това е всичко. След няколко години той се ожени за Ана.

– Винаги съм усещала, че има някаква по-дълбока причина Ана да те мрази толкова. Сега разбирам всичко.

– Добро утро! – чу се зад тях и двете жени се обърнаха, за да видят глуповатата усмивка на Алета Вандерхаут. Тя веднага забеляза елегантните и скъпи тоалети на болярките, особено изискания разкош на роклята и тюрбана на Зиновия.

– Божке! Божке! Вие двете май се опитвате да оберете погледите на всички мъже и да ни оставите на сухо нас останалите, така ли?

С цялото добро възпитание, което можеше да изстиска от себе си, Зиновия се обърна към приятелката си и ѝ представи жената на генерала:

– Нали си спомняш госпожа Вандерхаут, Наташа? Беше ти на гости

след нашата сватба.

Наташа леко кимна, като си спомни как крясъците на генерал Ван-дерхаут къртяха из цялата къща.

– Разбира се! Как бих могла да забравя? Съпругът ви не можеше да ви намери и ме накара да претърся цялата къща, за да си тръгнете по-скоро. Бях останала без дъх, докато тичах да ви търся и много се зарадвах, когато вие се появихте отнякъде.

Алета не даде никакви обяснения. Вместо това се усмихна фалшиво на Зиновия.

– Колко мило от твоя страна да дойдеш да видиш парада на съпруга си, Зиновия. Или всъщност си дошла да огледаш чуждите мъже?

– Защо трябва да го правя, когато мъжът ми е най-хубавият сред тях? – Зиновия се усмихна също толкова студено, готова по-скоро да бъде обесена или разчекната на четири, отколкото да допусне Алета да забележи, че се смущава от нейното присъствие. – Макар да разбирам защо твоите очи все шарят, няма причина аз да следвам примера ти.

Наташа деликатно се изкашля в кърпичката си, опитвайки се да не избухне в смях. Само с върховно усилие на волята тя успя да запази величествената си осанка, особено когато забележа как устата на Алета бавно се отваря. Тя буквално зяпна смаяна към Зиновия.

Минаха няколко тягостни секунди, преди Алета да погледне зад двете жени. Сетне внезапно се усмихна, кимна им за довиждане и като ги заобиколи, излезе забързана от павилиона.

Зиновия я проследи с поглед, а Наташа прошепна в ухото ѝ:

– Имам чувството, че Алета ти е дала някакъв основателен повод да я намразиш.

Зиновия гневно тръсна глава само при мисълта за това, какво беше направила тази жена.

– Безсрамната уличница дръзна да посегне на моя съпруг наред спалнята ни!

– Виж я ти наглата сврака! – Наташа заплашително се усмихна. – А мога ли да попитам как посрещна Тирон безсрамието ѝ?

Усещайки солидарността на приятелката си, Зиновия поомекна и се усмихна доволно.

– Слава Богу, той отговори така, както би могла да мечтае всяка съпруга. А понеже никой от тях не знаеше, че съм там, Тирон явно беше искрен.

– Радвам се, че той не те е разочаровал, скъпа, но не съм и очаквала друго. Той е много влюбен в теб, нали знаеш?

Зиновия леко сви рамене в отговор.

– Не мога да съм сигурна в това, докато отношенията помежду ни са такива. – Тя посрещна изненадания и усмихнат поглед на приятелката си. – Ти се оказа права, Наташа. Всичко, което каза за него, се оказа истина.

Наташа добродушно се засмя.

– Радвам се, че най-накрая започваш да ми вярваш.

Отново се обърнах и проследиха с поглед Алета, която си пробиваше път през навалищата. Очевидно се беше устремила към някакъв руски болярин, който зяпаше похотливо минаващите покрай него млади жени. Алета отиде до него и постави ръка на рамото му, което го накара да се обърне.

– Алексей! – Зиновия разтреперана притисна ръка до гърлото си, като си спомни за последната си среща с него. Отново видя Тирон, увиснал на възетата под гредите на конюшната и пребледня при спомена за ужаса, който бе изживяла в онази нощ.

Наташа разтревожено погледна посивялото лице на приятелката си и видя, че тя се опитва да овладее разтърсващите я тръпки.

– Зиновия, детето ми, какво ти стана? Сякаш си зърнала призрак!

Треперейки с цялото си тяло. Зиновия гледаше като хипнотизирана мургавия княз.

– Заради онова, което сторих, Алексей щеше да убие Тирон. Докато егоистично се опитвах да се измъкна от брака с княз Владимир, едва не причиних смъртта на Тирон...

– Е хайде, скъпа – успокои я Наташа. – Това е всичко минало. Нещата приключиха добре. Трябва да забравиш за опитите на Алексей да причини зло и на двама ви.

Но страховете на Зиновия не утихваха.

– Не виждам защо Алексей е трябвало да дойде тук, освен за да стори нещо лошо на Тирон.

– Но как би могъл, скъпа, щом самият цар Михаил е тук и може лично да види коварните му ходове? – възрази Наташа. – Алексей не е чак толкова глупав.

– Този човек е зъл до мозъка на костите си, Наташа. Той е порочен и злопаметен и рано или късно ще се опита да си отмъсти, и то точно когато най-малко го очакваме. Не му вярвам.

– Нито пък аз, но това не означава, че ще му позволя да ми провали деня – Наташа топло прегърна приятелката си през тънкия кръст и я обърна в противоположната посока. – Интригите на Алексей не са

страшни тук, където Тирон е сред приятели. Не би се осмелил да вдигне ръка срещу съпруга ти сред толкова много хора, които веднага ще скочат срещу него. Не забравяй и царя.

Зиновия осъзна колко разумни са доводите на Наташа и се поуспокои. Алексей беше прекалено страхлив, за да поеме подобен риск.

– Виж, агънцето ми! – Али почти подскочи от радост и посочи към отряда конници, които приближаваха. Начело яздеше Тирон в разкошен червен мундир с тъмнозелени маншети и яка, щедро осеян с блестящи златни галони, лампази и ширити. Носеше тъмнозелен брич и високи черни ботуши, лъснати като огледало. По сребърният шлем с къса козирка, нахлупен ниско над веждите му, беше увенчан с червено перо като знак, че той е командирът на тази част. Перото се виждаше отдалеч, което позволи на Зиновия бързо да го различи сред конниците му. Полкът премина покрай тях и спря пред царя, за да отдаде чест.

Пулсът на Зиновия се учести, когато тръбите засвириха едновременно. В следващия миг медните им гърла замлъкнаха и се разнесе далечният, отначало приглушен барабанен тътен, който постепенно се усилваше, докато накрая премина в постоянен грохот. Точно в този момент. Първата кавалерийска част премина елегантно и изящно по площада. Конните стрелци сякаш не бяха отделни воители, а части на едно и също тяло, заедно с конете си. Маневрирайки умело, сякаш залепени за седлата, те се подреждаха в сложни фигури, които Зиновия наблюдаваше като хипнотизирана. Тя видя как стрелците се разделиха на две и обиколиха площада, сетне се насочиха към центъра му, като двете колони си пресичаха пътя и накрая се съединиха, удивлявайки зрителите с невероятното си ездаческо майсторство. Миг по-късно колоните отново се разделиха и се подредиха в по-плътни редици от по няколко ездачи. Отново обиколиха площада и се сляха в едно каре. Фигурите сякаш нямаха край, докато накрая сред присъстващите не остана човек, който да не е запленил от майсторството на конниците и дори най-сдържаните започнаха да ахкат и да надават одобрителни викове.

Вълнението на Зиновия се усили, когато войниците започнаха да изпълняват своите маневри близо до павилиона, където бяха жените на офицерите. Али кудкудякаше развълнувано, сочеше полковника с пръст и се фукаше пред другите прислужници, с господаря се. Въпреки че я дръпна няколко пъти предупредително за полата, Зиновия не успя да я накара да запази нужното благоприличие и да спре хвалбите си.

– Изглежда великолепно – отбеляза Наташа, което точно изразяваше и мислите на по-младата ѝ приятелка.

– Да, нали? – промълви Зиновия, захласната, без да откъсва очи от своя хубав съпруг начело на парада. Внезапно тя разбра със сигурност, че никой друг полк нямаше да направи на царя по-силно впечатление от войниците на Тирон. Ако Негово величество виждаше нещата като нея, то навярно сега сърцето му туптеше бясно от вълнение.

Устните на Наташа потрепнаха закачливо, когато погледна към приятелката си.

– Говорех за парада като цяло, скъпа, но наистина твоят съпруг също изглежда великолепно.

Бузите на Зиновия пламнаха и тя смутено погледна болярката, но смехът на Наташа беше добродушен и приятелски, без никаква нотка на ирония или присмех. Младата болярка също не можа да се сдържи и двете жени се разсмяха весело, споделяйки радостта си.

Княгиня Зелда се присъедини към тях, когато полкът на Тирон се оттегли от площада и на него излезе друга кавалерийска част.

– Какво ти казвах, Зиновия? Нали съпругът ти изглежда великолепно?

Наташа и Зиновия отново избухнаха в смях, като се спряха само за миг, за да обяснят на обърканата Зелда, че тъкмо това са си казали.

– Тук има много жени, които са на същото мнение – призна Зелда. – Сигурно ще ти се наложи да видиш доста от тях, когато парадът свърши. Те просто обожават полковника!

Зиновия бе малко смутена от предположението на княгинята.

– Други като Алета?

Зелда прикри усмивката си с ръка и се загледа в друга посока, сетне прошепна на ухото на приятелката си:

– Надявам се, че ще са по-деликатни!

– Как ще ми препоръчаш да защита правата си? – попита Зиновия, откликвайки на веселото оживление на двете си приятелки.

– О, нима съпругът ти още не ти е казал? – отвърна ентузиазирано Зелда. – Ще му дадеш да носи твоите цветове. Това вече е станало традиция сред жените на офицерите, така че ще можеш да обезсърчиш всички, които си правят някакви планове за него. Мнозина знаят, че досега той е излизал без цветовете на никоя дама. Те едва ли са възхитени, че се е оженил и ще му предложат своите цветове.

Очите на Зиновия изведнъж се замъглиха от тревога.

– Но Тирон не ми каза предварително и аз няма как да му дам моите цветове.

Зелда замислено огледа тоалета на приятелката си и забеляза

зеленото шалче с изящна бродерия, което беше завързано под високата яка.

– Ако нямаш нищо по-добро, сигурна съм, че това ще свърши работата. Много е красиво.

Лицето на Зиновия се озари от усмивка и тя развърза коприненото шалче, сетне свенливо побърза да закопчае яката, за да прикрие шията си. Зелда одобрително кимна и двете изчакаха известно време, докато Тирон не пристигна в павилиона с още неколцина мъже. Цял рояк млади жени се скупчиха около него, докато слизаше от коня, и започнаха в един глас да хвалят ездаческото му майсторство. Възхищението им се проявяваше и в одобрителни потупвания по гърба и ръцете, които на моменти повече напомняха милувки. Те се опитваха да го задържат и както бе предположила Зелда, много от тях му подаваха шалчета, но Тирон побърза да се измъкне от тяхната компания и след като им благодари вежливо, ги отмина. Като свали шлема си, той се запъти право към усмихнатата Зиновия.

– Казаха ми, че има обичай жените да дават своите цветове на съпрузите си – нежно промълви тя. – Ще ми окажеш ли честта да носиш моите?

Тирон ѝ подаде ръка, за да завърже шалчето си около нея и побърза да отговори:

– За мен е чест, че ми ги давате, мадам.

– Беше прекрасно да те гледа човек!

Докато завързваше шалчето, в очите ѝ се четяха толкова любов и възхита, че Тирон трябваше да си напомни къде се намират.

– Беше прекрасно, че си тук да ме гледаш.

Наташа докосна ръката на Зиновия и ѝ прошепна предупредително:

– Ана идва с оня козел, Иван. Изглежда ужасно разгневена.

Прекъсната по средата на разговора, Зиновия се обърна тъкмо за да се сблъска лице в лице с княгинята, която се качваше по стъпалата на павилиона. Мършавите устни на Ана бяха плътно стиснати и когато се закова пред Зиновия, сивите очи я изгледаха смразяващо, сякаш се опитваха да я понижат като два стоманени шиша.

– На секундата, в която си обърнах гърба, ти започна да играеш своите противни игрички и да ме поставяш в неловко положение пред моя братовчед. Нямахте и да си помисля да напускам Москва, ако знаех какви пакости ще сториш, докато ме няма.

Зелда предпазливо се намеси:

– Мисля, че този разговор не ме засяга, затова по-добре да отида да

потърся съпруга си.

Тя окуражително стисна ръката на Зиновия и като притисна буза до нейната, прошепна:

– Ана просто не е на себе си, защото успя да се измъкнеш от подличките й кроежи да те омъжи за княз Владимир Дмитриевич.

Обръщайки се да си тръгва, Зелда почти настъпи Иван Воронски, който беше спрял точно зад гърба й, като явно се опитваше да подслуша какво си говорят. Той направи презрителна гримаса, когато Зелда го изгледа смяно. Младата княгиня побърза да се извини и си тръгна.

– Някоя от лекомислените ти празноглави приятелки, предполагам – подигравателно отбеляза Иван, като хвърли поглед през рамо към отдалечаващата се млада жена. Сетне се обърна и изгледа мрачно Зиновия, която запротестира:

– Княгиня Зелда трудно може да бъде наречена празноглава, господине! Кой сте вие, та да съдите за мъдростта на другите, щом сам нямате представа какво означава това!

– Нима ще се осмелиш да се хвалиш за моя сметка? – предизвикателно възрази Иван. – Аз те знам каква си! Винаги съм го знаел! Ти не си нищо повече от мръсна уличица!

Железни пръсти внезапно стиснаха ръката на дяка, което го накара да нададе болезнен писък и да вдигне поглед, за да срещне стоманените сини очи на англичанина.

– Внимавай, крастава жабо – изръмжа Тирон. – Някой може да се поддаде на изкушението да счупи тоя твой тънък лигав врат, с което ще направи голямо добро на света. С други думи, дребосько, ако не се научиш да си сдържаш езика, когато говориш на жена ми, може да се наложи аз сам да се заема с това.

Сетне Тирон пусна ужасения дяк и взе ръката на Зиновия в своята.

– Негово величество нареди да те заведе в неговия павилион за празненството, което ще започне след парада. – Той хвърли поглед към Ана и небрежно й се поклони. – Ще ни извините ли, княгиньо. Царят скоро ще започне да се пита къде сме.

Тирон нагласи шлема на главата си и хвана Зиновия под ръка.

– Хайде, мадам. Не трябва да караме Негово величество да ни чака.

– Ще дойда с вас – заяви Наташа. – Княз Жерков ме покани да отида при него, а и атмосферата тук взе да става доста неприятна.

Наташа се усмихна доволно, като зърна отровния поглед на Ана, сетне кимна изящно с глава и се присъедини към приятелите си, които се бяха запътили към царския павилион.

Цар Михаил говореше с Великия воевода, когато те влязоха, но веднага прекъсна разговора си и се обърна към тях.

– Добре! Радвам се да ви видя и двамата така щастливи! Брачният живот явно се отразява добре и на двама ви. – Тъмните му очи проблеснаха, когато се загледа за миг в Зиновия.

– Изглеждаш доволна от живота, мила моя. Всичко ли е наред при теб?

– Да, Ваше Величество – отвърна тя със свенлива усмивка.

Михаил леко се извърна и се вгледа в мъжа до нея.

– Трябва да призная, че никога не съм виждал по-добре обучен полк, полковник Райкрофт. Всъщност ти изглеждаш в много добро здраве, особено на седлото. – На устните му трепна заплашителна усмивка. – Между другото, и друг път съм бивал силно впечатлен от уменията на войниците ти, но все пак се питах защо тъкмо този път се представи по-добре от всякога. Напрасно търсех причината, докато не зърнах случайно погледа, който хвърли към другия павилион, и тогава нещата взеха да ми се изясняват...

Обветреното лице на Тирон стана още по-тъмно, докато се опитваше да прикрие издайническата червенина.

– Коленопреклонно ви моля за прошка, Ваше Величество, ако съм си позволил да се разсея...

Цар Михаил вдигна ръка, за да спре извинението.

– Напълно одобрявам всичко, което би могло да спомогне за неравното съвършенство на твоите хора, полковник. Вие доставихте огромно удоволствие на мен и моите гости и далеч надхвърлихте очакванията ми, които съвсем не бяха малки. – Той замислено потърка устните си с пръст, за да не издаде колко е развеселен. – И за в бъдеще няма да се чувствам пренебрегнат, ако позволиш точно на тази муза да те вдъхновява. За мен е само от полза, да се стараяш толкова.

Тирон отвърна с отсечен поклон.

– Благодаря за благосклонността, Ваше Величество.

– Може би някой друг път ще трябва да обсъдим последната ти молба. Сигурен съм, че обмисляш дали няма да е по-добре да я оттеглиш.

Тирон сведе за миг очи, сякаш беше пронизан от внезапна болка и разкаяние, сетне си пое дълбоко дъх и като се изпъна рамене, призна:

– Вие четете какво става в душата ми, Ваше Величество. Ще ми доставите голяма радост, ако ми простите дързостта и ми позволите да оттегля молбата си.

– Разбира се! – усмехна се широко цар Михаил. – Сигурен бях, че скоро ще размислиш.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Зиновия остави мъжа си да се наспи, докато те двете с Али приключат с тоалета в банята на долния етаж. Тя виждаше, че Тирон трябва да си почине, след като беше прекарал толкова време в учения и приготвления за скорошната потеря извън града. Предишната вечер дворецът се пукваше по всичките си шевове от гостите, стекли се да поздравят Тирон. Сред поздравичите и благопожеланията Зиновия не можа да остане насаме със съпруга си, тъй като гостите не го пуснаха до зори и накрая тя заспа, както го чакаше в спалнята.

Тирон се събуди два часа по-късно и като усети, че леглото до него е празно, веднага скочи. Миг след това забеляза, че Зиновия е седнала в едно кресло до прозореца и прави нещо. Остана загледан известно време в нея, наслаждавайки се на вида ѝ. Тя носеше светъл пенъоар и кърпеше неговите бричове, раздрани по време на ученията.

– Добро утро – промълви той.

Зиновия плъзна поглед нагоре по стройното голо тяло и срещна усмихнатите му очи. Нейните също бяха радостни и весели.

– Добро утро.

Тирон прокара пръсти по косата си, позасрамен заради късното си ставане.

– Не предполагам, че ще се успя така.

Зиновия стана и като го заобиколи, тръгна към вратата:

– Разбрахме се с Али, щом се събудиш да донесе горе нещо за ядене.

Тя повика прислужницата, която дотича и изслуша нарежданията. Тирон влезе в гардеробната и като уви една кърпа около бедрата си, насапуниса лицето си и се приготви да се избъръсне.

– Мислех си дали не е време да те понауча малко на руски – извика му Зиновия от спалнята. – Съгласен ли си?

Тирон се облегна на вратата и каза с крива усмивка:

– Чудех се кога най-сетне ще ми предложиш. Отдавна съм готов.

Зиновия се протегна и махна непокорните къдрици от челото си, сетне с привидно безразличие го сгълча шеговито:

– Е, ти се мяркаше тук толкова рядко, че едва те виждах, какво остава да те уча на езика.

– Ето ме сега тук, мадам. – Той, я оглеждаше как прекосява стаята.

– И се кълна с цялото си сърце, че ще бъде примерен ученик.

Зиновия се поколеба какво значи усмивката, която трепна на устни-те му. Тя застана до него и взе бръснача от ръката му.

– Я ХОЧУ ПАБРИТСЯ – каза тя, като внимателно разчлениваше сричките и го накара да седне на стола и да ги повтори след нея. Прокара наточеното острие по бузата му, премахвайки наболата четина и пяната, докато той я наблюдаваше предпазливо, следейки зорко движени-ята ѝ. Тя повтори думите, наведе се и започна да бръсне челюстта му.

– Искам да се избърсна. Повтори сега.

– Я ХОЧА ПАБРИТСЯ.

– ЧУ! – Тя хвана брадичката му и като я повдигна, го накара да я погледне в очите. Я ХОЧУ ПАБРИТСЯ. Повтори го сега правилно.

Той повтори.

Зиновия се усмихна и доизбърса пяната от лицето му.

– Отлично!

Тирон проследи с поглед как тя оставя бръснача, сетне вдигна въ-просително очи, когато посегна към ножицата и я размаха заплашително. Очите ѝ блеснаха палаво и тя защрака във въздуха, което го накара вед-нага да залепи глава за облегалката и да я изгледа подозрително.

– Я ХОЧУ ПАСТРИЧСЯ. Искам да се подстрижа.

– Как да кажа, че не искам да се подстригам? – мрачно попита той.

Тя се изкикоти.

– НЕ ХОЧУ СТРИЧСЯ.

Той повтори с кисела усмивка.

– Страхливец! – заля се в смях Зиновия, сетне посегна към късите му къдрици и бързо ги разроши. С театрален стон той стана от стола, ка-то леко приведе рамо и ненадейно я вдигна, както се изправяше.

Зиновия изпищя от възторг и се опита да се намести по-удобно, но Тирон я завъртя във въздуха, докато цялата стая затанцува пред очите ѝ. Щом спря, той я вдигна високо над главата си, сетне бавно я спусна, ка-то я накара да се плъзне плътно до тялото му. Кърпата се свлече, а пре-ди краката ѝ да се допрат до пода, шнуровете на нейния пеньоар се раз-вързаха и полите се разтвориха. Нейните бедра се залепиха за неговите, което доведе до смайващи резултати и внезапно Зиновия видя как мус-кулите на Тирон се стягат, докато той бавно разглеждаше голите ѝ гър-ди. Тя затаи дъх в очакване, копнеейки той да я докосне, жадувайки за допира на горещата му уста по кожата си. Не можеше да разгадае мис-лите му и се чудеше дали в него отново не се водеше битката, която го измъчваше от толкова време. Като се надяваше да го освободи от

задръжките, тя гъвкаво се измъкна от пеньоара и бавно, хипнотизиращо започна да полюшва тялото си, както бе прилепено до неговото. Усещайки възбудата му, тя обгърна нежно врата му и изкусително потърка гърдите си в него, докато се изправяше на пръсти, за да достигне устните му.

– Кога ще ме любиш? – прошепна тя до устата му. – Кога ще посегнеш... и ще ме оставиш аз да посегна? Не можем да продължаваме така... Аз съм жена, а ти си моя мъж...

Леко почукване ги прекъсна. Тирон почти подскочи от изненада и вдигна поглед към вратата.

– Кой е? – дрезгаво изръмжа той.

– Аз съм, милорд – отвърна Али. – Донесох ви храна, а долу ви чака някакъв вестonosец. Казва, че вашият следотърсач се върнал и съобщил, че бил намерил лагера на Ладислас. Искал да ви види. Пита дали следотърсачът да дойде тук или вие ще наминете днес през казармата.

Тирон прехвърли наум възможностите. Никак не му се искаше да излезе точно сега, когато най-сетне бе на път да осъществи брачната връзка, но пък знаеше, че Захар навярно е капнал. Затова отложи любовната прегръдка за съвсем кратко, както се надяваше време.

– Кажй на вестonosеца, че аз ще отида да поговоря със следотърсача.

Като подхвана Зиновия и я завъртя отново във въздуха, Тирон подсвири от радост и я прегърна възторжено, преди да я пусне обратно на земята. Усмихна й се широко, целуна я горещо по устните и хукна към гардеробната, за да се облече както подобава. След малко се върна в стаята, вдигна портупея със сабята си и докато го закопчаваше на кръста си, мина зад нея. За миг съжали, че в разочарованието си тя бе побързала да се облече. Без да се поколебае, той я притегли към себе си и пхна ръка под пеньоара, за да помилва гърдите й, което накара дъхът й да секне.

– Ще се върна този следобед колкото се може по-бързо – прошепна той в ухото й, като я накара да потръпне от желание. – Ще ме чакаш ли?

Зиновия пламенно кимна, стисна ръката му и се облегна на него.

– Моля те, връщай се бързо.

Тирон я сграбчи в прегръдките си и я целуна горещо, без никакви задни мисли. Главата й се замая от страстта, вложена в целувката. В сърцето й отново избуя надежда, тя се усмихна щастливо и след няколко секунди му махна за довиждане от прозореца докато той бързо се отдалечаваше по пътя.

Радостта на Зиновия беше прекалено голяма, за да я запази само за себе си и през следващите часове тя я споделяше с почти всички в двореца. Както си тананикаше тихичко и обикаляше из залите, правейки от време на време танцови стъпки, пръскаше радост и настроение из целия дом. Наташа доволно се усмихна и като си кимна разбиращо с Али, стигна до извода, че всичко е наред в семейство Райкрофт.

Радостното оживление обаче скоро беше отнесено от тъмните ветрове на тъгата. Мрачният вестител пристигна в облика на майор Некрасов, който, след като се размина с полковник Райкрофт на площада и прекара няколко часа в дълбок размисъл, реши, че е крайно време да уведоми младоженката за намеренията на нейния съпруг. Така че Николай скоро се изправи пред двореца на болярка Наталия Андреевна и вежливо помоли да види насаме Зиновия. Поканиха го да влезе и един прислужник го помоли да почака в голямата зала, тъй като болярката била в покоите на господарката на дома. Миг по-късно Зиновия се появи на вратата и с грациозен жест подаде ръка на майора, който залепи пламенна целувка на безукорната бяла кожа.

– Много мило от твоя страна да наминеш да ме видиш, Николай – промълви тя усмихната, сетне посочи един тъгъл, където можеха да ги виждат, но не и да ги чуват и го поведе натам. – Надявам се, че си добре.

– Да, благодаря – отвърна Николай, наслаждавайки се на нейната хубост, подчертана от топлата светлина, която струеше от оцветените слюдени прозорци. – Напоследък съм силно притеснен заради твоя брак, а сърце не ми даде да потърся утеха при друга жена.

– О, трябва да се опиташ, Николай – нежно настоя тя. – Между нас не може да има нищо, а на мен ще ми бъде мъчно да те гледам така натъжен от сватбата ми с полковника.

– Как можеш да си щастлива с него?

Въпросът завари Зиновия неподготвена. Някакъв вътрешен глас я предупреждаваше да не го пита какво има предвид, но въпреки това го погледна объркана, което накара Николай да продължи:

– Държи ли се към теб както подобава на съпруг?

Тя внимателно подреди думите си, за да изглежда отговорът ѝ нехаен.

– Че защо не? Не съм ли негова жена?

Николай не се поколеба да продължи, обезпокоен, че полковникът не е издържал на изкушението пред нейната хубост.

– Съпругът ти каза на Негово величество, че няма да консумира

брака, докато не дойде време да си тръгва от Русия, а сетне стигна в безочието си дотам, че поиска от Негово величество да разтрогне вашия брак, преди да се прибере в Англия.

– Навярно грешиш... – започна Зиновия, но внезапно усети как сърцето ѝ се смразява.

– Чух го с ушите си! – настоя Николай.

– Защо идваш да ми кажеш това? – подозрително попита Зиновия, докато вътрешно се гърчеше от болка. – Какво целиш всъщност?

Майорът усети известно раздражение в гласа ѝ и побърза да успокои нейните подозрения.

– Дойдох, за да те уверя в своята вярност към теб, ако се случи подобно нещо. Ако ме приемеш, за мен ще е чест да те заведа пред олтара веднага щом настоящият ти брак бъде разтрогнат. Искам да се грижа за теб така, както една съпруга заслужава.

Зиновия се извърна рязко към прозореца, опитвайки се да овладее потока от сълзи, който заплашваше да бликне всеки миг. Изведнъж всички неясноти около въздържанието на Тирон намериха своето болезнено, но ясно обяснение. Той смяташе да се освободи от нея и брака им, щом тръгнеше да се прибира в Англия. Щеше да я захвърли без никакви угризения като вече употребена вещ, ако изобщо я използваше някога, и скоро щеше да я забрави, там, на родните си острови.

– Колко дълго смята да остане тук? – попита Зиновия през рамо.

– Малко повече от три години... докато изтече договорът му.

– Благодаря ти, че ме предупреди, Николай – каза Зиновия с изтънял гласец. – Но дотогава има толкова много време, че не мога да ти обещая ръката си, тъй като не знам какво ще се случи. И двамата трябва да почакаме и да видим какво ще ни донесат идните години. Може би ти ще се влюбиш в друга и ще съжалиш за клетвите си към мен.

– Никога – пламенно извика майорът.

– Все пак е най-добре да изчакаме, докато не стане време полковник Райкрофт да си тръгва. Няма да му позволя да реши, че не съм била вярна на обета, който му дадох пред олтара, докато той не го наруши.

– Нима този обет те обвързва, щом знаеш, че не означава нищо за него? – смаяно попита Николай.

Зиновия го погледна с цялото достойнство, на което беше способна.

– Имаме доста време пред себе си и той би могъл да промени решението си. Няма да съм аз тази, която ще осуети подобна възможност.

– Но защо – настоя Николай, който не можеше да я разбере. – Сигурен съм, че всяка друга девойка би се почувствала оскърбена до дъното

на душата си, да чуе онова, което току-що ти казах.

Зиновия сдържано сви рамене.

– Може би полковникът е казал това прибързано и под въздействие на обидата, която аз му нанесох. – На устните ѝ трепна тъжна усмивка и тя добави: – Може би защото го обичам прекалено много, за да се предам още в началото на битката.

Николай мълчаливо наведе глава и като не можа да намери никакъв довод, за да покаже колко безплодни са надеждите ѝ, тъжно ѝ каза довиждане. Тя не го насърчи ни най-малко да мине да я види отново.

Майорът излезе и тъкмо си тръгваше, когато видя, че прекалено дълго се е забавил вътре, защото полковник Райкрофт се приближаваше на кон през моравата. Макар Николай да пришпори своя жребец, за да се отдалече по-скоро, неговото бързане накара другия да свърне и да му пресече пътя.

– Майор Некрасов! – Тирон почти изскърца със зъби и се насили да се усмихне на другия мъж. – Какво ви води насам? Да смятам ли, че сте дошли с поръчение от царя или сте се отклонили от службата си, за да посетите жена ми в мое отсъствие? Сигурен съм, че ви зърнах днес на площада и сега си спомням, че вие спряхте и се загледахте в мен, докато минавах. Какво да си мисля? Че само сте чакали да изляза, за да останете насаме с жена ми?

Николай почервения от гняв. След като беше отхвърлен от Зиновия, нямаше намерение сега да се церемони излишно с полковника.

– Дойдох да видя жена ви, но вас какво ви засяга това? Няма ли да се зарадвате, ако някой ви освободи от нея?

Тирон скочи от жребеца си и завърза юздите за пилоната до вратата, сетне заобиколи и застана пред майора.

– Можем още сега да решим този въпрос, майоре, ако смятате да ми я отнемете. – Той изсумтя презрително и гневно. – И преди изглежда нямаште нищо против да го направите и се възполвахте от всяка възможност, щом си обърнех гърба. Този път обаче ще решим въпроса лице в лице.

– Въпросът вече е решен – остро заяви Николай. – Госпожата явно предпочита да си мисли, че няма да я зарежете, щом си тръгнете за Англия.

Тирон го изгледа изненадано, сетне се сети, че майор Некрасов присъстваше в двореца, когато той прояви глупостта да отправи молбата си към царя. А сега явно думите му бяха достигнали и до Зиновия.

– Може пък изобщо да не смятам да оставям жена си – рязко каза

той, вбесен от загрижеността на другия да ѝ донесе новината. – Може пък да смятам да се любя с нея при всяка възможност и да ѝ направя толкова деца, че тя да си има друга работа, вместо да слуша твоите приказки. Сега се махай, преди от теб да е останала само кървава каша.

Николай обаче не можеше да бъде уплашен толкова лесно.

– Предупреждавам ви, полковник, че ако вие не я искате, ще се намерят други, които да я искат. И ако само чуя дори намек, че не сте се държал добре с нея, ще оплаквате деня, в който сте стъпили в Русия. Ясно ли ви е?

– Доста вода ще изтече, преди да чуеш такова нещо, приятелю – изръмжа Тирон.

– Добре! – кимна отсечено Николай. – Тогава може би ще доживееш деня, когато ще си тръгнеш за Англия.

С тези думи Николай дръпна юздите на коня си и го пришпори в бесен галоп. Тирон го проследи с поглед и изруга под носа си, сетне се обърна рязко и нахълта в двореца. Като не намери жена си на долния етаж, той изкачи с няколко скока стълбата и я потърси в техните покои. Вратата се отвори с трясък, когато той нахълта в стаята. Зиновия трепна от изненада и като се извърна от прозореца, бързо изтри струящите по бузите ѝ сълзи.

– Майор Некрасов е бил тук – рече Тирон и я погледна въпросително.

– Дойде да види как съм – отвърна предпазливо Зиновия. Като видя, че мъжът ѝ има какво да каже по посещението на майора, тя се отпрати към вратата.

– Наташа реши да не обядваме, докато не се върнеш и сега ни чака долу.

Тирон се опита да овладее раздражението си. Знаеше, че трябва да поговорят по този въпрос дълго и на четири очи. Като се обърна към вратата, той подаде ръка на Зиновия и тя се облегна на ръкава му.

– Много си хубава тази вечер, Зиновия – промълви той, за да прекрати неловкото мълчание.

– Така ли?

– Почти тъй хубава, както в деня, когато дойде в Кремъл, за да се омъжиш за мен.

Тя безучастно:

– Не знаех, че изобщо си ме забелязал. Изглеждаше доста раздразнен от цялата тази работа, така че нямаше да се учудя, ако поискаше церемонията да бъде прекратена още преди да е приключила.

– Бях много объркан.

– Предполагам, че никой мъж не се радва да се обвърже против волята си с жена, която ненавижда.

– Не възразявам срещу женитбата си, а само срещу обстоятелствата, които доведоха до нея.

– Не ви харесва това, че разпалих вашата похот ли, полковник? Имам чувството, че по това време тя вече гореше доста силно.

Тя остана все тъй студена по време на вечерята и като не знаеше как би могъл да поправи грешката си, Тирон започна да става все по-мрачен. Често подаваше чашата си, за да я напълнят отново и нямаше никакъв апетит. Почти не обръщаше внимание на опитите на Наташа да завърже разговор и не откъсваше поглед от Зиновия.

Друг мъж на негово място отдавна щеше да изпадне под въздействието на алкохола, но Тирон изглеждаш напълно трезвен, когато накрая се извини на Наташа, че ще си легне днес по-рано и ще се оттеглят със Зиновия. Докато Али помагаше на господарката си да се приготви за лягане, той смъкна дрехите си в гардеробната и се върна в спалнята, наметнал тежък халат. Тръшна се в креслото, чакайки Али да срещне дългите къдри на Зиновия, и когато тя помоли прислужницата да сплете косата ѝ той разбра, че враждебността на съпругата му не се е стопила ни на йота.

– Предпочитам да пада свободно – забеляза той и махна на старичката да излезе.

Зиновия неохотно кимна на Али, старата прислужница им пожела лека нощ и затвори вратата зад себе си. След като най-накрая остана насаме с жена си, Тирон отиде до нея и се опита да я прегърне, но тя се отдръпна и застана до малкото писалище край прозореца. Сетне измъкна от едно чекмедже малка, подвързана с кожа книжка със сонети, които смяташе да чете в леглото.

– Майор Некрасов е идвал – Тирон поде отново разговора от мястото, където го бе прекъснал, след като не видя никакви признаци на размекване у нея. – Имаш ли навика да посрещаш мъже, докато ме няма?

– Не бяхме истински сами – обясни студено Зиновия, без да се обръща. – Можеше да ни види всеки, който минеше край вратата...

– Явно майорът си е внушил, че е влюбен в теб – прекъсна я Тирон. – Ако му се отдаде възможност, на драго сърце ще те вкара в леглото си. Изглежда има голямо желание.

Зиновия усети сарказма му и като се надяваше да не се стигне до скандал, се надигна на пръсти, за да духне свещта, върху бюрото.

Чувстваше се болезнено уязвена и се нуждаеше от известно време, за да подреди мислите си, преди да вземе окончателно решение.

– Майор Некрасов се прояви като добър приятел полковник. Ако той не беше предупредил цар Михаил за намеренията на Алексей, сега нямаше да си тук, или поне не в този вид.

– Изглежда умира от желание – повтори натъртено Тирон, желаяйки да я уязви и застана плътно зад нея. – Аз също имах голямо желание и ти не се поколеба да ме използваш за малките си играчки. Нямаше никакви угризения да ми позволиш да опипвам меките ти гърди. Ще го използваш ли и него за плановете си... и ще го оставиш ли да опипва това, което сега не ми позволяваш да докосна?

Зиновия рязко се обърна към него и за пръв път Тирон зърна признаците на ярост, развихрена до степен, на каквото не бе предполагал, че е способна. Като се вгледа в пламналите от гняв зелени очи, той си помисли със страхопочитание, че досега тя или беше прикривала много умело чувствата си, или не беше намерила достоен повод да прояви темперамент. Винаги се беше държала много мило, дори когато той съзнателно се опитваше да я провокира, така че не беше очаквал, че е способна да изпадне в подобна ярост.

– Нищо не съм ви забранявала, сър! – изръмжа тя. – Вие сам вдигнахте стени около себе си, така че да си възвърнете свободата, щом се приберете в Англия! След като прокарахте чертата между нас, нима и сега ще ме карате да ви посрещам с разтворени обятия? Щом искате да си тръгнете оттук необвързан, как си позволявате да ме вините, че не ви допускам до себе си тази вечер? Как можете да очаквате нещо повече от мен? Искате да ме отхвърлите, да зачертаете нашия брак. Макар да ми се заклехте пред олтара, в сърцето и мислите сте повтаряли нещо друго! Затова нямате право да ми задавате въпроси! Затова не виждам нищо неприлично в това да приемам майор Некрасов! Та вие не проявявате интерес към мен като към своя съпруга. Той е чул кавалерската ви молба към царя да ви възвърне свободата и дойде да ме помоли да се омъжа за него, след като вие си тръгнете.

– Наистина ли го направи? – Зиновия никога не беше виждала Тирон толкова разгневен и сега беше неин ред да се диви. Хубавото му лице беше разкрито от ярост и тя отстъпи уплашено. – И ще опита ли твоите прелести още преди да сте застанали пред олтара? Ще ми сложи ли рога, докато аз лежа и изгарям за теб в собственото ни легло? – изръмжа той. – По дяволите! Това няма да ми се случи отново! Няма да допусна друг мъж да излее семето си в моята жена зад гърба ми!

Зиновия ахна от възмущение, гневно замахна и му зашлеви звънка плесница. Главата на Тирон се люшна от удара. Когато отново вдигна поглед към нея, под страховито свъсените вежди очите горяха с непознат досега пламък. Тънките му ноздри трепкаха, а мускулите на челюстта му се бяха издули.

– Майорът няма да види девствена кръв върху бедрата ти – изръмжа той.

Ръката му се стрелна напред, сграбчи пеньоара ѝ и с едно рязко движение го раздра отпред. Зиновия ахна от изненада и отстъпи няколко крачка. За секунда тя остана загледана в белите си гърди, които блесяха на светлината на свещите, сетне се извърна и понечи да хукне към вратата, но Тирон я хвана за китката и като я дръпна рязко, я притисна до себе си. За миг очите му се потопиха в нейните, после устата му я прикова в брутална целувка, която разтърси цялото ѝ същество. Тя се опита да го отблъсне, но едва имаше сила да помръдне под свирепата му прегръдка. Нито пък можеше да извърне глава, за да се спаси от изгарящата му уста, докато езикът му търсеше нейния. Той ставаше все по-настойчив, проникваше все по-дълбоко и по-безмилостно в устата ѝ, като предвестник за крайната му цел. Пред напора на неговата страст протестите бяха безсмислени, но когато главата му се смъкна и целувките му тръгнаха все по-надолу, по тялото ѝ тръгнаха пламъчета, които скоро се разгоряха и се изплъзнаха от нейния контрол. Стаята около нея се завъртя, когато устните му стигнаха до гърди ѝ. Всяко докосване на езика му я караше да потръпне, докато накрая започна да се мята в прегръдките му, без да знае дали иска да се освободи, или да притисне главата му по-близо.

Тирон се изправи и като развърза колана на халата си с една ръка, го метна на пода. Смъкна пеньоара от раменете ѝ и го остави да се свлече на земята, сетне започна да я милва с уста и ръце, без да пропуска никаква извивка, никое хълмче или гънка от най-високите могили до най-дълбоките долини, разпалвайки я против нейната воля.

Тънките му ноздри потрепваха, когато я вдигна на ръце и с две великански крачки я отнесе до леглото, пусна я сред възглавниците и покори изящното ѝ тяло с изгарящи целувки. Зиновия не знаеше от тях ли тръпне или от прохладните чаршафи и студеното течение от вратата. Като усети, че е настръхнала от студ, Тирон се протегна и дръпна тежките завеси на балдахина, за да не позволи на студеното въздушно течение да минава над голите им тела. Преплетените мускули по ръцете и краката му играеха при всяко негово движение, свидетелствайки за

огромната му сила. В този миг той изглеждаше на Зиновия по-великолепен от всеки любовник от приказките, който някога е разпалвал въображението на жените. Никой безпристрастен наблюдател не би могъл да отрече, че чертите му са правилни, а униформата стои прекрасно на стройното му широкоплещесто тяло, но само жена, която споделяше неговото легло, би могла да оцени както подобава начина, по който широкият му гръден кош се извисява над тънкия кръст и тесните бедра. Докато го наблюдаваше със страхопочитание, Зиновия осъзна, че тръпне от страх пред това, което я очаква, но същевременно я обземаше странно вълнение. Кръвта започваше да тече по-бързо в жилите ѝ при мисълта, че ще стане негова жена не само за пред хората, но и за него самия.

В следващия миг Тирон се отпусна с цялата си тежест върху нея и този път нямаше търпение, да се бави. Една силна ръка се мушна под таза ѝ, вдигна бедрата ѝ и тя усети как нещо я пронизва. Изгарящият му поглед не се откъсваше от нейните очи, сякаш се опитваше да проникне до дъното на душата ѝ, докато навлизаше все по-надълбоко в тялото ѝ. Внезапно Зиновия усети как непозната болка избухва в слабините ѝ и изпищя, докато той продължаваше да прониква по-навътре. Тирон имаше чувството, че е минала цяла вечност, откакто за последен път бе постигнал облекчението, което сега търсеше. Бурята, която бушуваше в него, отвя всички грижовни планове да я въвежда бавно в любовта и той проникваше в нея със силни, дръзки удари. С гълчето на съзнанието си усещаше, че е прекалено груб, но не можеше да възпре инстинктите си, които заплашваха да го завладеят напълно. Бедрата му се движеха неспирно, цялото му мускулистото тяло се притискаше все по-силно до нейното, накъсаното му дишане ставаше все по-тежко и с доскоро девственото си съзнание Зиновия започна да осъзнава природата и мощта на силите, които го разтърсваха.

Най-сетне бурята взе да утихва, когато страстта на Тирон намери своя изход. За тези няколко минути Зиновия разбра колко тежки са били неговите мъки, когато е бил най-близко до нея. В началото болката от проникването измести всяко удоволствие, но скоро чувствата, които беше разпалил с целувките си, отново се събудиха, въпреки неговата припряност. Сега Тирон явно нямаше намерение да я извисява до върховете на насладата, които ѝ бе показал вече веднъж, но все пак гладът, който досега терзаше слабините ѝ, беше заситен.

Зиновия се стесняваше да му каже, че иска да получи от него онова, което веднъж вече ѝ бе дал, затова извърна лице и не вдигна поглед, колкото и да се опитваше да я утеши с целувки и нежни думи.

– Аз не съм людоед, Зиновия – прошепна той, докосвайки с устни слепоочието ѝ. – А ние все пак сме женени, каквото и да приказва майор Некрасов.

Мълчанието се проточи и накрая Тирон се отказа от опитите си да я накара да го погледне. Въздъхна и се отдели от нея. Щом тежкото му тяло престана да я притиска, Зиновия се плъзна към своето убежище накрая на леглото, където се сви на топчица, без да се обърне нито веднъж към него.

Всички извинения вече щяха да прозвучат фалшиво, помисли си мрачно Тирон, който беше станал и кръстосваше неспокойно стаята. Спря за миг до леглото, загледа се в капчиците кръв по чаршафите, сетне в слабичкия гръб, обърнат към него и разбра какво иска да му каже той. Тя очевидно беше смъртно обидена от варварското му поведение, но въпреки че усещаше как сърцето му се свива от угризения, не можеше и да отрече, че болката, съпровождала го от толкова дни и месеци, най-сетне бе изчезнала. За пръв път, откакто се бяха срещнали в банята, щеше да може да спи до сутринта, без да се буди посред нощ от сладострастните сънища, които толкова често го бяха спохождали. Всъщност най-чудното нещо беше как досега беше успявал да се въздържа.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тиرون дори и не помисляше да се приготвя за отпътуване на следващата сутрин, защото знаеше, че тя няма да му го прости. Когато небето започна да изсветлява и първите утринни лъчи обагриха в розово пердетата на спалнята, той застана до леглото и се загледа в заспалата си жена. Не можеше да си спомни да я е видял някога, без да открие че е прекрасна. В душата си признаваше, че планираното от нея прелъстяване беше най-съблазнителният момент в целия му живот, като се изключи миналата нощ, когато най-сетне се съединиха. Трудно му беше да си представи, че някога би могъл да изживее повторно подобно блаженство. Нямаше и сянка от съмнение, че тя беше завладяла напълно ума, а може би вече и сърцето му.

Тази нощ тя отново се беше явила в съня му, а сетне внезапно се беше събудил от нежния, изкусителен допир на нейното женствено тяло до голия си гръб. Тя отново в просъница се беше сгушила на топло до него, но този път мъките му бяха още по-силни, защото по крехкото ѝ тяло нямаше никаква дреха и то лежеше изложено на неговата воля. Отново трябваше да изтърпи невероятно изкушение, но беше решен този път да ѝ даде време да свикне със съпружеските отношения. Иначе беше приключил с многострадалното си въздържание. Тя беше негова жена и той беше решен да се държи с нея така, сякаш единственото важно нещо за него на този свят бе да я направи щастлива.

Мислейки за времето, откакто познаваше Зиновия, Тиرون осъзна, че нещо много важно бе липсвало в отношенията му с Анджелин. Наистина, той беше изпитвал нежна привързаност към първата си жена, но никога не я беше ценил повече от всичко на света с цялото си сърце, ум и тяло, както бе от първия миг със Зиновия. Може би с някакво ъгълче на ума си той винаги беше отказвал да възприеме Анджелин като зряла жена, защото тя приличаше повече на дете, което винаги иска да му се обръща внимание и да му повтарят колко го обичат. Тя настояваше той отново и отново да ѝ се къдне в любов и то в моменти, когато му се искаше просто да седнат и поговорят спокойно, или да отидат на гости при баба му или неговите родители, без да го притеснява със своите капризи и с постоянните си опити да го целува и прегръща пред всички.

Като се връщаше към онези дни, Тиرون си мислеше да предположи, че Анджелин беше привикнала от малка да се чувства център на света.

Всеки трябваше да я обича, така както нейните родители изпълняваха всяка нейна прищявка, защото беше единственото им дете. Когато Анджелин видя, че трябва да дели вниманието му с неговите родители и приятели, тя започна да се оплаква, че той не я обича и че всеки друг му е по-скъп от нея. Веднъж дори го помоли да докаже любовта си, като посвети цялото си време и внимание единствено на нея. Тирон отвърна, че е готов да изпълни молбата ѝ, ако и тя се откаже заради него от своето семейство и приятели. Тогава жена му гневно отхвърли подобна сделка и неохотно трябваше да се съгласи и той да посещава своите близки и приятели.

Тирон ясно съзнаваше, че за разлика от нея Зиновия беше жена в пълния смисъл на думата, която не се боеше, че някой би могъл да отнеме съпругеските ѝ права. Не ѝ харесаха много закуските му на четири очи, с Наташа, но като окуражаваше дружбата му с малката София, недвусмислено показва, че няма намерение да обсебва цялото му внимание. Само веднъж беше проявила ревност и се беше ядосала истински, а именно когато Алета го атакуваше на прага на тяхната спалня, но кой можеше да я упрекна за това?

И ето, сега той лежеше тук и се бореше с желанието да събуди Зиновия. Все пак още беше способен да се контролира и знаеше, че след като я бе обладал така грубиянски, тя можеше така лесно да му прости. Облече се и слезе долу при Наташа, но не можеше да прикрие притеснението си и това го караше да се ядосва още повече на себе си.

– Изглеждате много угрижен тази сутрин, полковник – отбеляза домакинята, която беше решила, че това обръщение му приляга най-много. Той беше човек, привикнал да заповядва и да му се подчиняват, макар понякога да ѝ се струваше, че не знае какво да прави с младата си невеста.

– Какво ви притеснява?

Тирон се облегна на стола си и тежко въздъхна.

– Скоро ще трябва да тръгвам, Наташа, а все по-малко ми се иска да се разделя със Зиновия. Не знам дали с времето няма да става все по-трудно.

Наташа го погледна изпитателно и след малко отговори:

– Ако не знаех каква е истината, можеше да си помисля, че сте се влюбили в момичето.

Предположението ѝ не изненада особено Тирон. Той поклати глава и не се опита да прикрие безпокойството си!

– Майор Некрасов дошъл вчера да каже на Зиновия как аз в

пристъп на безумие се споразумях с царя да разтрогне брака ни, щом военният ми договор изтече... ако междуременно успее да докажа, че не съм консумирал брака си със Зиновия.

Наташа го погледна с добродушна изненада.

– Наистина ли си правите илюзията, че сте способен на подобен подвиг, полковник?

– Ако умът ми не беше размътен тогава, щях да разбера, че съм обречен на провал... както и всъщност стана. Само че сега Зиновия не иска да има нищо общо с мен.

– На ваше място не бих се безпокоила за чувствата й, стига да смятате да оправите нещата в най-скоро време.

– Именно това е въпросът. Нямам много време, за да поговоря с нея. Ще остана тук може би още една седмица, може и дори десетина дни, но после ще отпътувам и не знам кога ще се върна.

– Може би Зиновия ще се вслуша в гласа на разума и ще ви позволи да се помирите с нея, преди да потеглите. Наистина, понякога тя бива доста твърдоглава, но обикновено се примирява, когато види каква е истината.

Наташа се приведе над масата и утешително докосна ръката на Тирон, като му даде единствения съвет, който й се струваше подходящ.

– Продължавайте да си вършите работата както обикновено, полковник, но не изпускайте възможността да поговорите със Зиновия. Кажете й истината и не се колебайте да признаете, че от сърце искате тя да остане ваша жена и след като се приберете в Англия.

Като се облегна обратно на стола си, Наташа се загледа за известно време в смутеното му лице, сетне тихо попита:

– Мислили ли сте какво ще правите, когато се върнете у дома? Правил ли сте някакви постъпки да решите проблемите си там?

Тирон се замисли за миг, докато оправяше салфетката в скута си.

– Имам къща в Лондон, където живях с първата си жена. Тя си стои там и можем да се настаним в нея, когато дойде време да се прибираме. Другият проблем още не е решен. Баща ми не споменава подробности в писмата си, но се боя, че родителите на човека, с когото се дуелирах, още не са ми простили за смъртта на единствения си син. Все пак съм твърдо решен да се установя там, когато изтече договорът ми с Русия. – Той погледна въпросително Наташа. – Смятате ли, че Зиновия ще бъде щастлива там... с мен?

Тя нежно се усмихна.

– Мисля, че Зиновия ще бъде щастлива навсякъде, където може да

бъде заедно с любимия ѝ мъж. Всъщност тя има една леля в Лондон... сестра на майка ѝ, която е последната ѝ жива роднина. Виктория ще се зарадва, тя да заживее близо до нея. Разбира се, на мен Зиновия ужасно ще ми липсва...

Този път беше ред на Тирон да стисне утешително ръката на болярката.

– Винаги ще си добре дошла при нас, Наташа. Така ще ни дадеш и възможност да ти върнем гостоприемството.

– О, глупости – засмя се Наташа и махна пренебрежително с ръка. – За мен беше голямо удоволствие да ви имам близо до себе си и ще продължавам да ви се радвам, докато не дойде време да си тръгвате. Без вас двамата аз ще бъда просто една самотна стара жена!

– Какво?! – разсмя се Тирон при тази мисъл. – С всичките ти приятели? Не мога да повярвам, Наташа.

– Обичам Зиновия като своя дъщеря – призна Наташа и тъмните ѝ очи се замъглиха от сълзи. – Двамата сте ми като деца и макар да имам много и добри приятели, Зиновия ми е най-скъпа. С майка ѝ бяхме като сестри. Така че простете ми, полковник, ако понякога се държа като квачка.

Тирон се ухили.

– Нещо като тъща, така ли?

– Но моля ви, имайте уважение към възрастта ми – весело го сгълча Наташа, сетне смехът ѝ се сля с неговия.

Щом свършиха със закуската, Тирон последва съвета на Наташа и тръгна към казармата, без да се отбива в спалнята. За голямо облекчение на войниците той се държеше с тях доста по-сговорчиво, отколкото през последните дни. През следващата седмица той обсъждаше с Григорий и следотърсача Захар подробностите около подготвяното нападение и внимателно планираше всеки ход. През това време низшите чинове подготвиха храната, мунициите и екипировка, подреждаха и поправяха снаряжението си и складираха настрана ненужните вещи.

Преди самото потегляне Тирон даде два свободни дни на хората си. Тъй като щяха да отсъстват поне две седмици, той самият се възползва от отпуската, без обаче да предупреди Зиновия, защото усещаше, че тя още не му е простила. Вечерта беше толкова изтощен от последните приготовления, че заспа докато Зиновия се преобличаше в гардеробната. През последните дни тя си беше създала навика да се бави колкото се може повече с преобличането, докато той заспи и така да избягват всякакви разговори.

Като се настани до съпруга си тази вечер, Зиновия се постара да не го буди, като съзнаваше, че той е заслужил правото да откъдне, след тежкия ден. Въпреки че пред него винаги се държеше крайно сдържано, тя се възползваше от тези моменти, за да го гледа докато спи. Косата му бе пораснала. Гъсти, виещи се кичури падаха по слепоочията и челото му, и му придаваха вид на някой гръцки бог от древните митове.

Наскоро на бузата му се беше появил нов белег от копие. Беше го получил, докато учеше най-младия и неопитен войник от своя полк как да си служи с това оръжие. Несръчността на момчето без малко щеше да му струва едното око. Макар да повтаряше, че това е само драскотина, Зиновия настоя да почисти и превърже раната. Той излезе прав, защото с времето белегът започна да избледнява и скоро щеше да изчезне.

Цялото тяло на Тирон беше осеяно с белези. Припомни си за двете следи от стари рани на гърдите, множество други по ръцете и една дълга точно под пъпа, където преди много години вражеско копие се плъзнало, след като минало покрай бедрото му. То успяло само леко да го пореже, но белегът още си личеше. Зиновия беше безкрайно благодарна, че острието не се беше отклонило по-надолу, защото иначе можеше завинаги да го лиши от мъжките му атрибути и всички чувства, които те предизвикваха у нея.

Като забеляза, че е захладнало, младата жена внимателно придърпа завивките по нагоре, за да покрие голото му рамо. В просъница той отвори очи и я погледна без да се събужда напълно. Въпреки това на устните му трепна характерната крива усмивка, стопляща сърцето ѝ повече от всички думи. Нещо странно се размърда в нея и накара сърцето ѝ да трепне от любов и радост. Доближи се до него колкото се може по-близо, като внимаваше да не го събуди, отпусна главата си на същата възглавница и се загледа в лицето му. Миг по-късно ръката му я обгърна и тя с доволна усмивка затвори очи, отдадена на прегръдката му.

Зиновия се събуди късно на следващата сутрин и с изненада видя, че Тирон не е заминал както обикновено в тъмни зори. Чу го да се бръсне в гардеробната и докато той се занимаваше с тоалета си, тя припряно се измъкна от леглото, наметна набързо някакъв пенъор и хукна навън. Повика Али и като слезе тичешком по стълбите, влезе в банята. Когато след доста време Тирон дойде да се изкъпе, Зиновия беше там. Тя разтревожено вдигна поглед, когато вратата се разтвори и като го видя да влиза, викна на Али да ѝ донесе кърпа.

– Няма закъде да бързаш, скъпа. Дадох си два дни почивка, преди да потегля, така че имам достатъчно време.

– Чудех се какво ли е станало – отвърна Зиновия от другата страна на голямата кърпа, с която Али прикриваше нейното излизане от коритото. – Обикновено тръгваш още преди да се събудя.

– Хората ми трябва да си отдъхнат ден-два, преди заминаване, пък и аз искам малко да си почина.

– Трябваше да ми кажеш. – След като се избърса припряно зад импровизираната завеса, Зиновия бързо втри малко балсам в кожата си и наметна пеньоара. – Можехме да се подготвим.

Тирон се усмихна иронично. Беше успял да я хване неподготвена, точно както се надяваше. Ако знаеше предварително, тя отдавна щеше да е станала и облечена.

– Не виждам защо трябва да променям ежедневната ти програма, мадам. Просто си помислих, че няма да е зле да слеза долу и да се изкъпем заедно.

Тирон се ухили, когато дребничката прислужница се озърна объркано.

– Али, ще бъдеш ли така добра да донесеш кофа гореща вода, за да стоплиш онази която е останала от господарката ти – помоли я той учтиво. – Това ще ми е достатъчно за тази сутрин.

Очите на прислужницата блеснаха и тя се изкикоти, докато се покланяше на Тирон, сетне хукна да изпълнява молбата му. Зиновия остана сама със съпруга й. Коприненият пеньоар беше залепнал за мократа кожа, разкривайки пред лакомия му поглед такива прелести, че главата му се замая. Али отново го върна на земята, като пристигна с пълното ведро и помоли господарката си да се дръпне, за да го излее в коритото.

– Най-добре ще е да вляза, докато не е изстинала водата – заяви Тирон и започна да развързва колана на халата си.

– Али, остави ни сами! – незабавно нареди Зиновия, като видя, че той няма да се поколебае да се съблече пред прислужницата. Дребничката женица се шумгна през вратата, а зад гърба й халатът се свлече на пода, Тирон се отпусна с усмивка в коритото и се загледа в жена си, докато мързеливо се почесваше по гърдите.

Зиновия скочи гневно и започна да му се кара.

– Кога успя да свикнеш толкова с тукашните обичаи, милорд, че да се събличаш пред прислужницата ми, без да ти мигне окото? Сигурно ти се ще да уплашиш до смърт горката Али! Съмнявам се дали е виждала гол мъж през целия си живот!

– В такъв случай е крайно време да види – отвърна Тирон, наслаждавайки се на гледката, която прилепналият по тялото на жена му

пеньоар разкриваше. Зиновия не забелязваше, че за разлика от обикновено дрехата подчертава гърдите ѝ, а от време на време полите се откряват, за да покажат дългите ѝ крака.

– Али вече е прехвърлила шестдесет и две години, а ти казваш, че трябва да научи нещо за мъжете? – Зиновия не можеше да повярва на ушите си. – Какво според теб трябва да направи? На нейната възраст да хукне по улиците да си търси любовник ли? Аз лично съм убедена, че Али сама е предпочела да остане стара мома и не се нуждае от подобни грижи за познанията си. Никога не съм чувала по-безсмислено предложение!

Тирон нехайно сви широките си рамене.

– Човек не знае кога може да ѝ се случи да се озове в някоя баня с непознат. Ако не е получила подходящи напътствия, може да се удави от шока.

– Ах, ти!

Вбесена от издевателската му усмивка, Зиновия се озърна за някое подходящо оръжие и като грабна една кофа с ледена вода, го кръсти по начин, който би задоволил и най-придирчивия свещеник.

Водата се плисна върху лицето на Тирон и той изскочи от коритото гол, полуудавен, кашляйки и плюейки вода, за да хукне след прелъстителния виновник. Прехвърли единия си крак през ръба на коритото и като избърса очи, потърси с поглед жена си. Зиновия вече се беше устремила към вратата, тъй като ѝ се беше сторило, че моментът е подходящ да се измъкне.

Тя хукна навън, но чу зад гърба си шляпането на босите крака на Тирон. Хвърли разтревожена поглед през рамо и с ужас видя, че той е по петите ѝ. Рязко се обърна и тъкмо вземаше завоя, когато налетя на Наташа. Ахна от изненада, но това беше само началото на премеждията ѝ, защото като отстъпи смутена назад, се блъсна в мокрото тяло на съпруга си. Знаейки, че той е гол както майка го е родила, Зиновия се посрещна да застане точно пред него и се усмихна неуверено на болярката.

– Добро утро, Наташа. Хубаво време, нали?

– Слязох да ви правя компания – отбеляза развеселено Наташа, като наведе глава, за да огледа по-добре мускулестото тяло, което Зиновия безуспешно се опитваше да прикрие. – Виждам, че вие определено не сучаете.

Зиновия героично се опитваше да съхрани честта на съпруга си, и смутено каза:

– Сигурно се чудиш защо Тирон е още тук.

– А, че това той ли е? – отбеляза болярката. – Трудно е да го познае човек без униформата му. – Тя се обърна направо към мъжа. – Липсвахте ми тази сутрин на закуската, полковник, но забелязвам, че сте си намерили по-интересно занимание.

– Имам свободен ден, Наташа, и реших да последвам съвета ти. Това може да е последната ми възможност, преди да потегля на поход.

– На добър час – каза тя, сетне сви учудено вежди, оглеждайки мократа му коса. – Да не би някой да се е опитал да ви удави, полковник? Изглеждате малко по-разнебитен.

Зиновия болезнено притвори очи, а Тирон разпери ръце и леко кимна, като впери многозначителен поглед в темето на съпругата си.

– Съгласете се, мадам, че се оттеглихте прекалено рано и ще се върнете с мен, за да обсъдим още веднъж въпроса – предложи той. Около краката му вече се беше образувала локвичка, а ако Зиновия не отстъпеше скоро, тя щеше да стане по-голяма, защото за него голотата далеч не беше такъв проблем, какъвто явно се оказа за жена му.

Зиновия кимна сконфузено, без да вдига поглед.

– Както желаете, милорд.

– Добре! – отвърна Тирон и се усмихна доволно. – Ще ви чакам, мадам, затова ви моля да не се бавите много. Може окончателно да покваря Али, ако тръгна да ви търся.

Сетне той кимна на Наташа, завъртя се на босата си пета и зашляпа обратно към банята, съпровождан от Зиновия, която отчаяно се опитваше да прикрие голия му гръб.

Наташа се усмихна развеселено, като зърна част от това, което Зиновия пазеше от погледа ѝ. Не можа да се сдържи да не отбележи:

– Знаеш ли, Зиновия, колкото повече опознавам полковника, толкова повече ми заприличва на покойния ми съпруг.

Като се поклонил набързо, приятелката ѝ се извини, че си тръгва така бързо и с отчаян стон хукна към вратата.

Наташа ѝ махна за довиждане, като се опитваше да запази величествения си вид и непрекъснатото си напомняше, че не трябва да се усмихва.

– Разбира се, скъпа – извика тя след нея. – Винаги съм на ваше разположение.

Като тръшна вратата зад гърба си, Зиновия изскърца със зъби и се нахвърли върху Тирон.

– Нямах ли поне капчица срам?

Тирон се извърна към нея, подпрял ръце на кръста.

– Нямам намерение да надяна монашеско расо само за да угодя на деликатната ти натура, мадам, ако за това става дума. Нито пък можеш да ме накараш да повярвам, че Наташа не е виждала гол мъж. Що се отнася до това, определено не се срамувам, от тялото си.

– Разбира се, че не! Разхождаш се като надут паун и развяваш голотата си пред всяка жена, която се случи наблизно!

– Какво те интересува това? Мога да изложа прелестите си на тезгяха, без това да те притесни! Предпочиташ да запазиш нежната си ножница за ножа на някой друг кавалер, вместо да ме дариш с утеха и облекчение.

Зиновия ахна от възмущение.

– Това не е истина!

– О, така ли! – Тирон красноречиво махна с ръка, отхвърляйки думите ѝ. – Щом не нито за мен, нито за някой друг, тогава би ли ми казала за кого се пазиш? За себе си? Като утеха за отнетата девственост?

– Разбира се, че не! – Зиновия гневно закричи из банята и отново се нахвърли срещу него. – Поне не обикалям като някой ястреб кокошкар, зажаднял за допълнителна плячка!

– Ако изглеждам зажаднял – натърти той на използваната от нея дума – то е само защото копнея да се добера до сладкия извор, който ти си прикрила зад непристъпната стена на девството. Макар да умирам от жажда, ти криеш ключа за нея в непристъпната крепост на ума си.

– Какво? Искаш да ме използваш като някое войнишко момиче, така ли? – Зиновия се изправи предизвикателно и помръдна рамене, за да накара пеньоара да се свлече по закръгленото ѝ рамо. – Искаше ме най-вече за това, нали? Неженени, но в твоето легло? Утеха за през нощта? Скъпи ми полковнико, дали не си ядосан толкова, защото те накараха да застанеш пред олтара с мен? Всъщност до мен стигна слуха, че смяташ след три години да забравиш, че изобщо някога си го сторил и навярно ще обявиш всеки свои потомък за незаконородено копеле.

– Нямам подобни намерения, мадам! – заяви Тирон и уви една кърпа около слабините си. – Ако не ти е достатъчна моята дума, мога да ти подпиша официален документ, с който давам своето име на всичките си деца. Това ще смекчи ли гнева ти?

Зиновия се замисли, без да престава да го гледа гневно.

– Може би да, до някъде.

– Какво друго искаш от мен?

– Само времето ще покаже как стоят всъщност нещата – отвърна тя.

– Някоя клетва няма да бъде по-гържествена от онази, която ти даде

пред олтара, но още не е сигурно дали смяташ да я съдържиш.

– Тогава какво ще кажеш да отидем двамата при царя, за да го помолим да забрави за молбата ми? Веднъж вече направих това, но ако настояваш, може да го повторим.

Зиновия го погледна въпросително.

– Ще се съгласиш ли да направиш подобно нещо?

– Нямаше да предложи, ако не бях съгласен.

– Няма да повярвам, докато не го видя с очите си, сър! – Тя вирна брадичка като заинатило се дете. – Ако това стане, може би ще се убедя.

– Тогава не можем ли да сключим примирие, докато намеря Ладислас? Може би ще бъдеш свободна от оковите на брака и от мен още преди края на този месец.

Зиновия го погледна тревожно.

– Настоявам да се върнете невредим, полковник.

– Ще направя всичко, което е по силите ми. – Като вдигна халата си, Тирон го метна на рамо и я помоли: – Позволи ми да остана малко по-дълго с теб, преди да потегля. От другата седмица може да ми се наложи да отсъствам доста дълго.

Тя спря смутено.

– Нима ще излезеш в такъв вид?

– Аха! – отвърна Тирон, пресичайки в зародиш всички опити да бъде възпрян.

Вместо да го засипе с нови укури, Зиновия се примири с неговото пренебрежение към благоприличието и като тръгна пред него нагоре по стълбите, го съпроводи до спалнята и затвори вратата зад тях. Тирон се забави за секунда в гардеробната и излезе, стиснал една ножица.

– Я ХОЧУ ПОДСТРИЧСЯ. – Той старателно различаваше сричките, подавайки й инструмента. **МОЖНА ПОКОРОЧЕ СЗАДИ.**

Зиновия махна немирната къдрица от бузата си и му се усмихна.

– Само отзад ли? Не искаш ли да те подстрижа и отстрани?

– **МОЖНА ПОКОРОЧЕ ПО БОКАМ...** пожалуста?

– Напредвате много бързо, полковник.

– **БОЛШОЕ СПАСИБО.**

Зиновия се засмя и завърза по-здраво колана на пеньоара си.

– Няма защо.

Като посочи с ножицата един стол до прозореца, тя нареди:

– Седни там, за да те виждам по-добре на светлината.

Тирон се подчини и хвърли още веднъж поглед към прилепналия пеньоар, когато тя застана до него. Трудно беше да се удържи

неподвижен под ножицата, когато би предпочел да я хвърли в леглото.

Зиновия пристъпи към задачата си, като прокара един гребен по кестенявите кичури.

– Косата ти е толкова гъста, че трябва първо да бъде основно подстригана.

– Правила ли си го и друг път?

– Подстригвала съм един-два пъти баща си, но той предпочиташе да остави това на прислужниците.

Тирон я изгледа с известно подозрение.

– Имаше ли основания да не ти се доверява?

Устните на Зиновия трепнаха издайнически.

– Според мен нямаше нищо, за което си заслужава да се говори, но той прие твърде присърце загубата на едно ухо и това може би повлия на решението му.

Тирон потръпна театрално от ужас и наведе глава, карайки я да се засмее, докато тракаше заплашително с ножици до ушите му.

– Внимавайте, мадам. Ушите ми трябва, за да чуя оня мошеник Ладислас.

– Да, милорд.

Зиновия застана между краката му и като пхна пръсти в къдрите, вдигна един кичур, клъцна го и продължи така, като се опитваше да поддържа една и съща дължина.

– Ще ми се наложи да се изкъпя още веднъж – отбеляза Тирон, махайки космите от голите си рамене.

Прехапала език от напрежение, Зиновия се наведе и старателно подравни косата на челото му, сетне се изправи и махна полепналите по лицето му косми.

– Така ти се пада, задето нахълта, докато аз се къпех.

– Банята е достатъчно голяма за двама ни – възрази Тирон.

– Знам твоите навици и нямам намерение да бъда хваната на местопрестъплението с теб в банята.

– А искаш ли да те хванат тук? – попита той и като протегна ръка, обгърна ханша ѝ и притегли между разтворените си крака.

Зиновия рязко тръсна бедра, за да махна ръката му, което накара дъха на Тирон да секне, защото едва прикритите ѝ гърди подскочиха на сантиметри от лицето му.

– Внимавай! – предупреди го Зиновия. – Ти си ми в ръцете и няма да се поколебая да те острижа до голо, за да откажа младите девойки от похотливи мисли по твоя адрес.

– Можеш ли още веднъж да направиш онова движение с бедра – примоли се Тирон, като посегна към възела на колана ѝ. Опитите му бяха незабавно прекратени с рязко първане през пръстите.

– Дръж се прилично, иначе ще съжаляваш – предупреди го Зиновия и като сграбчи един кичур косми на гърдите му, го дръпна рязко, като едва не го накара да изпищи от болка.

– Пусни ме, усойнице! – Тирон се сгърчи отново, когато тя дръпна ръката си, в която обаче останаха доста косми. Като потърка зачервените си гърди, той се оплака: – Имаш свой подход как да изтръгнеш сърцето на човек.

Зелените очи го погледнаха предизвикателно и Зиновия му върна репликата:

– И ти, милорд, също знаеш как да изтръгнеш сърцето ми. Оставяш ме в неведение между воденичните камъни, без да зная дали ще се окаже, че съм омъжена до края на живота си, или само за няколко месеца, докато започна да ти омръзвам.

– По дяволите, Зиновия! – изруга Тирон и се надигна да стане. – Не започвай отново! Вече ти предложих да ти дам гаранции.

– Сядай! – нареди тя, като го бутна обратно на стола. – Още не съм приключила с косата ти.

– Защо просто не я махнеш цялата и не свършим с това! – изсумтя той.

Тя демонстративно погледна към скута му, от който кърпата се беше свлякла.

– Не мисля, че ще останеш неподвижен през цялото време.

– Дявол да го вземе! – Тирон вдигна ръце към тавана. – Нима ще ме кастрираш?

– Недей да ме ругаеш! – скара му се Зиновия. – Не съм от войниците от твоя полк! Аз съм ти жена!

– Много добре съзнавам това, мадам!

– Съмнявам се – тя вирна предизвикателно брадичка.

– Ако ще прекараме целия ден така, по-добре да се връщам в казармата – Тирон пак тръгна да става, но Зиновия отново го бутна обратно на стола.

– Казах, че не съм свършила! Стой мирно, докато не приключа!

Тирон скръцна със зъби и се приготви да издържи до края подстригването, и нейните укори. Зиновия продължаваше да щрака с ножица до ухото му, без да обръща внимание на неговото ръмжене. Раздразнението му скоро утихна и беше изместено от жив интерес към гледката,

която се разкриваше на сантиметри от него. Тя се наклони леко, за да огледа резултата от работата си, при което пеньоарът се открехна и открит доста голяма част от закръглена гърда. Като не остана доволна от огледа, Зиновия изкусително седна на коляното му, за да оформи по-добре участъка над ухото. Мина зад гърба му, за да подравни врата, сетне пак застана пред него и прекрачи крака му, за да дооправи бакенбардите.

– Готово! – каза тя най-накрая, като пхна пеньоара между краката си и седна на коляното му, за да огледа своето дело. Сякаш не забелязваше, че голото ѝ коляно се е допряло до слабините му, макар то да беше единственото нещо, което занимаваше в момента Тирон. Не можеше да разбере как тя бе способна да се занимава с дреболии, когато той се съдържаше само с неистови усилия на волята. Ако съзнателно беше решила да го накаже, едва ли би могла да намери по-подходящ начин.

Като приглади подстриганата коса, Зиновия похвали своето произведение:

– Добре изглежда.

– Вече мога ли да мърдам? – попита Тирон, като плъзна ръка по бедрото ѝ.

Зиновия го погледна, внезапно стресната. Видя познатата страст да гори в очите му и усети, че на свой ред пулсът ѝ се учестява. Болезнено ясно осъзна, че иска да се люби с него.

Като усети колебанието ѝ, Тирон развърза колана, разтвори пеньоара и го бутна да падне на пода. Ръцете му бавно тръгнаха нагоре от бедрата ѝ, спряха се за миг на хълбоците, помилваха меките набъбнали гърди. Той видя, че устните ѝ се разтварят, а очите овлажняват от желание.

Отвъд стъклата на прозорците, гледащи на изток, слънцето се скри зад няколко облака и под меката светлина белите ѝ гърди засияха с нежна, вътрешна светлина, сякаш го подканваха да ги докосне. Тя постави ръце на широките му рамене и изви гръб под изгарящите му устни. Когато той най-сетне вдигна глава, тя посрещна жадните му уста с жар, която не отстъпваше на неговата. С дързост, изненадала самата нея, плъзна ръка по гърдите му, после надолу по плоския му стегнат корем и още по-надолу, утвърждавайки съпружеските си права. Реакцията му не я разочарова. Тирон рязко пое дъх през стиснатите си зъби, но не само той остана смяян от резултата от ласката ѝ. Страстта му вече не можеше да бъде удържана, набъбваше, надигаше се, изправяше глава и Зиновия се дръпна по-стресната. Смутена от собственото си безразсъдство, тя понечи да се откъсне от него, но ръката му я спря, обгърнала плътно кръста ѝ, притегляща я към него.

– Недей, любима, не си тръгвай.

Имаше право на това.

Зиновия разтвори уста от почуда, когато се вгледа в горящите сини очи. Нейните собствени очи се разшириха от изненада, докато от устните ѝ се отрониха някакви думи, които никой от двамата не чу. Ръката му бавно се плъзна по нейното бедро, а Зиновия се насили да се изтръгне от хипнотичната сила, която я държеше в плен, уплашена не на шега, че може да потъне в очите му. Но когато устните му се впиха в нейните, главата ѝ се замая и тя забрави всичко друго, освен тях двамата, забрави, че трябваше да го държи настрана.

Той я вдигна на ръце и я постави странично върху слабините си. Ситни искрици на удоволствие се посипаха по нея, когато проникна в тялото ѝ и за известно време двамата се наслаждаваха на съединението, като се прегръщаха и целуваха, разменяйки си ласки, познати само на влюбените. Сетне бедрата ѝ започнаха да откликват на неговите движения, първоначално неуверено, после с инстинктивно умение и страст, които не отстъпваха на неговите. По жилите ѝ сякаш потече огън и тя беше залята от всепоглъщащата вълна на страстта, която я издигаше все по-нагоре и по-нагоре, докато не достигнаха ослепителните висини. Останаха без дъх, те се вкопчиха един за друг, а зажаднелите им устни останаха слети, свидетелствайки за блаженството от тяхното съединение.

Следобедът вече преваляше, когато слязоха да видят Наташа в голямата зала. Опитната жена не можеше да не забележи промяната в тях, защото и двамата сякаш гледаха да не се отлепят един от друг дори за миг. Държача се за ръце като витаещи в облаците влюбени и непрекъснато си разменяха пламенни погледи, носещи тайни послания, които обаче Наташа разгадаваше лесно, защото сама бе познала голямата любов. Нежните погледи на Зиновия ясно показваха, че тя е захласната по съпруга си и Наташа се надяваше, че това е знак за по-дълбоки чувства, които нямаше да отшумят скоро. Що се отнася до Тирон, той очевидно беше заплепен от младата си жена. Попиваше с поглед всяко нейно движение, всяка нейна усмивка и дума. Отговаряше на въпросите ѝ, питаше я за нейното мнение, изслушваше го с уважение и сплиташе дългите си пръсти с нейните или обгръщаше с ръка раменете ѝ, за да я притегли поплътно до себе си. И двамата не се смуцаваха ни най-малко да проявят открито чувствата си и само се смееха, щом забележеха, че Наташа ги гледа с усмивка.

Двамата се оттеглиха в спалнята си веднага щом се смрачи. Наташа не се изненада. Тя предупреди Али да не се качва при тях, докато не я

повикат, а това стана чак късно сутринта на следващия ден. Прислужницата беше помолена да отиде при господарката си в банята. За пръв път през живота си Зиновия почувства някакво странно смущение да стои гола пред друга жена, но когато Тирон влезе няколко минути по-късно, не потърси никаква кърпа. Вместо това Али беше заточена на горния етаж, където с весело тананикане започна да вади дрехите, които господарката ѝ щеше да облече този ден.

Наташа отклони поканата на Тирон да излезе заедно с тях, тъй като беше обещала на княз Жерков да прекара деня с него и дъщеря му. Тирон съвсем не беше разочарован от отказа ѝ, тъй като оставаше сам с жена си в каляската. Докато Стенка ги караше към града, те обсъждаха хиляди неща. Някои бяха откровено чувствени, например когато Зиновия разпитваше за неговия опит като мъж, други пък напълно невинни, отнасящи се за нейното детство или за подаръците, които трябва да купят за София, Али и Наташа, защото можеше да се окаже, че Тирон няма да може да се върне до Коледа.

В последно време Тирон се улавяше, че гради плановете си като човек, който смята дните си за преброени. Колкото повече приближаваше датата на потеглянето му, толкова повече се затваряше в себе си. Отдавна беше привикнал с мисълта, че може да не се върне от поредния поход, но сега за първи път това искрено го безпокоеше. Никак не му се искаше да се раздели със Зиновия. В него все по-силно се надигаше желанието да ѝ заяви, че ако го сполети нещо лошо, тя винаги ще бъде добре дошла при семейството му в Англия. Възможно беше също тя да носи вече неговия наследник и в такъв случай нямаше да е справедливо родителите и баба му да научат само, че е загинал и никога да не узнаят, че е имал жена и дете. И докато бяха сами в каретата, Тирон побърза да увери Зиновия, че може да разчита на семейството му, ако той самият не се върне. Но самата мисъл, че нещо лошо може да го сполети, я изпълни с ужас.

– Няма да понеса да те загубя – изхлипа тя, притискайки се до гърдите му. – Трябва да се пазиш и да се върнеш при мен.

– Ще се старая с всички сили, мила – промълви Тирон, притискайки устни до челото ѝ. – Вече те открих и сега отчаяно искам да се върна.

– Трябва! Трябва!

– Избърши сълзите си, Зиновия – нежно започна да я успокоява той. – Скоро ще трябва да излезем от каретата и хората ще се чудят защо плачеш.

Зиновия неохотно се откъсна от него и изтри зачервените си очи и

нос, сетне подсмръкна и вдигна поглед към нежно усмихнатия си съпруг.

– Така по-добре ли е?

Тирон импулсивно я притисна отново до себе си и впи устни в нейните, тъй като внезапно беше осъзнал колко мъчителна щеше да бъде за него раздялата.

– Ще се моля времето да тече по-бързо. Не мога да понеса мисълта, че ще съм далеч от теб, че няма да мога да те виждам, да те докосвам, да те любя...

Като се сгуши до него, Зиновия се опита да си вдъхне кураж.

– След един два месеца всичко ще е минало и отново ще те притисна до мен. Сега трябва да събера сили и да се молим нищо лошо да не ти се случи.

Тирон се озърна, когато Стенка закова впряга на Червения площад, сетне умотелно погледна Зиновия.

– Имаме толкова малко време. Нека не го пилеем тук, където няма да мога да те прегръщам и целувам. Нека се върнем колкото се може по-бързо у дома.

Зиновия се усмихна и пъкна ръка в неговата.

– Ще бързаме.

Оставиха Стенка да чака при каретата и тръгнаха забързани към пазара на Китайгород. Скоро приключиха с покупките и се върнаха с подаръците – златна огърлица за Наташа, вълнен шал за Али, рокля за Даша и кукла с пъстра кукленска къщичка за София.

Тирон помогна на Зиновия да се качи в каретата и се готвеше да я последва, когато зърна отдалеч сред тълпата своя помощник да му маха, опитвайки се да привлече вниманието му. Като обеща да се върне след минута, Тирон остави жена си и тръгна към Григорий.

– Отдавна не съм те виждал толкова щастлив, приятелю – отбеляза с усмивка Григорий. – Бракът явно ти се отразява добре.

– Защо не дойде до каретата да поговорим – попита Тирон, като усети, че капитанът се готви да му съобщи нещо неприятно.

Григорий помръкна.

– Реших, че е по-добре Зиновия да не чуе какво имам да ти кажа. Трябва да знаеш, че Алета е бременна и генерал Вандерхаут е побеснял. Кълне се, че детето не е негово.

– Не може да е сигурен в това, освен ако не спят заедно.

– Май случаят е именно такъв. Носят се слухове, че навремето е хванал някаква заразна болест, която му пречи да задоволи нуждите на

жена си.

– Заразна болест ли? – Тирон се намръщи объркано. – Да нямаш предвид...

Григорий вдигна ръка, за да спре потока от въпроси, който всеки момент можеше да се излее от устата на полковника.

– Чух също друг слух, че генералът се чудел откъде ли е пипнал болестта, защото и той не бил съвсем верен на Алета.

– От един дол дренки – коментира Тирон.

– Както и да е – продължи Григорий. – Алета разправя наляво и надясно, че ти си я докарал до това състояние...

– Кучка! – извика Тирон, сетне простена, като си помисли, че слухът може да стигне и до Зиновия. – Това е лъжа, разбира се!

– Знам, но генерал Вандерхаут не знае! Май е тръгнал да те търси. По-добре се помъчи да заминеш, преди да те е намерил.

– Добре! Но какво да кажа на Зиновия? Тя ще страда, като чуе всичките тези мръсотии. Трябва да я предупредя сега.

– Да, по-добре ти сам да й кажеш, вместо да оставиш това на някой доброжелател. Ще ти повярва ли?

– Трябва!

Седнала в каляската, Зиновия разглеждаше подаръците, които бяха купили. Когато усети, че някой отваря вратичката, тя вдигна поглед с усмивка, очаквайки да зърне Тирон, но думите замръзнаха на устните ѝ, когато срещна горящите очи на княз Алексей.

– Зиновия, малка моя Снежанке – поздрави я той дрезгаво. – Не вярвах, че можеш да станеш още по-хубава за толкова кратко време. Нима си успяла да се влюбиш, скъпа, в съпруга си? Може би дори се сещаш да ми благодариш за добрината, че му позволих да си запази мъжествеността?

Зиновия вложи в ледения си поглед цялото презрение, на което беше способна.

– Крайно съм благодарна, че Негово величество и Ладислас ти попечиха да извършиш пъкления си план, Алексей. Но кажи ми все пак, как се осмеляваш да се доближаваш до мен, когато съпругът ми е наблизо?

Алексей вдигна презрително вежди, показвайки какво мисли за евтините ѝ трикове, сетне предпазливо се озърна, опитвайки се за откритие полковника в тълпата.

– Шегуваш се, Зиновия. Кой може да бъде така глупав, че да остави хубавата си жена сама, когато всеки нагъл негодник може да я нападне?

– Не съм сама – напомни му Зиновия, като посочи към кочияша и лакея. – Стенка и Йосиф са тук, достатъчно е да извикам, за да дотичат, а секунда по-късно ще долети и мъжът ми.

– Тц, тц – поклати укорително глава Алексей. – Трябваше досега да научиш, че ще накарам да им отсекаат ръцете, ако се осмелят да ме докоснат...

Зиновия изсумтя презрително.

– Не мисля така, Алексей, особено след като Негово величество те предупреди да внимаваш какво правиш. Но все пак, ще останеш ли, докато мъжът ми се върне? Или ще избягаш като страхливец, каквото си всъщност?

– Не вярвам мъжът ти да е тук, скъпа, така че престани с евтините си хитрости – Алексей изпръхтя пренебрежително и като скочи в каретата, се настани срещу нея и я огледа внимателно. – Знаеш ли, Зиновия, в крайна сметка може би ще успееш да ме убедиш да ти отделя малко внимание. Заслужавах си усилието, което ще направя, за да ти простя.

– Моля те! Не се насилвай! – прекъсна го Зиновия. – Запази си омразата! Предпочитам да си имам работа с нея!

– Носят се слухове, че мъжът ти скоро ще напусне града. Някой трябва да те утешава, докато него го няма.

– Защо ми са твоите услуги, когато мога да имам най-доброто?

– Толкова невинна още, скъпа. – Мургавият княз се ухили, без да се притеснява ни най-малко. – След като се позабавляваме малко заедно, ще научиш какво е истински мъж.

– Истински мъж! – изсумтя Зиновия. – Ти ли, надутото магаре такова! Че ти дори не знаеш какво значи това! Наистина ли си въобразяваш, че може да се съди за мъжа по броя на уличниците, с които е преспал? Истинските мъже имат по-важна работа, а доколкото мога да съдя, ти не струваш повече от кой да е похотлив нерез. Съпругът ми е много повече мъж, отколкото ти някога би могъл да бъдеш, Алексей, повярай ми!

Гордостта на Алексей отново беше уязвена от сравнението, което чуваше не за пръв път.

– Виждам, че не си се научила да си държиш езика зад зъбите, Зиновия! Но грещиш, ако си мислиш, че вече не мога да ти навреда!

Той се наведе с присвити очи, за да продължи със заплахите си, но също като куче, което внезапно е било попарено, подскочи от изненада, когато зърна едрата фигура на полковник Райкрофт да запълва вратичката на каретата. Преди да успее да се добере до отсрещната врата, Тирон сграбчи полите на кървавочервения му кафтан и бавно го придърпа

към себе си, докато князът отчаяно се опитваше да се задържи. Като падна на колене на пода пред Зиновия, Алексей сграбчи нозете ѝ, притискайки лице в нейния скют. Сигурен беше, че полковникът смята да му даде сериозен урок, за да си отмъсти за бичуването. Напрегна всичките си мускули, опитвайки да се задържи и вдигна лице към нея, докато тя се мъчеше да го отблъсне.

– Внимавай, Зиновия! Мога да направя и нещо по-лошо от скопяването на съпруга ти! Следващия път ще го хвърля на кучетата да го разкъсат! Зиновияя... Помогни ми!

Като стисна Алексей за врата, Тирон изръмжа в ухото му.

– Жалък страхливец! Къде ти е смелостта, когато Ладислас го няма наблизо?

Князът отчаяно се вкопчваше в седалките и вратата, но с лекота беше изхвърлен навън. Приземи се сред купчина изгнили зеленчуци, които някакъв продавач беше изхвърлил. Изправи се на крака и без дори да изтърси боклуките, поленнали по обшития със злато кафтан, се отдалечи колкото се може по-бързо.

– Полковник Райкрофт. – Гневният вик дойде от друга посока и когато Тирон се обърна, пред него се изправи побеснелият генерал Вандерхаут. – Какво означава подобно поведение? Да не сте полудял?

– Той обиди жена ми!

Генералът почервения от гняв.

– Как се осмелявате да вдигате ръка срещу друг човек заради нещо, което вие сам вършите?

Тирон погледна командира си в очите.

– Нещо, което сам върша ли? Чух за състоянието на жена ви, генерале, но независимо дали ми вярвате или не, грешката не е моя.

– Алета казва, че сте вие. И заради това, полковник, ще се постарая да ви разжалват и да ви изгонят позорно от тази страна.

Тирон изруга под мустак, като видя докъде може да доведе коварството на Алета. Явно най-накрая беше намерила подходящ начин да си отмъсти, но той нямаше да се предаде без бой.

– Препоръчвам ви, генерале, да проучите въпроса по-внимателно, преди да изпълните заплахата си. Така ще спестите много срам и на себе си, и на жена си.

Генерал Вандерхаут почервения като рак, докато търсеше подходящ отговор. Мъчеше се да измисли и някаква заплаха, която да предизвика страх в нетрепващите стоманеносини очи, но само се изхрачи на земята.

– Вече трябва да тръгвам, генерале – продължи студено Тирон. –

Но ако смятате да повдигнете официално въпроса, мога да ви уверя, че ще представя свидетели, как много пъти съм отхвърлял авансите на жена ви. Нейното поведение не ме засяга, но няма да ѝ позволя да ми провали живота с лъжите, които разпространява по мой адрес.

Като кимна рязко, Тирон сложи край на разговора.

– Довиждане, генерале.

– Няма да оставя тази работа така, полковник Райкрофт! – извика зад гърба му Винсент Вандерхаут, докато Тирон се качваше в каретата.

– Пак ще говорим!

– Какво стана? – Зиновия потърси отговора по гневното му лице.

– Алета е бременна – без заобикалки отвърна Тирон. – Генерал Вандерхаут твърди, че детето не е от него и тя е решила да каже, че съм аз. – Тирон поклати глава. – Не съм, Зиновия. Кълна ти се, че не съм докосвал тази жена, освен когато е трябвало да я отлепям от себе си.

Зиновия се наведе напред и нежно притисна чело до врата му. Гневът му мигновено се разтопи, а след малко я чу да казва:

– Вярвам ти, Тир.

Тирон не знаеше какво го ядосва повече, появата на Алексей или скандалът с Вандерхаут. Жена му разреши този проблем.

– До Алексей са стигнали слухове, че скоро ще отпътуваш – уведоми го тя. – Решил е да се опита отново да ме вкара в леглото си.

Тирон се отдръпна, погледна изненадан жена си и видя, че тя е разтревожена. Прегърна я и взе да я успокоява:

– Ще оставя хора да те охраняват, докато ме няма. Алексей не е толкова смел, че да се изправи срещу въоръжени стражи.

Зиновия го погледна в очите.

– Страшно ще ми липсват, полковник!

– Затова ви оставям сърцето си, мадам – прошепна той. – Пазете го добре!

– Никога няма да ти изменя – нежно обеща тя, като се сгуши до гърдите му. Като го погали с пръст по брадичката, тя се усмихна и призна: – Мисля, че ви обичам, полковник.

Тирон доближи устни до нейните и промълви:

– А аз знам със сигурност, че ви обичам, мадам.

Миг по-късно устните им се сляха, подпечатвайки любовните признания по-здраво от всяка клетва. Мина доста време, преди да се разделят, а същата вечер отново се оттеглиха рано след вечеря, за да прекарат в своите покои много часове, доказвайки любовта си.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Слънцето завърши бавния си път през сините простори и се поколеба пред невидимата линия, която бележеше края на обиколката му, като актьор, който хвърля последен горделив поглед към публиката, преди да слезе от сцената. Червени лъчи пресичаха небето и пронизваха редките облаци, които злонамерено се опитваха да прикрият блясъка на величественото лице. Но в своята безкрайна снизходителност дневното светило накрая кимна в знак на съгласие и се скри от погледа, като позволи завесите на тъмата да се затворят зад него. Само меко розово сияние остана да напомня за великолепието му, докато и то не загасна под черния плащ, обсипан с безброй светлинки.

Тирон се метна на черния си кон и небрежно хвана юздите, докато хората му също се наместват на седлата. Чакаха тъмнината, която трябва да прикрие приближаването им към хълма, до който бяха пропълзели малко по-рано Захар, Григорий и малък челен отряд от дванадесет войници. Тяхната задача беше да пленят двамата стражи и да подсигурят напредването на основните сили. При предишните си идвания Захар беше наблюдавал двата поста достатъчно дълго, за да научи всичко за навигацията на часовите. Знаеше и леките подсвирвания, с които съобщаваха на определени интервали, че няма опасност, както и по-резките сигнали за тревога. Когато приближаваха стражевия пост, Захар вече беше използвал един от сигналите, чуруликането на птица, за да успокои неколцината юначаги, които охраняваха лагера.

Тирон вдигна ръка, мълчаливо посочи напред и хората му тръгнаха към хълма. Беше се разпоредил осите на каруците в обоза и тегличите за оръдията да бъдат добре смазани, а колелата да бъдат увити в ивици кожа, за да заглушат шума при качването. Копитата на конете също бяха увити в парцали, защото най-важното беше никой да не забележи хората му, докато не се уверят, че Ладислас е в лагера. Чак след това щяха да започнат атаката. Ако бъдеше предупреден, преди челюстите на капана да се затворят, нямаха никакви шансове да го хванат. Тирон провери няколко пъти дали всичко е подготвено както трябва. Нямаше никакво намерение да се издаде, преди лисицата да се е върнала в дупката си.

Още от самото начало беше решил, че основна задача на похода ще бъде пленяването на Ладислас и ако може, и на основните водачи на бандата му. Щом ги лишеше от ръководство, разбойниците нямаше да

успеят да се организират отново. Той отсега виждаше как без здравата ръка на Ладислас останалите щяха да се разпилеят за дълго да бъдат обезсилени от битките, които щяха да се разразят за мястото на водача. Ако грижливо подготвеното му нападение се увенчаеше с успех, щеше да закара пленниците в Москва, където да ги съдят за престъпленията им. Ако ги признаеха за виновни, щяха да приключат живота си зад влажните стени или да бъдат публично екзекутирани на Лобное место.

Походът, на който беше тръгнал Тирон, не бе никак лек, макар военачалниците в Кремъл да бяха оставени с впечатлението, че не си е поставил никакви сериозни цели. Умишлено бяха пуснати слухове, които трябваше да успокоят любопитните уши на тези, които се интересуваха от движението на царските войски. Затова когато Тирон потегли начело на половината си полк, московчани не му обърнаха почти никакво внимание, убедени, че знаят накъде се е отправил. За да постигне това, Тирон умишлено беше прескочил непосредствения си началник, същия генерал Вандерхаут, и с помощта на Григорий като преводач се беше обърнал направо към Великия воевода, който веднага одобри идеята да се очисти околността от бандата на Ладислас. Молбата на Тирон всичко да се запази в тайна накара воеводата да подхвърли небрежно пред няколко офицери, че английският полковник ще изкара хората си на учения извън града и спомена посока, съвсем различна от истинската.

Генерал Вандерхаут беше извън себе си от ярост, когато разбра, че не е бил уведомен за плана на Райкрофт, преди подготовката за похода да приключи. Той настоя друг офицер да проведе учението, но опитите му да отложи маневрите бяха учтиво отхвърлени. Не можа да повярва на ушите си, когато чу, че полковникът е взел половин дузина малки топове, качени на колела и два пъти повече артилериисти, но макар да бълваше огън и жупел, не можеше да се противопостави на изричната заповед на Великия воевода. Генерал Вандерхаут не бе склонен да изпълни каквато и да е молба на англичанина, особено след признанията на Алета. В яда си стигна дотам, че три дни подред руга жена си за избора ѝ на любовник и като ѝ натякваше, че е могла да легне с такъв глупак, разкритикува плана му за ученията. В резултат на това, Алета знаеше колкото всеки друг офицер в Стрелецките полкове. Тя не си направи труда да запази чутото в тайна, като по този начин помогна да се отклони вниманието от истинската цел на полковника и хората му.

Като се отдалечиха на един ден път от града, Тирон изпрати Захар на разузнаване с дванадесет конни стрелци начело с Григорий. Четирима от тях бяха челна охрана и язدهа пред и встрани на останалите осем.

На свечеряване двама души от челния отряд се върнаха и бяха заменени от други, които препуснаха напред, за да се присъединят към разузнавачите. Като внимаваха да залавят всеки шпионин, който би могъл случайно да предупреди разбойниците, те се озъртаха за случайни отряди от бандата на Ладислас и се грижеха да не се стигне до сблъсък, който би могъл да предупреди злодеите за тяхното приближаване. Така успяха да стигнат до подножията на хълма, без да бъдат усетени.

Тиرون предпазливо се огледа в тъмнината, спуснала се между дърветата, и поведе хората си нагоре по хълма по един заобиколен път, по който можеха да минат и каруците. Лунната светлина осветяваше пътя достатъчно добре, но можеше и да ги издаде, ако някой случаен звук стигнеше до ушите на разбойниците. Внезапното издрънчаване на чайник накара един кон да се дръпне и изцвили от уплаха, но Тиرون веднага се устреми натам. Като обърна жребеца си, той препусна към обозната каруца, откъдето се беше разнесъл издайническият звук и се скара на младия войник на капрата.

– Да те вземат дяволите, ефрейтор! Спри тоя трясък, докато си още жив! – изръмжа той. – Казах ти да закрепиш здраво всеки чайник и тенджера. Трябва ли да ти ставам бавачка, за да следя дали си го направил?

– Простете! – младежът сви уплашено рамене, докато търсеше нужните английски думи. – Така и направих, сър!

– Явно че не си успял!

– Предполагам, че нещо се е случило.

Тиرون посочи с палец през рамо.

– Движи се! Нагоре по хълма? После ще се извиняваш.

Няколко минути по-късно Тиرون въздъхна с облекчение, когато и последната каруца стигна до върха, без повече инциденти. Григорий и Захар бяха вече там и посочваха на хората му къде да се разположат. Макар вече няколко пъти да им бяха казвали да пазят тишина, сега пак повториха колко важно е да не издават нито звук, докато работят в тъмнината, иначе разбойниците щяха да ги усетят и всичко щеше да бъде загубено.

Заповедите се предаваха шепнешком от уста на уста, а каруците бяха разтоварени и разпрегнати в едно тясно пространство между величествените борове. Конете бяха завързани на скрити места, а топовете поставени на позиция между редките дървета, които опасваха билото на хълма. Дулата им бяха насочени надолу, а оловните гюлета натрупани на спретнати и доста големи купчини до раклите. Покритата с чимове постройка на стражите се превърна в кухня, но беше забранено да се

палят огньовете извън каменните ѝ стени, за да не бъдат забелязани.

След като хората му най-накрая легнаха да поспят, Тирон тръгна с Григорий и Захар да обиколи лагера си и да се запознае с предимствата и недостатъците на позицията. Тясната долчинка под тях беше обсипана с огньовете, които осветяваха стръмните скали и каменистите ридове около скривалището на Ладислас. Укрити зад непрестъпните каменни стени, незаконороденият княз-разбойник и хората му навярно се бяха радвали на пълна независимост в продължение на дълги години. Вътре можеше да се проникне само по тесните пътеки от двете страни, които бяха добре укрепени и бдително охранявани от два въоръжени поста. Трети наблюдателен пункт беше поставен на стръмната скала над прохода, от която можеше да се види отдалеч всеки идващ, така че никои враг не можеше да се измъкне, щом веднъж влезеше в теснината.

Бяха стигнали сравнително лесно до върха на хълма. Тирон се бе доверил на предишните наблюдения на Захар и беше изградил плановете си в съответствие с тях. Сега се убеди, че никак нямаше да е лесно да се спуснат в долчинката, където се бяха настанили разбойниците. Това щеше да означава да слязат почти отвесно надолу, но през последните седмици хората му се бяха упражнявали в катерене и спускане с въжета по стените на Кремъл. По този начин щяха да проникнат и в долината. Въжетата вече бяха завързани за дърветата на ръба на рида и навити на спретнати купчинки до корените им, така че да се развият лесно, когато тръгнеха да се спускат надолу. Разбойниците нямаше да очакват подобна тактика.

– Всичко се нарежда според плана ви, полковник – отбеляза Григорий и небрежно махна към лагера под тях. – Щом топовете проговорят, Ладислас и хората му ще останат затворени долу. Само с топове ще могат да отворят проходите отново.

– Планът изглежда достатъчно прост, за да не се провали – отвърна Тирон, сетне продължи замислено: – Но съм виждал и подобри плановете да приключват безславно поради съвсем дребни грешки. Нищо не ни гарантира, че Ладислас е долу или че скоро ще се върне. Можем само да го чакаме да се появи. Моли се това да стане преди да е дошла зимата.

– С цялото си сърце ще се моля, полковник. Никак няма да ми хареса да останем да ни брулят ледените ветрове тук – мрачно рече Григорий.

Сякаш за да оправдае най-мрачните опасения на капитана, на следващата сутрин задуха студен вятър и започна да навява ледени снежинки, които влизаха едновременно от всички страни под плащовете и

палатките и караха носове и пръсти да замръзнат. Нямахте да им бъдат толкова трудно да понесат ледените вихрушки, ако бяха видели противникът да идва, но никой не зърна високия широкоплещест Ладислас, макар Тирон и хората му да огледаха внимателно всяка цепнатина и процеп, които виждаха от наблюдателния си пост. Не забелязаха също исполинското туловище на Петров, нито грамадния Голиат. Така че войниците нямаха друг избор, освен да се спотайват и чакат, докато злодеите им паднат в ръцете.

Две седмици минаха и трета започна да преваля, но тъй и не зърнаха дори следа от тези, които им трябваша. Тирон започна да става нервен. Чудеше се къде ли са отишли бандитите и какво ли зло дело ги задържа досега, дали причакваха пътници или опустошаваха някое село в далечна област. Като не можеше да се съдържа повече, Тирон изпрати Григорий и Захар на разузнаване, за да потърсят някаква следа, но едва можеше да си намери място, докато ги чакаше. Знаеше каква грешка би било Ладислас да го открие преждевременно и беше принуден да стои и чака, макар да жадуваше с цялото си сърце чакането вече да е минало и да може да се върне бързо при жената, която обичаше.

Подобни мисли измъчваха и Зиновия, докато далечната луна бавно пълзеше към средата на небето. Студеното нощно светило не можеше да я стопли и утеши. То оставаше самотно и надменно в небесната шир, а спалнята ѝ бе все тъй пуста и притисната от тягостна тишина. И занаят не се очертаваше нищо по-вълнуващо от дългите самотни часове в голямото легло, което с такава радост беше споделяла със съпруга си преди неговото отпътуване. От време на време я залюляваше някой скъп спомен, който караше картините от миналото да оживеят. Тя се вгледаше в балдахина над главата си и почти усещаше Тирон до себе си. Като затвореше очи, лицето ѝ светваше от събудените спомени и почти ѝ се чуваше неговият дрезгав шепот. Виденията само раздразваха желанието да отвори очи, да го види пред себе си и всичко да бъде както трябва.

Зиновия печално въздъхна, откъсна се от прозореца и безцелно закричи напред-назад из елегантната спалня. Ако някой я попиташе, щеше да му отвърне честно, че Тирон липсва вече цяла вечност, защото искрено ѝ се струваше, че е прекарала цялата си младост в очакване, подобно на луната, която сякаш беше замръзнала на небосклона.

Дните се влачеха отчайващо бавно и Зиновия започна да разбира

колко самотен може да се чувства човек дори сред най-близките си приятели. Макар Али да упражняваше ирландското си произношение с надеждата да я развесели, Зиновия възнаграждаваше усилията на дребничката прислужница само с бледа усмивка. Дори присъствието на Наташа не можеше да разсее мрачните мисли, които я спохождаха, откакто Тирон потегли. Тя проклинаше войните и битките, които го държаха далеч от нея. Стараеше се да не оставя ума и ръцете си без работа, но не можеше да се отърси от безпокойството за любимия си. Ладислас беше прекалено сериозна заплаха, прекалено ясно си го спомняше, за да може да държи мислите си далеч от него, като намира работа на ръцете си. Знаеше, че Тирон се излага на сериозна заплаха, докато преследва престъпника, но всичко, което можеше да направи, бе да си стои на мястото като всяка благоверна съпруга, вместо да тръгне да го търси.

Приемите и вечерите не помагаша, а само я изнервиха допълнително, когато княз Алексей и майор Некрасов имаха дързостта да я заговорят пред други хора. Видът на двамата яки телохранители, кацнали на капрата, които скачаха на земята и я съпровождаха навсякъде, накара ухажорите да преценят, че не е хубаво да говорят прекалено дълго с нея. Притеснен дали предишното му посещение не е причина за сегашната й печал, Николай прояви безупречното си възпитание, като й се извини. Алексей също не изневери на обичайния си стил и показа, че все така я желае. Ако не друго, то поне желанието му за плътски утехи и откровена мъст си оставаше все така силно, откакто бе станала съпруга на човек, когото смяташе за свой враг. Сякаш за него беше станало въпрос на чест да я отмъкне от англичанина, все едно дали с убеждение или със сила, затова присъствието на двамата телохранители силно го подразни.

– Явно мъжът ти се страхува да не получи рога, докато го няма – презрително изсумтя Алексей. – Един девствен пояс щеше да му излезе по-евтино от тези тромави мужици.

Усмивката на Зиновия не можеше да се нарече съчувствена.

– О, Алексей, нима те ядосва, че успя да осуети похотливите ти кроежи, като нае хора, които не се стряскат от заплахите ти?

Тъмните очи на Алексей проблеснаха с някаква странна смесица от гняв и лакомо сладострастие.

– Изглеждаш доста спокойна и сигурна, Зиновия, също като добре охранен лебед, който се плъзга по топлите вълни на езерото, без да забелязва, че гладният вълк се облизва на брега.

Зиновия надменно го измери с поглед.

– Внимавай, Алексей, да не те погълне блатото на саомнението,

ако не си научил добре урока си. Негово величество още не е забравил жалкия ти опит да ме откраднеш от полковника. Следващият опит може да ти струва главата.

Напомнянето не развесели княза. Погледът му охладня и се превърна в черен лед, обещаващ страшна мъст.

– Трябваше да научиш досега колко сериозен мога да бъда, Зиновия. Мразя да повтарям веднъж дадения урок, но ти явно не разбираш от дума.

И той със самодоволна усмивка тръгна към каретата си. Оттогава мина цяла седмица и Зиновия започна да се надява, че се е отказал да задоволи похотта си с нея, защото не го беше виждала да се върти около къщата или дори в компанията на Ана и другите му близки. Чудеше се дали не е напуснал Москва, устремен към поредното си завоевание.

Зиновия духна свещта до леглото си и се пхна между хладните чаршафи, спомняйки си как някога Тирон беше тук и ръцете му се протягаха, за да я притеглят до голото му тяло. Сега там беше зейнала празнота, която заплашваше да се склочи около нея. Разтърка ръце в ръкавите на нощницата си, за да прогони студа на самотното легло. Като не намери уютната топлина на съпруга си, тя дръпна възглавницата на Тирон и я притисна до гърдите си толкова силно, колкото ѝ се искаше да го прегърне. После, когато в съня си го зърна пред себе си, се почувства като лист, носен от топъл и нежен вятър.

Минаха близо два часа, но Зиновия имаше чувството, че са прелетели само няколко минути, когато една голяма ръка притисна устата ѝ. Тя покри почти половината ѝ лице и от отчаяният писък, който се изтръгна от гърлото, не се чу ни звук. В следващата секунда напъхаха някакъв парцал в устата ѝ и го завързаха отзад. Докато затягаше възела, мъжът се надвеси над нея и сърцето ѝ замръзна от ужас, когато на лунната светлина разпозна сламенорусата коса, която покриваше едрата глава на разбойника Ладислас!

Макар да не можеше да издаде друг звук, освен отчаян стон, цялото ѝ същество крещеше това име, докато се мятеше в могъщите му ръце. Той умело я накара да се сгъне на две, въпреки съпротивата издърпа ръцете зад гърба ѝ и ги завърза за китките, сетне я уви в завивките, така че тя се уплаши да не се задуши. Като отчаяно мятеше глава напред-назад, Зиновия затърси някакъв процеп, през който да поеме въздух, докато накрая Ладислас не разбра какво я мъчи и като я разопакова, придърпа одеялото до брадичката ѝ.

– Така по-добре ли е? – Гласът му прозвуча доста развеселено, а

бледите му очи проблеснаха закачливо. На бледата лунна светлина изглеждаше, сякаш в тях се гонят шеговити искрици. – Страшно ще се разстроя, ако се задушиш, докато те любя, хубавелке.

Хиляди подходящи епитети й идваха на ум, докато се боричкаше безуспешно. Как смееше! Знаеше какво да му каже, ако устата й не беше запушена. Но сега можеше само да го изпепелява с поглед, което не беше достатъчно, за да се освободи. Като се ухили, Ладислас я вдигна от леглото и я метна небрежно на рамо, сетне се поколеба пред отворената врата на гардеробната.

– Предполагам, че като всички жени ще предпочетеш да наденеш някакви скъпи парцали, вместо да ходиш из къщата ми гола. Не че не бих предпочел да е така, но се съмнявам, че Альона ще се зарадва.

Той струпа няколко тоалета на купчина и направи от тях обемист вързоп, сетне взе една тежка зимна шуба и отиде до предверието. Спря в залата и се заслуша. Увери се, че прислужниците не са се събудили, и с широки крачки забърза по тъмния коридор, после се спусна по стълбите. Излезе от двореца през вратата към градината и се затича към външния портал, където го чакаха десетина от неговите хора с коне.

Зиновия се огледа, търсейки отчаяно с поглед телохранителите си. За огромно свое разочарование ги видя безпомощни в градината, завързани за едно дърво до тухлената ограда. Макар да се опитваха да се освободят от въжетата, не можеха да направят нищо друго, освен да проследят безпомощно с поглед как я отнасят. След като ги бяха хванали, многобройните им нападатели се бяха погрижили да им запушат устата. Те ръмжаха и пъскаха, но не можеха да спрат разбойника, който я мъкнеше на рамо към резбованата врата.

– Скоро ще се съмне – отбеляза Ладислас и я подаде на Петров, който вече се беше метнал на седлото, като ги видя да идват. – Трябва да се махаме от града преди да е изгряло слънцето, иначе княз Алексей ще извика царските войници да ни спрат.

Петров се ухили.

– На княза няма да му хареса, че вземаш хем златото му, хем момичето, след като ти е наредил да му го занесеш право на него.

Белите зъби на Ладислас проблеснаха в тъмнината и той с доволна усмивка вдигна поглед към приятеля си.

– Княз Алексей не ни се е издължил за последната услуга, която му направихме, приятелю. Нали тогава обеща на теб и хората ни злато, а на мен момичето. Глупава беше от негова страна да ни търси пак. Трябваше да се сети, че ще си вземем своето.

– На английския полковник също няма да хареса, че му вземаш невестата. Мисля, че ще тръгне след теб... а може и да те хване, ако си гушиш времето с момичето.

– Първо ще трябва да ни намери, нали, Петров? А що се отнася до мен, няма да спра коня си, докато не стигна до нашия лагер. – Той хвана тъмната грива на жребеца, който някога беше на Тирон, и се метна на седлото. Като потупа коня по врата, той се ухили към гиганта. – Ще видиш, Петров. Ще яхна невестата му, както яхам неговия кон. Този път няма да ми попречи.

Тирон се обърна изненадано, когато Григорий отметна платнището на палатката и влезе.

– Полковник!

– Какво има? – В гласа му се промъкна страх, защото познаваше достатъчно добре своя заместник, за да разбере, че е сериозно разтревожен.

– Ладислас идва!

Тирон едва не се усмихна и се отпусна, като си помисли, че е взел прекалено лесно да се стряска, изнервен от чакането.

– Най-сетне! Бях започнал да се отчайвам.

– Полковник! Има и нещо друго!

Тирон замръзна и пак усети, че сърцето му се вледенява.

– Какво друго? Какво имаш предвид? Да не е повел със себе си цял полк казаци? – Веждите на младия руснак останаха все така тревожно свъсени и Тирон едва се сдържаше на мястото си. Трябваше по-скоро да чуе и най-лошото, което капитанът имаше да му казва. – Какво ти тежи, Григорий? Казвай, по дяволите!

– Жена ти... госпожа Зиновия...

С един скок Тирон стигна до него и сграбчи реверите на шубата му. Усети, че стомахът му се е превърнал в буца лед.

– Какво е станало със Зиновия?

– Ладислас я е пленил, полковник! Сега тя е с него и яздат към лагера!

– Сигурен ли си? – Разкъсан от страх и притеснение, Тирон бавно почука с юмруци по гърдите на капитана, за да му покаже колко е важно да не греши. – Сигурен ли си?

– Видяхме я двамата със Захар, полковник! Тя язди зад Петров и отдалеч си личи, че е завързана за него.

– По дяволите! – изруга Тирон и като заобиколи Григорий, хукна навън. Без да обръща внимание на пронизващия леден вятър, който лесно проникваше през вълнения му кафтан, той отиде при Захар и го запита без заобикалки.

– Сигурен ли си, че си видял добре, Захар? Не грешиш, ли?

Следотърсачът без колебание посрещна погледа на полковника.

– Няма никакво съмнение, полковник. Жена ви е. Изчакахме скрити зад дърветата Ладислас да мине край нас, за да бъдем съвсем сигурни. Видяхме лицето ѝ. Няма как да я сбъркаме.

– Как е възможно?

Тирон хвана главата си с ръце, ужасен от стоварилата се изневиделица новина. Отчаяно започна да прехвърля наум различни планове, които да доведат до нейното освобождаване, но знаеше, че всички те крият по някаква опасност. Като се обърна рязко, той казана своя помощник:

– Трябва да я освободя, Григорий! Трябва да слеза там долу и да поговоря с Ладислас очи в очи.

– Полковник, умолявам те да изчакаш, докато не влязат в лагера – предупреди Григорий, като разбираше мъката на приятеля си. – Иначе Ладислас може да избяга с нея.

– Но ако това е Зиновия? – Тирон беше готов да спори с цялото си сърце.

– Тогава трябва да внимаваш повече от всякога. Ако се измъкнат от капана с такава скъпоценна плячка в ръцете си, могат и да не се върнат повече. Трябва грижливо да обмислиш всичко. Нямаме друг избор, освен да изчакаме, докато капанът не се затвори зад тях, за да не могат да избягат.

– Трябва да слеза долу, преди капанът да е хлопнал, за да измъкна Зиновия! – нетърпеливо изръмжа Тирон. Иначе могат да я използват като заложник срещу нас.

– Ако си решил да слизаш долу, полковник, помисли си дали така не им даваш още един заложник, който лесно могат да убият! Ладислас може да нареди да те заколят от чиста злоба.

Разколебан пред дилемата, която стоеше пред него, Тирон прокара пръсти по разрошената си от вятъра коса и прехвърли наум възможностите. Бързо стигна до решение и заговори решително:

– Дори разбойниците трябва да знаят какво значи бялото знаме. Ще слеза да поговоря с Ладислас и смятам да го накарам да разбере пред колко сериозна заплаха е изправен. Ако убие мен или Зиновия, ще си

има работа с топовете. Трябва да успее да го убеди, че никой от тях няма да може да избяга, щом оръдията затворят проходите. Пред тази заплаха мисля, че дори Ладислас ще стане сговорчив.

Захар предпазливо се промъкна до дърветата, които растяха на ръба на рида, и като се долепи до ствола на един бор, надникна към лагера долу. После отново погледна към командира си и му махна да дойде. От наблюдателния си пост двамата проследиха с поглед как Ладислас минава през прохода.

– Полковник, ще ви посъветвам да действате колкото се може по-бързо, преди Ладислас да си е отдъхнал и да се е заел с жена ви. Сестра ми също е някъде долу. Може би ще я намеря и ще я върна у дома.

Тирон потупа следотърсача по рамото, сбогувайки се с него, сетне се отдели от ръба. Нареди да оседлаят коня му и да завържат бял плат към дръжката на едно знаме, сетне си сложи нагръдник от дебела кожа, който да го защити срещу оръжията на враговете му, а може би и срещу студа, който сковаваше земята тази сутрин. Помощникът му го наблюдаваше загрижено, сякаш виждаше отсега в какво безумно начинание се впуска той. Тъй като не носеше никакво оръжие, Тирон видя, че трябва да успокои приятеля си и честно му призна:

– С Божията помощ, Григорий, ще се измъкна жив и от това прежедие и ще доведе жена си. Вече имам защо да живея, но тя е долу в ръцете на враговете ми. Мисля, че без нея няма да има повече светлина за мен.

Като въздъхна угрижено, Григорий се изправи и се усмихна ядосано в отговор на въпросителния поглед на полковника.

– Майка ми все повтаряше, че прекалено много се тревожа. Май е била права.

Тирон отвърна с крива усмивка:

– Всички сме така понякога, Григорий. Не мога да кажа, че съм спокоен и уверен в себе си, докато Зиновия е долу. Най-важното е да убедим обесника, че не се шегуваме. Знаеш какво трябва да направиш, докато ме няма. Когато ти дам знак да стреляш с топовете, бързо ще ги затвориш в капана. Знаеш какви бяха плановете ни, така че те оставям сам да решиш какво е необходимо в зависимост от събитията.

– Не се безпокой, полковник – Григорий се насили да се усмихне. – Ще накарам Ладислас да подскочи и да си направи съответните изводи.

– Добре! Ако нямам друг избор, ще се покатеря нагоре със Зиновия зад гърба си по някое въже. Отваряй си очите на четири и бъди готов веднага да пуснеш едно, ако дотичам до скалата.

– Имай ми доверие, полковник, няма да те изпускам от очи – увери го Григорий.

Тирон се метна на коня си и като хвана юздите с една ръка, взе бялото знаме в другата. Кимна отсечено на Григорий за сбогом и пришпори жребеца към пътеката, която се спускаше най-бързо надолу.

В долината под него Ладислас дръпна юздите на своя кон и го закова пред най-голямата къща в лагера. Скочи от седлото, а хората му се разпръснаха в различни посоки из разбойническото селище. Принудена поради изтощението си, Зиновия прие помощта на Ладислас, който я сне от коня на Петров. Не можеше да се задържи на краката си и трябваше да се облегне на животното, докато водачът на разбойниците извади ножа си и отрязва въжето, което я свързваше с мускулестия великан през по-голямата част от пътя.

Като се ухили към Петров, Ладислас самодоволно се похвали:

– Виждаш ли, друже, как бързо се опитомява момичето?

Петров си оставаше все така скептично настроен.

– Почакай да си поеме дъх и ще видиш. Може дори пак да извади нож срещу теб и да се опита да те намушка.

– А, това не, Петров! – възрази развеселено Ладислас. – Не разбираш моя подход към жените. Ще я оставя да се изкъпе и да си отспи. Ще стане друг човек, като си почине. Помни ми думите, Петров, тя ще е влюбена в мен, като се събуди!

– Уфф!

Като се обърна към източника на презрителното изсумтяване, Ладислас се загледа в презрителното лице на младата жена. Под качулката на шубата трудно можеше да бъде разпозната разкошно облечената болярка, която беше видял да слиза надменно от каляската си. Вместо това пред него стоеше малко, мъряво дяволче, което по всичко си личеше, че с голяма наслада тормози всички около себе си. Поне двадесет от най-верните му хора бяха изпитали на свой гръб остротата на езика ѝ, както и болката от точно прицелен ритник, удар или ухапване всеки път, когато направеха грешката да се приближат прекалено много. Само Петров сякаш беше застрахован срещу подобно отношение, може би защото великанът се беше превърнал в нещо като неин покровител. Добрякът редовно заставаше между нея и тези, които искаха да си отмъстят. Доволната ѝ усмивка само ги вбесяваше допълнително, но пък никой не искаше да пробва дали Петров не е отслабнал през последните дни.

Без да маха падналите върху лицето ѝ къдри, опърничавата болярка го изгледа презрително през сплъстените кичури. На челюстта ѝ имаше черна рязка, а цялото ѝ лице беше скрито под маската от втвърден прах, полепнал при дългото пътуване. Личеше си, че е прекалено изтощена, за да се надигне и че само опората на коня я крепи на крака.

– Ще видиш! – предупреди го Петров и я посочи с пръст. – Скоро ще ти види сметката, ако си толкова глупав, че да ѝ повярваш! Както оная вечер, когато се опита да избяга и откъдна ножа ми.

Ладислас потърка белега на китката си, като се сети за своя опит да се възползва от непокорството на жената. Под притворените си клепки той проследи как тя се наведе над хъркащия Петров, изкъдна ножа от ножницата, сетне тихомълком сръза въжето, което ги свързваше. Ладислас вече се усмихваше, като предвкушваше как ще я сграбчи и ще ѝ се порадва, докато хората му спят, но не беше подготвен за свирепата атака, когато се промъкна в мрака зад нея. Отърва се на косъм, като отскочи в последната секунда, когато тя се метна с нож срещу него от засадата си. Сграбчи я и се опита да ѝ отнеме оръжието, но в следващата секунда усети острието да се забива в китката му. Ако хората му не бяха наскочили, когато той изруга високо, малката можеше и да успее да се изкъдне. Но беше върната, пищяща, риташа бълваща ругатни по техен адрес.

– Альона! – изрева с цяло гърло Ладислас, като се обърна към къщата.

Вратата рязко се отвори и в настъпилата тишина отново се затръшна. Млада чернокоса жена в последните месеци на бременността си излезе пред прага и изгледа намръщено Ладислас. Тъмните очи се плъзнаха за миг по Зиновия, като я накараха да се изправи, сетне отново се спряха студено и презрително върху мъжа.

– Така значи! Най-накрая си доведе жена да ти топли леглото, сякаш аз не ти стигах вече толкова месеци. Какво смяташ да правиш? Да ме захвърлиш сега, когато си ми подул корема с копелето си?

Ладислас се разсмя и отвърна, без да се притесни:

– Е, хайде, Альона, знаеш, че никога не съм ти обещавал, че няма да има друга освен теб. На мъж като мен му трябва малко разнообразие от време на време!

– Мъж като теб, ха! – Альона презрително тръсна глава. – Умилкваш се около мен в леглото и ми се кълнеш в любов, когато ти трябва, а сега, като едва мога да мърдам с този мой корем, ми водиш някаква... някаква...

– Болярката Зиновия Райкрофт – подсказа пленницата и се усмихна, като видя, че може би благодарение на тази дребничка, упорита жена ще има някаква възможност да се измъкне от участта, която ѝ беше подготвил Ладислас. За нея беше абсолютно ясно, макар за него може и да не беше, че Альона не беше склонна да го дели с друга жена. – Съпруга на английския, полковник Тирон Райкрофт, командир на царските стрелци – обяви тя и като се обърна с изпепеляващ поглед към похитителя си, приключи с гневна тирада, която я остави без дъх. – Който – сигурно – ще убие този – нагъл – мужик – ако – той – само – ме – пипне с – пръст!

Като усети, че мненията им напълно съвпадат, Альона ѝ се усмихна в отговор и посочи гостоприемно към вратата. Ладислас поне не беше преспал още с тази жена, което ѝ даваше известна надежда, че ще може да му попречи да задоволи похотта си и да я нарани.

– Заповядайте, болярке. Сигурно сте капнали след всички тези прекеждия и искате да се изкъпете...

Ладислас се ухили, като си въобразяваше, че ще успее да се справи с двете жени. Очевидно те се харесаха и щяха да се разбират. Като стигна до извода, че той ще бъде най-облагодетелстван от разбирателството помежду им, той тръгна след Зиновия, но веднага беше спрял от една малка ръка.

– Нет! Нет! Отивай в конюшната да се къпеш! Къщата ни трябва на нас двете!

– Е, хайде, Альона – успокояващо каза Ладислас и нервно пристъпи от крак на крак, докато Петров полагаше усилия да прикрие усмивката си, като търкаше четината на брадата си с ръка. – Не можеш да се държиш така с мен! Дори хората ми не си позволяват толкова!

– Стой си на мястото! – изкрещя Альона и гневно тропна с краче. – Забранявам ти да влизаш!

Като се качи по стълбите, Ладислас разтвори мечешките си прегръдки, надявайки се да я успокои, но Альона се дръпна като ужилена и го изгледа гневно.

– Веднага ще се махнеш от тази къща, Ладислас, или аз ще го направя! Няма да остана да ти раждам детето в лагера, докато ти правиш друго с жената на полковника. Чу ли?

– По дяволите, жено! Не можеш да ме командваш като някое хлапе с жълто около устата! Какво ще си помислят хората ми?

Альона се надигна на пръсти и като впери поглед в очите му, изрече през зъби:

– А какво ще си помислиш ти, Ладислас, ако сега си тръгна? Искаш ли да го направя? Толкова ли е важно за теб да легнеш с жената на полковника, че не ти пука дали ще остана, или ще си отида?

– Альона, знаеш, че си ми скъпа...

Със завиден кураж малката жена се изправи пред него със стиснати юмручета. След като отшумя първоначалния ужас, който беше изпитала, когато я отвлече преди повече от година от родния ѝ дом, тя постепенно го обикна, но не искаше да бъде само поредната играчка за него. Скоро щеше да му роди дете и искаше да се държи към нея с уважение, което мъжът дължи на любимата си жена.

– Ладислас, трябва да избираш още сега! Или жената на полковника, или аз!

Князът на разбойниците безпомощно вдигна ръце към небето. Колкото и да му се искаше да си поиграе с болярката, дълбоко в себе си знаеше, че няма да допусне Альона да си тръгне, защото тя означаваше много за него. Беше като свеж полъх в безсмисления му живот. В началото се държеше като оскърбена девица, но постепенно нейното спокойно, ведро излъчване започна да размеква сърцето му. За своя изненада забеляза, че му става все по-скъпа, хвана се, че е започнал да ѝ бере букети диви цветя и да я кани на разходка из гората и дори да ѝ чете любовни стихове от една книга, която беше намерил в сандъка на някакъв богат развратник, когото бяха пресрещнали наскреп пътя. Научи я да чете, а тя му се отблагодари, като му четеше нежно стиховете. Как би могъл да я пусне да си отиде, като щеше да отнесе сърцето му със себе си?

Внезапен изстрел прекъсна колебанията на Ладислас. Преди всичко трябваше да се погрижи за сигурността на лагера. Обърна гръб на жените, а Петров дръпна юздите на коня си и двамата се устремиха към входа на прохода, откъдето един пазач им крещеше нещо и размахваше оръжието си. Великанът вдигна ръка до обръснатата си глава и я опря до ухото си, за да чуе по-добре, сетне предаде на Ладислас:

– Някакъв мъж язди към лагера с бяло знаме. Пазачът пита дали да го пусне.

Ладислас скочи от верандата и като опря мускулестите си ръце на кръста, се замисли, сетне намръщено попита Петров:

– Могат ли да познаят кой е този мъж?

Самотният рус кичур потрепна върху бръснатата глава, когато Петров сложи ръце до устата си и изрева:

– Кой идва? Можеш ли да го познаеш?

Сетне отново долепи ръка до ухото си и зяпна от изненада, като чу

отговора.

– Казват, че е английският полковник! Яздел твоя кон!

– Какво? – ахна Зиновия, като се хвърли към верандата. С трепереща ръка заслони очите си от слънцето, чийто лъчи се отразяваха в снега и се загледа към прохода.

Ладислас посрещна новината по друг начин и извика от радост, като чу, че врагът сам му идва в ръцете.

– Пуснете го да влезе, ако негодникът наистина идва сам!

В настъпилото мълчание Зиновия зачака да минат безкрайните минути, преди самотният конник да се появи пред входа на прохода. Пазачът му посочи къщата, където го чакаха и тя видя как съпругът ѝ погледна натам и подкара бавно коня. Дори и от това разстояние Зиновия нямаше нужда да види русолявата коса, за да разбере, че това е нейният любим, защото никой не можеше да язди с такава небрежна увереност. Очите ѝ попиваха всяко негово движение, докато той не се изправи пред княза на разбойниците.

Зиновия понечи да се спусне към него, но Ладислас протегна ръка и грубо ѝ нареди да си стои на мястото. Тя неохотно му се подчини, но първо се усмихна на съпруга си, който беше отклонил поглед от Ладислас, за да види дали тя е добре.

– Влизаш в лагера ми като безмозъчен глупак, полковник. Нямам никакво друго оръжие, освен нахалството си! – подигравателно каза Ладислас. Замислено огледа противника си и не видя нито ножница, нито кобур за пистолет, само един празен калъф за нож. – Идваш с бяло знаме и без оръжие, така ли? Не се ли страхуваш, че хората ми ще те смъкнат от моя кон и ще свалят кожата от гърба, както направиха при последната ни среща? Сигурен съм, че раните още ти държат влага.

– Дойдох за жена си – заяви Тирон. – Няма да си тръгна без нея.

Ладислас се разсмя и искрено развеселен разпери ръце, за да подчертае колко го забавлява ситуацията, сетне напомни на противника си:

– Но нали каза, че ми я даваш, приятелю? Не си ли спомняш? Нима си променил мнението си, полковник?

– Ако искаш да се бием, Ладислас, нямам нищо против – отвърна Тирон, без да оцени шегата.

– Какво?! И да отнема на верните си другари удоволствието да те завържат между два коня и да се обзалагат на кой от тях ще остане по-голямо парче от теб, когато те разчекнат? Е, хайде, полковник, не съм чак такъв егоист.

Тирон вдигна ръка и като хвърли за миг поглед към Зиновия, ѝ

направи знак да дойде до него. Тя веднага го послуша, при което Ладислас изръмжа и скочи да я спре, но беше спрял от тялото на черния жребец, което се изпречи на пътя му. Като скръцна със зъби от гняв, разбойникът се хвърли да свали врага си от седлото, но Тирон отново обърна животното, така че той трябваше да отскочи от копитата. Чу се звучно „бум“, последвано от още по-звучен вой и Ладислас отстъпи замаян, притискайки ръка до лицето си. Прокара бързо пръст под носа си и видя, че лявата му ноздра кърви.

Петров се закашля, за да прикрие напушилия го смях, сетне си придаде сериозно и печално изражение и скочи от седлото, за да помогне на Ладислас да се качи на верандата, където го настани да поседне, докато се съвземе. Альона хукна към къщата и след минута се появи с мокра кърпа, която внимателно притисна до носа на Ладислас.

Докато се занимаваха с това, Тирон се пресегна и като грабна Зиновия, я метна на седлото зад себе си, но в същия миг кремъклията пищов на Петров се насочи към него. Огромното дуло се целеше точно в средата на кожата нагръдник, а грамадният мъж подсили заплахата с думите:

– Не мърдай, полковник, инак ще умреш на място!

Зиновия уплашено се притисна до гърба на мъжа си, но Тирон отвърна почти нехайно на заплахата:

– Ако ме убиеш, Петров, хълмовете наоколо ще се стоварят върху лъскавото ти теме. Кълна ти се.

Петров развеселено изсумтя, сетне се ухили презрително:

– Ти да не си Господ, че да накараш хълмовете да паднат отгоре ни?

– Чуй ме, Петров – настоя Тирон. – Изслушай ме внимателно. Ако искаш да ти докажа силата си, ще ти дам един малък пример. Но първо искам много вежливо да те помоля да насочиш пищова си в друга посока, тъй като се боя, че може да гръмне случайно.

Петров хвърли поглед към покритите с дървета хълмове, колебаейки се дали да приеме предложението. Любопитството надделя и той бавно вдигна пищова, но го задържа така, че да може веднага да го насочи отново към полковника. Под внимателния му поглед Тирон вдигна бялото знаме и рязко го сведе надолу. В същия миг тишината беше разкъсана от топовен изстрел, последван от други. Петров подскочи от изненада и като се обърна наляво, изумен видя, че гюлетата разкъртват скалите около прохода и постепенно го засипват. Пазачите имаха само няколко секунди, за да се спасят от свличащите се канари. В паниката си

те се спряха чак в средата на лагера, като само от време на време хвърляха поглед през рамо, за да не ги застигне някой камък.

В суматохата почти никой не забеляза как Тирон обърна жребца си и препусна към другия край на долината. Като се съвзе от поредната изненада, Ладислас скочи на крака и посочи на Петров двамата, които явно се опитваха да избягат, макар да не бяха поели в най-вероятната посока.

– Застреляй коня! Застреляй коня! – изрева Ладислас, като подскачаше на място, а Петров вдигна пищова, грижливо се прицели и бавно натисна спусъка. В първата секунда след изстрела не се случи нищо, сетне животното бавно се свлече на земята, повличайки ездачите.

Тирон изруга, докато се търкаляше, но най-накрая беше спрял от една снежна пряспа. Скръцна със зъби и с отчаяно усилие на волята се изправи, олюля се и като се закрепил на крака, хукна към неподвижно лежащата си жена. Тя гледаше замаяно небето над себе си, но той нямаше време да я свестява. Грабна я на ръце и с всички сили хукна към хълма, от чийто връх хората му крещяха окуражително и спускаха въжета. Тропотът на подкови скоро се разнесе зад гърба му и поне дузина разбойници го изпревариха и застанаха между него и спасението. Като се изправи пред ухилените мъже, които размахваха саби, Тирон се озърна, търсейки накъде да побегне. На свой ред мъжете подкараха конете си към него, хилейки се като побъркани в предвкусане на отмъщението. Тирон още не се беше предал и хукна наляво, сетне бързо се обърна надясно, пробва във всички възможни посоки, но накрая трябваше да спре. Редиците на негодниците се сключваха от всички страни. Трябваше да се примири, че е заловен и вече нищо не може да го спаси, защото не му беше останало накъде да бяга. Бавно се отпусна на колене и като си пое дъх, се наведе над жена си и притисна устни до нейните за сбогом. Тогава усети, че очите ѝ са затворени и тя не помръдва, при което за пръв път сърцето му се изпълни със страх. Не усещаше дишането ѝ. В душата му се надигнаха угризения и като я държеше клюмнала в прегръдките си, надигна глава и извика с все сила към хълма:

– Григорий, отмъсти за нас.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хълмът над Тирон просто избухна от новия залп, като този път гюлетата полетяха в друга посока. Хората около него се разпръснаха като подплашени пилци, когато оловните кълба заблъскаха отсрещния край на долината. Само един от тях запази присъствие на духа и нареди на двамина други, които също се готвеха да хукнат, да му помогнат. Като привлече вниманието им с помощта на сабята си, разбойникът овладя положението.

– Ладислас иска да върнем тези двамата! – изрева той, когато топовеете млъкнаха. – Слизайте долу, гущери пъпчиви, и ги завържете за ковете си или ще ви разреже до пъпа!

Дори и заплахата от подобен край не можа да ги задържи за дълго. В следващата секунда от върха на хълма започнаха да се сипят юначаги, които увиснаха на безброй въжета и започнаха да се спускат надолу, опирайки се с крака в скалата. При тази заплаха тримата разбойници еднородно стигнаха до извода, че е по-добре да се оттеглят, вместо да срещнат сигурна смърт. Като забиха шпори в конете си, те накараха животните да подскочат и да се хвърлят в безумен галоп към прохода, който още не беше съвсем затворен. Като стигнаха до него, тримата внезапно заковаха крантите си и с почти същата скорост препуснаха в противоположна посока, а по петите им се появи Григорий, начело на почти цяла рота конни стрелци с извадени саби.

Тирон вдигна безчувственото тяло на жена си и го притисна за секунда, разкъсан от такива угризения, че предпочиташе да умре. Накъсани ридания разтърсиха раменете му и той притисна просълзеното си лице до шията ѝ, когато внезапно усети, лекичко като полъх от крилица на пеперуда... биенето на сърцето. Рязко вдигна глава и се загледа смяя и благодарен в дългите тъмни мигли, които потрепнаха. Зиновия бавно се съвзе и като простена, го погледна с премрежен поглед. Немошно се опита да се усмихне, а Тирон се разсмя щастливо.

– Зиновия, любима! Мислех, че си мъртва!

– Не бях ли? – Тя се намръщи, като се опита да помръдне, сетне кисело отбеляза: – Ако така става всеки път, когато изведеш някоя дама на разходка, съпруже мой, никога вече няма да направя грешката да приема поканата.

– Добре ли си? – загрижено попита той.

– Неее! – простена Зиновия. – Поне не се чувствам добре! Така ме боли, че ми се струва, че наистина съм умряла и отишла в пъкъла, защото със сигурност не съм на небето! Така си е, сър! Никога не ме е боляло толкова! Имам чувството, че всичките ми кости са изпотрошени!

– Не си в казана с катран, мадам! – увери я развеселено Тирон. – Жива си! И с цялото си сърце благодаря на Бога за това!

– Можем ли вече да се прибираме? – попита с надежда Зиновия. – Искам само да се довлека до леглото и да отпусна костите си в него за една-две седмици.

– Ще те отнеса в него, любима, щом хората ми приключат с разбойниците – Тирон се озърна, за да се увери, че печелят сражението. Мнозина разбойници бяха хванати неподготвени и без оръжия, а други, като видяха, че съпротивата е безсмислена, се предадоха без бой. Всичко стана за броени минути.

Тирон отново се изправи на крака, вдигна жена си на ръце и със замъглен от сълзи поглед се загледа в усмихнатите ѝ зелените очи.

– Любима моя Зиновия, ти си ми най-голямата радост в живота – нежно призна той. – И те обичам повече, отколкото може да се изкаже с прости думи.

– О, Тирон, и аз те обичам! – отвърна развълнувано Зиновия. Като обгърна врата му с ръце, тя притисна чело до бузата му и промълви: – Мисля, полковник Тирон Райкрофт, че те обикнах от първия миг, когато те зърнах, да разпръсваш разбойниците и да идваш да ме спасиш. За мен, съпруже мой, тогава ти беше прекрасен като храбър рицар със сияйна броня.

Щастлива, че отново е до него, Зиновия се сгуши до рамото му, а той я отнесе до къщата на Ладислас, пред която хората му докарваха заловените бандити. Разбойническият княз и Петров седяха на стъпалата под бдителния поглед на един лейтенант, който ги беше завързал със здрава верига за една греда. Альона се беше навела над Ладислас, бършейки кръвта от горната му устна. За разбойника сякаш не съществуваше никой друг на този свят и той искаше да бъде до нея през краткото време, което им оставаше да бъдат заедно.

Внезапно Альона се надигна, сетне бавно се изправи на крака и се загледа в тесния проход, през който един самотен конник бавно направляваше коня си между свлечените канари. Няколко минути по-късно Захар скоочи от седлото, а Альона тичешком слезе по стълбите. С радостен вик тя се хвърли в прегръдките на брат си.

– Захар! Захар! Толкова време мина!

Следотърсачът се дръпна, огледа я изпитателно, постави нежно ръка на корема ѝ и тихо попита:

– Искаш ли да отмъстя за теб, Альона?

– Не! Не! – Тя отчаяно тръсна глава и побърза да му обясни. – Захар, ако можем, щяхме да се оженим с Ладислас, но казват, че щели да го карат в Москва, където сигурно ще го обесят.

– По всичко личи, че именно това заслужава, Альона. Нищо не мога да направя.

– Дори да не може да му се помогне, Захар, все пак искам да се омъжа за него и детето ми да знае баща си.

Като наведе леко глава, брат ѝ притисна бегло устни до челото ѝ.

– Съжалявам, Альона.

Младата жена леко кимна, тръгна по стълбите към къщата и затвори бавно вратата след себе си. В настъпилата тишина се чу нейното хлипане.

Захар отиде при командира си, който тъкмо притискаше студен компрес към разбитата вежда на Зиновия.

– Полковник, току-що видях нещо странно и бих искал да отида с няколко души да огледаме по-подробно.

Тирон го погледна косо, докато продължаваше с лечението.

– Какво има?

Захар се озърна, преброявайки отново наум техните войници, сетне замислено потърка брадичка и вдигна очи към полковника.

– Мисля, че край нас минава поне един полк, ако не и повече войници, облечени като цивилни. Яздат в колона, като редовна войска, а всички са със селски дрехи. Само водачът им носи шуба, която ми изглежда позната, а друг един е облечен като болярин. Затова ще си позволя да предположа, че това са полски войници, тръгнали на поход.

– Толкова навътре в страната? – попита Тирон и като отстъпи крачка назад, изглежда смаян следотърсача. – Накъде според теб са се насочили?

– Подкараха по-бързо, като чува топовете, полковник. Може би към Москва или поне в тази посока.

– Трябва да ги спрем!

– Трябва, полковник, но как? Те са два... а може би и три пъти повече от нас. Имат и доста топове.

Тирон махна на един млад ефрейтор и му посочи към коня, на който беше дошъл Ладислас, същия, който разбойникът му беше отмъкнал преди доста време.

– Сложи моето седло на този кон, ефрейтор. И по-живо! Трябва да отидем със Захар да огледаме наоколо.

Като се върна при Зиновия, Тирон нежно я вдигна в прегръдките си и я занесе в къщата, където намериха Альона разплакана и свита на кълбо в леглото. Смутена, дребничката жена стана и като посочи мястото, където беше лежала допреди малко, го посъветва да остави Зиновия там.

– Ще се погрижа за жена ви, полковник. Няма за какво да се тревожите.

Тирон прие поканата и остави Зиновия върху купчината вълчи кожи, щедро пръснати върху леглото.

– Трябва да обиколя наоколо със Захар – нежно промълви той в ухото на жена си и махна падналия върху челото черен кичур. – Опитай се да си починеш, докато ме няма. Ще се върна колкото се може по-бързо.

Зиновия и Альона мълчаливо проследиха с поглед как той излиза. На прага Тирон хвърли последен поглед към съпругата си и след няколко секунди жени те чуха тропотът на отдалечаващи се коне.

– Прекалено съм мръсна, за да си почина – оплака се Зиновия и се намръщи от болка, като се надигна на лакът. – Бих искала да се измия, ако е възможно.

Альона посочи големия котел, който висеше на една кука до печката. Той беше пълен до ръба с гореща вода, а огънят бумтеше под железния му корем.

– Смятах да пера днес, но ако искаш, ще ти напълня едно корито. Ако се отпуснеш в топлата вода, може да ти стане по-добре.

– Не си спомням да съм чувала по-приятно предложение през целия си живот – Зиновия се претърколи до ръба на леглото и предпазливо се изправи на крака, като се мръщеше от болка. От цялото падане си спомняше само как се удари в земята и всяка частичка от тялото ѝ се разтърси от сблъсъка. След това сякаш беше в просъница, като не можеше дори да си поеме дъх. Малко след като Тирон я вдигна, тя загуби съзнание и не помнеше нищо до момента, в който чу сподавеното му хлипане.

Бавно и внимателно Зиновия се изправи и почака, докато се убеди, че наистина е успяла. Готвейки банята, Альона тичаше напред-назад из стаята, заключваше вратата, вадеше сапун и кърпи. Двете заедно напълниха коритото и Зиновия скоро се отпусна в него. Изми си косата, усука една кърпа около главата си и когато взе да изсъхва, вече беше уверена, че поне ще остане жива. Намери подходящи дрехи във вързопа, който

Ладислас набързо беше направил и тъкмо помагаше на Альона да изнесе ведрата с мръсна вода, когато дребничката жена изведнъж се закова на място и като си пое рязко дъх, притисна ръка до корема си.

– Започва – съобщи тя с напрегнат глас, когато болката взе да отшумява. – Бебето скоро ще дойде – тя вдигна поглед към Зиновия. – Знаеш ли какво трябва да се направи?

Зиновия взе да се паникьосва.

– Нямам никаква представа.

– До потока живее една баба. Тя знае какво се прави. Иди да я доведеш.

Около час по-късно Тирон се върна със Захар и видя Ладислас нервно да крачи напред-назад по верандата, доколкото му позволяваше тежката верига. Притеснен от последните разкрития, Тирон едва забеляза тревогите на разбойника, но беше осведомен за последните новини в лагера от лейтенанта, който го пресрещна пред вратата.

– Съжалявам, полковник, но жената на Ладислас ражда вътре. Жена ви каза всички да чакаме навън. Предполагам, сър, че е имала предвид и вас.

Тирон веднага разбра какво става. Като хвърли поглед към Ладислас, той осъзна, че разбойникът се вълнува съвсем искрено от това, което става в къщата. Изглеждаше доста странно, че обесникът се е загрижил толкова за жената и Тирон се зачуди дали той все пак няма и някакви добри качества.

Григорий пресече двора и като спря на най-долното стъпало, изчака командирът да се обърне към него и попита:

– Какво видяхте двамата със Захар?

– Поне един полк полски наемници или разузнавачи – отвърна без заобикалки Тирон и слезе две стъпала, за да застане срещу него.

Григорий обмисли за минута новината, сетне попита:

– Какво ще правим, полковник, като нямаме и половината от техни хора?

– Не можем да разчитаме, че ще успеем да се върнем в Москва да се съединим с останалите части. Когато потегляхме, генерал Вандерхаут беше поискал да прехвърлят под негово командване другата половина от нашия полк. Той има разни странни идеи и няма да се изненадам, ако е засилил хората някъде далеч със спешни задачи. Вече съжалявам, че не се сетих да взема целия полк.

– Полковник, нали целта ни беше да не бъдем разкрити, преди да заедем позицията на хълма. И успяхме да заловим Ладислас с бандитите му – изтъкна Григорий с логиката на приятел, който не иска да гледа как другарят му се самообвинява излишно. – Никой не очакваше нахлуване отвън в нашите земи. Все пак ми се струва странно, че тези наемници смятат да нападнат Москва с толкова малко от армия.

– Навярно си спомняш за последните два опита на поляците да сложат свой човек на престола. Затова може да се предположи, че се надяват отново да се възползват от изненадата. И нищо чудно да успеят, ако генерал Вандерхаут е имал глупостта да оголи столицата от половината ѝ гарнизон.

Ладислас беше спрял обиколките си и се беше заслушал в разговора между офицерите, сетне клекна до най-горното стъпало и ги загледа очаквателно, докато те най-сетне не благоволиха да му обърнат внимание. Усмивката му отново беше станала самодоволна.

– Май ти трябват още хора, англичанино?

Тирон вдигна вежди и го измери мрачно с поглед.

– Ако смяташ да злорадстваш, Ладислас, трябва да те предупредя, че не съм в настроение за шеги.

– Нямам желание за шеги, полковник, когато знам, че скоро ще ме обесят в Москва – Ладислас поклати глава и сви замислено широките си рамене. – С дете на ръце не мога да не си помисля, че ще бъде хубаво, ако нещата се променят и мога да заживея като хората с жена си.

– Не ти ли се струва, че е малко късно за разкаяние, Ладислас? – отвърна иронично Тирон. – Вече си на моята възраст, а мога да се обзаложа, че през целия си живот не си прекарал нито един ден, в честен труд. Сега, очевидно защото си заловен, започваш да хленчиш. Е, ще трябва да си изплачеш мъката на нечие друго рамо, престъпни друже. Нямам време да ти слушам вайкането.

– Моля те само да ми отделиш минутка, полковник. Нищо повече – започна да се пазари Ладислас. – Може и да се заинтересуваш от предложението ми.

– Търпението ми се изчерпва – грубо отвърна Тирон.

– Какво, според теб, смятат да правят тези наемници? – настоя Ладислас, като не обърна внимание на пренебрежението в думите на англичанина.

– Престъпления! Също като теб!

– Е, хайде, полковник – с усмивка го сгълча атаманът на бандитите. – Нали ти обещах, че ще ти предложи нещо интересно? Но ако си чак

толкова сигурен, че с хората си можеш да отблъснеш чуждия полк, само си хабя думите.

Тежка въздишка показа, че Тирон едва се съдържа.

– Какво имаш да казваш, Ладислас? Чакам.

Водачът на разбойниците охотно изложи плана си.

– Да предположим, полковник, че моите хората се обединяват с вашите и заедно прогоним чужденците... – Той се загледа очаквателно в Тирон и се усмихна, като видя, че най-накрая е привлякъл вниманието му. Сви широките си рамене и продължи: – Ако са тръгнали с лоши намерения срещу Москва, а моят отряд помогне да ги върнат там, откъдето са излезли, може пък царят да склони да прости на мен и на хората ми... ако всеки поотделно положи тържествена клетва, че занапред ще се посвети на честен труд.

Тирон зяпна смаяно Ладислас, неспособен да възприеме на сериозна подобна възможност. Самата мисъл, че подобен човек може да промени живота си на тази възраст, му изглеждаше просто смешна. Ако му се доверяха, последствията можеха да бъдат просто катастрофални, все едно да се повярва, че тигърът може да надмогне естествената си склонност да ловува.

– И какво ще правиш? – изсумтя Тирон. – Кози ли ще пасеш? Как да си те представя наведен над ралото.

– Защо да не стана войник като теб – предложи Ладислас. – Щом Негово величество наема чужденци да обучават войниците му как да се бият, защо да не наеме хора, които вече умеят да го правят? Не искаме да ни обличат във великолепни униформи като някои боляри, а да се сражаваме за царя и да пазим руските граници от нашественици.

Тирон изгледа недоверчиво разбойника и попита:

– А няма ли да се върнеш към убийствата и грабежите, щом се окажеш на свобода?

Ладислас разпери ръце, призовавайки чувството му за справедливост.

– Воювам вече много години, полковник. Нападали са ме и съм се защитавал доколкото умея, но не съм убиец! Никога не съм убивал човек, който не се е опитал пръв да ми вземе живота.

Тирон отбеляза с кисела усмивка:

– А да вярвам ли, че никога не си разчеквал хора между два коня...

– Само се пошегувах, полковник – възрази Ладислас и се ухили. – Заплашвам, без да имам нищо сериозно наум. Понякога помага. Като чуят такива неща, някои хора предпочитат да не прибъгват до насилие.

Пък и ми дължиш една услуга, задето те отървах от оня негодник, княз Алексей Тарасов. Той съвсем сериозно смяташе да те скопи. – Разбойникът погледна ухилен къщата, сетне потърка замислено брадичка и продължи да убеждава победителя: – Убеден съм, полковник, че трябва да ми благодариш за много неща. Жена ти явно цени високо твоята мъжественост. Не ми позволи дори да я докосна и се кълнесе, че по-скоро ще се самоубие, отколкото да ми позволи да я взема. Ако разсъждаваме трезво, полковник, по-добре беше аз да я отвлека, отколкото оня плъх Алексей. Добричкният княз ме нае да я откъсна, но ми нареди да му я предам незабавно. Като размислиш, ще видиш, че ако не бях му обърнал внимание, щеше да наеме някой друг, не толкова достоен като мен, и той можеше да му свърши далеч по-добра работа.

Григорий докосна ръка на рамото на командира си. Двамата се отдалечиха на няколко крачки от къщата. Ладислас ги наблюдаваше с надеждата, че ще решат да му дадат шанс.

– Какво мислиш, полковник? – попита Григорий. – Смяташ ли, че на Ладислас може да му се има доверие?

– Не мога да бъда сигурен, но при тези обстоятелства съм склонен да рискувам – отвърна Тирон.

– Ами ако се присъедини към враговете?

Тирон свъси вежди.

– Тогава ще го накарам да съжалява за това до края на краткия си живот.

Григорий одобри решението на полковника с кимване, сетне се върна с него при Ладислас.

– Не знам защо трябва да ти давам още една възможност, като си помисля какви неприятности си ми причинил – заяви Тирон. – Княз Алексей може да потвърди, че не може да ти се има доверие, но намесата ти тогава ме кара да проявя известно снизхождение... ако докажеш, че го заслужаваш, разбира се. Да сме наясно отсега. Каквото и да стане днес, ще се върнеш с мен в Москва, за да може Негово величество цар Михаил да реши дали да даде амнистия на теб и хората ти. Ако наистина ни помогнеш да прогоним враговете, ще помоля господаря да ти прости, но имай предвид, че няма да ти позволя да ме измамиш. Ако ме накараш да съжалявам, че съм ти дал още една възможност, ти ще си първия, когото ще застрелям. Разбра ли?

– Съвсем ясно, полковник.

– Добре. Наистина ли си сигурен, че хората ти ще те последват? – попита Тирон като последна предпазна мярка.

Ладислас се засмя.

– Те явно искат да поживеят още малко, така че няма да имат нищо против.

В отговор на това Тирон нареди на лейтенанта да освободи пленниците. Докато Ладислас и Петров се надигаха, полковникът ги подкани да побързат.

– Качвайте се на конете и се съберете с хората си пред тази къща. Трябва да изпреварим наемниците, за да разположим топовете и разгърнем частите си по околните хълмове, така че се налага да потеглим веднага.

Ладислас се поколеба пред вратата и отправи последна молба към англичанина.

– Полковник, искам да поговоря за малко с Альона. Ако не се върна, нека тя знае, че поне съм се опитал да направя нещо за нея и детето.

Тирон отиде до врата и като я отвори, махна на Зиновия и акушерката да излязат за малко. Ладислас кимна с благодарност и като мина покрай полковника, затвори вратата зад гърба си.

Зиновия развълнувано стисна ръката на Тирон и отиде с него на края на верандата, за да останат няколко минути насаме, без да обръщат внимание на любопитните погледи. Като не можа да намери подходящите думи, за да ѝ каже, че може и да не се върне жив, Тирон я прегърна и я притисна до себе си с печал, която скоро се предаде и на нея.

– Накъде потегляш сега? – попита тревожно Зиновия и като се откъсна от прегръдките му, го погледна в очите, сетне отклони поглед и зърна, че раздават оръжия на разбойниците. – Нещо ужасно трябва да се е случило, за да се съюзяваш с разбойниците.

– Забелязахме наблизно чужда войска. По всичко личи, че са се запътили към Москва. Още не знам защо, но според мен се надяват да се промъкнат незабелязани до Кремъл – или за да убият, или за да пленят царя. Не им е за пръв път да се опитват да завладеят така страната.

– Но как могат да го постигнат? – попита Зиновия изумена.

– Благодарение на предателството... и на огромно самомнение. Ако имат шпиони или съучастници в Кремъл, навярно се надяват да проникнат вътре незабелязано.

– Внимавай – помоли го Зиновия, като му позволи да я притисне отново. – Още не си ме дарил с детето си, съпруге мой, а не бих искала, ако смъртта ни раздели да не остане свидетелство за любовта ни.

Тирон притисна нежно устни до нейните, сетне усмихнат се вгледа в премрежените ѝ от сълзи очи.

– Живяхме толкова кратко заедно, любов моя. Надявам се, че ще имаме време пред себе си да създадем много плодове на нашата любов.

Ладислас излезе от къщата и Тирон целуна горещо жена си, сетне скочи от верандата. И двамата се смутиха, като усетиха, че са се запътили към един и същи кон.

– Това е моят жребец! – заяви решително Тирон, като хвана юздите. – Твоят кон го застреляха! Не си ли спомняш?

– Но ние си ги разменихме – опита се да възрази Ладислас. – Моят стана твой, а твоят – мой.

– Твоят е мъртъв! – Тирон застана между разбойника и коня, сетне се метна на седлото и се ухили, докато атаманът протестираше с пресилен гняв. – От днес нататък, Ладислас, ще трябва да се задоволяваш с онова, което е твое. Нямам никакво намерение да делия вещите си с когото и да е, особено с хора като теб.

Тирон подкара гордо пристъпващия жребец толкова близо до атамана, че опашката му го плесна по лицето. Ладислас изръмжа ядосано. Като взе шлема си от ухиления Григорий, Тирон го нагласи на главата си и даде с ръка знак за потегляне. С весело пухтене Петров доведе някакъв доста оклюмал кон на началника си, който мърмореше нещо по адрес на полковника.

– Май забрави, че ми каза да застрелям коня ти – Петров кимна с лъскавото си теме към доведеното животно и се захили. – Е, тоя може и да не е толкова добър като застреляния, но според мен е по-добре от нищо.

Чуждестранният полк прехвърли хълма и беше преполовил пътя през долчинката, когато един предупредителен изстрел внезапно го накара да спре. Войниците зяпнаха от изненада, когато дългите редици униформени стрелци се появиха ненадейно от гората и заковаха конете си пред тях. Топовете бързо заемаха позиции на върха на хълма между конниците, чийто командир бавно вдигна сабя.

Добре насочените изстрели проправиха пътеки в редиците на враговете и спряха устрема им. В суматохата нашествениците се опитаха да разгърнат своята артилерия срещу противниковите топове. Като разчитаха на численото си превъзходство, те се надяваха да спрат нападението на стрелците и да размажат безумците. Мускетите им загърмяха един след друг и няколко стрелци се свлякоха на земята, но в следващия миг руските топове заговориха отново с оглушителен грохот. Като

избълваха облаци дим, те запратаха оловните гюлета сред неканените гости. Отчаяните писъци на хора и животни след облаците пръст показаха, че гюлетата не падат напразно. Последва нов залп, който отмъсти десетократно за убитите стрелци. Богато облечен шляхтич викаше нещо на командира, който на свой ред уплашено и ядосано крещеше заповеди на хората си. Те го послушаха и сабите им проблеснаха във въздуха, а конете им се устремиха напред в същата секунда, когато един топ изпрати оловната си топка върху техния началник.

На хълма стрелците очакваха спокойно враговете си, които препускаха към тях. Наемниците скоро стигнаха до подножието и точно в този миг с ъгъла на очите си съзряха нещо да се размърдва вляво и вдясно от тях. С внезапен ужас те се озърнаха, за да видят как някакви хора, облечени в причудливи дрипи, се нахвърлят върху тях. Хусарите се раздвижиха, когато техният командир даде със сабя знак за атака. Той ги поведе с боен вик, който накара да изтръпнат приятели и врагове. Нашествениците видяха, че смъртта им иде отгоре и разбраха, че би било безумие от тяхна страна да се сражават срещу такъв противник. Побързаха да обърнат конете си и ги пришпориха в противоположната посока, но внезапно видяха, че са хванати в капан, от който нямаше спасение.

Две фигури, в тъмни плащове крадливо се промъкваха между дърветата край кремълската стена. Насреща им се зададе каруца, която караше сено за конете край Боровицката кула. Двамата забързаха, за да пресекат пътя на впряга, който изтрополя край тях, сетне тръгнаха след него. Селянинът спря пред кулата, поздрави часовая като стар приятел и размени няколко шегички с него. През това време тайнствените фигури се вмъкнаха вътре незабелязано.

Двамата тръгнаха между дърветата, движейки се сякаш по предварително начертана карта, и накрая спряха до кремълската стена, където им беше казано да чакат, докато удари един и четвърт. На уречения час една друга загърнатата в плащ сянка, доста по-дребна от първите две, се отдели от Благовещенския събор и предпазливо се приближи до тях.

– Какво търсите в този час? – се разнесе приглушен глас под качулката, когато по-дребната сянка наближи двамината.

– Тръгнали сме на лов за онова чудно блюдо, за което копнеят царете – отвърна един груб глас.

Ниският кимна одобрително и даде нужния отговор:

– А какво може да бъде то, освен мястото върху трона?

Тримата се събраха и по-дребният сниши гласа си до шепот.

– Инструктирани ли са хората ви?

Отговори мъжът с грубия глас, докато спътникът му запази стоическо мълчание.

– На уречения час те ще създадат безредици и ще запалят пожари из Москва, така че войниците да се хвърлят да ги потушават. По това време царят и патриарх Филарет ще отидат на молитва в Благовещенския събор. Ще се съединим с останалите си хора и ще избием дворцовата стража, сетне ще убием царя и патриарха в църквата. Ще се задържим в Кремъл, докато законният цар не заеме трона си и не избие болярите, които му се противопоставят.

– Добре! Предполагам, че хората ви чакат в Кремъл, за да ви помогнат в това начинание.

– Всичко е подготвено, господине.

– Взели ли сте мерки и по другия въпрос?

– За какво става дума?

– Сигурно сте се погрижили и за безопасността на новия цар и сте подготвили място в Кремъл, където да го скриете, докато не стане време да се появи, нали така?

Въпросът завари двамата мъже неподготвени и те го посрещнаха с неловко мълчание. Ниският се вбеси. Разгневен до дъното на душата си от пълната глупост на тези тъпаци, той ядосано смъкна качулката си с гримаса, която разкриви набразденото му от шарка лице. Кокалчетата на късите му пръсти почукаха нервно по широките гърди на по-близкия от двамата.

– Глупаци! Това е най-важната част от заговора! Къде е той?

– Където трябва да бъде законният претендент, Иван Воронски – отвърна най-сетне по-високият.

Иван внезапно изтръпна. Мъжът отговори на руски, но в думите му се долавяше английски акцент, който смрази сърцето му. Припомни си кога и къде го беше чул за последен път – преди няколко седмици на един военен парад в Кремъл.

Високият мъж свали качулката си.

– Точно така, Иван Воронски, това съм аз, полковник Райкрофт на твоите услуги – Тирон посочи спътника си и го представи. – А този добър човек е капитан Григорий Тверской, който ще ти помогне във всичките ти начинания. Полските ти приятели бяха открити, преди да стигнат до Москва и се боя, че претендентът за руския престол беше вдигнат във въздуха поради невниманието на нашите топчии. Много печално.

Сигурен съм, че цар Михаил би предпочел да го види на Лобното място до теб.

Иван измъкна един кинжал и се опита да го забие в гърдите на широкоплещестия мъж, но докато замахваше, китката му беше хваната с желязна хватка. В следващата секунда ръката му се оказа зад гърба и той изпищя от болка. Тирон почти небрежно измъкна ножа от ръката на дяка, което беше съпроводено с нов писък от сгърчените устни. При този звук откъм Грановитата палата се разнесоха объркани гласове, които скоро прераснаха в отсечени команди и тропотът на стражи, хукнали да проверят откъде идват крясъците.

Сърцето на Иван започна да бие бясно, когато осъзна, че няма да успее да се измъкне от капана, заложен му от двамата мъже. Всички пари, които му бяха обещали нашествениците, му се сториха незначителна сума в сравнение с цената, която щеше да плати за измяната си срещу царя.

– Имам злато! Ще ви го дам всичкото, ако ме пуснете да си отида! – започна да моли Иван, хвърляйки поглед през рамо. Трябваше да се махне, преди дворцовата стража да стигне до тях. Тогава щеше да е прекалено късно! – Имам повече, отколкото ще получите и двамата през целия си живот! Моля ви! Трябва да ме пуснете!

– Какво ще получи княгиня Ана от това, което ни обещаваш? Тя е твоя съучастница, нали? – попита Тирон.

– Княгиня Ана ли? Глупости! Тя беше само пионка, която използвах, за да проверя настроенятия на богатите боляри и да получа помощта им за делото.

Григорий сграбчи рядката косица на мъжа и надигна главата му, за да се вгледа в неговото лице.

– А болярите обещаха ли ти злато, за труда?

– Не! Не! Но ви казвам, че и без това има достатъчно, за да си напълните сандъците до капака! Тези глупаци не искаха и да чуят за нов Лъжедимитрий, който да заеме трона. Така беше! Те са си доволни една проста марионетка да управлява страната.

– Два опита стигат, Иване – отвърна подигравателно Тирон. – Кой глупак ще приеме на сериозно, че Димитрий за трети път е възкръснал? Мисля, че мога да отвърна от името и на двама ни. Разбираш ли, напълно ни задоволява това, което имаме и сме крайно благодарни, че главите ни ще останат на раменете.

Иван Воронски започна да се променя пред очите им. Разплака се горчиво и безутешно, сякаш всички мъки на света се бяха стоварили на

плещите му, сетне хлипането премина във вой, изпълнен с болка и отчаяние и си личеше, че не може да се задържи на краката си. Бавно се свлече на земята до мъжа, който продължаваше да го държи. Между пристъпите на плач се чу тропотът на бързо приближаващи хора.

– Кой е там? – извика един офицер, изскочил от сенките. Той измъкна сабята си и извика за подкрепления, после се приближи предпазливо. Като огледа трите забулени фигури, той спря и извика:

– Какво правите тук?

– Чакаме те, не личи ли? – отвърна спокойно Тирон и разкри лицето си пред изумения взор на майор Некрасов.

– Полковник Райкрофт! Мислех си, че сте на поход!

– Бях – отвърна Тирон, сетне кимна към хълцашия дяк, когото държеше здраво за ръка. – Срегнахме отряд полски наемници, които трябваше да помогнат на този човек да убие царя и патриарха. Разположихме се на лагер в околностите на града, за да останем незабелязани, ако случайно има и други шпиони. Дойдохме да намерим този, с който наемниците ни казаха, че трябвало да се срещнат. Според мен си го виждал вече, когато съпровождаше болярката Зиновия до Москва. Сега той е твоя пленник.

Николай сведе поглед към гърчещия се дяк, който оголи зъби и изсърска като дребна, смъртоносна усойница, хваната за опашката. От устата му се разнесе тежък дъх. Майорът разбра, че чак сега вижда дяка в истинския му облик. Той махна на стражниците, които се бяха стекли при неговия призив и им каза да го отведат в кулата Константин и Елена. Сетне проследи как те се боричкат с мятащия се дяк, който се съпротивляваше като побеснял чакал. Накрая успяха да го омотаят с два реда вериги и го задържаха като пленен звяр.

Николай се обърна почти неохотно към съперника си.

– Полковник, има още един много сериозен проблем, за който трябва да научите веднага. Скоро след като потеглихте от града, вашата съпруга болярката Зиновия беше отвлечена от бандите, които отговарят на описанията на Ладислас и неговите хора. Болярката Наталия Андреевна каза, че открили отсъствието на жена ви чак на сутринта, когато намерили наетите от вас телохранители в градината, завързани и със запушена уста. По това време вече беше прекалено късно да претърсим околностите. Нямахме надежда да ги спрем. Съжалявам.

– Успокойте се, майоре – отвърна Тирон. – Болярката Зиновия е на безопасно място в моя лагер недалеч от града.

Николай загуби за няколко мига дар слово.

– Сигурен бях, че повече няма да я видим, като знаех колко я иска Ладислас. Как, за Бога, успяхте да си я върнете?

– Имах късмета да се окажа на подходящо място в подходящ момент – за миг на устните на Тирон трепна усмивка. – Може би ще се зарадвате да научите, че Ладислас реши да се откаже от разбойническия живот и дойде да моли царя за прошка. В момента той също е в моя лагер, хвали се с раната си, която изглежда по-страшна, отколкото е всъщност и се забавлява да показва на всички новородения си син. Без помощта на хората му и на него самия никога нямаше да успеем да пленим наемниците.

– Ладислас тук? Във вашия лагер? Как е възможно това?

Кривата усмивка се появи отново. И Тирон бе изпитал същите съмнения, когато разбойникът му направи своето предложение.

– Знам, че звучи невероятно, майоре, но Григорий може да потвърди думите ми.

– И на мен не ми беше лесно да повярвам – намеси се капитанът. – Но това е самата истина. Явно Ладислас е хлътнал по сестрата на нашия следотърсач и след като стана баща, е почувствал, че трябва да осигури на своя син по-добро детство, отколкото е имал той. Ладислас е бил обучаван от най-добрите учители, но баща му... един полски княз... не го е признал официално за свой син. Той помоли момичето да се омъжи за него и ако му простят, ще се постарее да заживее честно.

Майор Некрасов се усмихна при мисълта за подобно чудо, сетне вежливо почисти гърлото си, като се готвеше да премине на друга тема.

– Полковник Райкрофт, може би си спомняте, че генерал Вандерхаут настоя да изведе на учения останалата част от полка ви, както и други военни части, за да оцени подготовката им...

Тирон се стегна и двамата с Григорий се спогледаха разтревожено.

– Какво е станало, майоре?

– Ами, доколкото мога да предположа, генерал Вандерхаут не е знаел, че казаците стават доста невъздържани, когато се ядосат...

– Изплюйте камъчето, майоре! – не се стърпя Тирон, когато Николай се поколеба и го погледна. – Какво се е случило?

– Пълен хаос, полковник. Вашите хора настоявали да останат и да се сражават, но генерал Вандерхаут не се решил да нападне казаците. Наредил на хората ви да се връщат в Москва и ги последвал с пълна скорост, опитвайки се героично да изпревари казаците, които заплашили да му отрежат ушите, ако продължи да се мотае из земите им. Щом генералът се прибрал на сигурно място в Москва, казаците започнали да

се забавляват с нещата, които намерили изоставени в лагера на командира ви; имало не само мускети, но и много топове, които взел със себе си. Те запалили големи огньове и с крясъци и песни започнали да тормозят околните села с новата си играчка, топовете. Доколкото зная, не са нанесли никакви сериозни щети, но едва преди три дни новите придобивки им омръзнали и тръгнали да си търсят други развлечения.

Григорий избухна в смях, докато майор Некрасов дискретно му хвърляше любопитни погледи. Минаха няколко секунди, преди Тирон да може да заговори без опасността да последва примера на заместника си.

– Явно всичко се е наредило прекрасно, докато ни е нямало – отбеляза той без повече пояснения.

Николай се вгледа изпитателно в англичанина, който не съумя да прикрие усмивката си дори на бледата лунна светлина.

– Вие посрещате новината изключително леко, полковник. Струваше ми се, че двамата сте добри приятели, тъй като генералът също е чужденец, освен това ваш командир и тъй нататък...

– Няма нужда да търся своите приятели непременно сред чужденците или сънародниците си, майоре – Тирон постави ръка на рамото на Григорий и го придърпа към себе си. – Ето един верен приятел. Той ми желае доброто, а що се отнася до генерал Вандерхаут... Е, ценя го по-малко дори и от най-далечния си познат.

Тирон отдаде небрежно чест за довиждане. Докато се отдалечаваха, двамата от време навреме отново избухваха в смях. С обърквана усмивка майор Некрасов тръгна обратно към Грановитата палата, за да разкаже на царя с няколко часа закъснение донесените от полковник Райкрофт новини и да го съпроводи до Благовещенския събор, където щеше да се моли един час с патриарха.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Струпаните на Червения площад московчани видяха да преминава един полк прашни конни стрелци, между чийто редици яздеха някакви хора с войнствен вид, облечени по неописуем начин. Две жени, едната с повито бебе на ръце, ги следваха на малка каруца, пълна със сено. Двете бяха предпочели да пътуват по този начин по съвсем различни причини. После идваха няколко топа, а накрая на шествието се поклашаха каруците от обоза, две от които бяха пълни със завързани и ранени хора.

Именно тази гледка беше първото нещо, което зърна княз Алексей, когато слезе от шейната си. Още не се беше съвзел от първоначалното изумление, когато видя в пълната със сено каруца тъмнокосата жена. Не стига това, ами нейният похитител беше заловен и яздеше гордо начело на отряда си, сякаш го чакаше някаква награда.

Алексей изстина от ужас и едва можа да си поеме дъх. Същата сутрин беше наминал през къщи и беше чул Ана да скимти от ужас, защото я викаха в царския дворец да разкаже какво знае за заговора на Иван Воронски. Тя беше сигурна, че щяха да я подкарат към Лобното място, където щеше да си получи заслуженото наказание, задето, макар и без да подозира е приютила един изменник.

Ето докъде беше стигнал, помисли си Алексей и видя целия му живот да преминава пред него. Тежкото предчувствие, сковало сърцето му, показваше, че скоро ще се реши и неговата съдба. Цар Михаил го беше предупредил, а той не си беше взел поука. Вместо това се беше заел с голямо удоволствие да организира отвлечането на Зиновия, като последния похотлив глупак, който няма търпение да види главата от делена от тялото си. Страх, неописуем страх сковаваше гърдите му и караше сърцето да блъска отчаяно!

На площада вече се беше струпала гъста тълпа. Хората се бяха стекли при вестта за победата на стрелците. Майор Некрасов беше разказал за нея на царя, който я беше съобщил пред делегатите от Земския събор. Болярите бяха разгласили вестта сред хората си и постепенно тя се разнесе сред верните поданици, въодушевени от подобно чудо. Разгромен бе нашественикът, който междуременно слуховете бяха направили пет пъти по-силен, предотвратено беше убийството на добрия патриарх и на самия цар... Това определено си заслужаваше приветствените викове!

– Извинявайте! Извинявайте!

Княз Алексей бе откъснат от мислите си, когато един чуждестранен офицер го бутна, за да мине покрай него. Хвърляйки уплашени погледи през рамо, военният разблъскваше отчаяно хората по пътя си, сякаш всички сили на ада го гонеха по петите му.

– Извинявайте! – повтори той и тъкмо заобикаляше княза, когато сред тълпата се разнесе женски глас.

– Ехо, Едуард! Трябва да поговоря с теб! Стой!

Този, когото нарекоха Едуард, с ужас се устреми напред, като почти събори Алексей с надеждата да си пробие път сред гъстата тълпа, като се правеше, че не е чул нищо.

Жената, която му беше извикала, използва по-убедителен призив.

– Едуард Уолсуорт! Няма да избягаш далеч, ако насъскам генерала подире ти!

Едуард изруга тихо, като накара Алексей да го погледне въпросително, защото думите бяха произнесени на няколко сантиметра от ухото му. Въпреки това офицерът сякаш изведнъж се беше убедил в необходимостта да поговори с жената. Като се обърна рязко, той разпери ръце и се приближи с театрална усмивка до нея, показвайки по всякакъв начин колко е зарадван от срещата.

– Алета! Колко си хубава днес, любимо мое цветенце!

Веждите на Алексей се вдигнаха още по-високо, когато погледна крадешком към тази, която беше докарала клетия офицер до подобно отчаяние. Високият военен я закриваше напълно и той можа да зърне само крайчеца на широката ѝ пола, но тя не си направи труда да сниши пискливия си глас, така че князът можа да чуе всичко, което казваше.

– Ах ти, лошо момче! Можеш да си помисля, че се опитваш да ми избягаш. А не беше ли така! Трябваше да кажа на Винсент, че ти си човека, който търси, а не полковник Райкрофт! Да не си мислиш, че ще си държа все така езика зад зъбите, когато ти дори не идваш да ме видиш! Ще насъскам всички срещу теб и ще обявя пред хората, че ти си бащата на детето ми! Пък и грешката наистина си е само твоя. Казах ти да внимаваш, но не! Непохватен беше като ученик, за първи път съблякъл някое девойче!

Подполковник Едуард Уолсуорт безпомощно сви рамене, опитвайки се да я успокои.

– Е, хайде, Алета! Как може да си толкова сигурна, че аз съм виновникът? Нали по същото време се виждаше с някакъв руснак? Съвсем ясно си спомням, че ти спомена как си измамила княза, като си му казала,

че си малката девствена дъщеричка на генерала. Да не искаш да кажеш, че след като си го съблазнявала по всякакъв начин, накрая не си легнала с него? – Едуард не си направи труда да прикрие недоверието в гласа си. – Ако пък грешката не е на руснака, тогава трябва да е на твоя съпруг. Сигурно не си го изхвърлила съвсем от леглото си.

– Глупак! Няма да успееш да се измъкнеш, като прехвърляш вината върху другиго! Винсент отдавна е хванал някаква болест, която вече го е разяла до сърцето и му пречи да изпълнява мъжките си задължения. Сигурно я е пипнал от някоя от малките уличници, с които обича да си играе, макар че има наглостта да обвини мен!

Двама души едновременно ахнаха, когато Алексей и Едуард разбраха какво иска да каже тя. Алексей се озърна като ранен звяр, обхванат от ужас, а Едуард грубо изръмжа:

– Проклетата да си, жено! Много злина е нужно, за да примамиш един мъж в леглото си, когато може да си заразена!

Алета ядосано кресна:

– Какво?! Да не мислиш, че и аз съм заразена? Честно ти казвам, досега не съм чувала подобно...

Едуард беше кипнал и като се надвеси над нея, изсъска в лицето ѝ:

– Като те знам как си ловиш любовниците, Алета, сигурно нямат чет мъжете, които си хванала в капана си!

Алексей изхлипа, като усети, как в гърлото му се надига някаква буца. Сетне като човек, прекалил с алкохола, се измъкна с клатушкане от тълпата и тежко се строполи в шейната си с пепеляво лице. Забрави за двамата, които продължаваха да се карат можеше само да си мисли какво беше от негова страна да се хване в капана на тази жена.

Успя някак да се добере до дома си и като влезе, олюлявайки се, в къщата, нареди да отнесат в покоите му водка и вряла вода. Слугите се разтичаха и скоро горещата баня беше готова, точно както беше наредил. Като изгледа гневно прислужника, който чакаше да му помогне с къпането, Алексей му изръмжа да се маха и се съблече сам.

Пое си дъх, потоци се във врялата вода и с ожесточение започна да се търка, докато кожата му започна да пуска кръв. Сетне се отпусна в коритото и изля в гърлото си почти една трета от бутилката със силната и коварна напитка. Накрая се изправи с олюляване, чувствайки се достатъчно пречистен и отвън, и отвътре. Беше страшно разгорещен, омекнал и пиан. Търсейки някакво убежище срещу бушуващите в душата му чувства, той хвърли настрана бутилката, стигна с клатушкане до леглото и се строполи по очи върху него. Впери замаяния си поглед в

отрещната стена и започна да мърмори несвързано как ужасно изглеждала съсирената кръв и как се уплашил като дете, когато баща му грабнал ножа да се самоубие.

Княгиня Ана не се върна тази нощ, нито пък слугите се осмелиха да надникнат в покоите на господаря. Следващият ден вече превалияше, когато почти с облекчение те чуха чаткането на подкови пред къщата, а няколко секунди по-късно и настоятелно тропане по вратата. Борис хукна да отвори портата и отстъпи със страхопочитание, когато полковникът англичанин нахълта с трима офицери в предверието, без да дава никакви обяснения. Той вече говореше руски и нареди господарят на дома да се яви веднага пред него.

– Той е горе, господине! – гласът на прислужника потрепери, когато посочи покоите на княза. – Не е слизал от вчера. Тогава ни нареди да му приготвим баня. Не беше в добро настроение, и ние не смеем да го безпокоим.

– Ще го обезпокоя аз него! – изръмжа Тирон през рамо, докато се качваше бързо по стълбите, следван по петите от хората си.

Борис ги последва, опитвайки се да не изостава, и умоляваше офицерите да внимават, защото иначе рискували живота си.

– Княз Алексей може да е неразположен... с някоя жена... ще се разгневи, ако нахълтате. Не му е за пръв път да се заключва, но обикновено ни кара да му носим храна на него и приятелката му.

Лицето на Тирон се сгърчи от гняв и той погледна с отвращение към прислужника.

– Явно прекалено дълго си угаждал на това копеле, приятелю. Но сега той ще си получи от нас каквото заслужава! Царят ни прати да закараме твоя господар в затвора и аз ще го направя с огромно удоволствие.

Полковникът се спря за секунда пред вратата, сетне натисна дръжката и като видя, че е заключено, разби вратата с едно блъсване с рамо. Заслепен от гняв, той вече беше преполовил стаята, когато внезапно се закова на място и със засилваща се погнуса се загледа в купчината на леглото. Беше се сражавал в много битки, но през всички тези години не беше виждал такова нещо. Усети, че му се повдига. Страшно беше, че човек може да бъде обхванат от такова безумие, та да насече с подобна жестокост собственото си тяло, преди да събере достатъчно смелост, за да сложи край на живота си.

Тирон се обърна рязко и отиде с несигурни стъпки до врата, където стояха хората му. Отвращението, по лицето му, показваше, че гледката

вътре не е от приятните. Борис го погледна изпитателно и се опита да влезе, за да види какво беше предизвикало погнусата на полковника, но Тирон протегна ръка да го спре.

– Ние с хората ми ще увием княза в чаршафите и ще го отнесем вместо вас долу. Трябва да го сложим на студено място, до погребението.

Недалеч от Тарасови Зиновия стоеше до прозореца в дома на Наталия Андреевна и чакаше Тирон да мине по улицата със задържания. Искаше просто да се увери, че нищо лошо не се е случило на съпруга ѝ и че коварният княз не е успял да му причини никаква злина. Усмивна се с облекчение, когато видя Тирон да се връща сам, сетне изведнъж беше обхваната от съмнения и се запита, какво ли се е случило. Сърцето ѝ изтръпна при мисълта, че Алексей е някъде на свобода и не са могли да го спрат. Сякаш току-що се беше събудила от кошмарен сън и още не можеше да осъзнае дали виденията ѝ няма да оживеят, за да я наранят.

– Той вече е далеч – прошепна Зиновия, опитвайки се да успокои страховете си. – Няма да се осмели да се върне. Сигурно сега се чуди къде да се скрие от гнева на царя и хората му.

Тя въздъхна и се опита да сложи ред в разбърканите си мисли, когато Тирон подкара коня по тясната алея, която водеше към конюшните в задния двор. Глупаво е да се поддава на паниката, каза си тя укорително. Нямаше никаква представа какво е станало. Щастлива беше да си е у дома и можеше да бъде спокойна, че Алексей няма да успее да я отвлече отново. След като прекара цяла една блажена нощ, удовлетворявайки сладострастните желания на съпруга си, тя се чувстваше на седмото небе.

Зиновия се намръщи и разтревожено поклати глава, ослушвайки се и гадаейки какво ли е могло да задържи Тирон в конюшната. Наташа беше изпратила някъде Али, Даша и София, така че по-голямата част от къщата бе останала на тяхно разположение. Останалите слуги бяха получили нареждане да изпълняват всичките им нареждания, без да им досаждат.

– Зиновия...?

Гласът долетя някъде отвън и отдолу и звучеше странно приглушен.

– Да...? – извика в отговор тя.

– Ела, любима, имам нужда от теб.

– Тирон? Ти ли си? – викна тя, докато краката сами я понесоха навън, през залата, сетне по стълбите надолу. Бяха я повикали на английски, но гласът звучеше странно глух и сподавен. – Как влезе в къщата?

– Идваш ли, любима?

– Да, да, идвам! Къде си? Едва те чувам. Моля те, кажи ми, всичко ли е наред? Звучиш толкова странно.

– Побързай!

Сърцето ѝ подскочи от страх. Какво беше станало? Нещо лошо ли? Къде беше той?

– Бързам, скъпи! Чакай ме!

– Чакам те, но побързай...

Тя хукна с всички сили надолу, слезе тичешком по стълбите и потъна все по-навътре и по-навътре в коридорите, водещи към самото сърце на къщата. Едва можеше да си поеме дъх, когато нахълта през последната врата, не знаейки какво да очаква там. Внезапно се закова... и зяпна от смайване.

От средата на басейна Тирон ѝ се ухили и като остави дългия рог, през който понякога Наташа викаше слугите, ѝ махна да дойде.

– Ела при мен, мадам. Тази вечер се чувствам в изключително добра форма и смятам, че трябва да помислим дали да не поработим по твоята молба.

– Каква молба, съпруже мой? – попита развълнувано Зиновия, като вдигна ръце към копринените шнурове на сарафана си.

– Реших, мадам, че трябва да помислим сериозно как да задълбочим нашата връзка...

– Така ли, господине? – На устните ѝ трепна изкусителна усмивка и тя пусна копринения сарафан да се свлече на пода. Смъкна бельото си и попита с престорена невинност: – Как можем да бъдем по-силно свързани от сега?

Тирон не мисли дълго.

– Бях впечатлен от въздействието, което имаше върху Ладислас раждането на сина му. Стигнах до извода, че трябва да докажем любовта си, като дадем на света подобен дар.

– Та аз едва ви познавам, господине – подразни го тя, докато разплиташе косата си.

– Тогава ела, мадам, за да ме опознаеш по-добре. Имаш още много да учиш и аз горя от нетърпение да те въведа в блаженствата на съпружеската връзка.

– Това странно напомня похотливо предложение, господине.

– Поканата е съвсем почтена, мадам. Уверявам те, че през целия си живот не съм бил по-искрен.

– Искрен в желанието си да ме обучите? Или искрен в желанието си да направим заедно дете?

– И двете, мадам, и двете! Само ела в прегръдките ми и ме остави да ти докажа сериозността на намеренията си.

Като остави чорапите си на пейката, Зиновия слезе по стъпалата на басейна и заплува към разтворените му обятия. Като я вдигна и притисна в прегръдките си, Тирон я погледна с пламнали очи.

– Сега е много по-хубаво, отколкото в началото, скъпа – прошепна той с усмивка. – Защото вече не се боя, че друг ще те отнеме от мен. Страховете ни станаха излишни, след като един човек имаше благоразумието да промени живота си, а друг реши да сложи край на своя. – Той целуна устните ѝ, които току-що бяха възкликнали учудено. После продължи с приглушен глас, наслаждавайки се на допира до мокрото ѝ тяло. Да мадам, вече няма защо да се страхуваме от княз Алексей, нито пък да се притесняваме, че Ладислас вече няма да види Альона и сина си. Дадена му беше пълна амнистия и му обещаха ежегодна заплата, за да обхожда границата и да следи за нейната безопасност, така че надали ще го видим повече. Що се отнася до княгиня Ана, имотите ѝ са конфискувани и тя повече няма да се радва на почестите, дължими на царска братовчедка. Наредиха ѝ да се върне в дома на родителите си, където ще бъде поставена под техен надзор и опека. Само те ще решават какво да правят с нея и ако им причини някакви неприятности, лично царят ще се заеме с нея. Това е наказанието ѝ, задето не е проявила достатъчно проницателност, за да разбере какви са били плановете на Иван. Много боляри казаха, че тя първа е трябвало да се досети, като се има предвид колко близка е била с него.

– Чудно как само се подредиха нещата – прошепна до устните му Зиновия. – Единственото нещо, което ще ме притеснява, е дали Ладислас ще удържи на думата си. Страх ме е да си помисля, че може пак да се наложи да тръгнеш по дирите му. Всъщност, съпруже мой, не мога да си представя, че пак ще трябва да ме напускаш.

– Занапред това ще става много по-рядко, мадам. Царят нареди на генерал Вандерхаут и жена му веднага да се махат от Русия и ми възложи командването на чуждестранната дивизия, начело на която досега беше Вандерхаут. Това означава, любов моя, че съм повишен в чин бригаден генерал.

Тирон се разсмя, когато Зиновия изпищя от радост и обви врата му

с рѳце. Като я притисна до себе си, той въздѳхна. Отсега съжбяляваше, че през дългите години, които щяха да прекарат заедно в Англия, нямаше да могат да се наслаждават на подобни бани. Е, все щеше да измисли нещо.

ЕПИЛОГ

Моряците свалиха последните платна, когато корабът се долепи до лондонския кей, а една голяма каляска спря на крайбрежната улица. Възрастен мъж слезе от по-малка карета и се обърна, за да подаде ръка на високата, слаба жена, която беше с няколко години по-млада от него. Нейната коса, някога русолява, беше избеляла от годините, така че сега имаше отгънка на белезникаво кадифе. Къдрите ѝ бяха грижливо подредени в елегантна прическа, която подчертаваше правилните ѝ черти и изящната стойка. Двамата помогнаха на още една жена да слезе от каретата. Тя беше по-просто облечена и поне с двадесет години по-възрастна, сетне я съпроводи с уважение до мостчето, към кораба.

На борда на платнохода един висок мъж, носещ на ръце рошав момчурляк на около две години, излезе от каюткомпанията и задържа вратата, за да мине жена му. Тя грижливо оправи одеялото около лицето на бебето в ръцете си, преди да излезе в мъглата, която обвиваше палубата и река Темза. Зад нея се появи дребничка прислужница, която носеше на рамо голям куфар с вещи на децата. Като се усмихна в отговор на тихо зададения въпрос на жената, мъжът ѝ каза нещо окуражително, прегърна я със свободната си ръка и я съпроводи до трапа.

– Тир! Тир! – извика възрастната жена и с просълзени от радост очи размаха ръка, за да привлече вниманието му.

Като ѝ махна развълнувано в отговор, Тирон се провикна към нея:

– Бабо! Значи си получила писмото ми! Не бях сигурен дали някой ще дойде да ни посрещне.

– За нищо на света не бихме пропуснали – извика в отговор възрастният мъж. – Идваме редовно всеки ден! Побързай! Искаме да видим внуците си!

Тирон сведе глава към момчето и му показа хората, които ги чакаха на кея.

– Виж, Александре! Дядо!

Сините очи на момчето неуверено се откъснаха от баща му и се насочиха към тримата, които му махаха.

– Александре... Александре... това е баба! – извика побелялата жена. – А къде е сестра ти, Катерина?

С малкото си, леко изкривено пръстче момчето посочи бебето, което носеше майка му.

– Катя?

Баща му се размя и помилва малката ръчичка.

– Точно така. Катерина.

Като пхна пръст в устата си, момчето погледна своите родители, чийто глави се докоснаха за миг, сетне Тирон предпазливо вдигна ъгъла на одеялото и надникна към лицето на дъщеря си.

– Тя още спи.

– Катерина скоро ще огладнее – напомни зад гърба им Али.

Зиновия поглади тъмната косица на новороденото бебе, чийто мигли потрепнаха от докосването.

– Малката хубавица явно се чувства добре в момента, Али. Може би ще поспи още малко.

– Тя е добро момиче, същата е като тебе някога – засмя се Али.

– Хайде, любима – подкани Тирон жена си. – Ела да видиш родителите ми и баба, сетне ще отидем в къщи. Те нямат търпение да видят и теб и децата.

Зиновия опря глава на рамото му за секунда, когато Тирон я прегърна окуражително, сетне той внимателно ѝ помогна да слезе от кораба.

– Синко! Синко! – изхлипа жената на средна възраст и се затича да ги посрещне с разтворени ръце. – Толкова е хубаво, че се върна! Така ни липсваше!

Двете семейства Райкрофт си размениха горещи прегръдки, сетне Тирон се отдръпна и започна да ги представя един на друг. Като притисна Зиновия до себе си, той каза с щастлива усмивка:

– Татко и мамо, бабо, искам да ви запозная с жена ми, Зиновия. Това са нашата прислужница Али Макабе и двете ни деца, Александър и малката Катерина. Кръстихме ги на бащата на Зиновия и на нашата скъпа приятелка, княгиня Наталия Катерина Жеркова, която това лято ще ни дойде на гости със съпруга си, заедно с друг наш близък приятел, майор Григорий Тверской и неговата невеста Таня.

Мегън измъкна момчето от ръцете на баща му и му прошепна нещо тайно на ушенцето, при което то се размя звънливо и посочи към баща си.

– Кон! Татко!

Тирон се усмихна на баба си.

– Да, бабо, вече го научих да седи на коня пред мен, така че желанието ти да бъде обучен на езда от най-добрия възможен учител ще се изпълни.

Просълзена от щастие, майката на Тирон се усмихна радостно и прегърна Зиновия, като я увери, че е добре дошла в семейството.

– Благодаря ти, скъпа, че направи сина ми така щастлив и че ни дари тези две малки съкровища, които вече обикнахме. Боях се, че годините на раздяла няма да имат край, но сега кралят възложи на Тирон да обучава конните му части, така че сме сигурни, че той повече няма да напуска Англия. Може би баща му най-накрая ще успее да го заинтересува с нашата корабостроителница.

Тирон се осмели да засегне причината, която го беше накарала да избяга от Англия преди повече от три години.

– Какво стана, докато ме нямаше?

– Всичко е уредено със семейството на човека, с когото се дуелира – увери го по-стария Райкрофт, като го потупа по гърба. – Дори когато чу, че ще се връщаш, лорд Гур сам дойде да се извини за това, което направи синът му с Анджелин и за преследванията след дуела. Каза, че всеки мъж има право да защитава честта и доброто име на жена си от хората, които ги опетняват. Съжаляваше за гнева и невъздържаността си, които те принудиха да избягаш в Русия.

– Както виждаш, татко – отвърна Тирон – оказа се, че съм отишъл за добро. Там намерих много по-скъпоценни съкровища, отколкото съм имал някога тук.

– Трябва да призная, сине – отбеляза майка му, като се радваше, че той си остава все така хубав. – Трябва да призная, че се върна по-щастлив, отколкото беше, когато потегли... и по всичко личи, че си намерил безценно семейство и приятели.

– Така е, майко – съгласи се Тирон, като хвърли поглед към ненагледната си жена. – Наистина аз съм богат човек.

КРАЙ

© 1992 Катлийн Удиуиз

Kathleen Woodiwiss
Forever in Your Embrace, 1992

Сканиране: ???

Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009

Редакция: maskara, 2009

Издание:

Катлийн Удиуиз. Завинаги в твоята прегръдка

ИК „Ирис“, 1995

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11943>]